

ИЗГУБЕНАТА АРМИЯ НА КАМБИЗ

В палещата пустош на западната египетска пустиня се пече едно възбуждащо археологическо приключение!

ПОЛ ЗЮСМАН

ПОЛ ЗЮСМАН
ИЗГУБЕНАТА АРМИЯ НА
КАМБИЗ

Превод: Росица Панайотова

chitanka.info

През 523 г. пр.н.е. персийският император Камбиз изпраща през египетската пустиня армия, която да разруши оракула на Амун в Сива. Легендата твърди, че някъде по средата на Великото пясъчно море армията бива застигната от пясъчна буря и унищожена.

Петдесет хиляди мъже изчезват.

Две хиляди и петстотин години по-късно един обезобразен труп е изхвърлен на брега на Нил при Луксор, търговец на антики е убит по особено жесток начин в Кайро и виден британски археолог е намерен мъртъв в древния некропол Сакара. Отначало инцидентите изглеждат несвързани.

Но инспектор Юсуф Халифа от полицията в Луксор не мисли така. Тара Мълрей, дъщерята на британския археолог, също. Дватама се оказват замесени в отчаяна битка за оцеляване.

От мистериозния древен йероглифен текст до слуховете за легендарна изгубена гробница в хълмовете на Тива, от проблясващите води на Нил до прашните задни улици на Кайро, Халифа и Мълрей биват въвлечени в един лабиринт от насилие, интриги и предателства. Това е пътека, която ще ги изведе в страшното пусто сърце на Западната пустиня и към отговора на една от най-великите загадки на древния свят.

На красивата Алики, за това, че се разбира с мен, и на мама и татко, защото винаги са ме подкрепяли, без да ми оказват натиск.

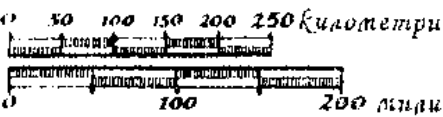
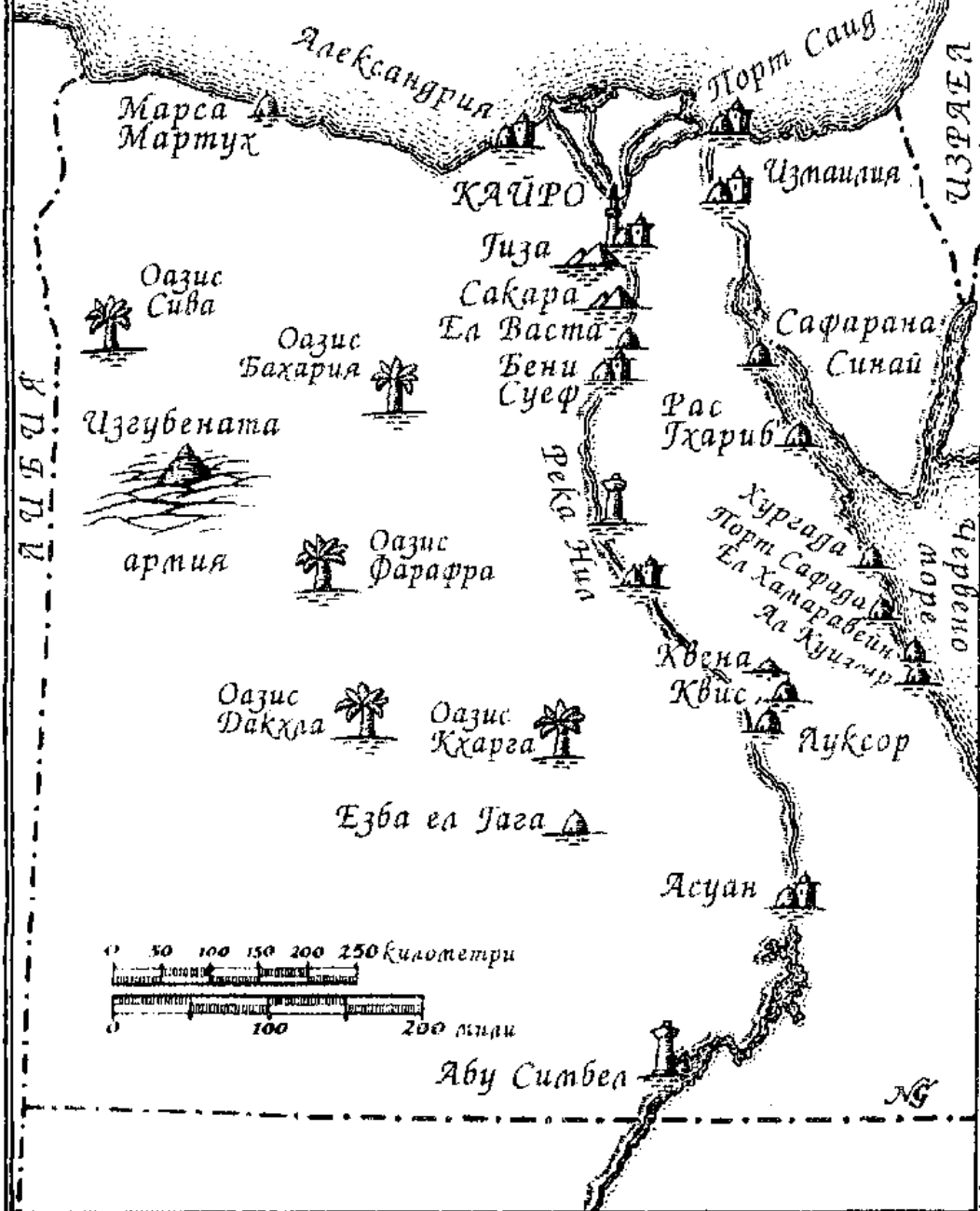
Що се отнася до тези перси, които били пратени да воюват срещу амонийците, то те тръгнали от Тива с водачи; видели ги по-късно да пристигнат в град Оасис, който... отстои на седем дни път от Тива през пясъците... Разказват, че на това място пристигнала войската, но оттам нататък, освен амонийците и онези, които са слушали техните разкази, никой друг не може да каже нищо за тях; нито пристигнали при амонийците, нито се върнали обратно. Самите амонийци разказват следното: след като персите се отпразили от споменатия град Оасис през пясъците, за да ги нападнат, и се намирили някъде приблизително по средата между тях и Оасис, изведнъж задухал силен южен вятър и както се хранели, купища пясък, носени от вятъра, ги засипали и те изчезнали под тях. Тъй разказват амонийците, че се случило с тази войска.

Херодот, „История“,
Книга трета^[1]

ЕГИПЕТ

СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

[1] Превод Петър Димитров — Б.р. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Много хора ми помогнаха да напиша тази книга, която иначе щеше да си остане само в главата ми и нямаше да стигне до книжарниците, ако не бяха техните съвети, помощ и подкрепа.

Специални благодарности на чудесната ми агентка Лора Зюсин, която повярва в мен, когато другите не вярваха, както и на редактора ми Саймън Тейлър, майстор на безболезнените поправки.

Николас Рийвс, Ян Шоу и Стивън Куирке ми дадоха безценни съвети по някои аспекти на древноегипетската история и език и аз им дължа огромна признателност, както и извинения за многобройните волности, които си позволих с предоставената ми информация.

Стивън Улф и Джеймс Фриман попълниха множество празноти в познанията ми съответно по съвременен арабски и древногръцки. Благодаря на тях и на Андрю Роджърсън и Том Блекмор за безценните им забележки по ръкописа.

От всички мои приятели, които ме подкрепяха и окуражаваха, четирима заслужават специално внимание: Джон Банън, Найджъл Топинг, Ксан Брукс и Брумли Робъртс.

И накрая, две специални благодарности. Първата е към моята леля Джон, която първа пося любовта към Древен Египет в сърцето ми и впоследствие я отгледа с многобройните следобедни посещения в Британския музей.

Втората и най-важната е към многото ми приятели от Арабска република Египет, които ме дариха с толкова неизменна топлина, добрина и щедрост.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Изгубената армия на Камбиз“ е написана и редактирана преди ужасните събития от 11 септември 2001. Въпреки че темата за тероризма в Близкия изток е централна, книгата е плод на авторското въображение и следва да се третира единствено като такъв. В нея по никакъв начин не са отразени реални събития.

ПРОЛОГ

Западната пустиня, 523 г. пр.н.е.

Мухите цяла сутрин измъчваха гърка. Като че палещата като пещ жега, изнурителният поход и оскъдният порцион не стигаха, а сега и това допълнително мъчение. Той прокле боговете и стовари един як плесник върху бузата си. Разлетяха се пръски пот, но мухата избегна удара.

— Проклети мухи! — изръмжа той.

— Не им обръщай внимание — каза спътникът му.

— Какво да не им обръщам внимание? Побъркват ме! Ако не бях сигурен в обратното, щях да си помисля, че са ги пратили враговете ни.

Спътникът му сви рамене.

— Може и да са ги пратили. Казват, че амонийците владеели необикновени сили. Чувал съм, че можели да се превръщат в диви зверове. Чакали, лъвове и други такива.

— Да се превръщат в каквото си щат — изръмжа гъркът. — Като ги пипна за гушите, ще ги накарам да си платят за тоя шибан поход. Вече четири седмици! Четири седмици!

Той свали меха с вода от рамото си и отпи. Какво ли не би дал за чаша прясна студена вода от планинските извори на Наксос; вода, която нямаше вкус все едно петдесет курви с венерически болести са се подмили в нея! После измърмори:

— Това ми е последният поход.

— Всеки път така казваш.

— Този път говоря съвсем сериозно. Връщам се в Наксос и си намирам жена и земя. Маслини — в това има пари, нали знаеш.

— Ще ти писне.

— Няма — каза гъркът и отправи още един несполучлив удар към мухата. — Няма да ми писне. Този път ще е различно.

И този път беше различно. Вече двайсет години воюваше чужди войни. Прекалено много време, и той го знаеше. Вече не понасяше

тези походи. И старата рана от стрелата тази година го болеше още повече. Вече едвам вдигаше щита на нивото на гърдите си. Още един поход и край. След това щеше да отглежда маслини на родния си остров.

— Че кои са тия амонийци бе? — попита и отпи още една глътка вода.

— Нямам представа — отвърна спътникът му. — Имат някакъв храм, който Камбиз иска да разруши. Доколкото знам, там има оракул.

Гъркът изсумтя, но не продължи разговора. Всъщност него не го вълнуваше особено срещу кого се бие. Либийци, египтяни, карийци, израилтяни, даже и братя гърци — изобщо не му пукаше. Тръгваш на поход, убиваш когото трябва, след това тръгваш на следващия поход, нередко срещу същите хора, които са ти платили предишния път. Днес работодател му беше Камбиз от Персия. Но не много отдавна се беше бил срещу същия този Камбиз в армията на египтяните. Това е то да си наемник. Работа.

Отпи още глътка вода и се отнесе мислено в Тива, в последния ден преди да тръгнат през пустинята. С неговия приятел Федис от Македония бяха взели един мях бира и бяха пресекли Итеру, голямата река, за да отидат в долината, наречена Портите на мъртвите, където се говореше, че са погребани много велики царе. Бяха прекарвали следобеда там, в пиене на бира и изследване на долината. В подножието на един стръмен насип бяха открили тесен проход, в който и двамата пропълзяха, ей така, да предизвикат съдбата. Стените и таванът вътре бяха покрити с рисунки. Гъркът беше извадил ножа си и беше започнал да дълбае името си в мекия гипс: ΔΥΜΜΑΧΟΣ Ο ΜΕΝΕΝΔΟΥ ΝΑΞΙΟΣ ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΕΙΔΟΝ ΑΥΡΙΟΝ ΤΟΙΣ ΤΗΝ ΑΜΜΟΝΙΔΙ ΕΔΡΑΙ ΕΝΟΙΚΟΥΣΙΝ ΕΠΙΣΤΡΑ ΤΕΥΣΩ ΕΙΓΑΡ... „Аз, Димакос, син на Менендес от Наксос, видях тези чудеса. Утре тръгвам на поход срещу амонийците. Дано...“

Но преди да довърши, горкият Федис коленичи върху един скорпион, изпищя с все сила и изскочи от прохода като подплашена котка. Голям смях падна!

Майтапът обаче си остана за негова сметка, защото кракът на Федис се поду като дънер и на другия ден той не тръгна на поход, и така изпусна четири седмици мъчение в пустинята. Горкият Федис ли? Късметлията Федис, по-скоро! Споменът го накара да се засмее.

Гласът на спътника му го извади от унеса.

— Димакос! Ей, Димакос!

— Какво?

— Виж какво става бе, тъпак. Ей там отпред.

Гъркът вдигна поглед и се взря в редицата маршируващи наемници. Прекосяваха някаква широка долина между високите дюни. В далечината, размити от маранята на палещото слънце, се мерзелееха очертанията на огромна скала с форма на пирамида с толкова равни стени, че сякаш беше дело на човешки ръце. Скалата излъчваше някаква неясна заплаха, както бе щръкнала сред безличния терен, и гъркът неволно вдигна ръка към окачения на врата му амулет на Изида и набързо измърмори молитва за предпазване от зли духове.

Маршируваха още половин час преди да се обяви почивка за обяд, по което време гъркът вече беше стигнал почти до скалата. Запъти се към нея, свлече се в оскъдната сянка в подножието ѝ и изстена:

— Колко още? О, Зевсе, колко още?

Минаха момчета с хляб и смокини и наемниците ядоха и пиха. След това някои отидоха да дълбят имената си на скалата. Гъркът се облегна на камъка и затвори очи, наслаждавайки се на внезапно полъхналия ветрец. Усети как на бузата му каца муха, същата, която го тормозеше от сутринта, сигурен беше. Този път не направи опит да я размаже и я остави да лази по устните и клепачите му. Тя излетя и отново кацна, излетя и кацна, изпробвайки търпението му. Той остана все така неподвижен и подмаменото от фалшивото усещане за безопасност насекомо най-накрая се настани на челото му. Гъркът вдигна ръка безкрайно внимателно, задържа я за миг на десетина сантиметра от лицето си, след което я стовари ожесточено върху слепоочието си.

Пипнах ли те, мръснице! — изрева вторачен в размазаните останки по дланта си. — Най-сетне!

Триумфът му обаче беше краткотраен, защото в същия момент от задните редици на войската долетя тревожен глух ропот.

— Какво става? — попита той, избърса мухата от дланта си с другата си ръка и се изправи. — Нападат ли ни?

— Не знам — отвърна мъжът до него. — Отзад става нещо.

Врявата се усилваше. Четири камили преминаха в тръс покрай тях, с влачеци се подире им дисаги и с пяна на уста. Чуваха се писъци и приглушени викове. Вятърът се беше усилил и шибаше лицето му и развяваше косата му.

Гъркът прикри очите си и тръгна на юг към долината. Отзад се надигаше нещо тъмно. Кавалерийско нападение, помисли си отпърво. След това един жесток порив на вятъра го зашлеви в лицето и той чу ясно онова, което дотогава беше само неразбираем вик и прошепна:

— О, Изида!

— Какво? — попита спътникът му.

Гъркът се обърна към него. В очите му имаше ужас.

— Пясъчна буря.

Повече никой не проговори и не помръдна. Всички бяха чували за пясъчните бури в западната пустиня, как се появяват отникъде и поглъщат всичко по пътя си. Цели градове били погребвани, казваха, цели цивилизации загивали.

— Ако попаднеш в пясъчна буря, ти остава само едно — беше им казал един от либийските им водачи.

— Какво? — бяха попитали те.

— Да умреш — беше отвърнал водачът.

— Помощ! — изкрещя някой. — Боговете да са ни на помощ!

И изведнъж всички се хвърлиха в бяг и закрещяха.

— Милост! — чуваха се писъци. — О, богове, милост!

Някои захвърлиха всичко и диво се втурнаха нагоре по склоновете на долината. Други започнаха да се катерят по дюната или паднаха на колене, или клекнаха в прикритието ни пирамидалната скала. Един мъж падна с лице на пясъка и се разрида. Друг бе стъпкан от един кон, докато се опитваше да го яхне.

На открито остана единствено гъркът. Стоеше безмълвно с натезали като олово крайници, а стената от мрак се приближаваше неумолимо и набираше скорост. Покрай него протичаха още няколко товарни животни, както и захвърлили оръжията си хора с разкривени от ужас лица.

— Бягай! — крещяха те! — Вече погълна половината армия! Бягай или си мъртъв!

Вятърът бушуваше и завихряше пелени от пясък около краката и гърдите му. Бурята ревеше като водопад. Слънцето помръкна.

— Димакос, да се махаме оттук — изкрещя спътникът му. — Ако останем, ще ни погребат живи.

Гъркът продължаваше да стои неподвижно. Усмивка разкриви устните му. От всички смърти, които си беше представял, а те бяха много, точно тази не му беше и минавала през ум. А това беше последният му поход! Беше толкова жестоко, че чак беше смешно. Усмивката му стана още по-широка, после той се разсмя.

— Димакос, хайде бе, глупак! Какво ти стана?

— Тръгвай — изкрещя гъркът, за да надвика все по-силния вой на бурята. — Бягай, щом искаш! Лично аз предпочитам да умра тук, където съм застанал.

Той извади меча си, вдигна го и впери поглед в гравирания върху блестящото острие виещо се змия, с раззината паст при върха на меча. Беше го спечелил преди двайсет години по време на първия си поход срещу лидийците и оттогава не се разделяше с него, защото му беше талисман. Прокара палец по острието, изпробва го. Спътникът му си плю на петите.

— Ти си луд! — изкрещя през рамо. — Луд глупак.

Гъркът не му обърна внимание. Стисна здраво оръжието и се вгледа в приближаващия мрак. Всеки момент щеше да го връхлети. Напрегна мускули.

— Ела де — прошепна. — Ела да те видя какво си.

Главата му изведнъж олекна. Винаги се чувстваше така преди битка: отначало страхът, тежките като олово крайници, а след това внезапният прилив на бойната радост. В крайна сметка отглеждането на маслини май изобщо не беше за него. Той беше махимос. Боят му беше в кръвта. Може да беше за добро. Започна да си припява едно древно египетско заклинание против уроки:

Стрелата на Сахмет да те пронизе!

Магията на Тот да те порази!

Изида да те прокълне!

Нефтида да те накаже!

Копието на Хор да пронизе главата ти!

И тогава бурята го връхлетя със силата на хиляда бойни колесници. Вятърът едва не го събори, пясъкът го заслепи, разкъса туниката му, разкъса плътта му. Сенчести фигури се лутаха в мрака, размахваха оръжия, писъците им потъваха в оглушителния рев на бурята. Едно знаме се откъсна от дръжката си и се уви около краката му, след което вятърът отново го поде и го запрати в пясъчния водовъртеж.

Гъркът замахна с меча си срещу вятъра, но той беше твърде силен. Натискът го огъна назад и го принуди да коленичи. Той се опита да стане, но почти веднага падна отново и повече не се изправи. Един пясъчен талаз го засипа.

Той продължи да се бори още малко, но след това застина. Изведнъж се почувства много уморен и много спокоен, сякаш се намираше под вода. В съзнанието му бавно заплуваха образи — Наксос, където се беше родил и израснал; гробницата в Тива; Федис и скорпионът; първият му поход преди толкова много години, срещу свирепите лидийци, когато беше спечелил меча си. С едно последно върховно усилие на волята той вдигна оръжието високо във въздуха, така че дори когато пясъкът го погребеше, острието с увитата около него гравирана змия да стърчи над пясъците и да показва мястото, където е паднал.

1

Кайро, септември 2000

Лимузината бавно излезе от портала на посолството, дълга, елегантна и черна като кит, и спря за миг преди да се влее в уличното движение. Два полицейски мотоциклета заеха позиции пред нея, два зад нея.

Кортежът продължи направо между дърветата и сградите още сто метра, след което сви надясно и пак надясно по Корниш ел-Нил. Другите шофьори се обръщаха след него и се опитваха да видят кой е в лимузината, но прозорците ѝ бяха затъмнени и вътре се различаваха само смътните очертания на две човешки глави. На предния десен калник се вееше американско флагче.

След един километър кортежът стигна до объркана плетеница от кръстовища и надлези. Челните мотоциклети забавиха, пуснаха сирените си и внимателно поведоха лимузината през асфалтовия лабиринт, за да я изведат на един надлез, където задръстването не беше толкова тежко. Кортежът набра скорост и пое по пътя за летището. Двата мотоциклетисти отзад се приближиха един до друг и започнаха да си говорят нещо.

Взривът беше внезапен и толкова тих, че в първия момент дори не стана ясно, че е взрив. Чу се приглушен звук и свистене, лимузината подскочи и се блъсна в бетонната стена на надлеза. Едва когато се чу втори, по-силен гръм и изпод лимузината изригнаха пламъци, се разбра, че не става дума за пътно произшествие.

Мотоциклетите се заковаха на място. Предната врата на лимузината се отвори и отвътре изскочи с крясъци шофьорът — дрехите му горяха. Двама от мотоциклетистите го загасиха с кожените си якета; другите двама се опитваха да стигнат до задните врати, иззад които се чуваше трескаво думкане на юмруци. Облак черен дим обгърна лимузината и изпълни въздуха със смрад на горящ петрол и гума. Колите забавяха и спираха, шофьорите им зяпаха сцената.

Флагчето на райета и звезди на предния калник избухна в пламъци и след миг се превърна в пепел.

2

Западната пустиня, седмица по-късно

— Скапаняк! — възкликна весело шофьорът, когато тойотата 4×4 преваля билото на хълма и увисна на върха като тровава бяла птица, преди да поеме надолу по стръмното. За миг изглеждаше, сякаш шофьорът ще изгуби контрол над волана, и колата се наклони под опасен ъгъл, но той я овладя, стигна до края на склона, натисна газта до дупка и пое към следващата дюна.

— Скапан педал!

Продължи така още двайсет минути. От стереото на джипа гърмеше музика, русата му коса се вееше. Накрая стигна до един висок пясъчен хребет и изгаси двигателя. Дръпна още веднъж от джойнта, взе бинокъла и излезе от колата. Пясъкът изхрущя под ботушите му.

Пустинята беше зловецъ тихо, въздухът беше плътен от жега, бледосиньото небе беше надвиснало отгоре. Той постоя малко, взрян в неугледния колаж от дюни и пясък, докдето му виждаха очите, странен, неземеен пейзаж, безжизнен и неподвижен, след което дръпна още веднъж от джойнта, вдигна бинокъла и го насочи на североизток.

На хоризонта се виждаше хълм във формата на полумесец със зелен оазис в подножието от единия до другия край. Малки бели селца се гушеха сред палмовите горички и солените езера, а голямото струпване на бели сгради в западния край на оазиса бележеше малък град.

— Сива — усмихна се мъжът и издиша облак дим през носа си.
— Слава богу.

Постоя така още няколко минути, като местеше бинокъла наляво и надясно, после се качи в джипа и запали двигателя. Оглушителните звуци на стереото пак се разнесоха над пясъците.

След около час стигна до оазиса. Пясъкът под колелата на джипа се смени с черен път. Отдясно се извисяваха три радио мачти и една водонапорна кула от бетон. Глутница кучета се хвърли към джипа с яростен лай.

— Ей, здрасти! — Той се разсмя, натисна клаксона и завъртя волана наляво и надясно. Гумите вдигнаха облак прах и кучетата се разбягаха.

Отмина двойка сателитни антени и някакъв импровизиран военен лагер, след което излезе на асфалтирано шосе, което го отведе до центъра на голямото селище, което беше видял от билото на хълма: град Сива.

В града не цареше кой знае какво оживление. Две теглени от магарета каруци трополяха по пътя, а на площада няколко жени се бяха скупчили край една прашна сергия за зеленчуци, закрили лицата си със сиви памучни шалове. Всички останали се бяха изпокрили от обедната жега в домовете си.

Той спря под едно скално възвишение, покрито с порутени сгради, взе един хартиен плик от задната седалка, слезе от джипа и тръгна през площада. Не си даде труд да заключи колата. Спря пред смесения магазин, бързо каза нещо на собственика, подаде му една бележка и няколко банкноти, кимна към тойотата и после тръгна по една странична уличка и влезе в една занемарена сграда с надпис „Хотел «ДОБРЕ ДОШЛИ»“. Щом прекрачи прага, мъжът зад рецепцията скочи и с радостен вик се затича да го поздрави.

— Доктор Джон! Върна се! Толкова се радвам да те видя!

Говореше на берберски и младият мъж му отвърна на същия език.

— И аз се радвам да те видя, Якуб. Как си?

— Добре. А ти?

— Мръсен съм — каза младият мъж и почна да изтупва праха от тениската си с надпис „Обичам Египет“. — Трябва да се изкъпя.

— Разбира се, разбира се. Знаеш къде са душовете. Е, няма топла вода, ама пък студената е колкото искаш. Мохамед! Мохамед!

От страничната стаичка излезе едно момче.

— Доктор Джон се върна. Донеси му хавлия и сапун да се изкъпе.

Момчето се отдалечи — шляпаше с чехлите си по застлания с плочки под.

— Гладен ли си? — попита Якуб.

— Ужасно. От два месеца съм на консервиран боб и сардини. Ден и нощ сънувах пилето с къри на Якуб.

Мъжът се разсмя.

— Искаш ли и пържени картофи с пилето?

— Искам пържени картофи, искам мек хляб, искам студена кола, искам всичко, което можеш да ми дадеш.

Мъжът се разсмя още по-силно.

— Ама и ти си един!...

Момчето се появи с хавлия и калъпче сапун и му ги подаде.

— Първо трябва да звънна по телефона — каза младият мъж.

Собственикът го заведе в една разхвърляна стая, в която имаше телефон върху една кантонерка. Младият мъж остави хартиения плик на стола, вдигна слушалката и набра някакъв номер. Чуха се няколко сигнала, преди от другата страна да отекне глас.

— Добър ден — сега младият мъж говореше на арабски. — Бихте ли ме свързали с...

Якуб махна с ръка и го остави сам. След няколко минути се върна с бутилка кола, но гостът му още говореше, затова той я остави върху кантонерката и отиде да готви.

След половин час младият мъж — изкъпан, избръснат, с коса сресана назад от загорялото му чело, седеше под сянката на една палма в градината на хотела и унищожаваше храната с вълчи апетит.

Какво става по света, Якуб? — попита той и топна залък хляб в чинията.

Якуб отпи от фантата си.

— Чу ли за американския посланик?

— Нищо не съм чул. Последните два месеца със същия успех можеше да съм живял на Марс.

— Взривиха го.

Младият мъж подсвирна.

— Преди седмица — продължи Якуб. — В Кайро. „Мечът на отмъщението“.

— Мъртъв ли е?

— Не, оцеля. На косъм.

Младият мъж изръмжа.

— Срамота. Ако някой ликвидира бюрократите, светът ще стане много по-добро място. Кърито е страхотно, Якуб.

Две момичета европейки станаха от масата си в дъното на градината и минаха покрай тях. Едното погледна младия мъж и се

усмихна. Той кимна в отговор.

— Май те хареса — засмя се Якуб, след като девойките отминаха.

— Може. — Събеседникът му сви рамене. — Ама като й кажа, че съм археолог, ще побегне и няма да спре. Първи закон на археологията, Якуб: никога не казвай на жените с какво се занимаваш. Целувката на смъртта.

Той обра последното къри, дояде пържените картофи и се облегна. Над главата му жужаха мухи. Въздухът миришеше на жегга, горящо дърво и печено месо.

— Колко ще останеш? — попита Якуб.

— В Сива ли? Още час.

— И пак ли се връщаш в пустинята?

— Пак се връщам в пустинята.

Якуб поклати глава.

— Вече цяла година стоиш там. Идваш, вземаш провизии и пак изчезваш. Какво толкова правиш в тая пустош?

— Правя измервания — усмихна се младият мъж. — И копая дупки. И чертая скици. А в особено интересните дни правя и по някоя друга снимка.

— И какво търсиш? Гробница ли?

Младият мъж сви рамене.

— Може и така да се каже.

— Още ли не си я намерил?

— Казва ли ти някой, Якуб. Може и да съм я намерил. Може и да не съм. Пустинята е измамна. Мислиш, че си намерил нещо, а то се оказва нищо. Друг път мислиш, че не си намерил нищо, и изведнъж разбираш, че то е нещо. Сахара е шибана шегаджийка.

Последните думи изрече на английски и Якуб ги повтори непохватно.

Младият мъж се засмя и извади от джоба си кутия цигари и пакетче трева.

— Точно така, Якуб. И това, когато е в добро настроение.

Сви си сръчно джойнта, запали го, вдиша дълбоко дима, облегна главата си на ствола на палмата и издиша доволно.

— Не прекаляваш ли с тази трева, доктор Джон? — смъмри го египтянинът. — Ще откачиш от нея.

— Точно обратното, приятелю — въздъхна младият мъж и притвори очи. — Там, в пустинята, това е единственото, което ми спасява здравия разум.

Напусна хотела след час и половина, стиснал хартиения плик в ръка. Следобедът преваляше, слънцето се спускаше на запад и от воднисто жълт цветът му беше станал портокаловооранжев. Прекоси площада, отвори джипа си, който вече беше пълен с кашони провизии, качи се, запали двигателя и измина бавно петдесетте метра до единствения гараж в града.

— Напълнете го — каза на служителя. — Тубите също. И налейте вода в бидоните. От хубавата.

Хвърли ключовете на мъжа и измина пеша стоте метра до пощата. Вътре отвори плика, извади няколкото снимки, огледа ги, прибра ги пак в плика и го залепи.

— Искам да го пратя с препоръчана поща — каза на мъжа зад гишето.

Мъжът взе плика, претегли го, извади обратна разписка от чекмеджето под плота и започна да я попълва.

Професор Ибрахим ал-Захир — произнесе той отчетливо името върху плика, за да е сигурен, че го е написал правилно. — Университета в Кайро.

Младият мъж взе второто копие от разписката, плати, остави плика и се върна при гаража. Резервоарът, тубите за бензин и бидоните за вода вече бяха напълнени и след един последен поглед към пазарния площад той се качи в колата, запали двигателя и бавно потегли.

Спря за малко в началото на пустинята и се загледа с копнеж към града отзад. След това включи стереото, натисна газта и подкара ревящия джип през пясъците.

Намериха тялото му след два месеца. Или поне останките от тялото му, изпечени до неузнаваемост в изгорелия джип. Група туристи на пустинно сафари се бяха натъкнали на следите на катастрофата на петдесет километра югоизточно от Сива, в подножието на една дюна — смачкана купчина метал и вътре нещо, наподобяващо човешки останки. Очевидно джипът се беше преобърнал, докато бе изкачвал дюната, въпреки че тя не беше особено

стръмна, но по-любопитни бяха следите от друго превозно средство. Тялото беше толкова неузнаваемо, че бе разпознато със сигурност едва след като от Щатите пратиha зъболекарския картон.

3

Лондон, четиринайсет месеца по-късно

Доктор Тара Мъдрей отмахна кичура медночервена коса от очите си и продължи по висящата пътека. Лампите напичаха жестоко и на гладкото ѝ бледо чело изби пот. Отдолу през отворите за проветряване на контейнерите се виждаха змиите, но тя им обръщаше точно толкова внимание, колкото те на нея.

Работеше в терариума повече от четири години и първоначалният ѝ жив интерес към обитателите му отдавна се беше изпарил.

Мина покрай скалния питон, южноафриканската усойница, персийската пепелянка, габонската пепелянка и накрая спря пред черновратата кобра. Тя се беше свила на кълбо в единия ъгъл на контейнера си, но вдигна глава, разцепеният ѝ език затрепка и масленокафявото ѝ тяло се заклати наляво-надясно като метроном.

— Здравсти, Джоуи — каза Тара и остави на пътеката кутията и змийската кука, които носеше. — Как си днес?

Змията се надигна любопитно към капака. Тара си сложи дебели кожени ръкавици и предпазни очила, защото кобрата можеше да плюе отрова и често го правеше.

— Добре, красавецо — каза тя и взе куката. — Време е за лекарството ти.

Наведе се, свали капака на контейнера и отстъпи, когато главата на змията, с леко разтворена качулка, се изравни с нейната. С едно-единствено обиграно движение тя грабна дръжката на кутията, вдигна змията с куката, като през цялото време пазеше очите си, пушна кобрата в кутията и затвори капака. От вътрешността се чу търкане не змийска кожа в стените на кутията. Змията изследваше новото си обкръжение.

— За твое добро е, Джоуи — каза Тара. — Хайде, не се ядосвай.

Черновратата кобра беше единствената змия от колекцията, която не харесваше. С другите, дори с тайпана^[1], не изпитваше никакво

притеснение. Кобрата обаче всеки път я изнервяше. Беше коварна и агресивна и имаше отвратителен характер. Преди година я беше ухапала, докато я изваждаше от контейнера ѝ, за да почисти. Беше я хванала прекалено далеч от главата и тя беше успяла да я клъвне по голата ръка. За щастие ухапването беше сухо, без отрова, но въпреки това ѝ се беше отразило доста зле. Вече десет години работеше със змии и нито една не я беше хапала. Оттогава се отнасяше към кобрата с крайна предпазливост и когато се налагаше да я вади, винаги си слагаше ръкавици, нещо, което не правеше с другите змии. Провери дали капакът на кутията е затворен добре, вдигна я и се върна по пътеката, слезе внимателно по стъпалата, мина по коридора и стигна до кабинета си. Долови мърдането на змията в контейнера и забави крачка, за да не го люлее прекалено силно. Нямаше смисъл да я дразни повече от необходимото.

В кабинета я чакаше помощничката ѝ Александра. Двете извадиха кобрата от кутията и я сложиха на една скамейка. Александра я държеше изпъната, за да може Тара да я прегледа.

— Вече трябваше да ѝ е минало — въздъхна тя и опипа средата на кобрата, където люспите бяха омекнали и капеха.

— Непрекъснато се трие в камъка. Предлагам да извадим всичко от контейнера ѝ, докато се излекува.

Тя извади шише антисептичен разтвор от шкафа и започна внимателно да почиства раната. Змията съскаше, втренчила злобно черните си очи в нея.

— Кога ти е полетът? — попита Александра.

— В шест — отвърна Тара и погледна часовника на стената. — Тръгвам веднага щом свършим.

— Що и моят баща не живееше в чужбина. Така отношенията ни щяха да са много по-екзотични.

Тара се усмихна.

— Алекс, отношенията с баща ми могат да се опишат по много начини, но „екзотични“ не влиза в списъка... Пази се от главата ѝ.

Почисти инфектираното място, изстиска малко крем на пръста си и намаза раната.

— Докато ме няма, трябва да се почиства през ден. Давай му антибиотика до петък. Не искам целулитът да се разпростре.

— Просто вземи самолета и се забавлявай.

— Ще се обадя към края на седмицата да проверя дали няма някакви усложнения.

— Би ли престанала да се тревожиш? Всичко ще е наред. Ако щеш вярвай, но зоологическата градина ще оцелее две седмици и без теб.

Тара се усмихна. Александра беше права. Прекалено много се вживяваше в работата си. Порок, който беше наследила от баща си. Това щеше да е първата ѝ святна отпуската от две години и трябваше да я изкара като хората. Тара стисна ръката на помощничката си.

— Извинявай. Прекалих.

— Исках да кажа, че няма да липсваш на змиите. Те нямат чувства.

Тара се направи на обидена.

— Как смееш да говориш така за дечицата ми! Те ще плачат за мен ден и нощ, докато ме няма.

И двете се разсмяха. Тара взе змийската кука и с помощта на Алекс върна кобрата в кутията.

— Ще можеш ли да го върнеш в контейнера?

— Разбира се — каза Александра. — Хайде тръгвай.

Тара взе палтото и каската си и се запъти към вратата.

— Антибиотика до петък, нали запомни?

— Тръгвай, по дяволите.

— И да не забравиш да му извадиш камъка.

— За бога, Тара.

Александра грабна някакъв парцал и го метна по нея. Тара се наведе, разсмяха се и се отдалечи по коридора.

— И да не забравиш да си сложиш очилата, като го пъхаш обратно — извика през рамо. — Знаеш колко е гаден, след като сме го мазали с лекарството!

Следобедното задръстване си го биваше, но тя се промъкна умело на мотопеда си, прекоси Темза по моста Воксхол и натисна газта до дупка последните няколко километра до Брикстън. От време на време си поглеждаше часовника. Полетът ѝ беше след три часа, а тя още не си беше събрала багажа.

— Мамка му — измърмори под нос.

Живееше сама в голям приземен апартамент до Брокуел Парк. Беше го закупила преди пет години с парите, останали от майка ѝ, и

най-добрата ѝ приятелка Джени се беше нанесла в излишната стая в качеството на квартирант.

Няколко години двете бяха водили безгрижен бохемски живот, с безброй купони, безброй гаджета и без да приемат нищо на сериозно. След това Джени се беше запознала с Ник и след няколко месеца се беше преместила да живее при него, като остави Тара да се оправя сама с апартамента. Вноските по ипотеката бяха съсипващи, но Тара не взе друг квартирант. Беше ѝ приятно да разполага със самостоятелно жилище. Понякога се чудеше дали някога ще може да заживее с мъж, както беше направила Джени. Преди много години имаше такъв мъж, но всичко беше приключило отдавна. Като цяло беше щастлива в компанията на самата себе си.

Апартаментът беше безобразно разхвърлян. Тя си наля чаша вино, сложи диск на Лу Рийд в уредбата, влезе в кабинета и натисна бутона за прослушване на телефонния секретар. Металически дамски глас обяви: „Имате шест съобщения“.

Две бяха от Найджъл, стар приятел от университета. С първото я канеше на вечеря в събота, а с второто отменяше поканата, защото се беше сетил, че тя щеше да пътува. Имаше едно от Джени, с което я предупреждаваше да не се качва на камили, защото водачите им всичките били извратеняци, едно от училището, където трябваше да изнесе лекция за змиите, и едно от Хари, брокер, който я преследваше от два месеца и на чиито обаждания тя така и не отговаряше. Последното съобщение беше от баща ѝ.

— Тара, дали не можеш да ми донесеш малко сваятно уиски? И вестник „Таймс“. Ако има нещо, обади се. Ще те чакам на летището. Аз, въ... много искам да те видя. Да, въ... наистина много искам да те видя. Довиждане.

Тя се усмихна. Говореше сковано, както винаги, когато се опиташе да каже нещо мило. Подобно на повечето академици, професор Майкъл Мъдрей се чувстваше у дома си само в света на идеите. Емоциите му пречеха да мисли ясно. Точно затова се бяха разделили с майка ѝ. Защото той не можа да се пребори с нейната потребност от чувства. Дори когато тя почина преди шест години, той беше положил усилия, за да покаже някаква емоция. На погребението беше останал отзад, сам, безизразен, зареян в собствените си мисли, след което си беше тръгнал веднага, за да изнесе лекция в Оксфорд.

Виното ѝ свърши и тя влезе в кухнята, за да си налее втора чаша. Знаеше, че трябва да подреди апартамента, но се задоволи само да изнесе боклука и да измие чиниите, след което влезе в спалнята, за да си събере багажа.

Не беше виждала баща си почти от година, от последното му идване в Англия. От време на време се чуваха по телефона, но разговорите им бяха по-скоро функционални, отколкото сърдечни. Той ѝ разказваше за новите обекти, които бил разкопал; тя му разправяше дребни клюки за приятелите и работата си. Разговорите рядко продължаваха повече от пет минути. Всяка година той ѝ изпращаше картичка за рождения ден и всяка година картичката пристигаше с една седмица закъснение.

Затова се беше изненадала, когато миналия месеци се беше обадил и я беше поканил да постои известно време при него. Живееше в чужбина от пет години и за пръв път я канеше да го посети.

— Сезонът почти свършва — беше ѝ казал. — Защо не дойдеш за малко? Ще спиш в къщата на обекта и тъкмо ще ти покажа някои разкопки.

Първата ѝ реакция беше тревога. Той беше стар, доста прехвърлил седемдесетте, и сърцето му беше слабо, поради което непрекъснато пиеше лекарства. Да не би да искаше да ѝ каже, че здравето му се влошава и че иска да се одобрят преди края? Когато го беше попитала обаче, той категорично беше заявил, че е в идеално здраве и просто си мислел, че било редно баща и дъщеря да прекарат известно време заедно. Това не беше в стила му и тя се беше отнесла доста подозрително, но в крайна сметка беше решила какво пък, по дяволите, и си беше резервирала билет. Когато му се обади, за да каже кога пристига, ѝ се стори, че той се зарадва съвсем искрено.

— Чудесно! — беше казал. — Ще бъде като в доброто старо време.

Тя започна да рови из дрехите на леглото. Подбра онези, които ѝ трябваха, и ги сложи в един голям сак. Пушеше ѝ се, но устоя на изкушението. Беше ги отказала преди почти година и не искаше да започва отново, не на последно място заради стоте лири, които щеше да спечели от Джени, ако успееше да издържи цели дванайсет месеца. Както винаги, когато я налегнеше изкушението, отиде, взе кубче лед от фризера и го засмука.

Зачуди се дали не трябва да купи някакъв подарък за баща си, но вече нямаше време, а и без това той със сигурност нямаше да го хареса. Помнеше жестоките си разочарования като малка по коледите, когато седмици наред планираше какво да му подари, а той само отваряше внимателно избрания подарък и измърморваше: „Прекрасно, скъпа. Точно каквото ми трябваше“, след което отново потъваше в книгите си. Щеше да му вземе някакво уиски от безмитния магазин, вестник „Таймс“ и може би някакъв афършейв, и толкова.

Нахвърля последните няколко неща в сака и влезе да си вземе душ. Част от нея се ужасяваше от пътуването. Знаеше, че колкото и да се опитват да го избягват, най-накрая ще се скарат. В същото време беше много радостна. Отдавна не беше излизала в чужбина и ако нещата наистина загрубееха, можеше няколко дни да се забавлява и без баща си. Вече не беше малка и не зависеше от него. Засили горещата вода и отметна глава, за да я удря струята по гърдите и корема. Започна да си тананика.

Накрая провери дали всички прозорци са затворени, излезе със сака в ръка и хлопна вратата. Вече беше тъмно и ръмеше. Мокрият паваж блестеше. Друг път това време я депресираще, но не и тази вечер.

Провери дали си е взела паспорта и самолетните билети и закрачи усмихната към спирката. В Кайро температурата несъмнено беше към трийсет градуса.

[1] Голяма австралийска отровна змия. — Б.р. ↑

4

Кайро

— Трябва да затворям, малката — каза старият Икбар. — Време е да се прибираш вкъщи, където и да е това.

Момиченцето не помръдна и продължи да играе с косата си. Личицето му беше мръсно и от нослето му висеше сопол.

— Хайде тръгвай — каза Икбар. — Ако искаш, ела утре и ще ми помагаш.

Момиченцето не каза нищо и само продължила го гледа. Той пристъпи към него — дишаше астматично и тежко накуцваше.

— Не се шегувам. Аз съм стар и уморен човек.

В магазина се стъмваше. Единствената гола крушка хвърляше немоцна светлина, но в ъглите сенките се сгъстяваха. Наредените по полиците експонати потъваха бавно в сумрака като във вода. Отвън долитаха звуци на дрезгав клаксон и удари с чук.

Икбар пристъпи още една крачка. Коремът му се разтресе под джелабата. В развалените му кафяви зъби и черната превръзка на окото имаше нещо злоещо. Гласът му обаче беше мил и момиченцето не се страхуваше от него.

— Ще си тръгваш ли, или не?

Момиченцето поклати глава.

— В такъв случай — каза той и тръгна към вратата на магазина — ще трябва да те заключа тук. А през нощта идват духовете.

Спря до вратата и извади връзка ключове от джоба си.

— Казах ли ти за духовете? Май ти казах. Всички антикварни магазини си имат духове. В онази стара лампа там например — той посочи бронзовата лампа на полицата — живее един джин, дето се казва ал-Гул. На десет хиляди години е и може да се превръща в каквото си иска.

Момиченцето се втренчи с широко отворени очи в лампата.

— А онзи дървения сандък там в ъгъла виждаш ли го, с голямата ключалка и железните обръчи? Е, в него има крокодил, голям зелен

крокодил. През деня спи, ама нощем излиза на лов за дечица. Защо ли? За да ги изяде, разбира се. Лапва ги и ги гълта цели.

Момиченцето прехапа устни; поглеждаше ту лампата, ту сандъка.

— А онзи нож там на стената, с извитото острие. Бил е на един цар. Много жесток цар, всяка нощ се връща и реже гърлото на когото намери. Да, да, този магазин е пълен с духове. Та, ако искаш да останеш, миличко, нямам нищо против.

Засмя се под мустак и отвори вратата. Медните звънчета иззвъняха. Момиченцето пристъпи към вратата, защото си помисли, че ще остане заключено вътре. Икбар го чу, вдигна ръце с разперени пръсти като клюнове и изрева. Момиченцето изпищя и се разсмя, после избяга в сенчестата задна част на магазина и се скри зад две ракитови кошници.

— О, тя искала да си играе на криеница, така ли? — изръмжа старецът и закуцука усмихнат подире ѝ. — Е, няма да ѝ е лесно да се скрие от стария Икбар. Той може да е само с едно око, ама то си струва. Никой не може да се скрие от стария Икбар.

Видя я как се спотайва зад кошниците и наднича в пролуката между тях. Не искаше дай разваля удоволствието и затова я подмина и отвори вратите на стария дървен шкаф.

— Тука ли е?...

Престори се, че наднича в шкафа.

— Не, няма я. Явно е по-умна, отколкото си мисля.

Затвори шкафа и влезе в задното помещение, където вдигна възможно най-много шум, отваряйки чекмеджета и врати на шкафове.

— Тук ли си, малко чудовище? — извика. Забавляваше се искрено. — Криеш се в тайника ми, а? О, ама тя наистина била много умна!

Вдигна още малко шум, след което излезе от стаичката и застана точно пред кошниците. Чуваше приглушения ѝ кикот.

— Я да помисля. Не беше в шкафа, не беше в стаичката, и съм сигурен, че не е била толкова глупава, че да се завре в сандъка с крокодила. Значи остава само едно място. И то е точно тук, зад кошниците. Я старият Икбар да види дали е прав.

Наведе се. В този момент камбанките над вратата звъннаха. Някой беше влязъл в магазина. Той се изправи и се обърна.

Момиченцето остана в скривалището си.

— Затваряме — каза Икбар и закуцука към двамата мъже на вратата. — Но ако искате, можете да разгледате.

Мъжете не му обърнаха никакво внимание. Бяха млади, на по двайсет и няколко години, облечени в мърляви черни роби с и черни имма, увити ниско над очите. Набързо огледаха магазина и единият излезе навън и подсвирна на някого. След малко се върна с един бял мъж.

— С какво мога да ви помогна? — попита Икбар. — Търсите ли нещо конкретно?

Новодошлият беше огромен — висок, широкоплещест, прекалено едър за евтиния ленен костюм, изпънат докрай от масивните му рамене и бедра. В едната си ръка държеше полуизпушена пура, а в другата — куфарче с буквите СБ върху протритата кафява кожа. Лявата страна на лицето му, от слепоочието почти до устата, беше белязана от тъмночервен рожден белег. Икбар потръпна от страх.

— С какво мога да ви помогна? — повтори той.

Огромният мъж внимателно затвори вратата на дюкяна, превъртя ключа и кимна на двамата си придружители, които с безизразни лица се приближиха към Икбар. Антикварят заотстъпва, докато не се озова притиснат до щанда.

— Какво искате? — попита и се разкашля. — Моля ви, какво искате?

Мъжът пристъпи към Икбар и застана пред него, почти докосвайки шкембето му със своето. Изгледа го, усмихна се, вдигна пурата си и я заби в превръзката върху окото на стареца. Икбар изкрещя и вдигна ръце, за да се предпази.

— Моля ви, моля ви... — Пак се разкашля. — Нямам пари. Беден съм!

— Взел си нещо, което ни принадлежи — каза гигантът. — Антика. Донесли са ти я вчера. Къде е?

Икбар се сви на две с ръце на главата и изхриптя:

— Не знам за какво говорите. Нямам антики. Незаконно е да се търгува с антики!

Гигантът кимна към двамата си биячи, които сграбчиха стареца за лактите и го изправиха насила. Той притисна бузата си към рамото, сякаш се опитваше да се скрие. Чалмата на единия мъж се беше

изплъзнала леко нагоре и беше открила широкия белег в средата на челото му, гладък и бял като впити в кожата пиявица. Гледката изпълни стареца с ужас.

— Моля ви! — изстена той. — Моля ви!

— Къде е? — повтори мъчителят.

— Моля ви, моля ви!

Гигантът измърмори нещо под нос, остави куфарчето на пода и извади нещо прилично на малка мистрия. Металът на извитото острие беше мътен с изключение на ръбовете, където беше наточен до блясък.

— Знаеш ли какво е това? — попита мъжът.

Старецът се взираше в острието, онемял от ужас.

— Археоложка мистрия — ухили се гигантът. — Използваме я, за да разравяме земята, внимателно, ей така... — Той демонстрира движение, размахвайки мистрията пред изкривеното от страх лице на стареца. — Но може да се използва и за друго.

Замахна рязко с учудваща за размерите му бързина и срязва бузата на Икбар. Кожата зина като уста и кръвта бликна по робата на стареца. Икбар изкрещя и направи отчаян опит да се откопчи.

— Сега — каза гигантът — Питам още веднъж. Къде е парчето?

Зад кошниците момиченцето се молеше джинът ал-Гул да излезе от лампата си и да помогне на стареца.

Самолетът кацна малко след полунощ.

— Добре дошли в Кайро — каза стюардесата и Тара излезе на стълбичката. Облъкнаха я жегата и петролни изпарения. — Желая ви приятно прекарване.

Полетът беше минал без произшествия. Беше пътувала между пътеката и семейство червендалести англичани, които през първата половина от полета я бяха засипали с предупреждения относно стомашните проблеми, с които била обречена да се сблъска заради египетската храна, а през втората половина бяха дрямали. Тя беше изпила две водки, беше изгледала половината филм, беше купила бутилка уиски от количката с безмитната търговия, след което беше отпуснала седалката си и беше зяпала тавана на самолета. Беше й се допушило, както винаги по време на полет, но вместо това си поръча обичайните кубчета лед.

Баща й работеше в Египет още от времето, когато тя беше дете. Беше, според онези, които разбираха от тези неща, най-известният

египтолог на своето време. „Заедно с Питри и Картър — беше й казал веднъж един негов колега. — И да има друг жив по-голям специалист по Старото царство, поне аз не го познавам.“

Тя трябваше да се гордее. Но академичните постижения на баща й не я вълнуваха никак. Знаеше само, и още от най-ранното си детство винаги беше знаела, че баща й се интересува повече от един свят, мъртъв от четири хиляди години, отколкото от собственото си семейство. Дори името й беше избрано, защото включваше името на египетския бог на слънцето Ра.

Всяка година той отиваше в Египет да прави разкопки. Отначало отиваше за по месец, през ноември, и се прибираще за Коледа. Но колкото по-голяма ставаше и колкото повече бракът на родителите й се разпадаше, толкова повече време баща й оставаше в Египет.

— Баща ти си има любовница — беше й казала веднъж майка й. — Казва се Египет. — Това трябваше да е шега, която обаче не развесели нито нея, нито майка й.

След това беше дошъл ракът и майка й беше започнала бавния си срив към смъртта. Точно през този период Тара наистина намрази баща си. Докато болестта разяждаше черния и белия дроб на майка й и докато баща й се намираше на хиляди километри от тях, неспособен дори да предложи няколко утешителни думи, тя изпита всепоглъщаща ненавист към този човек, който очевидно ценеше гробниците и глинените чирепи повече от собствената си плът и кръв. Няколко дни преди майка й да умре, се беше обадила в Египет и му беше накрещяла куп обиди по телефона, изненадвайки дори себе си със силата на яростта си. На погребението не си проговориха почти нищо и след това той се премести за постоянно в Египет, където осем месеца в годината преподаваше в Американския университет в Кайро, а през останалите четири извършваше разкопки. Не си говориха почти две години.

И въпреки всичко й бяха останали и хубави спомени. Например веднъж като малка се беше разплакала за нещо и той я беше разсеял с един фокус, при който все едно откъсваше палеца си. Тя се беше смяла до забрава и го беше карала да го прави отново и отново — зяпаше изумено как палецът безспир се отделя от дланта и как баща й стене в престорена агония, размахвайки откъснатия пръст във въздуха.

Сутринта на петнайсетия ѝ рожден ден — и това беше най-хубавият ѝ спомен — беше намерила на полицата над камината адресиран до самата нея плик. В него се съдържаше първата подсказка в издирването на скритото съкровище, отвела я през цялата къща и градината, преди най-накрая да открие на тавана едно разкошно златно колие, скрито на дъното на стар куфар. Всяка подсказка беше под формата на стих и беше написана на пергамент с причудлив шрифт, което допълваше атмосферата на загадъчност. Баща ѝ сигурно беше прекарал часове да ги напише. След това ги заведе на ресторант и цяла вечер ги забавлява с чудни разкази за разкопки, открития и ексцентрични академици.

— Много си красива, Тара — каза ѝ и се наведе към нея, за да нагласи новото ѝ златно колие. — Ти си най-красивото момиче на света и аз съм много, много горд с теб.

Точно тези моменти редки и нарядко — по някакъв начин балансираха студенината и самовглъбеността на баща ѝ и я привързваха към него. Точно затова му се беше обадила две години след погребението на майка ѝ и беше поискала да се одобрят след продължителното мълчание. И в някакъв смисъл точно затова в момента пътуваше за Египет. Защото дълбоко в себе си знаеше, че въпреки многобройните си провали той е посвоему добър човек и я обича, и има нужда от нея, точно както тя имаше нужда от него. И, разбира се, винаги съществуваше надеждата — както всеки път, когато се виждаха — че този път нещата може би ще са различни. Може би нямаше да се карат и да си крещят, нямаше да си мълчат обидено и щяха да се радват, че са заедно, като нормални баща и дъщеря. Може би този път нещата щяха да се получат.

Едва ли, мислеше си, докато самолетът се спускаше. Щеше да им е приятно точно пет минути, след което щяха да се скарат.

— Предполагам знаете — обади се общително съседът ѝ — че самолетите най-често катастрофират при кацане.

Тара си поръча още кубчета лед от стюардесата.

Накрая излезе в залата за пристигащи на летището, почти половин час след кацането на самолета. Опашката на гишето за паспортна проверка беше безкрайна, последвана от също толкова безкрайно чакане на лентата, където охраната проверяваше произволно багажа на пътниците.

— Саиф ал-Таар — обади се някакъв пътник до нея и поклати глава. — Този човек ще съсипе страната!

Тара тъкмо се канеше да попита какво има предвид, но той забеляза багажа си, махна на носача да му го вземе и се отдалечи в тълпата. Собственият ѝ сак излезе след още няколко минути и тя забрави фразата, метна го през рамо и мина през митницата, с разтуптяно от очакване сърце.

Баща ѝ беше казал, че ще дойде да я посрещне, и тя си представяше как влиза в залата за пристигащи и той стои там и я чака и двамата се спускат един към друг с радостен възглас и отворени за прегръдка ръце. Единственият човек, който я посрещна обаче, беше някакъв таксиметров шофьор, чакащ клиенти. Тя огледа редицата физиономии зад бариерата, но тази на баща ѝ не беше сред тях.

Но терминалът беше пълен, дори в този час на денонощието. Семейства се посрещаха и разделяха шумно, деца играеха покрай пластмасовите столове. Туристи с раници се трупаха около екскурзоводи с изтормозен вид. Навсякъде се виждаха полицаи в черни униформи и автомати в ръце.

Тя почака малко при бариерата, след което мина през залата. Излезе отвън, където един екскурзовод явно я сбърка с някоя от подопечните си и се опита да я набути в един автобус. Тара се върна в залата, разходи се още малко, смени пари, купи си кафе и се настани на една седалка, която предлагаше добър изглед както към изхода, така и към бариерата.

След още един час се опита да се свърже с баща си по телефона, но никой не вдигна нито в къщата на обекта, нито в апартамента му в центъра на Кайро. Зачуди се дали таксито му не е закъсняло в задръстването — беше сигурна, че е взел такси, защото така и не се беше научил да шофира — или не се е разболял, или не е забравил, че трябва да я посрещне, възможност, която никога не биваше да се изключва при баща ѝ.

Но не, едва ли беше забравил. Не и този път. Не и след като толкова се беше зарадвал, че ще я види. Точно така. Просто беше закъснял. Тя си взе още едно кафе, върна се на седалката и отвори книга.

„По дяволите — помисли си. — Не му взех «Таймс»!“

Луксор, на другата сутрин

Инспектор Юсуф Ез ел-Дин Халифа стана преди зазоряване, избърсна се, изкъпа се, облече се и влезе в дневната, за да каже сутрешните си молитви. Чувстваше умора и раздразнение, както всяка сутрин. Ритуалът на молитвите, колениченето, поклоните и рецитирането прочистиха съзнанието му. Когато свърши, се почувства освежен, спокоен и силен. Както всяка сутрин.

— Уа лилах ал-шукр — каза на себе си и се премести в кухнята, за да си направи кафе. — Слава на Господ. Силата му е велика.

Сложи водата да заври, запали цигара и погледна през прозореца към жената, която переше на съседния покрив, който се намираще на около три метра разстояние от прозореца на кухнята, малко под неговото ниво. Много пъти се беше чудил дали може да скочи от своята сграда на другата през тясната уличка, която ги делеше. Като млад сигурно би опитал. Брат му Али със сигурност щеше да е с две ръце за начинанието. Али обаче беше мъртъв, а и той вече имаше отговорности. До земята имаше към седем метра и с жена и три деца не можеше да си позволи да поема такива рискове. А може и така да се оправдаваше пред себе си. В крайна сметка винаги беше мразил височините.

Сипа кафе и захар в кипналата вода, изчака я да се надигне до ръба на джезвето, след което наля кафето в чаша и се върна в дневната, просторно помещение, от което се влизаше във всички останали стаи в апартамента. Вече половин година строеше шадраванче в средата и подът беше заринат с торби цимент, плочки и пластмасови водопроводни тръби. Шадраванчето беше малко и направата му не трябваше да отнеме повече от две-три седмици. Но непрекъснато изникваше някаква друга работа и седмиците се бяха проточили в месеци и работата беше едва до половината. Всъщност за шадраван нямаше достатъчно място и жена му непрекъснато се оплакваше от бъркотията и излишните разходи, но той винаги беше искал да има

шадраван, а и освен това той щеше да внесе малко цвят в иначе скучния им апартамент. Наведе се, мушна с пръст една торба пясък и си помисли, че има достатъчно време да сложи няколко плочки преди да излезе за работа. Телефонът иззвъня.

— Теб търсят — сънено каза жена му, когато той влезе в спалнята. — Мохамед Сарийя.

Подаде му слушалката, стана от леглото, взе бебето от кошчето и отиде в кухнята. Синът му влезе в спалнята, хвърли се на леглото до него и започна да подскача на пружината.

— Бас, Али! — каза той и отмести момчето. — Престани! Здравей, Мохамед. Доста рано се обаждаш. Какво има?

Гласът на помощника му отекна в другия край на линията. Халифа задържа телефона с дясната си ръка, възпирайки сина си с лявата.

— Къде? — попита.

Помощникът му отговори. Гласът му беше развълнуван.

— Ти там ли си?

Синът на Халифа се смееше и се опитваше да го удари с възглавницата.

— Казах престани, Али. Извинявай, какво каза? Добре. Стой там. И не пускай никого. Пристигам веднага.

Остави слушалката, хвана сина си, обърна го с главата надолу и целуна поред и двата му боси крака. Момчето избухна в смях и извика:

— Залюлей ме, тате! Залюлей ме на въртележка.

— Ще те завъртя и ще те хвърля през прозореца — каза Халифа. — И ти ще отлетиш, а аз ще имам поне минутка спокойствие.

Пусна детето на леглото и отиде в кухнята, където жена му Зейнаб правеше още кафе и кърмеше бебето. От хола долетя гласът на дъщеря му — пееше.

— Как е той тази сутрин? — попита Халифа, целуна жена си и погъделичка петите на бебето.

— Гладен — усмихна се тя. — Като баща си. Да ти направя ли закуска?

— Нямам време — каза Халифа. — Отивам на западния бряг.

— Без да закусиш?

— Намерили са нещо.

— Какво?

Той погледна жената, която продължаваше да пере на отсрещния покрив.

— Труп. Сигурно няма да се прибера за обяд.

Прекоси Нил на една от боядисаните в ярки цветове моторни лодки, които сновяха между двата бряга. При обичайни обстоятелства щеше да вземе ферибота, но сега бързаше и затова плати по-високата такса и се качи на лодка. Тъкмо когато се отделяха от брега, към лодката се приближи запъхтян възрастен мъж с дървено сандъче под мишница, сграбчи рейлинга и се прехвърли на борда.

— Добро утро, инспекторе — изпуфтя и остави сандъчето в краката на Халифа. — Да ви лъсна обувките?

Халифа се усмихна.

— Не ме пропускаш, а, Ибрахим?

Старецът се захили и разкри няколко неравни златни зъба.

— Човек трябва да яде. Човек трябва и да си лъска обувките. Значи си помагаме един на друг.

— Добре тогава. Само че по-бързо. Имам работа на другия бряг и не искам да се бавя, като пристигнем.

— Познавате ме, инспекторе. Най-скоростното лъскане на обувки в Луксор.

Извади парцали, четка и вакса и затвори сандъчето, което беше знак за Халифа да стъпи върху него. Младежът на кърмата управляваше с безизразно лице.

Лодката се плъзна по гладката като огледало вода. Хълмовете на Тива на отсрещната страна се оцветиха в кафяво и жълто под лъчите на изгряващото слънце. Най-различни плавателни съдове кръстосваха реката в двете посоки. Една лодка вляво от тяхната возеше японски туристи. Сигурно отиваха на пътешествие с балон над Долината на царете, за да посрещнат изгрева. Това беше нещо, за което Халифа си мечтаеше отдавна, но не можеше да си позволи цената от триста долара. И едва ли някога щеше да може, с тази полицейска заплата.

Стигнаха до западния бряг, промушиха се между две други лодки и носът заора в крайбрежния чакъл. Старецът тръкна за последно с парцала бомбетата на обувките му и плесна изцапаните си с вакса длани, за да покаже, че е свършил. Детективът му даде две египетски лири, даде още толкова и на лодкарчето и скочи на брега.

— Да ви изчакам? — попита момчето.

— Недей — каза Халифа. — До скоро, Ибрахим.

Детективът се обърна и изкачи стръмния склон, където голяма тълпа чакаше ферибота. Проби си път през навалищата, мушна, се между някаква стена и ръждясала телена ограда и излезе до тясната ивица тиня покрай реката. Фермерите работеха на полето, двама мъже бяха влезли до кръста в каналите и ги чистеха от плевели. Деца в бели ризи бързаха за училище. Жегата се засилваше. Той запали поредната цигара.

След двацет минути стигна до трупа. Сградите на западен Луксор бяха останали в далечината, а току-що лъснатите му обувки бяха целите в прах. Излезе при едно тръстиково поле и завари сержант Сарийя клекнал до нещо като купчина мокри парцали. Сержантът го видя, изправи се и каза:

— Обадох се в болницата. Казаха, че ще пратят някого.

Халифа кимна и слезе до водата. Трупът лежеше по корем, с разперени ръце и заровено в калта лице. Ризата му беше разкъсана и окървавена. От кръста надолу беше все още във водата и вълните го люшкаха. Във въздуха се разнасяше слаба миризма на разложение.

— Кога са го намерили?

— Точно преди съмване — отвърна помощникът му. — Сигурно е дошъл по течението, попаднал е под винта на някоя лодка и той му е нарязал ръцете.

— Така ли беше, като дойде? Нали не си пипал нищо?

Сарийя поклати глава.

Халифа обиколи тялото и огледа земята край него. Вдигна безжизнената ръка и забеляза татуировката на бицепса.

— Скарабей — каза и се усмихна. — Колко неподходящо.

— Защо да е неподходящо?

— За древните египтяни скарабейт е бил символ на прераждането и подновяването. Нещо, което, ако се съди по състоянието му, няма да се случи с този приятел тук. — Той пусна китката на трупа. — Имаш ли представа кой е съобщил?

Сарийя поклати глава.

— Не си каза името. Обади се в управлението от обществен телефон и каза, че го открил, като излязъл сутринта на риба.

— Сигурен ли си, че е било от обществен телефон?

— Напълно. Прекъсна насред изречението, като че ли му бяха свършили парите.

Халифа замълча, помисли малко, след това вдигна глава и кимна към няколкото дървета на петдесетина метра от тях, зад които се виждаше покривът на някаква къща. Тънкият черен телефонен кабел под стряхата се виждаше ясно. Сарийя вдигна вежди.

— Е?

— Най-близкият обществен телефон е на два километра оттук, в града. Защо просто не е звъннал от къщата?

Предполагам, че се е паникьосал. Реката не изхвърля всеки ден трупове.

— Точно така. Затова е логично да съобщи възможно най-бързо. Освен това защо не си е казал името? Знаеш какви са местните хора. Умират да се видят по телевизията.

— Мислите, че знае нещо ли?

Халифа сви рамене.

— Просто е странно. Сякаш не е искал никой да разбере, че той е открил тялото. Сякаш се е изплашил.

Една чапла изхвърча шумно от тръстиката, издигна се тромаво във въздуха и полетя надолу по течението. Халифа я проследи с очи, след което тръсна глава и погледна отново трупа. Бръкна в джобовете на панталона му и извади джобно ножче, евтина запалка и сгънато парче подгизнала хартия. Постава го върху гърба на трупа и го разтвори внимателно.

— Билет за влак — каза и се наведе, за да погледне отблизо размазаните букви. — За връщане до Кайро. Отпреди четири дни.

Сарийя му подаде найлоново пликче за веществени доказателства и инспекторът пусна вътре предметите.

— Я ми помогни.

Клекнаха до тялото, подхванаха го отдолу и го обърнаха по гръб. Калта жвакаше под обувките им. В момента, в който видя лицето му, Сарийя се отдръпна и повърна неудържимо.

— Аллах у акбар — задави се сержантът. — Всемогъщи боже!

Халифа прехапа устни и се насили да погледне трупа. Беше виждал много трупове, разбира се, но нито един така жестоко обезобразен като този. Дори под маската от кал се виждаше, че от лицето не е останало почти нищо. Лявата очна кухина беше празна, а

носът представляваше накълцани ивици плът и хрущяли. Гледа го доста време — опитваше се да го свърже с нещо, което някога е било живо. След това се изправи, отиде при Сарийя и сложи ръка на рамото му.

— Добре ли си?

Сарийя кимна, запуши с пръст едната си ноздра и се изсекна на пясъка.

— Какво е станало?

— Не знам. Може, както казваш, да е витло на лодка, въпреки че не виждам как витлото ще му извади окото и ще причини точно такива рани.

— Да не искате да кажете, че някой е направил всичко това нарочно?

— Нищо не искам да кажа. Казвам само, че витлото няма да го накълца така. Погледни как кожата е... — Забеляза, че помощникът му отново се кани да повърне, и спря насред изречението, за да не го разстройва повече. — Е, ще видим какво ще каже патологът.

Запали две цигари и подаде едната на Сарийя, който дръпна дълбоко веднъж, хвърли я на земята и се отдалечи, за да повърне пак. Халифа се обърна, отиде до водата и се загледа в отсрещния бряг. Покрай брега се поклащаха множество корабчета, а в далечината, едва видим, се издигаше първият пилон на храма в Карнак. Една фелука мина пред погледа му. Огромното ѝ триъгълно платно проряза небето като бръснач. Ток хвърли цигарата си във водата и въздъхна. Подозираше, че ще мине доста време преди да има възможност да се захване отново с шадравана си.

Докато инспектор Халифа стоеше до реката, група туристи, яхнали магарета, пътуваше към хълмовете зад него. Бяха двайсет души, повечето американци, водени от едно египетско момче и още едно в края на групата, за да е сигурно, че никой няма да се загуби. Някои от туристите се бяха вкопчили нервно в седлата и гримасничеха при всяка неравност на пътя. Стръмната пътека ги плашеше. Една от жените — дебела, с изгорели от слънцето рамене — определено не се наслаждаваше на изживяването.

— Никой не каза, че ще е толкова стръмно — мърмореше тя на висок глас. — Казаха, че щяло да е лесно. Божичко!

Другите обаче не изглеждаха чак толкова притеснени и въртяха глави на всички страни, за да не изпуснат нещо от величествената гледка. Слънцето беше високо в небето и равнината отдолу се мержелееше в нажежения въздух. В далечината се виждаше синята лента на Нил, зад него сградите на източен Луксор, а зад тях планини и пустиня, едва загатнати на фона на бяло-синьото небе. Гидът от време на време спираше и сочеше забележителностите отдолу: колосите на Мемнон, които изглеждаха дребни като играчки от това разстояние; руините на Рамзейона; огромната сграда на погребалния храм на Рамзес III в Мединет Хабу. По-малко нервните щракаха с фотоапаратите си. Ако не се броеше хрущенето на чакъла под копитата на магаретата и мрънкането на туристката с изгорелите рамене, групата се изкачваше в пълна тишина, онемяла от величието на гледката.

— Минесота не може да им стъпи на малкия пръст — прошепна един турист на съпругата си.

Накрая стигнаха до билото на хълма и пътеката за малко се разшири и стана по-равна, преди отново да се спусне в тясната скалиста долина.

— Това отпред е Долината на царете — извика гидът. — Дръжте се здраво. Пътеката надолу е много стръмна.

— Божичко! — долетя рязък писък иззад гърба му.

Тъкмо бяха започнали да се спускат от билото и магаретата криволичеха между скалите, когато някакъв мъж внезапно изскочи на пътя от сянката на скалата, под която беше лежал дотогава. Джелабата му беше мръсна и окъсана, а сплъстената му коса се спускаше доста под раменете и му придаваше див и окаян вид. Държеше нещо, увито в амбалажна хартия.

— Здравейте, здравейте, добро утро, добър вечер — избръщолеви мъжът. — Вижте тук, моля, приятели. Имам нещо хубаво знам вие харесва.

Гидът му изкрещя нещо на арабски, но мъжът не му обърна внимание и се приближи до една туристка, млада жена с широкопола сламена шапка. Вдигна предмета, който държеше, и разви амбалажната хартия. Отдолу се показва фигурка на котка, издялана от тъмен камък.

— Виж, госпожо, много, много хубава статуя. Ти купи, ти купи. Аз много беден трябва ям. Ти хубава госпожо купи!

Протегна фигурката към нея и вдигна другата си ръка към устата си, все едно яде.

— Купи, купи. Аз не яде три дена. Моля купи. Гладен. Гладен.

Жената се втренчи пред себе си, без да му обръща никакво внимание, и след като се влачи още няколко метра след нея, мъжът се отказа и насочи вниманието си към туриста зад нея.

— Виж господине прекрасна статуя. Много добро качество. Колко плати, давам — взимаш.

— Не му обръщайте внимание — извика през рамо гидът. — Той е луд.

— Да, да, луд — изсмя се опърпаният мъж, завъртя се няколко пъти и тропна с крак, сякаш танцуваше. — Луд, луд. Моля купи няма храна аз гладен. Най-добро качество дай пари господине.

Туристът също не му обърна внимание и окъсаният мъж започна да обикаля останалите. Крясъците му звучаха все по-дрезгаво и отчаяно.

— Вие не харесва котка аз има други статуи. Много, много статуи. Моля, моля купи. Антики? Аз има антики. Триста процента автентични. Вие иска гид аз много добър гид. Познава тези хълмове всички. Покажа Долина на царе и Долина на царици много евтино. Покажа много красива гробница. Нова гробница никой не знае. Трябва ям. Не ям три дена.

Туристите вече го бяха отминали и момчето на магарето в края на колоната го изрита в ребрата. Окъсаният мъж падна на земята сред облак прах. Туристите отминаха.

— Благодаря, благодаря, благодаря! — изкрещя той и се замята като ранено животно. Косата му помете праха. — Много мили туристи не помага. Не иска котка, не иска гробница, не иска гид. Аз умира! Умира!

Зарови лице в земята, разплака се и заудря с юмруци по пясъка.

Но туристите не го видяха, защото вече бяха завили покрай скалата и бяха започнали спускането си към Долината на царете. Беше стръмно, както ги беше предупредил екскурзоводът, с почти вертикална пропаст отдысно. Жената с изгорелите рамене се беше вкопчила във врата на магарето и трепереше, толкова уплашена, че дори не мрънкаше. Хленчовете на лудия малко по малко заглъхнаха.

6

Кайро

Тара чака на летището до десет сутринта.

Очите ѝ бяха зачервени от безсъние и ѝ се виеше свят от умора. Беше звъняла на баща си през половин час, беше пребродила безброй пъти залата за пристигащи и дори беше взела такси до залата за вътрешни полети, в случай че баща ѝ се е объркал. Напразно. Нямаше го на летището, нямаше го в къщата на обекта, нямаше го в апартамента му в Кайро. Почивката ѝ беше тръгнала накриво още преди да беше започнала. Отпусна се в седалката за незнайно кой път и се загледа в тълпата. Имаше толкова много хора, че дори баща ѝ да беше сред тях, нямаше да го види. Стана, отиде до телефона и звънна за последно в апартамента и в къщата на обекта. След това метна сака си на рамо, сложи си слънчевите очила, излезе от залата и махна на едно такси.

— Кайро? — попита шофьорът, як мъж с големи мустаци и кафяви от никотин пръсти.

— Не — отвърна Тара и се отпусна уморено на задната седалка. — Сакара.

През повечето време от последните петдесет години баща ѝ правеше разкопки в Сакара, некрополът на Мемфис, древната столица на Египет.

Беше копал и в други египетски градове, от Танис и Саис на север, до Куистил и Наури в Судан, но Сакара беше първата му и най-голяма любов. Всеки сезон отиваше в къщата на обекта и оставаше там три или четири месеца — разкопаваше усърдно малка част затрупани с пясък руини — изваждаше на бял свят още няколко метра история. Имаше сезони, в които не копаеше, а реставрираше находки или записваше резултатите от предишни години.

Животът му беше аскетичен, почти монашески — сам, с един готвач и малка група доброволци — но Тара знаеше, че това е единственото място на света, където той се чувства истински щастлив.

В редките му писма, в пестеливите описания на работата личеше удовлетворение, което изцяло липсваше в останалите области на живота му. Точно затова поканата му я изненада много — това беше неговият свят, неговото любимо място, и тази покана сигурно се дължеше на истински прелом в ценностите.

Пътуването от летището до града беше отвратително. Шофьорът явно не беше и чувал за безопасност на пътя и изпреварваше на остри завои, за предпочитане със силно насрещно движение. На един участък от пътя покрай някакъв смрадлив зелен канал се изнесе да изпреварва някакъв пикап, но отсреща се зададе огромен тежкотоварен камион и Тара предположи, че ще се върне обратно в лентата. Но не би. Той натисна клаксона, даде газ до ламарината и започна да напредва бавно покрай пикапа, който на свой ред ускори като на рали. Насрещният камион с всяка секунда ставаше все по-голям и по-голям. Тара усети как стомахът ѝ се свива — беше убедена, че всеки момент ще катастрофират. Едва в последната секунда, когато челният сблъсък изглеждаше неизбежен, шофьорът изви волана надясно, влезе пред пикапа и се размина с големия камион на сантиметри.

— Изплашихте ли се? — попита през смях шофьорът.

— Да — рязко отвърна Тара. — Изплаших се.

Накрая, за най-голямо нейно облекчение, свиха вдясно от главното шосе, изминаха няколко километра по един второстепенен път с дървета от двете страни и спряха в подножието на стръмен пясъчен насип, отвъд който стърчеше върхът на стъпаловидна пирамида.

— Трябва да си купите билет — каза шофьорът и посочи гишето за билети на сградата отдясно.

— Трябва ли ми билет? — попита тя. — Баща ми работи тук. Идвам при него.

Шофьорът показа глава от прозореца и извика нещо на мъжа на гишето. Проведоха бърз разговор на арабски, след което от сградата излезе един млад арабин и се наведе към Тара.

— Баща ви тук работи? — попита той на английски със силен акцент.

— Да — отвърна тя. — Професор Майкъл Мъдрей.

— Отлично! — На лицето на мъжа грейна широка усмивка. — Всички познава Доктора. Той най-известен египтолог на света. Той

мой добър приятел. Той учи мен на английски. Ще ви заведе до къщата.

Той заобиколи таксито, качи се на предната седалка и даде инструкции на шофьора.

— Аз съм Хасан — каза, след като потеглиха. — Работя тук, в главния тефиш. Вие много добре дошла.

Подаде й ръка и Тара я стисна.

— Баща ми трябваше да ме посрещне на летището — каза Тара Сигурно сме се разминали. Дали е тук, знаете ли?

— Съжалявам. Току-що пристига. Сигурно в къща при разкопки. Вие много приличате него, знаете ли?

— Приличам на него — усмихна се Тара. — С „на“ отпред.

Мъжът се засмя.

— Приличате на него — повтори внимателно. — И сте добър учител като него.

Поеха по пътя към билото на насипа, след което тръгнаха надясно по един черен път, който обикаляше пустинното плато. Стъпаловидната пирамида остана зад тях, както и две други по-малки, разпадащи се и... на Тара й се струваше, че това са образи на една и съща пирамида в различни стадии на разпадане. Вдясно зелените кръпки на нивите в долината на Нил проблясваха в утринната мараня; вляво пустинните дюни стигаха чак до хоризонта, голи, пусти и безжизнени.

След стотина метра стигнаха до центъра на група постройки и Хасан каза на шофьора да спре.

Този тефиш каза и посочи една голяма жълта сграда от дясната страна. — Главен офис на Сакара. Аз спра тук. Бейт Мъдрей, къща на ваш баща, малко по-натам. Ако има проблем, елате тук.

Той слезе от колата, каза нещо на шофьора, таксито потегли, измина два километра и спря пред ниска едноетажна сграда на самия ръб на склона.

— Бейт Мъдрей — каза шофьорът.

Сградата беше ниска, порутена и боядисана в розово. Обграждаше от три страни вътрешен двор, в който се издигаше голямо дървено-въжено археоложко сито. В единия край на сградата се издигаше паянтова дървена кула с резервоар за вода на върха, в другия й край имаше куп дървени сандъци, край които спеше мърляв пес.

Всички прозорци бяха затворени и капациите бяха спуснати. Наоколо нямаше жива душа.

Шофьорът каза, че ще изчака, защото ако баща ѝ го нямало, можел да я върне в Кайро, където знаел много добри хотели. Тя отклони предложението, взе си сака от багажника, плати и закрачи към постройката. Таксито обърна и изчезна сред облак прах.

Тя прекоси двора и забеляза нещо като редица боядисани каменни блокове под един брезентов навес в ъгъла. Почука на предната врата. Никакъв отговор. Натисна бравата. Заключено.

— Татко! — извика. — Аз съм. Тара.

Нищо.

Заобиколи къщата. От задната страна по протежение на цялата постройка имаше сенчеста тераса със саксии с прашни мушката, кактуси, няколко гърчави лимона и пейки от бетон. Гледката на изток към зелената долина на Нил беше великолепна, но тя дори не я забелязваше. Свали слънчевите си очила, приближи се до един от затворените прозорци и надникна между лющещите се летви. Вътре беше тъмно и освен ъгъла на една маса с книги по нея не се виждаше нищо. Отиде до друг прозорец малко по-нататък, през който видя легло, под което бяха напъхани износени пустинни ботуши. Върна се пред къщата и отново задумка по вратата. Пак нищо. Излезе на пътя, постоя малко, огледа се наляво и надясно, върна се на терасата и седна на една от бетонните пейки.

Вече се тревожеше сериозно. Баща ѝ я беше изоставял много пъти — толкова много, че не помнеше броя им — но тя усещаше, че този път става нещо различно. Да не беше болен или пострадал при злополука? В главата ѝ започнаха да се редят най-различни сценарии, кой от кой по-неприятни. Изправи се и задумка с юмрук по кепенците, повече от отчаяние, отколкото с някаква надежда.

— Къде си, татко? — измърмори на себе си. — Къде си, мамка ти мръсна?

Вися пред къщата почти два часа, крачи по терасата, наднича през кепенците, чука още много пъти на вратата, с капки пот на челото и натежали от умора клепачи. Накрая няколко деца от селото отдолу я забелязаха и се изкатериха по прашния склон зад къщата с крясъци „Шарена химикалка! Шарена химикалка!“ Тя извади няколко химикалки от чантата си, раздаде им ги и попита дали не са виждали

висок мъж с бяла коса. Те изобщо не разбраха какво им говори и тъй като вече бяха взели химикалките, изчезнаха надолу по насипа и я оставиха сама с мухите, жегата и безмълвната заключена къща.

Най-накрая, когато слънцето беше в зенита си, а тя беше толкова уморена, че едвам си държеше очите отворени, реши да потърси Хасан, мъжа, с когото се беше запознала сутринта. Знаеше, че ако му се е наложило да закъснее по някаква причина, баща ѝ ще ѝ се ядоса много, задето е вдигнала шум, но вече така се беше разтревожила, че изобщо не я беше грижа. Надраска с единствената ѝ останала химикалка бележка какво е правила и я закрепил на входната врата. След това пое по прашния път към далечното възвишение на стъпаловидната пирамида. Слънцето припичаше жестоко, не се чуваше нищо друго освен хрущенето на пясъка под подметките ѝ и жуженето на някоя случайна муха.

Крачеше вече пет минути с наведена глава, когато някакъв моментен блясък вдясно привлече вниманието ѝ. Спря, вдигна ръка над очите си и погледна натам. Там имаше някой, на двеста метра в пустинята, застанал върху едно пясъчно възвишение. Беше прекалено далеч и слънцето грееше твърде ярко, за да различи някакви подробности, освен че е изключително висок и облечен в бяло. Зърна още едно проблясване и осъзна, че сигурно я наблюдава с бинокъл и слънцето се отразява от лещите му.

Обърна се, защото предположи, че е разглеждащ руините турист. След това обаче ѝ хрумна, че може да е археолог, който да познава баща ѝ. Обърна се отново с намерението да го извика, но той беше изчезнал, който и да беше. Тя се взря внимателно в еднообразния пейзаж от пясъци и камъни, но там нямаше никого. Постоя още малко и продължи, без да е сигурна дали изобщо е видяла нещо, или умората и тревогите са я накарали да халюцинира. Виеше ѝ се свят и главата ѝ кънтеше. Съжали, че не се е сетила да си вземе вода.

Пътят до тефиша ѝ отне двацет минути. Беше плувнала в пот и всичко я болеше. Намери Хасан и му разказа какво е станало.

— Сигурен съм, че всичко окей — каза той ѝ я настани на един стол в кабинета. — Може баща ви излязъл на разходка. Или на разкопки.

— Без да остави бележка?

— Може чака в Кайро.

— Звънях в апартамента. Никой не вдига.

— Знае той, че идвате днес?

— Естествено, че знае, че идвам днес — изсумтя Тара. За миг се възцари тишина. — Извинявайте — каза тя. — Уморена съм и се тревожа.

— Разбирам, мис Мъдрей. Моля ви, успокойте се много. Ще го намерим.

Той взе уоки-токито, което лежеше на бюрото, натисна бутона отстрани и заговори, произнасяйки много отчетливо думите „Доктор Мъдрей“. Чу се прашене на статично електричество, след което няколко гласа отговориха един след друг. Чиновникът ги изслуша, след което каза още нещо и остави уоки-токито на бюрото.

— Не на разкопки и никой не го виждал. Изчакайте тук, моля.

Той отиде в стаята през коридора — чу се приглушен разговор — и след минута се върна.

— Вчера сутрин отишъл до Кайро и се върнал в Сакара следобед. Оттогава никой не го виждал.

Вдигна телефона и проведе още един бърз разговор, отново наблягайки на думите „Доктор Мъдрей“. Остави слушалката с намръщено лице.

— Този Ахмед. Той кара ваш баща с такси. Казва, че баща ви му казал дойде в Бейт Мъдрей вчера вечер да го закара на летище. Когато дошъл, баща ви го нямало. Сега и аз притеснен. Доктора не прави така.

Той замълча, запотропва с пръсти по бюрото, после отвори едно чекмедже и извади връзка ключове.

— Това резервни ключове за къща на разкопки — обясни на Тара. — Да идем да видим.

Излязоха от офиса и той посочи един очукан бял форд пред сградата.

— Вземем кола. По-бързо.

Караше доста бързо, колата подскачаше и занасяше по изровения път. Накрая я закова пред къщата. Слязоха и се приближиха до вратата. Бележката, която Тара беше оставила, липсваше. Сърцето ѝ подскочи и тя се затича към вратата и натисна дръжката. Беше все така заключено и все така никой не отвърна на трескавото ѝ думкане. Хасан избра един ключ от връзката, пхна го в ключалката, завъртя го два пъти, вратата се отвори и той пристъпи през прага. Тара го последва.

Озоваха се в просторна белосана стая с голяма правоъгълна маса в близкия край и няколко проядени от молци канапета и огнище в другия. Няколко врати водеха към други стаи и през една от тях Тара видя ръба на дървената рамка на легло. Беше тъмно и хладно и във въздуха се носеше едва доловим мирис. След секунди Тара осъзна, че мирише на дим от пура.

Хасан отвори един прозорец. Слънчевата светлина обля пода. В същия миг тя видя тялото, свлечено до отсрещната стена.

— Господи! — задави се тя. — Не, не!

Изтича до баща си, коленичи и вдигна ръката му. Беше студена и вкочанена. Нямахше смисъл да се опитва да го съживява.

— Татко — прошепна, милвайки разрошената му сива коса. — Мили, мили татко.

Луксор

Докато се взираше в трупа, инспектор Халифа си спомни деня, когато бяха докарали у дома трупа на баща му.

Беше шестгодишен и всъщност почти не беше разбирал какво става. Бяха внесли тялото в дневната и го бяха положили на масата. Майка му виеше и дереше черната си роба в краката му, а той и брат му застанаха един до друг при главата, хванати за ръце, вторачени в бледото, покрито с прах лице.

— Недей, майко — беше казал Али. — Аз ще се грижа за теб и за Юсуф. Заклевам се.

Трагичната злополука беше станала само на няколко пресечки от тяхната улица. Някакъв шофьор на автобус с туристи карал с твърде висока за тесните улички скорост, изгубил управлението и се врязал в паянтовото дървено скеле, върху което работел баща му, и цялата конструкция рухнала. Загинали трима души, между които баща му, погребани под цял тон тухли и дървения. Туристическата агенция категорично беше отказала да поеме отговорност и така и не им изплатиха никакво обезщетение. Хората в автобуса се бяха отървали невредими.

Тогава живееха в Назлат ал-Самам, в подножието на платото Гиза, в една кирпичена съборетина, от чийто покрив се откриваше непосредствена гледка към Сфинкса и пирамидите.

Али беше с шест години по-голям от него, силен и умен, и безстрашен. Халифа го обожаваше и го следваше навсякъде, подражаваше на походката му и на всичко, което вършеше. И до ден-днешен, когато беше ядосан, изсумтяваше под нос едно „Даммит!“^[1], дума, която беше научил от брат си, който пък я беше научил от някакъв британски турист.

След смъртта на баща им Али удържа на думата си и започна работа, за да изхранва семейството. Намери си работа при един собственик на камили, ринеше торта, поправяше седлата и водеше

камилите до платото, за да ги яздят туристите. На Халифа му беше позволено да му помага в неделя. Не и обаче през седмицата. Беше се молил на колене на брат си да започне работа при него, но Али беше настоял да продължи учението си.

— Учи, Юсуф — говореше му непрекъснато. — Пълни мозъка си. Прави това, което аз не мога. Накарай ме да се гордея с теб.

Едва след години беше разбрал, че всеки ден, освен че им беше купувал храна и дрехи и беше плащал наема, Али беше заделял по малко от оскъдната си плата, за да може, когато му дойде времето, Халифа да си позволи да учи в университет. Дължеше толкова много на брат си. Всичко. Затова беше кръстил първородния си син на него — за да покаже, че признава дълга си.

Синът му обаче така и не беше виждал чичо си и никога нямаше да го види. Али си беше отишъл завинаги. Колко му липсваше! Колко копнееше нещата да се бяха развили другояче.

Той поклати глава и се върна към работата. Намираше се в облицованото с бял фаянс помещение в подземие на луксорската окръжна болница и на металната маса пред него лежеше без дрехи тялото, което бяха открили тази сутрин. Над главата му бучеше вентилатор; единствената тръба на луминесцентната лампа не затопляше по никакъв начин студената стерилна атмосфера. Доктор Ануар, местният патолог, се беше навел над тялото и го опипваше с облечени в латексови ръкавици ръце.

— Много любопитно — мърмореше. — Досега не съм виждал такова нещо. Много любопитно.

Бяха фотографирали трупа на мястото, където го беше изхвърлила реката, след което го бяха сложили в медицински чувал с цип и го бяха докарали с лодка до Луксор. Преди същинската аутопсия трябваше да се изпише доста хартия и следобедът вече преваляше. Халифа беше изпратил Сарийя да проучи всички доклади за изчезнали лица в радиус от трийсет километра, за да спести на помощника си неприятното задължение да присъства на аутопсията. На самия него вече на няколко пъти му се повдига. Отчаяно копнееше да запали цигара и непрекъснато посягаше инстинктивно към джоба си за пакета „Клеопатра“, но не го вадеше. Доктор Ануар беше известен със стриктното си отношение спрямо пушенето в моргата.

— Е, какво можеш да ми кажеш? — попита Халифа. Беше се подпрял на бялата фаянсова стена и пръстите му въртяха едно копче на ризата.

— Ами... — Ануар замълча, все едно мисли усилено. — Определено е мъртъв. — Докторът се изкикоти и потърка одобрително шкембето си. Безвкусните му шеги бяха също толкова известни, колкото и неприязънта му към пушенето. — Извинявам се — продължи той. — За изключително безвкусната шега.

Не можа да сдържи още едно подхилване, но след това физиономията му се изопна и гласът му стана сериозен.

— Какво точно искаш да знаеш?

— Възраст?

— Трудно е да се прецени, но бих казал, че е към трийсетте, а може и малко по-възрастен.

— Време на смъртта?

— Преди около осемнайсет часа. Може да са и двајсет. Максимум двајсет и четири.

— И през цялото това време е бил във водата?

— Бих казал да. Да.

— Според теб какво разстояние може да е преплавал за двајсет и четири часа, как мислиш?

— Нямам представа. Интересувам се от трупове, а не от реки.

Халифа се усмихна.

— Добре. Причина за смъртта?

— Струва ми се, че е очевидна — каза Ануар и погледна обезобразеното лице. Беше почистено от калта и изглеждаше още по-гротескно от момента, в който Халифа го беше видял за пръв път. Приличаше на зле транжирано парче месо. По тялото също имаше множество разкъсвания — по ръцете и раменете, по корема, по хълбоците. Имаше дори една малка червена рана в скротума, която Ануар беше посочил с особено задоволство. Халифа си помисли, че Ануар понякога влага твърде много ентузиазъм в работата си.

— Имах предвид...

— Да, да, знам — отвърна патологът. — Шегувам се. Искаш да знаеш какво е предизвикало раните.

Той се подпря на масата за аутопсии и свали ръкавиците си. Гумата се отлепи от ръцете му е шляпащ звук.

— Добре, да започнем отначало. Умрял е от шок и от загуба на кръв, като и двете са резултат от нараняванията, които виждаш. В дробовете му има сравнително малко вода, което означава, че първо не се е удавил, след което да е получил нараняванията. Това се е случило на сушата, след което тялото е било хвърлено в реката. Вероятно не много далеч от мястото, където е намерено.

— Значи не става дума за витло на лодка?

— Категорично не. Тогава разрезите щяха да са съвсем различни. Не толкова чисти, И ръбовете на раните щяха да са по-подпухнали.

— А крокодил?

— Не говори глупости, Халифа. Този мъж е бил осакатен умишлено. И освен това, за твоя информация, на север от Асуан крокодили няма. И дори да има, определено не пушат. — Той посочи ръцете, гърдите и лицето на мъжа. — Три следи от изгаряне. Тук, тук и тук. Най-вероятно от пура. Твърде са големи за цигара.

Той бръкна в джоба си, извади пакетче кашу и предложи на Халифа. Детективът отказа.

— Както искаш — каза Ануар, отметна глава и изсипа половината пакетче в устата си. Халифа го наблюдаваше и се чудеше как може да яде с това обезобразено лице на два метра от себе си.

— Какво ще кажеш за разрезите? От какво са причинени?

— Нямам представа — изръмжа Ануар, без да спира да дъвче. — Някакъв метален предмет, очевидно остър. Възможно е да е нож, въпреки че съм виждал какви ли не рани от нож и тези не приличат на нито една от тях.

— Какво имаш предвид?

Раните не са достатъчно чисти. Трудно ми е да ти го обясня. По-скоро е интуиция, отколкото чиста наука. Определено е било някакво метално острие, но аз го срещам за пръв път. Погледни тази например. — Той посочи един разрез на гърдите на мъжа. — Ако тази рана беше от нож, щеше да е по-тясна и нямаше да е толкова... как се казваше... къса. Освен това виж, в единия край е малко по-дълбока отколкото в другия. Не искай по-точна информация, Халифа, защото не мога да ти я дам. Просто приеми, че става въпрос за необичайно оръжие.

Инспекторът извади бележника си от джоба и надраска няколко бележки. Помещението кънтеше от мляскането на Ануар.

— Нещо друго можеш ли да ми кажеш за него?

— Ами, обичал е да пие. Високо съдържание на алкохол в кръвта. И освен това сигурно се е интересувал от Древен Египет.

— Татуировката на скарабея ли?

— Точно така. Не е от най-баналните модели. Освен това виж тук.

Халифа се приближи.

— Виждаш ли това охлузване около предмишниците? Тук и тук, обезцветената кожа. Бил е обездвижен ето така.

Ануар застана зад Халифа, сграбчи го и впи пръсти в плътта му.

— Охлузването на лявата ръка е по-масивно и продължава и от другата страна на предмишницата, което предполага, че е бил държан по-скоро от двама души, а не от един, и всеки го е държал по малко по-различен начин. От дълбочината на охлузването си личи, че се е съпротивлявал доста.

Халифа кимна наведен над бележника си.

— Значи са били най-малко трима души общо, така ли? Двама са го държали, а един е забивал ножа, или каквото там е било.

Ануар кимна, отиде до вратата, подаде глава в коридора и викна нещо на някого в другия край. След малко се появиха двама санитарии е носилка. Вдигнаха тялото, покриха го с чаршаф и го изнесоха. Ануар дояде кашуто си, отиде до малката мивка и започна да си мие ръцете. Тишината се нарушаваше единствено от бръмченето на вентилатора.

— Честно казано, шокиран съм — каза патологът с интонация внезапно лишена от обичайната му шеговитост. — Работя тази работа от трийсет години и досега не съм виждал нищо подобно. Това е... — той се поколеба, сапунисвайки бавно ръцете си с гръб към Халифа — небогоугодно — каза накрая.

— Не знаех, че си религиозен.

— Не съм. Но не виждам как другояче да окачества онова, което са направили на този мъж. Искам да кажа, че не просто са го убили. Направо са го транжирали.

Той спря водата и започна да си бърше ръцете.

— Намери тези, които са го направили, Халифа. Намери ги побързо и ги бутни в затвора.

Емоцията в гласа му изненада Халифа.

— Ще направя каквото мога. Ако излезе още нещо, ми се обади непременно.

Прибра бележника си и тръгна към вратата. Беше изминал половината разстояние, когато Ануар го извика.

— Още нещо.

Халифа се обърна.

— Не съм съвсем сигурен, но мисля, че е бил скулптор. От онези, дето правят статуетки за туристите, нещо такова. Под ноктите му имаше доста алабастров прах и мишците му са доста развити, което може да означава, че работи много с чук и длето. Може и да греша, но на твоє място щях да започна да търся точно оттам. От работилниците за статуи.

Халифа му благодари, излезе в коридора и извади цигарите си. Гласът на Ануар се разнесе зад гърба му.

— И да не си посмял да пушиш, докато не излезеш от болницата!

[1] Съкр. от Damn it (англ.). — По дяволите — Б.р. ↑

8

Кайро

— Той мразеше миризмата на пури — каза Тара.

Служителят от посолството вдигна поглед към нея.

— Извинете?

— Пурите. Баща ми не понасяше миризмата на пури. Както и всякакво пушене, ако трябва да съм точна. Казваше, че това било отвратителен навик. Като четенето на „Гардиън“.

— А — озадачено отвърна чиновникът. — Ясно.

— Като влязохме в къщата, миришеше. В първия момент не можах да го определя точно. След това се досетих, че мирише на пури.

Служителят, младши аташе Криспин Оутс, обърна поглед към пътя и свирна шумно с клаксона на някакъв камион отпред.

— Това според вас важно ли е?

— Вече ви казах, че баща ми мразеше пушенето.

Оутс сви рамене.

— Тогава може да е пушил някой друг.

— Именно това искам да ви кажа. В къщата при разкопките е било забранено да се пуши. Абсолютно правило. Знам, защото веднъж ми писа, че е изгонил един от доброволците, който си позволил да го наруши.

Един мотоциклет изпревари в дясното платно и се вряза пред тях, принуждавайки Оутс да набие спирачки.

— Скапан идиот!

Двамата замълчаха за известно време.

— Не мисля, че разбирам накъде клоните — каза той накрая.

— И аз не съм сигурна — въздъхна Тара. — Само дето... в къщата не трябваше да има дим от пури. Просто не мога да си го избия от главата.

— Сигурен съм, че... ами, нали разбирате, от шока.

— Да. — Тара въздъхна уморено. — Предполагам.

Караха по един надлез и приближаваха центъра на Кайро.

Вече беше почти тъмно и светлините на града блестяха отвсякъде. Още беше горещо и Тара свали прозореца докрай. Косата ѝ се развя като шал. Съзнанието ѝ се зарея по някакъв странен начин; събитията от последните няколко часа ѝ изглеждаха като сън...

Чакаха цял час при тялото на баща ѝ, докато пристигне лекар. Той го огледа набързо, преди да им съобщи онова, което вече знаеха — че възрастният мъж е мъртъв, най-вероятно поради масивен инфаркт, въпреки че аутопсията щяла да разкрие повече подробности. Пристигна линейка, не след дълго последвана от двама полицаи, и двамата в костюми. Те зададоха на Тара поредица формални въпроси за възрастта на баща ѝ, за здравословното му състояние, националността, професията. („Той е шибан археолог — отвърна тя с раздражение. — Какво иначе си въобразявате, че е правил тук, по дяволите!“) Спомена дима от пура и, както по-късно и на Оутс, обясни, че пушенето в къщата е било абсолютно забранено. Полицайте си водеха бележки, но на нея ѝ се стори, че не сметнаха тази подробност за особено важна. Тя не настоя. И през цялото време не се разплака. Всъщност непосредствената реакция на смъртта на баща ѝ беше пълна липса на реакция. Наблюдаваше как отнасят тялото му в линейката и не почувства нищо, съвсем нищо, все едно отнасяха напълно непознат мъртвец.

— Татко е мъртъв — промълви, сякаш се опитваше да пробуди нещо в себе си. — Мъртъв е. Мъртъв.

Думите не постигнаха нищо. Тя се опита да си припомни някои от хубавите им моменти — книги, които и двамата харесваха, дните в зоологическата градина, издирването на съкровище, което беше организиран за рождения ѝ ден — но не успя да направи никаква емоционална връзка с тези неща. Единственото, което изпитваше — и се срамуваше от това, беше жестоко разочарование, че отпуската ѝ се е провалила.

„Следващите две седмици ще ми отидат в попълване на формуляри и уреждане на погребението — помисли си. — Адски шибан начин за прекарване на отпуската.“

Оутс пристигна тъкмо когато линейката тръгнаше. Посолството беше информирано веднага след като бяха открили тялото. Рус, с плоско лице, приближаващ трийсетте, квинтесенция на всичко английско, той ѝ поднесе съболезнованията си много любезно, но без

грам съпричастие, начин, който говореше, че е минавал през тази процедура много пъти.

После проведе разговор с лекаря — заекващ арабин — и попита Тара къде е отседнала.

— Тук — отвърна му тя. — Или поне такива ми бяха плановете. Предполагам, че вече не е много уместно.

Оутс се съгласи.

— Смятам, че ще е най-добре да ви откарам в Кайро и там да отседнете на хотел. Изчакайте да звънна на едно-две места.

Извади мобилния си телефон от джоба на самото — „Как изобщо е възможно да се носи сако в тази жегата?“ — помисли си Тара — и излезе отвън. След няколко минути се върна и каза:

— Всичко е наред. Настанихме ви в „Рамзес Хилтън“. Тук не мисля, че има какво повече да правим, тъй че когато сте готова...

Тя постоя още малко в къщата — оглеждаше полиците с книги и протритите канапета и си представяше как баща ѝ си е почивал след разкопките, след което се качи в колата на Оутс.

— Интересно — отбеляза той, докато палеше двигателя. — Вече три години съм в Кайро и едва сега идвам в Сакара. Честно казано, никога не съм бил запален по археологията.

— Аз също — тъжно отвърна тя.

Когато пристигнаха пред хотела, грозен бетонен небостъргач близо до Нил, на едно заплетено кръстовище от пренатоварени улици, вече се беше стъмнило. Мраморното фоайе беше ярко осветено и пишно до безвкусица, с множество барове, маси, фотьойли и магазини и непрестанен поток пикола в червени униформи, разносящи устремено маркови куфари. Беше хладно — почти студено, — което дойде доста добре на Тара след жегата отвън. Стаята ѝ беше на четиринайсетия етаж: просторна, подредена, стерилна, без изглед към реката. Тя хвърли сака си на леглото и събу обувките си.

— Ами, аз ще ви оставя да се настаните — каза застаналият на вратата Оутс. — Ресторантът е доста добър, а има и рум-сървис.

— Благодаря — отвърна Тара. — Но нещо не съм гладна.

— Ясно. Напълно ви разбирам. — Той сложи ръка върху бравата. Утре имаме да се занимаем с доста формалности, така че, ако ви е удобно, ще мина да ви взема, ами в единнайсет преди обед, и ще ви откарам до посолството.

Тара кимна.

— Още една дреболия. Не е хубаво да излизате нощем, особено сама. Не искам да ви плаша, но моментът е малко рисков за туризъм. Нападения, нали знаете. По-добре стойте на безопасно място.

Тара се сети за мъжа, когото беше срещнала на летището до лентата за багажа.

— Саиф ал-Тамар ли? — попита, припомнила си името.

— Ал-Таар — поправи я Оутс. — Точно той. Гадни психопати. Колкото повече ги гонят властите, толкова повече проблеми създават. Някои части от страната са станали направо забранени зони. — Той ѝ подаде визитката си. — Както и да е, обадете ми се, ако имате нужда от нещо. Лека нощ.

Стисна ръката ѝ съвсем официално, отвори вратата и излезе.

След като той си тръгна, Тара си взе една бира от хладилника и се хвърли на леглото. Обади се на Джени в Англия и остави съобщение на телефонния ѝ секретар, с което ѝ каза къде е и я помоли дай се обади възможно най-бързо. Знаеше, че трябва да се обади на още няколко места: на леля си — сестрата на баща ѝ; на Американския университет, където баща ѝ беше гостуващ професор по близкотоизточна археология — но реши да остави това за утре. Излезе на балкона и погледна улицата долу.

Някакъв черен мерцедес тъкмо паркираше пред хотела и беше блокирал част от улицата, поради което останалите коли бяха принудени да дават на заден ход и да го заобикалят, нещо, от което не бяха твърде доволни, ако се съдеше по клаксоните.

Отначало Тара не обърна голямо внимание на колата. След това предната дясна врата се отвори, на тротоара излезе една фигура и тя изведнъж се стегна. Не беше сигурна, че това е същият мъж, когото беше видяла в Сакара — онзи, който я беше наблюдавал, докато вървеше покрай възвишението — но нещо ѝ подсказа, че е той. Беше облечен в светъл костюм и дори от това разстояние изглеждаше огромен и превъзхождаше на ръст всички останали минувачи.

Той се наведе и каза нещо на шофьора на мерцедеса. Колата потегли и се вля в движението. Той я изпрати с поглед, след което се обърна внезапно и погледна нагоре, право към нея, или поне на нея ѝ се стори, че гледа право към нея, въпреки че височината беше твърде голяма, за да види накъде е насочен погледът му. Това продължи само

секунда, след което той сведе глава и закрачи към входа на хотела, вдигайки към устата си ръка, в която димеше нещо като голяма пура. Тара потръпна, прибра се в стаята, затвори и заключи плъзгащите се врати на балкона.

Река Нил, между Луксор и Асуан

Носът на корабчето „СС Хор“ пореше вълните сред облаци пяна и то бавно напредваше срещу течението. Светлините му хвърляха зловещи отблясъци по тъмните води на реката. Гъсти тръстики се изнизваха отстрани по двата бряга, разнообразявани от време на време от някоя колиба или къща, но беше след полунощ и на палубата не бяха останали много хора, които да ги видят. Една млада двойка се прегръщаше и целуваше на носа, а няколко възрастни дами играеха карти под сенника в задната част на корабчето. Освен тях на палубата нямаше други. Повечето пътници или си бяха легнали, или седяха в салона и наблюдаваха нощното кабаре — шкембест египтянин, който пееше популярни шлагери под съпровода на касетофон.

Експлозиите бяха две, почти едновременни. Първата избухна близо до носа и помете младата двойка. Втората беше в салона и взриви във всички посоки маси, столове и стъклени отломки. Певецът полетя назад и падна върху агента си с изгорено от огъня лице; няколкото жени до сцената бяха заринати от парчета дърво и метал. Разнесоха се писъци и стенания. Най-силно крещеше един мъж, чиито крака бяха откъснати до коленете. Възрастните жени, които играеха карти, стояха невредими на кърмата и не помръдваха, вцепенени от ужас. Една от тях се разплака.

На брега отвъд буйната тръстика трима мъже клечаха зад една могила и сезираха в корабчето. Отблясъците от горящата палуба осветяваха брадатите им лица с дълбоки вертикални белези на челата. Те се усмихваха.

— Саиф ал-Таар — прошепна единият.

— Саиф ал-Таар — повториха спътниците му.

Те кимнаха, изправиха се и изчезнаха в нощта.

Кайро

Както се бяха разбрали, в единайсет часа Оутс посрещна Тара във фойето на хотела и я откара до посолството, което беше на десет минути път.

Въпреки изтощението тя не беше спала добре. Образът на огромния мъж непрекъснато се беше натрапвал в съзнанието ѝ и тя се беше въртяла в леглото доста време. Накрая се беше унесла в неспокоен сън, но я беше събудил телефонът. Беше Джени.

Говориха почти час. Приятелката ѝ искаше да вземе следващия полет и да дойде при нея. Тара се изкуши да ѝ позволи, но накрая ѝ каза да не се притеснява. Всичко било уредено и самата тя до няколко дни сигурно щяла да се прибере, като се оправи с всички формалности. Разбраха се да се чуят на другия ден и разговорът приключи. Тара погледа малко телевизия — превключваше безцелно от Си Ен Ен на Ем Ти Ви Азия и Би Би Си Уърлд и накрая се унесе в дрямка.

Много късно през нощта се събуди за втори път с внезапното чувство, че нещо не е наред. Не се чуваше нито звук. Стаята беше тъмна, въпреки че лунната светлина проникваше през цепката на завесите и хвърляше призрачни отблясъци в огледалото на отсрещната стена.

Постоя известно време с отворени очи — опитваше се да разбере какво я е разтревожило, след което се обърна на другата страна с намерението да заспи. В същия момент долови едва чуто скърцане. Ослушва се няколко секунди, преди да осъзнае, че скърцането идва откъм вратата.

— Кой е?

Гласът ѝ прозвуча неестествено пискливо.

Скърцането за миг спря, после продължи. Тя се приближи с разтуптяно сърце до вратата и като хипнотизирана загледа дръжката, която се движеше като на забавен кадър. Потисна импулса си да извика и вместо това я хвана и я задържа неподвижна. В първия момент усети

лека съпротива от другата страна, след което се чуха бързи стъпки. Тя преброи до пет и отвори, но коридорът беше празен. Или почти празен, защото беше останало поне едно: дим от пура.

Тя светна всички лампи и заспа чак на зазоряване. Когато Оутс я попита дали е спала добре, отвърна рязко: „По дяволите, не“.

Оутс вкара колата в портата на боядисаната в кремаво каменна ограда на посолството, показа пропуска си на охраната, остави колата на малкия паркинг и въведе Тара в сградата през страничната врата. Минаха по някакъв дълъг коридор, изкачиха се по стълбището и се озоваха пред кабинетите на първия етаж, където ги посрещна един слаб и леко разрошен белокоос мъж с дебели вежди и очила, увиснали на врата.

— Добро утро, госпожице Мъдрей. — Той се усмихна и протегна ръка. — Чарлз Скуайърс, културен аташе. — Гласът му беше мек и доброжелателен, за разлика от твърдото му ръкостискане. — Криспин, кажи, ако обичаш, да ни донесат кафе. Ние ще сме в кабинета ми.

Той поведе Тара през една двойна врата в голямо слънчево помещение с четири фотьойла край една маса. До прозореца стоеше някакъв мъж.

— Това е доктор Шариф Джемал от Върховния съвет по антиките — каза Скуайърс. — Поканих го по изрична негова молба.

Мъжът — нисък и набит, със сипаничаво лице — пристъпи към тях.

— Позволете ми да изкажа съболезнованията си — обърна се той към Тара. — Той беше велик учен и истински приятел на страната ни. Ще ни липсва.

— Благодаря ви — отвърна Тара.

Тримата седнаха.

— Посланикът ви предава извиненията си — продължи Скуайърс. — Като се има предвид каква значителна фигура беше баща ви, той би желал да може да присъства лично. За жалост, както може би сте чули, миналата нощ беше извършен още един терористичен акт близо до Асуан и две от жертвите са британски граждани, затова той в момента е зает.

Изрече всичко това напълно неподвижен, с ръце в скута.

— Аз обаче говоря от негово име, както и от името на цялото посолство, когато казвам, че сме изключително натъжени от смъртта

на баща ви. Имал съм удоволствието да го срещна няколко пъти. Загубата е огромна.

Оутс се върна с поднос в ръце.

— Мляко? — попита Скуайърс.

— Черно, без захар — каза Тара. — Благодаря.

Скуайърс кимна на Оутс, който наля кафе и раздаде чашите. Настъпи неловко мълчание.

— Като студент имах щастието да прекарам един сезон с баща ви в Сакара — обади се накрая Джемал. — През седемдесет и втора. Годината, когато открихме гробницата на Птахотеп. Никога няма да забравя въодушевлението, когато влязохме в погребалната камера. Беше практически непокътната, недокосната от времето, когато е била запечатана. До входа имаше великолепна дървена статуя, ей толкова висока. — Той показа с ръка. — Невероятно реалистична, с очи от камъни, в идеално състояние. В момента се намира в музея на Кайро. Трябва да ми позволите да ви я покажа...

— Би ми било приятно — отвърна Тара, като се постара да вложи поне малко ентузиазъм.

— Баща ви ме научи на много неща — продължи Джемал. — Дължа му много. Беше добър човек.

Той извади носната си кърпа и издуха шумно носа си, явно обзет от силни емоции. Четиримата помълчаха известно време, докато пиеха кафето си. Накрая Скуайърс се обади:

— Лекарят ме увери, че смъртта на баща ви е била бърза и безболезнена. Очевидно става дума за инфаркт. Починал е много бързо.

Тара кимна.

— Вземаше лекарства за сърце.

— Моля ви, не ме разбирайте погрешно — каза Джемал, — но аз мисля, че ако баща ви можеше да избира къде да умре, това щеше да е Сакара. Той беше щастлив там.

— Да — каза Тара. — Това беше истинският му дом.

Оутс започна да допълва чашите.

— Боя се, че има доста формалности — каза Скуайърс с извинителен тон. — Криспин ще ви помогне за всичко. — Той покри чашата си с ръка. — Благодаря. Не искам повече. И в един момент ще трябва да решите какво да направим с тялото на баща ви, дали да го

оставим в Египет, или да го върнем във Великобритания. За момента обаче просто искам да подчертая, че ако има нещо, от което да се нуждаете в този труден за вас момент, трябва само да го поискате.

— Благодаря — каза Тара. Настъпи мълчание. Тя въртеше чашата за кафе в ръцете си. — Има още нещо... ами...

Тя замълча — не беше сигурна как да продължи. Скуайърс вдигна вежди.

— Не знам как точно да го обясня. Звучи толкова абсурдно... Просто...

— Да?

— Ами... — Тя се поколеба отново. — Вчера като влязох за пръв път в къщата на обекта, усетих миризма на пури, което беше странно, тъй като баща ми не разрешаваше да се пуши никъде в негово присъствие. Споменах го на полицията. И на Криспин.

Оутс кимна. Джемал извади кехлибарена броеница от джоба си и започна да я премята между пръстите си. Погледите на тримата мъже бяха вперени в Тара.

— Преди това видях този мъж, огромния...

— Огромен? — каза Скуайърс и се наведе леко напред.

— Да, доста висок и по-едър от нормалното. Съжалявам, знам, че звучи глупаво, но...

Англичанинът се спогледа с Джемал и ѝ направи жест да продължи. Зърната на броеницата затракаха по-бързо, като обувки, танцуващи степ.

— Ами, той ме наблюдаваше, с бинокъл.

— Големият мъж ли? — попита Джемал.

— Да. И миналата нощ видях същия мъж. Дойде в хотела и съм сигурна, че пушеше пура. А през нощта някой се опита да влезе в стаята ми. Като отворих вратата, нямаше никого, но в коридора миришеше на пури.

Тя се усмихна немощно и осъзна колко параноично звучат думите ѝ. Събитията, които ѝ се бяха стрували подозрителни и заплашителни, изглеждаха като обикновени съвпадения сега, когато ги излагаше на глас пред други хора.

— Казах ви, че звучи абсурдно — смотолевя тя.

— Изобщо не звучи абсурдно — каза Скуайърс и се наведе по-близо, за да сложи ръка на рамото ѝ. — Всичко това е много тежко за

вас. Като се имат предвид обстоятелствата, едва ли е чудно, че е чувствате леко... несигурна. В крайна сметка, в чужда страна сте и ваш близък е мъртъв. В подобна ситуация чувството за перспектива се губи лесно.

На Тара ѝ беше ясно, че той просто се държи любезно.

— Имам чувството, че става нещо — каза тя. — Нещо...

— Зловещо?

— Да.

Скуайърс се усмихна успокояващо.

— Мисля, че не трябва да се тревожите, госпожице Мъдрей. Египет е една от страните, в които е лесно човек да си помисли, че зад гърба му става нещо, когато всъщност не е така. Съгласен ли сте с мен, доктор Джемал?

— Напълно — изсумтя Джемал. — Не минава и ден без лично аз да си помисля, че някой крои нещо против мен. Но в Службата по антиките е точно така!

Тримата мъже се разсмяха.

— Сигурен съм, че всичко, което споменахте, си има съвсем безобидно обяснение — каза Скуайърс, помълча малко и добави: — Освен ако, разбира се, не ни спестявате нещо. — Интонацията му беше шеговита, но в нея имаше и скрита заплаха, сякаш обвиняваше Тара, че е премълчала нещо важно.

— Всичко ли ни казахте? — попита той.

Кратко мълчание.

— Мисля, че да — отговори Тара.

Скуайърс я прониза с поглед, после се облегна и каза:

— Е, значи това е. Мисля, че можете да спите спокойно, госпожице Мъдрей. Искате ли малко сладкиш?

Любезният разговор продължи още десет минути, след което Скуайърс се изправи. Другите двама мъже последваха примера му.

— Според мен отнехме достатъчно от времето ви. Криспин ще ви отведе в кабинета си и ще ви помогне да оформите каквито документи са нужни.

Той ѝ подаде визитката си и я поведе към вратата.

— Можете да ми се обадите по всяко време, когато сметнете, че трябва да обсъдим нещо. Това е директният ми телефон. Ще ви помогнем с всичко, което ни е по силите.

Ръкува се с нея и я изпрати и в антрето. Джемал ѝ махна за довиждане.

— Елате — каза Оутс. — Ще поръчам да донесат обяд.

Скуайърс и Джемал постояха известно време в мълчание. Скуайърс гледаше през прозореца, а Джемал премяташе зърната на броеницата. Накрая Джемал заговори.

— Дали казва истината?

— О, да, мисля, че да — отвърна Скуайърс с нещо като усмивка на тънките си бледи устни. — Не знае нищо. Или поне не мисли, че знае нещо.

Бръкна в джоба си, извади един захарен бонбон и бавно започна да развива опаковката.

— Е, какво става? — попита Джемал.

Скуайърс вдигна вежди.

— Това е въпросът, нали? Дравич със сигурност е попаднал на следата, но как Мъдрей се е забъркал във всичко това... Знаем толкова, колкото и ти. Всичко е крайно загадъчно. — Той най-после разви опаковката на бонбона, лапна го и го засмука доволно. Ритмичното почукване на зърната от броеницата отекваше в стаята.

— Каза ли на Маси? — попита Джемал. — Американците трябва да знаят.

— Погрижил съм се, приятелю. Те не бяха особено щастливи, но това трябваше да се очаква.

— И какво правим, все пак?

— Няма какво толкова да правим. Не можем да им кажем, че знаем за гробницата. Това ще е фатално. Налага се просто да си траем и да се надяваме, че нещата ще се уталожат от само себе си.

— А ако не се уталожат?

Скуайърс наклони глава, но не каза нищо.

Джемал продължи да прехвърля броеницата.

— Това не ми харесва. Дали няма да е по-разумно да изоставим всичко?

— Хайде стига. Това е възможност, която се пада веднъж в живота. Помисли какво ще спечелим.

— Не знам. Просто не знам. Нещата се изплъзват от контрол. — Египтянинът се изправи и закрачи из стаята. — Какво ще правим с момичето?

Скуайърс забарабани с пръсти по облегалката на креслото, премятайки бонбона в устата си.

— На мен ми се струва — продума след продължителна пауза, — че тя всъщност може да се окаже доста полезна.

Полезна за... изясняване на ситуацията. Дотогава, докато не разтръби подозренията си наляво и надясно. В този случай продуктивността ще е нула. Да вярвам ли, че ще овладееш ситуацията?

— Полицайте правят каквото им кажа — изръмжа Джемал. — Няма да задават излишни въпроси.

— Прекрасно. В такъв случай смятам, че аз ще успея да се погрижа за госпожица Мъдрей. Криспин ще я наглежда. Освен това имам и други хора за тази работа. Най-важното е те да не се досетят, че я използваме. Това ще е фатално. — Той стана, отиде до прозореца и впери поглед в идеалната морава на посолството. — Просто трябва да изиграем козовете си много внимателно. Твърдо съм убеден, че ще постигнем целта си.

— Надявам се — отвърна Джемал. — Бог да е помощ на всички ни. Иначе ще ни се стъжни.

Скуайърс се засмя.

— Харесвам изразните ти средства, приятелю.

Зъбите му се впиха в бонбона и в стаята отекна гръмко хрускане.

10

Луксор

Халифа нямаше представа, че в Луксор има толкова много работилници за алабастр.

Разбира се, знаеше, че не са малко, но едва когато почна да ги посещава една по една, осъзна мащаба на задачата да открие онази, която му трябваше.

Двамата със Сарийя бяха започнали към края на предишния следобед, веднага след аутопсията, Халифа на западния бряг, Сарийя на източния, обикаляха от магазин на магазин със снимка на татуировката на скарабея и питаха дали някой я познава. Бяха продължили до среднощ и бяха възобновили търсенето в шест сутринта. Вече преваляше пладне и, според неговите собствени сметки, Халифа беше посетил над петдесет работилници без никакъв успех. Вече се чудеше дали Ануар не го е пратил за зелен хайвер.

Спря пред поредния магазин: „Царица Тийе на алабастрa, най-доброто в Луксор“. На витрината бяха нарисувани самолет и камила редом с черния куб на Кааба — знак, че собственикът е ходил на хаджилък до Мека. Няколко работници седяха по турски под един навес и изчукваха статуи от блокове алабастр. Ръцете и лицата им бяха бели от прахта. Халифа им кимна, запали цигара и влезе вътре. От дъното на магазина излезе някакъв мъж и го поздрави с усмивка.

— Полиция — каза Халифа и показа значката си. Усмивката на мъжа изчезна.

— Имаме разрешително.

— Искам да ви задам няколко въпроса. За работниците ви.

— За осигуровките ли става дума?

— Не става дума за осигуровките и не става дума за разрешителното. Търсим един изчезнал човек. — Той извади снимката от джоба си и му я показа. — Познавате ли тази татуировка?

Мъжът пое снимката и се вгледа в нея.

— Е?

— Може би.

— Какво е това „може би“? Познавате ли я, или не?

— Добре, познавам я.

Най-последно!

— От вашите работници ли е?

— Беше ми работник, но го уволних преди една седмица. Защо, някакви неприятности ли?

— Може и така да се каже. Мъртъв е.

Мъжът се втрени в снимката.

— Убили са го — добави Халифа. — Вчера намерихме тялото му в реката.

Възцари се мълчание, след което мъжът му върна снимката и се обърна.

— По-добре елате отзад.

Минаха през една врата със завеса от мъниста и се озоваха в просторното помещение в задната част на магазин. До едната стена имаше легло, телевизор на стойка и маса, на която беше подреден обяд, състоящ се от хляб, лук и бучка сирене. Над леглото висеше кафеникава фотография на старец с брада, фес и джелаба — предшественик на собственика, предположи Халифа — и до нея в рамка копие на първата сура от Корана. От отворената врата се излизаше в двор, където работеха още повече работници. Собственикът на магазина бутна вратата с крак и я затвори.

— Казваше се Абу Наяр — обърна се той към Халифа. — Работи тук близо година. Беше добър занаятчия, но пиеше. Закъсняваше за работа, не можеше да работи като хората. Вечно създаваше проблеми.

— Знаете ли къде е живял?

— В старата Куирна. Нагоре до гробницата на Рекмир.

— Семейство?

— Жена и две деца. Момичета. Държеше се с жената като с псе. Биеше я. Нали разбирате.

Халифа дръпна от цигарата и се загледа в боядисания варовиков бюст в ъгъла, копие на прочутата глава на Нефертити от музея в Берлин. Винаги беше искал да види оригинала и от дете се заглеждаше в копията му по витрините на магазините в Гиза и Кайро. Съмняваше се, че някога ще го види. Пътуването до Берлин му беше също толкова

по джоба, колкото и пътешествие с балон над Долината на царете. Халифа се обърна към собственика.

— Знаете ли Абу Наяр да е имал някакви врагове? Някой, който е искал да му отмъсти за нещо?

— Откъде искате да започна? Дължеше пари на всички, караше се с всички и дори се стигаше до бой. Сецам се поне за петдесет души, които биха му пожелали смъртта. Не, сто.

— Някой по-специално? Някакви кръвни вражди?

— Не, не се сецам.

— Занимаваше ли се с незаконна дейност? Наркотици? Антики?

— Откъде да знам?

— Защото наоколо всички знаят всичко за всички останали. Хайде да не се баламосваме.

Мъжът се почеса по брадата и седна тежко на ръба на леглото. Отвън работниците пееха. Един подхващаше някакъв фолклорен напев и останалите му пригласяха в припева.

— Наркотици не — обади се собственикът след продължителна пауза. — Не се занимаваше с наркотици.

— А с антики?

Мъжът сви рамене.

— Антиките — настоя Халифа. — Занимаваше ли се с антики?

— От време на време, сигурно.

— От кое време на кое време?

— Не много. По някой и друг шабти, по някой скарабей. За бога, всички търгуват с антики. Не е кой знае какво.

— Но е незаконно.

— Но е начин за оцеляване.

Халифа загаси цигарата си в един пепелник.

— Нещо ценно? — попита накрая.

Собственикът на магазина сви рамене, наведе се напред и включи телевизора.

— Нищо, което да си струва убийството. — Черно-белият екран показва някаква телевизионна игра. Мъжът се загледа в телевизора. След дълго мълчание въздъхна. — Носеха се слухове.

— Какви слухове?

— Че е открил нещо.

— Какво?

— Един бог знае. Гробница. Нещо голямо. — Мъжът се наведе към телевизора и нагласи звука. — Слухове се носят навсякъде. Всяка седмица някой открива нов Тутанкамон. И откъде да знае човек кое е истина?

— Това истина ли беше?

Собственикът сви рамене.

— Може и да е, може и да не е. Не се бъркам в тия работи. Имам си добър бизнес и друго не ме интересува.

Мъжът замълча и се загледа в телевизионното състезание. Отвън мъжете продължаваха да пеят и ударите на инструментите им отекваха глухо в неподвижния следобеден въздух. Мъжът проговори отново и сега гласът му беше тих, почти като шепот.

— Преди три дни Наяр купил на майка си телевизор и нов хладилник. Това са много пари за човек без работа. Сам си правете заключенията. — Той избухна в смях. — Вижте го тоя — извика и посочи участника, който току-що беше отговорил неправилно. — Ама че идиот!

Смехът му звучеше някак пресилено. Детективът забеляза, че ръцете му треперят.

Историята на страната му винаги беше пленявала Халифа. Помнеше как като дете се качваше на покрива на къщата, за да наблюдава изгрева над пирамидите. Другите деца в селото приемаха монументите за нещо дадено, но Халифа не. Винаги беше намирал в тях нещо магическо, огромни триъгълници, издигащи се в сутрешната омара, врати към други времена и друг свят. Това, че беше израснал край тях, го подтикна да научи повече за миналото.

Беше споделил това си желание с брат си Али, който беше още по-фанатичен в страстта си към историята, която, ако не друго, поне предлагаше бягство от тежкото ежедневие. Всяка нощ Али се прибираше от работа уморен и мръсен и след като се изкъпеше и нахранеше, сядаше в ъгъла на стаята и се потапяше в някоя от археологическите си книги. Колекцията му вдъхваше респект — някои книги беше взел от местното читалище, други сигурно бяха крадени — и малкият Халифа обожаваше да седи до него и Али да му чете на глас на премигващия пламък на свещта.

— Разкажи ми за Разес, Али — молеше се той и потриваше нос в рамото на брат си.

— Рамзес — поправяше го със смях Али. — Ами, имало едно време един велик цар. Казвал се Рамзес Втори и бил най-могъщият човек в целия огромен свят, и имал златна колесница и корона от диаманти.

Какъв късмет, че се бяха родили египтяни, мислеше си тогава Халифа. Коя друга страна по земята притежаваше такова богатство от великолепни детски приказки! Благодаря ти, Аллах, затова, че си позволил да се родя в тази чудна страна!

Двамата провеждаха миниразкопки на платото Гиза, вадеха камъни и парчета от стари глинени съдове и си представяха, че са прочути археолози. Веднъж, малко след смъртта на баща им, бяха открили близо до Сфинкса малка варовикова статуетка, изобразяваща глава на фараон, и Халифа беше онемял от възторг, защото си мислеше, че най-после са открили нещо наистина древно и ценно. Трябваше да минат години, за да разбере, че Али е заровил статуетката там, за да отвлече съзнанието на по-малкия си брат от смъртта на баща им.

Понякога пътуваха на стоп до Сакара, Дашур и Абусир, както и до центъра на Кайро, където се преструваха, че са с някоя група ученици, за да влязат в Музея на антиките. И до ден-дневен помнеше разположението на всички експонати в музея, толкова добре ги беше изучил по време на чуждите ученически екскурзии. По време на едно от посещенията се бяха сприятелили с един възрастен академик, професор ал-Хабиби. Развълнуваният от ентузиазма им професор ги беше развел из музея, беше им показал много експонати и беше поощрил интереса им. След години, когато Халифа спечели стипендия за университета, за специалността „Древна история“, същият професор ал-Хабиби беше станал негов наставник.

Да, обичаше миналото. В него имаше нещо мистично, нещо бляскаво, верига от злато, която се простираше чак до зората на човешката история. Обичаше го заради неговия колорит и заради начина, по който успяваше да придаде блясък и на настоящето.

— Кой са царете от Осемнайсетата династия? — изпитваше го Али.

— Яхмес — започваше бавно да рецитира Халифа. — Аменхотеп Първи, Тутмос Първи и Втори, Хатшепсут, Тутмос Трети, Аменхотеп

Втори, Тутмос Четвърти, Аменхотеп Трети, Ехнатон, въ... въ... ох, винаги го забравям тоя... въ ох...

— Шменкара — подсказваше Али.

— Даммит! Точно така! Шменкара. Тутанкамон. Да, и Хоремхеб.

— Учи Юсуф! Учи и пораствай!

Хубави времена.

Отне му известно време да открие къщата на Наяр. Намираше се зад множество други постройки на половината от склона на хълма и до нея имаше редица изкопи, служили навремето за погребения, а сега пълни с разлагащи се боклуци. Пред къщата беше завързана една измършавяла коза — ребрата ѝ стърчаха под кожата като пластини на ксилофон.

Халифа почука на вратата и след малко му отвори една дребна жена с яркозелени очи.

Беше млада, не повече от двайсет и няколко годишна, и някога трябва да беше била хубава. Но подобно на повечето жени фелахи, бременностите и тежкото ежедневие я бяха състарили преждевременно. На лявата ѝ буза имаше синина.

— Извинявайте, че ви безпокоя — каза той любезно и ѝ показа значката. — Аз... — поколеба се в търсене на правилните думи. — Беше го правил много пъти, но така и не беше свикнал. Спомни си как беше реагирала майка му, когато ѝ бяха казали, че баща им е загинал, как беше припаднала, как беше скубала косите си и беше вила като ранено животно. Мразеше мисълта, че причинява подобна болка.

— Какво? — попита жената. — Пак ли се е напил?

— Може ли да вляза?

Тя сви рамене, влезе в къщата и го въведе в голямата стая, където две момиченца играеха на голия бетонен под. Вътре беше хладно и мрачно като в пещера и нямаше никакви други мебели освен един диван до стената и телевизор на масата в ъгъла. Нов телевизор, отбеляза Халифа.

— Е?

— Боя се, че ви нося лоши новини — каза детективът. — Съпругът ви...

— Арестували ли са го?

Халифа прехапа устни.

— Мъртъв е.

Тя просто го зяпа известно време, след което се стовари на дивана и закри лицето си с длани. Той реши, че плаче, и пристъпи към нея, за да я утеши. Но когато приближи, разбра, че приглушените звуци, които се процеждаха между пръстите ѝ, изобщо не са хлипове, а смях.

— Фатма, Имай! — викна тя на двете момичета. — Случило се е нещо чудесно.

Кайро

Тара свърши в посолството и реши да отиде в апартамента на баща си.

За четиримесечния сезон на разкопките баща ѝ не вземаше почти нищо със себе си — дрехи за смяна, няколко книги и фотоапарат. Повечето му принадлежности стояха в апартамента му в Кайро. Тук бяха дневниците му, диапозитивите, дрехите и различните артефакти, които египетското правителство му беше позволило да задържи. И разбира се, книгите, огромна колекция от няколко хиляди тома, всичките подвързани в кожа, плод на цял живот колекционерство. „С книги — обичаше да казва той — и най-мизерната колиба на света се превръща в палат. Те правят всичко наоколо по-поносимо.“

Оутс ѝ предложи да я закара, но апартаментът беше само на няколко минути пеша, а и тя искаше да остане сама. Оутс се обади по телефона, за да е сигурно, че портиерът има резервни ключове, начертай как да стигне дотам и я изпрати до портала на посолството. После каза:

— Обадете се, като се приберете в хотела. И както вече ви казах, избягвайте да излизате по тъмно. Особено сега, след тази случка с корабчето.

След което ѝ се усмихна и изчезна зад оградата на посолството.

Следобедът вече преваляше и ниското слънце хвърляше причудливи сенки по неравния паваж. Тя се огледа. Край посолството имаше няколко полицейски поста, куцукащ по тротоара просяк и някакъв мъж, който тикаше количка с дини. Тара погледна картата и тръгна към апартамента на баща си.

Оутс ѝ беше обяснил, че този квартал на Кайро се казва Градът-Градина, и докато вървеше по обраслите с дървета улици, тя разбра защо. В този повехнал остатък от колониалната епоха беше по-тихо и по-спокойно, отколкото в останалата част на мегаполиса. Сред големите прашни вили растяха многобройни дървета и цъфтящи

храсти — хибискуси, олеандри, жасмин, пурпурна жакаранда. Пееха птици и се носеше аромат на окосена трева и цъфнали портокалови дървета. Не се виждаха почти никакви хора, само две жени с бебешки колички и някакъв странен мъж в костюм.

Тара вървя десет минути, докато стигне „Шария Ахмед Паша“, на чийто ъгъл се намираше апартаментът на баща ѝ — в сграда от началото на двайсети век с големи прозорци и балкони с изящни метални решетки. Някога вероятно жизнерадостно жълта, сега сградата беше сива и потъмняла от времето и праха.

Тара се изкачи по стъпалата и влезе в прохладното мраморно фоайе. В единия му край имаше бюро, зад което седеше мъж, по всяка вероятност портиерът. Тя се приближи до него и след объркан разговор със знаци успя да обясни коя е и за какво е дошла. Мърморещият мъж се изправи, извади връзка ключове от чекмеджето, затътри се до допотопния асансьор с решетка в ъгъла, отвори вратата и я загледа подканящо.

Апартаментът беше на третия етаж, в дъното на тихия сумрачен коридор. Двата спряха пред вратата и портиерът започна да пробва ключовете. Улучи от четвъртия път.

— Благодаря ви — каза Тара, след като той отвори вратата.

Той не помръдна от мястото си.

— Благодаря ви — повтори тя.

Той продължаваше да стои като вкопан. Настъпи неловко мълчание, след което Тара се сети какво се очаква от нея, бръкна в чантата си и му подаде няколко банкноти. Той ги погледна, изръмжа и затътри крака по коридора, като остави ключовете на вратата. Тя го изчака да си отиде, след което се обърна, извади ключовете и влезе.

Вестибюлът беше тъмен, облицован с дървена ламперия, и водеше към петте помещения — спалня, баня, кухня и две други стаи, пълни до тавана с книги. Всички прозорци бяха затворени и капациите им бяха спуснати, което придаваше на апартамента застоял и запуснат вид. За миг ѝ се стори, че долавя миризма на пури, но не беше съвсем сигурна и затова само подуши няколко пъти въздуха и престана да ѝ обръща внимание. Помисли си, че може да мирише на някакъв препарат за полиране или нещо подобно.

Влезе в дневната и щракна ключа за осветлението. Навсякъде имаше книги и папки, струпани на купчини като опадали есенни листа.

По стените висяха снимки на разкопки и монументи; в дъното имаше шкаф, пълен с напукани глинени съдове и фаянсови шабти. Нямаше нито едно растение.

„Като нещо съхранено за поколенията — помисли тя. — Да се види как са живели хората в други времена.“

Крачеше из стаята, взимаше и оставяше разни предмети, надничаше из чекмеджетата и се опитваше да усети присъствието на баща си. Намери един от дневниците му от началото на шейсетте, когато беше водил разкопки в Судан. Ситният му акуратен почерк се редеше между скиците на изкопаните предмети. В едната стая откри някои от книгите, които беше написал — „Живот в некрополиса: Разкопки в Сакара, 1955–85“; „От Хефрен до Шепсескаф — есета върху Четвъртата династия“; „Гробницата на Менту-Нефер“; „Царството и упадъкът на първия междинен период“. Прелисти един фотоалбум — със снимки на голям изкоп в пясъка, който с напредването на страниците ставаше все по-дълбок и по-дълбок. На последните страници се появяваха смътните очертания на нещо като каменна стена. Нищо свързано с настоящето.

И тогава, тъкмо когато обстановката вече започваше да я потиска, попадна на две изненади. До леглото на баща си, твърдо и тясно като затворнически нар — откри снимка от сватбата на родителите си, баща ѝ се смееше и в бутониерата му имаше бяла роза.

А в прашния шкаф в дневната откри между глинените съдове детска рисунка на ангел с очертани със сребрист молив крила. Беше я рисувала преди много години в началното училище и му я беше подарила за Коледа. Баща ѝ я беше пазил през цялото време. Тя я извади, обърна и прочете написаното с неуверен детски почерк на гърба „За татко“.

Погледа я още няколко секунди и изведнъж избухна в неконтролируем плач, свлече се на един стол и тялото ѝ се разтресе от хлипове.

— О, татко — продума през сълзи. — Съжалявам. Съжалявам.

По-късно, когато сълзите секнаха, взе снимката от спалнята и я прибра в чантата си заедно с рисунката. Взе и снимката, на която баща ѝ стоеше пред някакъв огромен каменен саркофаг заедно с двама египетски работници. (Помнеше как като дете баща ѝ и беше обяснил, че думата „саркофаг“ произлиза от гръцки и означава „изяждащ

плътта“, представа, която така я беше разтревожила, че през нощта не можа да спи.)

Тъкмо обмисляше дали да не вземе и няколко негови книги, когато телефонът иззвъня. Тя се поколеба, тъй като не беше сигурна дали е редно да го вдига, но все пак реши, че трябва, и затова влезе в дневната и отиде до бюрото в дъното — телефонът стоеше върху купчина ръкописи. Тъкмо когато посегна към слушалката, се включи телефонният секретар и гласът на баща ѝ изведнъж отекна в стаята. „Здравейте, аз съм Майкъл Мъдрей. Няма да си бъда вкъщи до първата седмица на декември, затова моля не оставяйте съобщение. Можете да ми се обадите като се върна или ако е нещо свързано с университета, позвънете на 7943967. Благодаря ви. Дочуваме.“

Тя се закова на място, стресната от мисълта, че една част от баща ѝ все още е странно не умряла в някакво електронно чистилище, нито на този свят, нито напълно изчезнала от него. Докато дойде на себе си, машината изписука и започна да записва.

Отначало си помисли, че този, който се обажда, е затворил, тъй като от другата страна не се чу никакъв глас. След това долови тихо шумолене, нещо като дишане, и осъзна, че другият чака, без да казва нищо. Пристъпи към телефона и посегна към слушалката, но бързо отдръпна ръка. Той продължаваше да не затваря — инстинктивно усети, че е мъж — просто чакаше, дишаше и слушаше, сякаш знаеше, че в апартамента има някой, и искаше тя да знае, че той знае. Тишината се проточи цяла вечност преди накрая линията да прекъсне и машината да изщрака, за да пренавие лентата. Тя остана вцепенена още няколко секунди, след което събра нещата си и побърза да излезе от апартамента и да заключи вратата. Изведнъж почувства осезаема заплаха в сградата: сумрачният интериор, скърцащият асансьор, тишината. Забърза по коридора. Искаше да се махне отгук колкото може по-бързо. По средата на коридора нещо привлече погледа ѝ. На чистия мраморен под имаше голям бръмбар. Тя забави крачка да го заобиколи и осъзна, че изобщо не е бръмбар, а плътна тръбичка пепел от пура, твърда като пул за табла. И побягна.

Асансьора го нямаше и вместо да го чака, тя предпочете стълбите — прескачаше по две наведнъж с единствената мисъл да излезе на чист въздух. Стигна до първия етаж и зави към фойето, но изведнъж някой ѝ препречи пътя. Тя изпищя от страх. Беше портиерът.

— Извинявайте — каза задъхано. — Стреснахте ме.

Подаде му ключовете и той ги взе. След това каза нещо, което тя изобщо не разбра.

— Моля?

Той повтори.

— Не ви разбирам — почти изкрещя тя. Отчаяно копнееше да излезе навън.

Портиерът изломоти още нещо и бръкна в джоба си. Тя изпита внезапен ирационален страх, че ще извади оръжие, и затова отскочи и вдигна ръце да се защити, но той измъкна ръката си и я протегна към нея. Държеше писмо. Малък бял плик.

— Професор Мъдрей — каза и го размаха пред лицето ѝ. — Дай професор Мъдрей.

Тя се втренчи в него — все още дишаше тежко, — след което се разсмя.

— Благодаря — каза и взе писмото. — Благодаря.

Портиерът се обърна и се вмъкна обратно зад бюрото си.

Тара се зачуди дали ще иска още един бакшиш, но той явно не очакваше такъв и затова тя побърза да излезе на улицата. Небето и топлата слънчева светлина ѝ подействаха като лекарство. Тръгна наляво, подмина двама ученици с колосани бели ризи и някакъв мъж с униформа, накичен с медали като калейдоскоп. От другата страна на улицата един градинар в гащеризон поливаше прашните розови храсти с маркуч.

След двайсет метра сведе поглед към плика в ръката си. Лицето ѝ изведнъж стана бяло като платно.

— О не — прошепна, втренчена в познатия почерк. — Не и след толкова време! Не сега!

Градинарят я проследи с поглед, наклони глава и заговори в яката си.

12

Северен Судан, близо до границата с Египет

Момчето излезе от палатката и се затича.

Изпод краката му хвърчеше пясък. Стадо кози се разбяга пред него. То подмина един загаснал лагерен огън, хеликоптер, покрито маскировъчна мрежа, купчина дървени сандъци и спря пред друга палатка, разположена малко встрани от основния лагер. Извади лист хартия от робата си, отметна покривалото и пристъпи вътре.

В палатката един мъж стоеше със затворени очи и беззвучно рецитираше нещо на себе си. Лицето му беше издължено и и слабо, с брада, гърбав нос и точно между очите — дълбок вертикален белег: повредената кожа лъщеше, сякаш полирана с часове. Усмивваше се леко като човек, изпаднал в екстаз.

Мъжът коленичи, положи длани на земята и докосна килима с нос и чело, без да обръща внимание на момчето, което остана на мястото си с изпълнен със страхопочитание поглед. Изминаха минута, две, три, но мъжът с орловия нос продължаваше да се моли, да се кланя, да става, да говори нещо и вгълбената усмивка така и не слизаше от лицето му. Изглежда, щеше да продължи до безкрай и момчето тъкмо се канеше да излезе, когато богомолецът сведе глава към пода за последен път, изправи се и се обърна. Момчето пристъпи към него и му подаде хартията.

— Това дойде току-що, учителю. От доктор Дравич.

Мъжът взе листа и го зачете. Зелените му очи проблясваха в полумрака.

В него имаше нещо заплашително, осезателно присъствие на потискана жестокост, но и странна нежност в начина, по който сложи успокояващо другата си ръка върху главата на момчето. Детето впери поглед в краката си, с еднаква доза страх и обожание.

Мъжът прочете написаното и му подаде листа.

— Аллах, да е благословено името му, дава и Аллах, да е благословено името му, взема.

Момчето продължи да се взира в пода.

— Учителю, моля те — прошепна то. — Не разбирам.

— Не ни е дадено да разбираме, Мехмет — каза мъжът и повдигна брадичката на момчето, за да го погледне в очите. Никой не поставя под въпрос решенията на Всемогъщия. Просто изпълнява повелите му. Без въпроси. Без колебание.

— Да, учителю — прошепна смутено момчето.

— Той ни е поставил велика задача. Изпитание. Ако успеем, наградата ще е неизмерима. Ако се провалим...

— Какво учителю? Какво ще стане, ако се провалим? — Момчето изглеждаше ужасено.

Мъжът го погали по главата.

— Няма да се провалим. — Усмихна се. — Пътят може да е труден, но ние ще стигнем до неговия край. Не съм ли ти казвал? Ние сме Богоизбрани.

Момчето се усмихна и прегърна мъжа през кръста. Мъжът го отмести от себе си.

— Имаме работа. Обади се на доктор Дравич. Кажу му, че трябва да намери липсващото парче. Разбра ли? Трябва да намери липсващото парче.

— Трябва да намери липсващото парче — повтори момчето.

— Междувременно всичко продължава по плана. Нищо не се променя. Ще запомниш ли?

— Да, учителю.

— Удряме лагера в един часа.

Момчето излезе от палатката и побягна. Саиф ал-Таар го проследи с поглед.

Бяха го намерили преди няколко години, сираче, което ровеше като животно в уличните отпадъци на Кайро. Неграмотно, диво без родители. Бяха го изкъпали и нахранили и с времето се беше превърнало в един от тях, беше приело белега на челото и беше дало обет да носи само черно, цвета на силата и предаността.

Беше добро момче — простовато, невинно, вярно. Имаше и други като него, стотици, хиляди. Докато богатшите тъпчеха търбусите си и почитаха лъжовни богове, децата като Мехмет гладуваха. Светът беше болен. Затънал в неведение. Превзет от куфр.

Но той се бореше, за да се възцари правда. Да издигне потисканите. Да отблъсне неверниците. Да възстанови правдата на вярващите.

И сега, изведнъж, като по чудо му бе дадена възможност най-после да съзре начин да осъществи задачата си. Но само го съзря, нищо повече. Господ дава и господ взима. Безсилието го измъчваше. И въпреки това той виждаше целта. Господ не върши нищо без цел. А това? Да изпита своя слуга, разбира се. Да провери решимостта му. Лесният живот е майка на повърхностната вяра. В бедите човек разкрива истинската дълбочина на вярата си. Аллах проверяваше неговата преданост. И той нямаше да го разочарова. Парчето щеше да се намери. Колкото и човешки животи да струваше това. Той, слугата, нямаше да предаде господаря си. И господарят му, сигурен беше, нямаше да го предаде, дотогава, докато му е верен. Дотогава, докато не се поддаде на слабостта. Той погледа още малко момчето, върна се в палатката, падна на колене, сведе лице към земята и поднови молитвите си.

Кайро

Тара отвори писмото веднага щом се прибра в хотела. Знаеше, че не бива да го прави, че трябва просто да го изхвърли, но не можа да се сдържи. След цели шест години една част от нея все още не искаше да се примири със загубата.

— Проклет да си — измърмори и скъса плика. — Проклет да си, задето си се върнал. Проклет да си!

„Здравей, Майкъл.

В града съм за една седмица. Ти върна ли се от Сахара? Ако си се върнал, ще се радвам да те черпя едно питие. Ще бъда в хотел «Салах ал-Дин» (753127), въпреки че повечето вечери можеш да ме намериш в чайната на ъгъла на «Ахмед Махер» и «Бурсаид». Мисля, че се казваше «Ахва Вадуд»

Надявам се сезонът да е минал успешно и се надявам да те видя.“

Даниел Л.

П.П. „Чу ли за Шенкер? Смята, че е намерил гробницата на Имхотеп! Да го духа.“

Тара не можа да сдържи усмивката си. Все същият Даниел. Преструва се на сериозен само за да разбие накрая атмосферата с някоя сочна ругатня. За пръв път от цяла вечност почувства стягане в гърлото и студена празнота в стомаха. Господи, толкова я беше наранил.

Препрочете писмото, смачка го на топка и го метна в другия край на стаята. Грабна една водка от минибара, излезе на балкона, но се прибра почти веднага, хвърли се на леглото и се втренчи в тавана.

Изминаха пет минути, десет, двайтсет. Тя стана, грабна чантата си и изхвърча от стаята.

— Чайната „Ахва Вадуд“ — каза на първото такси пред котела.
— На ъгъла на „Ахмед Махер“ и...

— „Бурсайд“ — каза шофьорът и ѝ отвори задната врата. —
Знам я.

Тя се качи и таксито потегли.

„Идиотка такава“ — наруга се наум, докато зяпаше ярко осветените витрини. — „Жалка мекушава идиотка.“

От другата страна на улицата един пращен мерцедес се отдели от тротоара и потегли след тях като пантера, тръгнала на лов.

Много добре си спомняше как се бяха запознали. Преди колко време беше? Господи, почти осем години.

Учеше втора година зоология в Юнивърсити Колидж в Лондон и споделяше един апартамент с три приятелки. Родителите ѝ живееха в Оксфорд и бракът им бързо приближаваше края си. Веднъж им отиде на гости за вечеря.

Трябваше да е семейна вечеря, само те тримата, което беше достатъчно неприятно, тъй като родителите ѝ вече почти не ги говореха. Но още щом влезе, баща ѝ каза, че е поканил и един свой колега.

— Интересен тип — така каза. — Полуантличанин, полуфранцузин, почти на твоите години. Пише дисертация върху погребалните практики от Късния период в некропола на Тива; току-що се е върнал от три месеца разкопки в Долината на царете. Абсолютен гений. Знае за иконографията в гробниците и книгите за отвъдния живот повече от всеки, когото познавам.

— Очарователно — измърмори Тара.

— Да, мисля, че ще го харесаш. — Баща ѝ се усмихна, не доловил сарказма. — Необикновен мъж. Мотивиран. Естествено, всички сме мотивирани до някаква степен, но при него тя е изключителна. Имам чувството, че би си отрязал дясната ръка, ако това ще допринесе за повече знания по темата. Или нечия друга ръка, в този ред на мисли. Той е фанатик.

— Познанството с един ми е достатъчно.

— Сигурно си права, но аз все пак имам теб и майка ти. Даниел май няма никого. Безпокоя се за него. Прекалено е отдаден на работата

си. Ако не внимава, няма да изкара дълго.

Тара обърна аперитивната си водка. Погребалните практики от Късния период в некропола на Тива!? Господи!

Той закъсна почти цял час и тъкмо разискваха да започват ли вечерята без него, когато се чу звънецът. Тара отиде да отвори и тъй като вече беше леко пияна, си каза, че трябва да се държи любезно.

Ако ѝ провървеше, този щеше да си тръгне веднага след вечерята. „Боже, моля те да си тръгне веднага след вечерята!“

„О, Господи, колко е красив!“

За щастие само го помисли и не го изрече, въпреки че на лицето ѝ се беше изписало нещо като изненада, защото той беше пълната противоположност на всичко, което беше очаквала: висок, тъмнокос, с високи скули и кафяви, почти черни очи, тъмни като петролен кладенец. Тя застина на вратата, вперила поглед в него.

— Ужасно съжалявам, че закъсных — каза той. — Трябваше да довърша една работа.

— Погребалните практики от Късния период в некропола на Тива ли? — Тя го изгледа насмешливо.

Той се разсмя.

— Всъщност попълвах молба за субсидии. Малко по-интересно е. — Той протегна ръка. — Приятно ми е, Даниел Ласаж.

Тя я пое.

— Тара Мъдрей.

Останаха така един миг повече от необходимото, след което влязоха вътре.

Вечерята беше чудесна. Баща ѝ и Даниел през повечето време спореха за някакви неизяснени моменти от историята на Новото царство — дали имало, или нямало съвместно регентство между Аменхотеп Трети и сина му Ехнатон. Беше чувала и беше изключвала от съзнанието си стотици подобни спорове. Но с участието на Даниел спорът придобиваше една любопитна непосредственост, сякаш ги засягаше лично и сега, а не представляваше академичен дебат за време толкова далечно, че дори историята го беше забравила.

— Извинявам се. — Той се усмихна на Тара, докато майка ѝ поднасяше пудинга. — Сигурно сме ви досадили до смърт.

— Съвсем не — отвърна тя. — За пръв път в живота ми Египет всъщност ми се струва интересен.

— Много ти благодаря — обади се сърдито баща й.

След вечерята тя и той излязоха в задния двор да изпуснат по цигара. Нощта беше топла, небето беше натежало от звезди и двамата прекосиха моравата и седнаха на ръждясалата люлка.

— Мисля, че просто бяхте любезна — каза той, пъкна две цигари в устата си, запали ги и й подаде едната. — Не беше нужно.

— Никога не любезнича — каза тя и взе цигарата. — Или поне тази вечер не любезничих.

Поседяха малко, без да говорят, люлката се полюшваше бавно, телата им бяха близо едно до друго, но не се докосваха. От него се разнасяше някакво ухание, не на афтършейв, нещо по-богато, по-първично.

— Татко каза, че сте правили разкопки в Долината на царете — каза тя накрая.

— Всъщност малко по-нагоре. В хълмовете над долината.

— Нещо специално ли търсехте?

— А, едни гробници от Късния период. Двайсет и шестата династия. Нищо интересно.

— Мислех, че сте фанатик.

— Фанатик съм. Но не тази вечер.

Двамата се засмяха и погледите им се срещнаха, преди отново да се разделят и да се насочат към небето. Клоните на старата ела се полюшваха над главите им като сключени ръце. Поредното продължително мълчание.

— Знаете ли, това е вълшебно място, Долината на царете — обади се той накрая тихо, почти шепнейки, сякаш говореше на себе си, а не на нея. — Като си помисли човек какви съкровища са заровени там, направо тръпки го побиват. Искам да кажа, вижте колко неща са намерени в гробницата на Тутанкамон. А той е бил един от незначителните фараони. Господин Никой. Помислете си само какво ли има в гробницата на някой велик владетел. Например Аменхотеп Трети или Хоремхеб, или Сети Първи.

Отметна глава и се усмихна, напълно вгълбен в разсъжденията си.

— Често се чудя какво ли е да намериш нещо подобно. Естествено това едва ли ще се повтори някога. Това, че гробницата на Тутанкамон е оцеляла, е уникално невероятно, едно на билион. Не

мога да спра да мисля за това. Вълнението, Напрежението. Нищо не може да се сравни с това. Нищо на земята. Но пък...

Той въздъхна.

— Какво?

— Но пък въодушевлението сигурно не трае вечно. Една находка никога не е достатъчна. Човек винаги се опитва да надмине себе си. Вижте Картър. След като приключил с гробницата на Тутанкамон, прекарал последните десет години от живота си да разправя на всеки срещнат, че знаел къде е гробът на Александър Велики. Логично е да се помисли, че най-голямата находка в историята на археологията трябва да му е била достатъчна, но не. То е като Параграф 22. Посвещаващ целия си живот да вадиш на бял свят тайните на миналото и в същото време се страхуваш, че няма да останат повече тайни.

Той замълча, смръщи вежди, загаси цигарата си в облегалката на люлката и се засмя.

— Виж какво. Обзалагам се, че вече ти се ще да беше останала вътре и да помагаш в миенето на чиниите.

Очите им се срещнаха отново и сякаш съвсем независимо от останалите части от телата им, пръстите им се плъзнаха по седалката и се докоснаха. Жестът беше невинен, почти незабележим, и едновременно с това пропит с намерение. Двамата се загледаха в различни посоки. Но пръстите им останаха свързани и помежду им протече нещо необратимо.

Срещнаха се в Лондон след три дни и след седмица вече бяха любовници.

Това беше вълшебно време, най-хубавото в живота ѝ. Той имаше апартамент на Гауър Стрийт — миниатюрна мансарда с два прашни оберлихта и без парно отопление — и това беше леговището им. Любеха се денем и нощем, играеха на табла, ядяха сандвичи в леглото, любеха се отново и се поглъщаха жадно един друг.

Той рисуваше прекрасни графики и тя се изтягаше срамежливо изчервена на леглото, докато той я рисуваше, с молив, с въглен, с пастел, покривайки лист след лист с образа ѝ, сякаш всяка графика по някакъв начин беше официално потвърждение на единението им.

Водеше я в Британския музей и ѝ показваше особено интересните за него експонати, разказваше историята им: плочка с

клиновидно писмо от Амарна; покрит със синя глазура хипопотам; глинен чиреп с надписи от епохата на Рамзесите с рисунка на мъж, обладаващ жена откъм гърба.

— Хладно е желанието на кожата ми — преведе ѝ веднъж надписа в долната част на камъка.

— Моето пък не е — засмя се тя, сложи ръце на главата му и го целуна страстно, без да обръща внимание на многобройните посетители наоколо.

Посетиха и други музеи — този на Питри, на Бодлейан, на сър Джон Соан, където беше изложен саркофагът на Сети I — а тя на свой ред го заведе в лондонската зоологическа градина, където един неин познат, който работеше там, извади питона от клетката му и го даде на Даниел да го подържи, което изобщо не му хареса.

Родителите ѝ в крайна сметка се бяха разделили, но тя беше толкова погълната от живота с Даниел, че раздялата им почти не я засегна. Дипломира се и записа магистърска степен, все още без да осъзнава какво става, сякаш всичко се случваше в някаква паралелна вселена много далеч от всеобгръщащата реалност на връзката им. Беше толкова щастлива. Толкова цялостна.

— Какво повече? — попита една вечер, докато лежах заедно след един особено изтощителен любовен сеанс. — Какво повече бих могла да искам?

— Какво повече би могла да искаш? — попита Даниел.

— Нищо — отвърна тя и се сгуши до него. — Нищо на света.

— Даниел е извънредно талантива личност — каза баща ѝ, когато му съобщи за връзката им. — Един от най-добрите учени, които съм имал привилегията да обучавам. От вас ще стане прекрасна двойка. — Замълча, след което добави: — Само че внимавай, Тара. Както всички надарени хора, и той носи в себе си тъмнина. Не му позволявай да те нарани.

— Той няма да ме нарани, татко. Знам, че няма да го направи.

Любопитно, но фактът, че го беше направил, беше нещо, за което дълбоко в себе си винаги беше обвинявала по-скоро баща си, отколкото Даниел, като че ли предупреждението беше разбило връзката им, а не човекът, за когото я беше предупредил.

Чайната „Ахва Вадуд“ беше долнопробно заведение с трици по пода и маси, пълни със старци, които сръбваха чай и играеха на

домино. Видя го веднага щом влезе — седеше в дъното и пафкаше шиша, свел замислено глава над дъската за табла. Изглеждаше съвсем като последния път, когато го беше видяла преди шест години, въпреки че косата му беше малко по-дълга и лицето му беше по-загоряло. Тя се поколеба за миг, преодоля неприятното усещане в стомаха си и тръгна към него. Озова се до масата, преди той да вдигне глава.

— Тара!

Тъмните му очи се разшириха. Двамата се взираха известно време безмълвно един в друг, след което тя се наведе през масата, вдигна ръка, зашлеви го и изсъска:

— Путка такава!

Луксор, хълмовете на Тива

Лудият клечеше до огъня и ровеше въглените с пръчка. Скалите наоколо се издигаха огромни и смълчани и единственият звук от друго живо същество беше спорадичният вой на някакво куче. Над рамото му висеше белият кръг на луната.

Той се взираше в трепкащите пламъци. Лицето му беше изпито и мръсно, над раменете на парцаливата му джелаба висяха кичури сплъстена коса. Виждаше богове в пламъците: странни фигури с човешки тела и глави на зверове. Имаше една с глава на чакал, друга с птича глава и трета с висока фризура и продълговато крокодилско лице. Фигурите го плашеха и радваха едновременно. Той започна да се клати на пети, устните му трепереха. Страховитите образи в краката му го хипнотизираха.

Пламъците му разкриха други тайни: тъмна стая, ковчег, накити, предмети, струпани до някаква стена, мечове, щитове, ножове. Той зяпна в почуда.

Пламъците помръкнаха, но само за миг, и когато отново засияха, стаята беше изчезнала и на нейно място имаше нещо друго. Пустиня. Километри нажежени пясъци и една армия, която крачеше през тях. Чу тропота на копита и протяжния мотив на песен. И на друга песен, долитаща отдалеч, като рев на лъв. Изглежда, идваше изпод пясъка и ставаше все по-силна, докато не заглуши всички останали звуци. Клепачите на мъжа започнаха да трепкат, дишането му се учести. Той вдигна тънките си ръце и запуши ушите си, защото го боляха от

ужасния шум. Пламъците подскочиха, задуха вятър и за негов огромен ужас пясъците, в които сезираше, започнаха да бълбукат и да се надигат като вода. Залюляха се, надигнаха се и се изправиха като стена пред него, огънаха се нагоре и нагоре, и нагоре и погълнаха цялата армия. Той изпищя и падна назад, защото знаеше, че ако не се махне, пясъците ще погълнат и него. Скочи и затича с вой към хълмовете, колкото му държаха силите.

— Не! — отекваха в нощта писъците му. — Аллах, пощади ме! Аллах, имай милост над душата ми! Нееее!

Кайро

Джени го беше описала като „Майктайсъновата седмица на Тара“. Първо Даниел я беше изоставил, след това почти едновременно беше разбрала, че майка ѝ е болна от неизлечим рак. Два жестоки удара дошли отникъде, един след друг, които я бяха хвърлили в нокаут.

— Олеле — беше казала Джени, — направо като от Майк Тайсън.

Сега, като поглеждаше назад — а през последните шест години не беше правила нищо друго освен да гледа назад и да преиграва едни и същи моменти наново и наново — виждаше, че признаците са си били там още от самото начало.

Въпреки близостта им Даниел винаги се държеше на дистанция от нея. Щом свършваха да се любят, веднага се потапяше в книгите си, сякаш уплашен от дълбочината на чувството, което току-що беше показал. Разговаряха непрекъснато, но той някак успяваше да не разкрие нищо за себе си. За годината и нещо, в която бяха заедно, тя не беше разбрала почти нищо за него — като екскаватор, който копае само за да се натъкне на твърда скала непосредствено под повърхността. Беше роден в Париж, беше изгубил и двамата си родители в катастрофа на десетгодишна възраст, беше дошъл да живее при леля си в Англия и беше завършил с отличие Оксфорд. Толкова. Сякаш се беше потопил в миналото на Египет, за да компенсира липсата на свое минало.

Но въпреки това признаците бяха налице. Но тя ги беше пренебрегнала. Беше отказала да ги разпознае. Толкова много го беше обичала.

Краят настъпи съвсем неочаквано. Една вечер тя отиде в апартамента му, година и половина след като се бяха запознали, прегърнаха се, дори се целунаха, след което той се отдръпна.

— Днес получих съобщение от Върховния съвет по антиките — каза и я погледна, но отбягна погледай. — Разрешиха ми концесия за

разкопки в Долината на царете. Моя експедиция.

— Даниел, това е страхотно! — възкликна тя и го прегърна.

— Толкова се гордея с теб!

Постоя така увиснала на раменете му, след което се отдръпна — усети, че той не отвърща на прегръдката ѝ. Разбра, че това не е всичко.

Какво има?

Очите му изглеждаха по-черни от всякога.

— Това означава известно време да живея в Египет.

Тя се разсмя.

— Естествено, че означава известно време да живееш в Египет.

Ти какво си очаквал, да пътуваш всеки ден дотам ли?

Той се усмихна, но изражението му остана странно кухо.

— Това е огромна отговорност, Тара. Да ти позволят да водиш разкопки в един от най-великите археологически обекти на света. Невероятна чест. Ще трябва... да съсредоточа цялото си внимание върху това.

— Естествено, че ще трябва да съсредоточиш цялото си внимание върху това.

— Цялото си внимание.

Нещо в начина, по който произнесе „цялото“, я накара да потръпне, сякаш долови предупреждение за още по-жестоко сътресение. Тара отстъпи, потърси очите му с поглед, но не успя да ги намери.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Даниел? — Мълчание. Тя пристъпи към него и хвана ръцете му. — Всичко е наред. Ще живея няколко месеца без теб. Всичко ще е наред.

На бюрото зад него имаше бутилка водка и той измъкна ръцете си от нейните, взе я и си наля.

— Не е само това.

През тялото ѝ премина нова тръпка, по-силна от първата.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Той обърна водката на един дъх.

— Всичко свърши, Тара.

— Свърши?

— Съжалявам, че ти го казвам направо, но не мога да го кажа другояче. Цял живот съм чакал тази възможност. И няма да позволя нищо да ми попречи. Дори ти.

Тя продължи още малко да се взира в него, след което залитна и се подпря на вратата, сякаш я беше ударил в корема. Въздухът в стаята стана тежък и плътен като олово.

— Как... бих могла да ти попреча?

— Не мога да ти го обясня, Тара. Просто трябва да се съсредоточа върху работата си. И не трябва да имам никаква... тежест.

— Тежест ли! — Едвам се насили да произнесе думите. — Това ли съм аз за теб, Даниел? Тежест?

— Не исках да прозвучи така. Просто трябва да съм... свободен, за да работя. Не мога да имам никакви връзки. Съжалявам. Наистина. Последната година беше най-хубавата в живота ми. Просто...

— Просто намери нещо по-хубаво.

Мълчание.

— Да — каза той накрая.

Тогава тя се свлече на пода. Беше я срам, че плаче, но не можа да се сдържи.

— Господи... — Давеше се в сълзи. — Господи, Даниел, моля те не постъпвай така с мен...

Когато след двацет минути си тръгна, имаше чувството, че някой е изтръгнал всичките ѝ вътрешности. Два дни не беше на този свят и накрая не можа да се спре и отиде в апартамента му. Никой не отвори, когато задумка по вратата.

— Той се изнесе — каза ѝ студентът, който живееше на долния етаж. — Замина за Египет или нещо такова. Другата седмица идва нов квартирант.

Дори ней беше оставил бележка.

Тя искаше да умре. Стигна дотам, че да си купи пет шишенца аспирин и едно водка.

Същата седмица обаче разбра, че майка ѝ е бодна от рак, и това някак притъпи болезнената, но не толкова силна мъка от заминаването на Даниел, едната агония някак обезсили другата. Когато майка ѝ накрая почина, Тара уреди погребението и замина за една година в чужбина, първо в Австралия, след това в Южна Америка. След завръщането си купи апартамента, постъпи на работа в зоологическата градина и възстанови донякъде душевното си равновесие.

Но болката така и не я напусна. Имаше връзки и с други мъже, но винаги беше резервирана, защото не искаше да изпита и частица от

мъката, която беше изживяла заради Даниел.

Повече не го беше чула, нито видяла. До тази вечер.

— Е, заслужил съм си го — каза той.

— Заслужи си го — отвърна тя.

Бяха излезли от чайната, следвани от втренчени погледи и шепот, и в момента вървяха по „Ахмет Махер“ към ислямския център на града; подминаваха сергии, продаващи лампи, лули шиша, дрехи и зеленчуци. Във въздуха се носеше плътен горчиво-сладък аромат на подправки, животински изпражнения и боклуци; стотици най-различни шумове атакуваха слуха им — удари на чук, музика, клаксони и — откъм вратата на един магазин край пътя — ритмичното стържене на машина за точене на фиде. Стигнаха до някакво кръстовище и завиха наляво през една живописна каменна арка с двойка минарета отгоре. Пред тях се простираше тясна уличка, по-претъпкана дори от онази, която бяха напуснали. След още петдесет метра завиха и спряха пред тежка дървена врата. Надписът на стената гласеше „Хотел Саладин“. Даниел бутна вратата и влязоха в малък пращен двор с пресъхнал фонтан в средата и дървена галерия отгоре.

— Драго ми е да съм си вкъщи — каза Даниел.

Стаята му беше на най-горния етаж, с изглед над галерията, много семпла, но чиста. Той светна лампата, свали кепенците на прозорците и наля уиски в две големи чаши. Отдолу долиташе тропот на каруци и човешки гласове. Настъпи продължително мълчание.

— Не знам какво да кажа — обади се той накрая.

— Може би, че съжаляваш.

— Каква полза?

— Поне е нещо.

— Тогава съжалявам, Тара. Искрено съжалявам.

На масата зад него лежеше кутия рязани пури. Той взе една, запали я и издуха гъст облак дим. Изглеждаше нервен и притеснен — погледът му непрекъснато скачаше ту към нея, ту нанякъде другаде. В студената ярка светлина на стаята Тара забеляза, че се е състарил доста повече, отколкото ѝ се беше сторило отначало. В тъмната му коса сребрееха бели косми и по челото му имаше бръчки. Но още беше красив. Господи, беше красив.

— Откога пушиш такива работи? — попита тя.

Той сви рамене.

— От няколко години. И Картър ги е пушил. Мислех, че може да ми донесат част от неговия късмет.

— И донесоха ли ти?

— Не съвсем.

Той напълни отново чашите. Отвън се дочу гръмко свиркане — някакъв мотор се опитваше да си пробие път през тълпата.

— И как така ме намери? — попита той. — Предполагам, че не си се отбила в чайната случайно.

— Видях бележката, която си оставил на баща ми.

— Аха. Как е той?

Тя му каза.

— Господи. Съжалявам. Нямах представа.

Остави чашата си и се приближи до нея с протегнати ръце, сякаш да я прегърне. Тя обаче вдигна ръка, за да го спре, и ръцете му увиснаха край тялото.

— Тара, съжалявам... Ако мога да ти помогна с нещо...

— Погрижила съм се за всичко.

— Е, ако имаш нужда от...

— Погрижила съм се за всичко.

Той кимна и се отдръпна. Настъпи поредното продължително мълчание. Тя се зачуди какво прави тук и какво се опитва да постигне. Край крушката се виеха пластове дим от пура.

— И какво правиш през последните шест години? — попита тя накрая, като си даваше сметка колко повърхностно звучи въпросът ѝ.

Даниел пресуши уискито си.

— Все едно и също. Копая. От време на време изнасям лекции. Написах няколко книги.

— Тук ли живееш?

— В Луксор. В Кайро съм само за няколко дни. По работа.

— Не знаех, че продължаваш да поддържаш връзка с татко.

— Не поддържам — каза той. — Не си говорим от... — Той замълча и си наля още уиски. — Просто реших, че няма да е лошо да го видя. Не знам защо. Заради доброто старо време или нещо такова. Съмнявам се, че е щял да ми отговори. Той ме мразеше, заради онова, което направих.

— Значи ставаме двама — каза тя.

— Сигурно.

Довършиха бутилката уиски, поговориха какво ново при единия и при другия, хлъзгаха се по повърхността на нещата и не смееха да навлязат по-надълбоко. Шумът откъм улицата се засили, достигна върха си и бавно замря, когато магазините затвориха и тълпата постепенно се разпръсна.

— Даже не ми писа — каза тя. Държеше чашата си в длани. Беше много късно и главата ѝ тежеше от алкохола и от изтощение. Улицата отвън беше празна и тиха и листата шумоляха, сякаш кожата на града се белеше.

— Щеше ли да ти е приятно?

Тя помисли и поклати глава.

— Не.

Беше седнала на ръба на леглото. Даниел седеше на прашния диван в другия край на стаята.

— Ти ми еба майката — каза тя.

Той вдигна поглед към нея и очите им се срещнаха за миг, преди тя да извърне глава и да допие уискито си.

— Както и да е. Това е минало. Свършено.

Още докато го изричаше, знаеше, че не е така. И че нещо тепърва предстои. Някакво много по-дълбоко разрешение.

Вън, от другата страна на каменната арка, през която бяха минали, един прашен черен мерцедес стоеше безшумно до тротоара и чакаше.

Луксор

— И не знаеш нищо за никаква нова находка, така ли? — попита уморено Халифа и загаси цигарата си в празната чаша от кафе.

Мъжът пред него поклати глава.

— Никаква гробница? Никакво скривалище? Нищо необичайно?

Ново поклащане на глава.

— Стига, Омар. Ако има нещо, ние рано или късно ще го открием, затова така или иначе можеш да ни кажеш.

Мъжът сви рамене и издуха нос в ръкава на туниката си.

Беше осем сутринта и Халифа не беше мигнал цяла нощ. Очите го боляха, устата му беше пресъхнала и му се виеше свят. През последните седемнайсет часа, с изключение на кратките почивки за молитви и хранене, двамата със Сарийя бяха разпитали всички в Луксор, за които се знаеше, че са по един или друг начин свързани с търговията на антики, с надеждата да открият някаква следа по случая с Абу Наяр. Целия следобед, цялата нощ и цялата сутрин през полицейското управление на „Шария ел-Карнак“ се бяха извървели всички известни търговци и всички бяха дали едни и същи отговори на въпросите му — не, не знаели нищо за никакви нови открития; не, не знаели нищо за никакви нови антики на пазара; и да, ако се сетели нещо, щели да се обадят. Сякаш някой го беше проклетел да слуша отново и отново една и съща песен.

Халифа запали поредната цигара. Изобщо не му се пушеше, просто се мъчеше да не заспи.

— И как смяташ, че някой като Абу Наяр е могъл да си позволи да купи нов телевизор и хладилник на майка си?

— Откъде да знам, по дяволите? — изръмжа Омар, дребен жилав мъж е късо подстригана коса и нос като луковица. — Аз почти не го познавах.

— Но е намерил нещо, нали?

— Щом казваш.

— Намерил е нещо, заради което са го убили, и ти знаеш какво е то.

— Не знам нищо.

— Ти си Абд ел-Фарук, Омар! В Луксор не става нищо без знанието на фамилията ти.

— Е, този път не знаем. Колко пъти да ти го повтарям? Не знам нищо. Нищо. Нищо.

Халифа се изправи и отиде до прозореца е цигарата в уста. Разбираше, че си губи времето. Омар нямаше да му каже нищо, и толкова. Можеше да му задава въпроси до посиняване и пак нямаше да постигне нищо. Халифа въздъхна дълбоко.

— Добре, Омар — каза, без да се обръща. — Свободен си. Ако научиш нещо, обади ми се.

— Разбира се — отвърна Омар и побърза да си тръгне към вратата. — Веднага ще ти се обадя.

Измъкна се и остави Халифа и помощника му сами.

— Колко още има? — попита Халифа.

— Това беше — отвърна Сарийя, наведе се напред и разтри слепоочията си. — Прекарахме ги всичките. Свършиха.

Халифа се свлече в един стол и запали още една цигара, без да забелязва, че предишната още дими в пепелника на прозореца.

Може да беше объркал нещо. Може смъртта на Наяр в крайна сметка да нямаше нищо общо е антиките. Ако се съдеше по онова, което беше чул, имаше още куп причини някой да пожелае смъртта на Наяр. Не разполагаше с нито една улика, която да го свързва с антики. Нито една.

И въпреки това чувстваше — не можеше да обясни смислено причината — просто усещаше, дълбоко в себе си, че смъртта на Наяр е свързана с търговията с древни артефакти, чувстваше го по същия начин, както археолозите усещат, че са близо до важна находка. Шесто чувство, инстинкт. Беше разбрал в мига, когато беше видял татуировката на скарабея върху тялото: в този случай единствено миналото щеше да обясни настоящето.

Имаше и улики. Достатъчно, за да не изглежда насоката на разследването му съвсем безсмислена. Наяр определено беше замесен в търговията с антики. Определено се беше сдобил с пари наскоро — естествено, повече пари, отколкото би могъл да изкара от работите, с

които се хващаше от дъжд на вятър, за да храни семейството си. При краткия разпит на жена му миналия следобед, тя беше отрекла мъжът ѝ да притежава каквито и да било антики, което не би било изненадващо, ако той изобщо ги беше споменал. Стори му се направо подготвена за въпроса. Не му харесваха и реакциите на търговците, които беше разпитал.

— Страх — каза той и проследи с поглед колелцето дим, което се издигна към тавана, разшири се и бавно се разтвори във въздуха.

— Какво?

— Страх ги е, Мохамед. Търговците. Всичките. Изплашени са до смърт.

— Не се учудвам. Могат да получат пет години за притежание на крадени антики.

Халифа издуха още едно колелце дим.

— Не ги е страх от това. От нещо друго. От някого другого.

Сарийя присви очи.

— Не разбирам.

— Някой се е добрал до тях, Мохамед. Опитват се да го скрият, но са се омръзнали от ужас. Видя какво ставаше, като им показвахме снимките на Наяр. Пребледняваха, все едно са видели как същото се случва с тях самите... Всички търговци на антики в Луксор са напълнили гащите. Досега не съм виждал нищо подобно.

— Мислите, че знаят кой го е убил ли?

— Със сигурност подозират. Но няма да проговорят. Истината е, че се страхуват много повече от хората, които са накълцали Наяр, отколкото от нас.

Сарийя се прозя. Броят на дупките в устата му надхвърляше броя на зъбите.

— Тогава с кого предполагате, че си имаме работа? — попита сержантът. — Местната мафия? Момчетата от Кайро? Фундаменталистите?

Халифа сви рамене.

— Може да е от тях. Едно обаче е сигурно: работата е голяма.

— Наистина ли смятате, че може да е открил нова гробница?

— Възможно е. Или някой друг я е открил, а Наяр я е обрал. А може и да става въпрос само за няколко дреболии. Обаче ценни. Нещо, заради което си струва да убиеш.

Той метна цигарата през прозореца. Сарийя се прозя отново.

— Извинете, но напоследък не си dospивам с бебето.

— Забравих — Халифа се усмихна. — Колко станаха вече?

— Пет.

Халифа поклати глава.

— Не знам откъде намираш сили. Мен моите три едва не ме убиха.

— Трябва да ядете повече фъстъци — каза Сарийя. — Дават сила.

Искреният му съвет развесели Халифа и той се разсмя. Сарийя отначало сякаш се обиди, но след това се разсмя и той.

— Прибирай се вкъщи, Мохамед — каза Халифа. — Хапни фъстъци, наспи се, почини си. След това отиди на западния бряг и поговори с вдовицата и семейството на Няяр. Виж дали ще изкопчиш нещо от тях.

Сарийя се изправи и взе самото си от облегалката на стола. Стигна до вратата, но се сети нещо и се обърна.

— Господине?

— Ммм?

Сарийя подръпваше ръкава на ризата си, без да вдига поглед към Халифа.

— Вярвате ли в проклетия?

— Проклетия ли?

— Да. Древни проклетия. Като, нали се сецате, проклятието на Тутанкамон.

Халифа се усмихна.

— Че всеки, който безпокои мъртвите, ще бъде застигнат от ужасна смърт ли?

— Нещо такова.

— С това ли смяташ, че си имаме работа?

Помощникът му сви рамене и не отговори.

— Не, Мохамед. Не вярвам в древните проклетия. Ако питаш мен, това са глупави суеверия. — Той отвори кутията цигари, но тя беше празна. Смачка я и я захвърли в ъгъла на стаята. — Обаче вярвам в злото. В онова тъмно нещо, което грабва сърцата и умовете на хората и ги превръща в чудовища. Виждал съм го. И сега сме изправени

срещу злото. Чистото зло. — Той се наведе, разтри слепоочията си и измърмори: — Аллах да ни пази. Аллах да ни е на помощ.

По-късно, след като хапна за закуска две варени яйца и сирене, Халифа прекоси реката, хвана една маршрутка, плати таксата от двайсет и пет пиастра, слезе чак на Абу ел-Нага и продължи пеш до храма на Хатшепсут на Деир ел-Бахри.

Храмът още от дете беше един от любимите му монументи. Смайващ комплекс от зали, тераси и колонади, изсечен в самия камък в основата на стометрова скала. Дързостта му го оставяше без дъх всеки път, когато го погледнеше. Едно от чудесата на Луксор. И на цял Египет. И на света.

Но опетнено чудо. През 1997-а фундаменталистите бяха избили тук шейсет и двама души, най-вече туристи. По това време Халифа разпитваше някого в близкото село и беше първият полицаи на местопрестъплението. След това месеци наред се беше будил нощем облян в пот и чуваше жвакането на обувките си по залените с кръв подове на храма. Сега всеки път, когато виждаше храма, възхищението му се смесваше с усещането за гадене.

Стигна до редицата прашни магазинчета за сувенири от дясната страна на пътя. Собствениците им стояха отпред и подвикваха на минаващите туристи — приканваха ги да разгледат пощенските им картички, бижутата, сламените шапки и алабастровите статуетки и всеки настояваше, че стоката му е най-евтината и най-добрата в цял Египет. Един се впусна към Халифа, размахал някаква тениска с йероглиф отпред, но детективът му махна да го остави на мира, сви наляво, прекоси асфалтирания паркинг, спря пред една подвижна тоалетна и извика:

— Сюлейман! Сюлейман, тук ли си?

Появи се дребен мъж в бледозелена джелаба. Накуцваше. Челото му беше прорязано от дълбок белег, започващ от лявото око и изчезващ под косата.

— Инспектор Халифа, вие ли сте?

— Салаам алекум. Как си приятелю?

— Квайис, хамдулилях. — Мъжът се усмихна. — Благодаря на Аллаха. Ще пиете ли чай?

— Благодаря.

— Седнете, седнете!

Мъжът му посочи скамейката в сянката на близката сграда и сложи чайника на котлона зад фургона. Когато чаят стана, наля две чаши и ги понесе, пристъпвайки много внимателно по неравната земя, сякаш се боеше да не се спъне. Подаде едната чаша на Халифа и седна, като остави своята на скамейката до себе си. Халифа пое ръката на мъжа и сложи в нея един найлонов плик.

— Малко цигари.

Сюлейман бръкна в плика и извади кутия „Клеопатра“.

— Нямаше нужда, инспекторе. Аз съм длъжникът.

— Не си ми длъжен за нищо.

— С изключение на живота ми.

Преди четири години Сюлейман ал-Рашид беше работил като охрана на храма. Когато фундаменталистите бяха дошли, той беше получил куршум в главата, опитвайки се да защити група шведки и децата им. След кланицата всички го бяха помислили за мъртъв, но Халифа беше напил пулса му и беше повикал линейка. Сюлейман беше изкарал няколко седмици на ръба на смъртта, но в крайна сметка беше оживял. Беше ослепял от раните си и затова не можеше повече да работи като пазач. Сега държеше една от тоалетните при храма.

— Как ти е главата? — попита Халифа.

Сюлейман сви рамене и потри слепоочията си.

— Горещо-долу. Днес ме боли малко.

— Ходиш ли редовно на лекар?

— Лекарите ли! Пфу! Боклуци!

— Ако те боли, трябва да се прегледаш.

— Добре съм си, благодаря.

Сюлейман беше горд мъж и Халифа реши да не настоява. Вместо това го разпита за жената и децата му и го подразни за загубата на любимия му отбор „Ел-Ахли“ от отбора на Халифа „Ел-Замалек“ в последното дерби на Кайро. След това се умълчаха. Халифа беше зяпнал група слизаци от автобуса си туристи.

— Сюлейман, имам нужда от помощта ти — каза накрая.

— Разбира се, инспекторе. Каквото кажете. Знаете, че съм на ваше разположение.

Халифа отпи от чая си. Беше му съвестно, че замесва приятеля си и че се възползва от чувството му за задълженост. Човекът беше

изстрадал достатъчно. Но информацията му беше необходима. А Сюлейман винаги държеше ухото си близо до земята.

— Мисля, че са открили нещо. Гробница или тайник. Нещо голямо. Никой не иска да говори, което не е странно. Странното обаче е, че не алчността им държи устите затворени, а страхът. Всички са изпаднали в ужас. — Той допи чая си. — Да си чул нещо?

Сюлейман не каза нищо, само продължи да разтрива слепоочията си.

— Вярвай ми, не ми е приятно да питам точно теб. Но един човек вече е убит и не ми се ще други да го последват.

Сюлейман продължи да мълчи.

— Има ли нова гробница? — попита Халифа. — Ти чуваш почти всичко, което става.

Сюлейман се намести на скамейката, взе чашата си и бавно започна да отпива малки глътки.

— Чувам разни работи — каза замислено. — Нищо конкретно. Както сам казваш, хората ги е страх.

Обърна бавно глава и огледа е невиждащите си очи трептящите в жегата стени жълтеникавокафяв камък.

— Мислиш, че ни наблюдават ли? — попита Халифа, след като проследи погледа му.

— Знам, че ни наблюдават, инспекторе. Те са навсякъде. Като мравките.

— Кои са навсякъде? Какво знаеш, Сюлейман? Какво си чул?

Сюлейман продължи да отпива от чая си. Халифа забеляза, че очите му са се насълзили.

— Слухове — промълви накрая. — Парчета. Една дума тук, друга дума там.

— И какво казват?

Гласът на Сюлейман се сниши до шепот.

— Че са открили гробница.

— И?

— И че в нея има нещо изключително. Нещо безценно.

Халифа разклати листенцата чай на дъното на чашата.

— Имаш ли представа къде?

Сюлейман кимна към хълмовете.

— Някъде там.

— „Някъде там“ е доста обширно понятие. Нещо по-точно?

Поклащане на глава.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Продължително мълчание. Над асфалта на паркинга трептеше мараня. Някъде отзад се чу рев на магаре. Двама европейци се пазаряха с един шофьор на такси за цената до реката.

— Защо всички са толкова изплашени, Сюлейман? — попита тихо Халифа. — Кой се е добрал до тях?

Мълчание.

С кого си имам работа?

Сюлейман се изправи и взе двете празни чаши. Все едно не беше чул въпроса.

— Сюлейман? Кои са тези хора?

Мъжът се отправи към фургона-тоалетна. Заговори, без да обръща глава.

— Саиф ал-Таар. Страх ги е от Саиф ал-Таар. Съжалявам, инспекторе, но имам работа. Радвам се, че наминахте.

Изкачи се по стълбичката на фургона, влезе и затвори вратата.

Халифа запали цигара, облегна се на стената и прошепна: Саиф ал-Таар. Защо ли си знаех, че ще си ти?

Абу Симбел

Младият египтянин се смеси с тълпата. Бейзболната му шапка беше нахлупена ниско над очите. Не се различаваше нищо от другите туристи, които се разхождаха в краката на четирите гигантски статуи, ако не се броеше това, че си говореше тихо сам и не проявяваше никакъв интерес към огромните седнали фигури. Вниманието му по-скоро беше насочено към тримата униформени пазачи на пейката наблизо. Младежът погледна часовника си, свали сака от рамото си и започна да го разкопчава.

Беше утро. Два автобуса току-що бяха стоварили на асфалта група американски туристи, всичките в жълти фланелки. Продавачите на картички и дрънкулки ги наобиколиха като ято оси.

Младежът приклезна, отвори сака и зарови вътре. Вляво от него група, японски туристи се бяха скупчили около екскурзоводката си,

която държеше в ръка вятърна въртележка, за да могат да я различават.

— Великият храм е построен от фараон Рамзес II през тринадесети век преди Христа — извиси глас тя — и е посветен на боговете Ре-Характи, Амон и Пта...

Единият от тримата пазачи наблюдаваше младежа, който говореше на себе си. Двамата му колеги пушеха и разговаряха.

— Четирите седнали статуи представляват царя-бог Рамзес, Всяка от тях е висока над двайсет метра...

Американските туристи заприиждаха сред смях и глъч. Един държеше камера и наставляваше съпругата си как да позира, казваше ѝ да отиде по-напред, да мръдне наляво, да се усмихне. Младият египтянин се изправи отново с едната ръка в сака. Пазачът продължаваше да го гледа и ръгна с лакът колегите си, които прекратиха разговора си и също погледнаха към него.

— По малките статуи в краката на Рамзес представляват майката на царя Мутийя, любимата му жена Нефертари и някои от децата му.

Младежът изведнъж повиши глас. Няколко туристи се обърнаха и го изгледаха. Той затвори очи за миг, след което се усмихна широко и извади ръката си от сака. В нея имаше автомат „Хеклер и Кох“. Едновременно с това свали кепето си и между веждите му лъсна дълбок вертикален белег.

— Саиф ал-Таар! — изкрещя той, насочи автомата срещу тълпата и натисна спусъка. Чу се щракане, но огън не последва.

Тримата полицаи скочиха и грабнаха карабините си. Всички останали просто застинаха на място, вкаменени от ужас. За миг всичко замря, докато младежът трескаво се бореше с оръжието си, след което натисна спусъка и този път хеклерът не засече. Звуците на забиващите се в плътта куршуми, на трошащите се кости и на плискането на кръвта по пясъка бяха неописуеми. Хората се разбягаха обезумели, някои далеч от стрелеца, други, напълно объркани, право към него, разнесоха се писъци на болка и ужас. Мъжът с камерата падна под краката на бягащите; тримата пазачи бяха изблъскани на земята. Въпреки трещенето на автомата и писъците се чуваше, че младежът пее и се смее.

Изстрелите продължиха не повече от десет секунди, напълно достатъчни да покрият нозете на статуите с трупове. След това

хеклерът засече отново и настъпи странна тишина. Стрелецът захвърли автомата и хукна към пустинята.

Не стигна далеч. Петима търговци на сувенири се втурнаха след него, хванаха го, събориха го на земята и започнаха да го ритат. Главата му отскачаше като топка.

— Саиф ал-Таар — изкрещя през смях, с бликаща от устата и носа кръв той. — Саиф ал-Таар!

Кайро

Тара се събуди внезапно. Седна на леглото и се огледа. Беше в леглото на Даниел в хотелската му стая. За миг се ужаси, че сигурно... След това видя, че е с всичките си дрехи, видя и чаршафите на дивана отсреща, където вероятно беше спал той. Погледна си часовника. Беше почти обед.

— Отврат — измърмори тя и неуверено стана. Главата я цепеше.

До леглото имаше бутилка минерална вода и тя отви капачката и я надигна. Откъм улицата долиташе шум. От Даниел нямаше и следа. Нито бележка.

Дълбоко в себе си тя се чувстваше необяснимо омърсена от срещата предишната вечер — сякаш като беше дошла тук, се беше унизила. Искаше да се махне преди да се е върнал и затова след като допи водата, му написа бележка, в която се извиняваше, че вечерта е заспала, взе си чантата и излезе. Не му писа къде е отседнала.

На улицата понечи да тръгне към каменната арка, през която бяха минали предишната вечер. След това се сети, че може случайно да се натъкне на Даниел, и затова тръгна точно в обратната посока по тясната уличка, която навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в Стария ислямски квартал.

Беше горещо и прашно и пълно с хора — жени с кошници прясно изпечен хляб на главите, продавачи с колички, деца, яхнали магарета. При други обстоятелства сигурно би се насладила на изживяването: на чуждоземните звуци и миризми, на живописните сергии с кошници фурми и сушени цветове от хибискус, на клетките, пълни със зайци, патици и кокошки.

Но сега беше уморена и объркана. В съзнанието ѝ нахлуваха резки звуци — удари на чук, пронизителен вой на клаксони, усилено докрай радио — направо се забиваха в мозъка ѝ. Вонята на изпражнения и подправки я замайваше, притискащата я от всички страни тълпа я задушаваше. Мина покрай група младежи, които

разтоварваха медни пръти от някакъв камион, покрай някакво момиче, седнало на купчина чували, покрай двама старци, които играеха табла на купчина чували на тротоара — и ѝ се струваше, че всички я зяпат. Някакъв мъж на едно строително скеле изкрещя нещо, но тя не му обърна внимание и продължи да си пробива път през тълпата, да се блъска в хората, да се задъхва и да съжалява, че не е останала в хладната спокойна и безопасна хотелска стая.

След десетина минути стигна до някакъв мъж, който колеше пилета направо на тротоара. Изваждаше ги от клетката едно по едно, извиваше главите им назад с палец на клюна, срязваше им гърлата и хвърляше още мърдащите тела в голям пластмасов бидон. Край него се бяха събрали зяпачи и Тара се присъедини към тях, отвратена от сцената, но и странно привлечена от нея.

Отначало не забеляза мъжете, толкова беше хипнотизирана от ножа на касапина, който навлизаше в меката розово-бяла плът на пилешките гърла. Едва след като зяпа няколко минути, вдигна случайно поглед и ги видя срещу себе си — двама, с бради, с черни джелаби и имми, увити ниско над челата. И двамата гледаха право в нея.

Тя издържа погледите им за момент, след което насочи отново вниманието си към касапина. Главите на още две птици хвъркнаха и тя отново вдигна очи. Двамата продължаваха да се взират в нея с безизразни физиономии и немигащи погледи. В тях имаше нещо заплашително и Тара побърза да се отдели от тълпата и тръгна по улицата. Мъжете изчакаха няколко секунди и я последваха.

След петдесет метра тя спря пред някакъв магазин за дъски за табла. Мъжете в черни роби също спряха, без да си дават труда да прикриват факта, че я наблюдават. Тя тръгна, и мъжете също тръгнаха: вървяха, придържайки се на трийсетина метра зад нея, без да я изпускат от поглед. Тя ускори крачка и сви вдясно по някаква улица. Десет крачки, петнайсет, двайсет — и те отново се озоваха зад нея. Сърцето ѝ заби лудо. Улицата беше по-тясна и от предишната и продължаваше да се стеснява, сградите от двете ѝ страни се сближаваха като челюсти на клещи, тълпата ставаше все по-плътна. Тара усещаше как преследвачите ѝ я застигат. Вдясно изникна друга улица и тя сви в нея.

Улицата беше пуста и в първия момент Тара изпита облекчение, че се е измъкнала от гъмжилото. След това се зачуди дали не е сгрешила. Нямаше жива душа, нямаше на кого да извика за помощ. Празнотата изведнъж и се стори заплашителна. Тя се обърна с намерението да се върне в навалищата, но мъжете я бяха последвали по-бързо, отколкото беше очаквала, и вече бяха само на десет метра от нея. За момент тя застина с лице към тях, после се обърна и хукна да бяга. След секунда чу тропот — преследваха я.

— Помощ! — изкрещя тя, но гласът ѝ звучеше глухо и немошно, сякаш викаше през кърпа.

След петдесетина метра сви наляво в друга улица, после надясно и пак наляво, вече без да я е грижа за посоката. Просто искаше да избяга. Покрай нея се изнизваха тежки дървени врати и в един момент тя спря и задумка по една, но никой не отвори и след няколко секунди тя затича отново, ужасена, че ако се забави, мъжете ще я хванат. Звучите от стъпките на преследвачите ѝ отекваха сякаш от всички посоки, усилены и изкривени от тесните улици, все едно идваха и отпред, и отзад. Тара изгуби всякакво чувство за посока. Главата ѝ пулсираше. Гадеше ѝ се от страх. Струваше ѝ се, че вече тича цяла вечност, че затъва все по-надълбоко и по-надълбоко в лабиринта от тесни улички. Накрая стигна някакъв малък слънчев площад, от който излизаха няколко улици. В средата на площада имаше проскубана палма, под чиято сянка седеше някакъв старец. Тя се затича към него.

— Моля ви, помогнете ми — изрече почти без дъх. — Ще ми помогнете ли?

Старецът вдигна глава. Очите му бяха млечнобели. Той протегна ръка и каза:

— Бакшиш. Бакшиш.

— Няма — изсъска отчаяно тя. — Няма бакшиш. Помогнете ми!

— Бакшиш — повтори той и я сграбчи за ръкава. — Дай бакшиш.

Тя се опита да се откопчи, но той не я пускаше. Пръстите му се бяха впили в ризата ѝ като нокти на хищна птица.

— Бакшиш! Бакшиш!

Чу се вик и тропот на крака. Тара се огледа обезумяла. От площада излизаха четири улици, включително тази, по която беше дошла. Тя ги заглежда трескаво, за да прецени откъде идва звукът, но

трополенето отекваше отвсякъде гръмко като удари на барабан. За миг тя се вцепени — не знаеше накъде да побегне. След това ужасът ѝ вдъхна неочаквана сила, тя се отскубна от просяка и хукна с всички сили в улицата, срещуположна на онази, откъдето беше дошла. Още докато я приближаваше, видя двете брадати фигури да излизат иззад ъгъла и да се насочват право към нея. Втурна се към една от другите улици, но някакъв необясним инстинкт я накара да свие рязко и да се затича към улицата, откъдето беше дошла.

Спря в началото и се обърна, останала без дъх. Двамата в черните роби тъкмо излизаха на площада. Забелязаха я, забавиха крачка и погледнаха надясно към улицата, в която за малко не беше свила. Спряха за миг — но тогава се появи една огромна фигура, същата, която беше видяла в Сакара и пред хотела. Костюмът на мъжа беше измачкан, а кръглото му лице лъщеше от пот. Той я изгледа за миг — дишаше тежко, — а после бръкна в джоба си и извади нещо като малка зидарска мистрия.

— Къде е? — изръмжа и пристъпи към нея. — Къде е парчето?

— Не разбирам за какво говорите — прошепна немощно Тара. — Сигурно ме бъркате с някого.

— Къде е? — повтори той. — Липсващото парче. Йероглифите. Къде са?

Беше прекосил почти половината площад и беше стигнал до палмата.

— Бакшиш! — нададе вой слепецът и сграбчи лененото сако на гиганта. — Бакшиш.

Гигантът се опита да махне ръката му, но не можа. Изпсува, вдигна ръка и заби дръжката на мистрията в носа на слепеца. Чу се отчетлив пукот, сякаш се трошаха клечки, и след него оглушаващ писък от болка. Тара не дочака да види края. Обърна се и побягна. Зад гърба ѝ отново отекнаха стъпки.

Тичаше и тичаше — на ръба на припадъка. Зави наляво под някаква арка, а оттам в нещо като тунел, който я изведе в един двор, пълен с жени, които перяха. Тя претича покрай тях и излезе на някаква улица. Тук имаше повече хора. Сви надясно в друга улица и изведнъж навсякъде имаше хора и магазини, и сергии. Тя забави малко крачка и се опита да си поеме дъх, после побягна отново. Но в същия миг две силни ръце я сграбчиха и я обърнаха.

— Не! — изкрещя тя. — Не! Пуснете ме!

И заудря нападаателя с юмруци.

— Тара!

— Пусни ме!

— Тара!

Беше Даниел. Зад гърба му в бледото следобедно небе се издигаха двете минарета на каменната арка близо до хотела. Беше направила пълен кръг.

— Опитват се да ме убият! — задъха се тя. — Опитват се да ме убият и мисля, че същите хора са убили татко.

— Кой? Кой се опитва да те убие?

— Те.

Тя се обърна и посочи. Но по улицата имаше толкова много хора, че изобщо не видя преследвачите си. Оглежда се още няколко секунди, а после се обърна към Даниел, зарови глава в рамото му и се вкопчи в него.

Луксор

Докато се отдалечаваше от Храма на Хатшепсут и размишляваше над казаното от Сюлейман, Халифа подмина две момчета, които идваха на камили откъм Дра Абу ел-Нага. Те се смееха, ръчкаха камилите с остените и им викаха като всички камилари: „Ялла бесара! Ялла нимших!“ (По-бързо! Хайде!). Той ги погледна и в същия миг настоящето сякаш се изпари и Халифа отново беше момче и отново беше в обора на камилите в Гиза с брат си Али, в доброто старо време преди всичко да отиде по дяволите.

Не беше сигурен кога точно Али беше стигнал до Саиф ал-Таар. Метаморфозата не беше внезапна. По-скоро представляваше постепенна асимилация — бавен и плавен ефект, отдалечил неумоливо брат му от приятелите и семейството и тласнал го в ръцете на насието. Халифа често си мислеше, че ако беше забелязал по-рано промяната в Али, ожесточаването му, сигурно би имал възможност да направи нещо. Но не беше забелязал нищо. Или поне се беше опитвал да се самоубеждава, че нещата не са толкова лоши, колкото изглеждат. И затова Али беше умрял. Заради него.

Ислямът неизменно беше част от живота им и, както при всички велики религии, в него имаше и елемент на гняв. Халифа помнеше как по време на петъчната хутбар имамът в местната джамия хулеше ционистите, американците и египетското правителство и предупреждаваше, че куфр се опитва да унищожи имма, мюсюлманската общност. Семената на тези проповеди несъмнено бяха намерили благодатна почва в съзнанието на Али.

Ако трябваше да е честен, бяха намерили почва и в неговото съзнание, защото по-голямата част от думите на имама бяха истина. В света цареше зло и корупция. Онова, което израелците правеха с палестинците, беше недопустимо. Бедните и безпомощните бяха потискани, а богатите пълнеха джобовете си.

Но Халифа така и не успя да направи връзката между несправедливостта и насилието. Али, от друга страна, беше започнал бавно да изгражда този мост.

Всичко беше започнало достатъчно невинно. С разговори, четения и инцидентни срещи. Али започна да посещава събрания, да разнася листовки, дори да говори пред публика. Започна да прекарва все по-малко и по-малко време с книгите си по история и все повече с религиозните писания. „Какво е историята без истината? — беше казал веднъж на Халифа. — А истината се намира не в делата на хората, а в думите на Бог.“

Повечето от делата му бяха добри и именно затова Халифа беше повярвал, че няма нужда да се бои от промените, които протичаха пред очите му. Али събираше пари за бедните, учеше неграмотни деца, говореше от името на онези, които нямаха право на глас.

Но през цялото това време реториката му се втвърдяваше, подхранвана от вътрешния му гняв. Стана член на фундаменталистки организации, първо на едва, след това на втора и трета, всяка следваща малко по-екстремистка от предишната, затъваше все по-дълбоко и по-дълбоко във водовъртежа и размиваше все повече границата между вярата и яростта. Докато накрая неизбежно стигна до Саиф ал-Таар.

Саиф ал-Таар. Името беше жигосано в съзнанието на Халифа като дамба на гърба на вол. Той беше корумпирал Али. Той го беше накарал да извърши всичко, което беше извършил. И точно той го беше изпратил на смърт в онзи ужасен ден преди четиринайсет години.

А сега този случай затваряше събитията в пълен кръг. Сега не разследваше просто нечия смърт. Сега търсеше и разплата за смъртта. Саиф ал-Таар. Знаеше, че е той. Знаеше. Миналото все някога те застига, колкото и да се опитваш да му избягаш.

Пронизителен клаксон го върна в настоящето. Беше излязъл на пътя и някакъв туристически автобус се носеше към него с виещ клаксон. Халифа се върна на банкета и се огледа за двете камиларчета, но те бяха изчезнали зад завоя. Запаля цигара, изчака автобусът да отmine и продължи по пътя си. Шосето отпред трептеше в обедната жега.

Кайро

— Изобщо не трябваше да те оставям — каза Даниел.

— Тази сутрин или преди шест години?

Той я погледна.

— Имах предвид тази сутрин.

Бяха в хотелската му стая. Тара седеше на канапето, свила колене под брадичката си, Даниел стоеше до прозореца. Беше пила едно уиски, но продължаваше да трепери и споменът за преследвачите ѝ все още я измъчваше.

— Имах среща в музея — каза той. — Продължи повече, отколкото очаквах. Трябваше да те предупредя за тукашните забутани улици. Доста са опасни за чужденци и особено за жени. Има крадци, джебчии...

— Тези хора не бяха джебчии — каза Тара и притисна чело ѝ коленете си. — Познавам ги.

Даниел вдигна вежди.

— Или поне единия от тях. Видях го в Сакара в деня, когато намерих тялото на татко. След това и пред хотела. И не беше египтянин.

— Твърдиш, че някой те преследва нарочно ли?

— Да.

Той замълча, после отиде до дивана и хвана ръката ѝ.

— Тара, виж, знам, че последните няколко дни не са били леки за теб. Първо баща ти, сега и това. Май приписвах твърде много на...

Тя измъкна ръката си.

— Не се дръж с мен като с дете, Даниел. Не става въпрос за истерични фантазии. Този човек ме преследва. Не знам защо, но ме преследва.

Тя се изправи, отиде до прозореца, където преди малко стоеше Даниел, и погледна скупчените покриви. Беше горещо и по гърба ѝ се стичаха струйки пот.

— Каза нещо за някакво изчезнало парче. Питаше къде е. Явно мисли, че у мен има нещо негово. Един Господ знае какво, но според него явно е у мен. — Тя се обърна. — Освен това мисли, че е у баща ми. Същият мъж беше при къщата на разкопките. И най-вероятно е бил в апартамента на баща ми. Там миришеше на пури. Нещо става, Даниел. Повярвай ми. Нещо лошо.

Той не каза нищо, само седна на дивана и се вгледа в нея с пронизващите си черни очи. Извади пура от джоба на ризата си и я запали.

— Нещо става — повтори тя и пак се обърна към прозореца. — Повярвай ми, моля те.

Настъпи тишина, след което тя чу, че Даниел се изправя и идва към нея. Ръката му легна на рамото ѝ. Тя се отдръпна, но той я сложи отново и този път тя го остави. От дланта му сякаш струеше сила.

— Вярвам ти, Тара — тихо каза той.

Обърна я към себе си и я прегърна. Тя се дръпна, но само за миг. Той беше толкова силен, толкова надежден. Тя зарови лице в рамото му и се разплака.

— Не знам какво да правя. Не знам какво става. Някой се опитва да ме убие, а аз дори не знам защо. Опитах се да кажа на онези в посолството, но те не ми повярваха. Решиха, че си въобразявам, но не е така. Не е така.

Успокой се — каза той. — Всичко ще се оправи.

Прегърна я по-силно и тя му позволи да го направи. Знаете, че е опасно, но не можа да се сдържи. Отвън се чуваха клаксони.

Останаха така за малко, после той внимателно избърса с пръст сълзите ѝ.

— Значи бяха трима, така ли?

— Двама египтяни и един бял. Белият беше огромен, с родилно петно на лицето. Виждаше съм го. В Сакара и пред хотела.

— И какво точно ти каза?

— Попита къде е. Само повтаряше „Къде е? Къде е парчето?“

— Само това ли?

— Каза нещо за някакви йероглифи.

Даниел присви очи.

— Йероглифи ли?

— Да. Каза: „Къде са? Къде са йероглифите?“

— Точно тази дума ли използва? Йероглифи? Сигурна ли си?

— Да. Макар че всичко ми е като в мъгла.

Той дръпна бавно от пурата и от ноздрите му се издигнаха къдриви облачета дим.

— Йероглифи? — Каза го повече на себе си, отколкото на нея. — Йероглифи? Какви йероглифи? — Дръпна от пурата и закрачи из стаята. — Не си купувала нищо тук в Египет, нали? Никакви антики или нещо подобно?

— Нямах време.

— И казваш, че този мъж е бил в къщата на баща ти при разкопките?

— Сигурна съм.

Даниел замълча и замислено потърка слепоочията си. През прозореца влетя една оса и кацна върху чашата с уиски на Тара. Тишина.

— Е, явно мислят, че у теб има нещо тяхно — каза накрая Даниел. — И сигурно мислят, че е у теб, защото преди това е било у баща ти. Затова трябва да отговорим на два въпроса: първо, какво е това? И второ, защо изобщо смятат, че е било у баща ти?

Отиде до дивана, седна и се замисли. Тя помнеше това му състояние от времето, когато бяха заедно. Как изпадаше в нещо като транс, докато обмисляше някакъв проблем, и мозъкът му работеше като машина, а изражението му представляваше полугримаса, полуусмивка, сякаш процесът му причиняваше едновременно болка и удоволствие. Мълча почти минута, после се изправи.

— Хайде.

Взе кутията с пури и тръгна към вратата.

— Къде? В полицията ли?

— Глупости — изръмжа той. — Там само ти записват оплакването и те забравят. Много добре ги знам.

— Тогава къде?

Той отвори вратата.

— В Сакара. В къщата на баща ти. Ще започнем оттам. Идваш ли?

Тя го погледна в очите. Толкова познати неща имаше там — сила, решителност, власт. Но и още нещо. Нещо, което не беше виждала досега. Отне ѝ няколко мига, за да го разпознае — вина.

— Да — отвърна тя, взе чантата си и го последва в коридора. — Идвам.

Луксор

На път към Деир ел-Бахри Халифа се отби при доктор Масри ал-Масри, директор за антиките в западна Тива.

Ал-Масри беше легенда в Службата по антиките. Беше постъпил още съвсем млад и като се имаха предвид седемдесетте му години, мнозина смятаха, че би трябвало да заема доста по-висок пост. Много пъти му бяха предлагали високи постове в други организации, но той неизменно беше отказвал. Беше роден в тази част на света и беше влюбен в нейните паметници на културата. Беше посветил живота си на тяхното запазване и опазване и макар да нямаше академично образование, всички без изключение го наричаха „доктор“, както от уважение, така и от страх. Говореше се, че нравът му е по-лош от този на Сет, египетския бог на бурите и гръмотевиците.

При ал-Масри имаше хора, така че Халифа седна на една стена пред кабинета му, запали цигара и се загледа в останките от погребалния храм на Аменхотеп III от другата страна на пътя. Някъде иззад рамото му долитаха звуци от разгорещен спор.

Навремето Халифа също искаше да постъпи в Службата по антиките. И щеше да постъпи, ако Али не ги беше напуснал и върху плещите му не беше паднала отговорността сам да се грижи за майка им. Тогава следваше египтология в университета и за определен период се беше опитал да съчетава ученето с работа като екскурзовод. Но парите се бяха оказали недостатъчни, особено след като се ожени за Зейнаб и тя забременя с първото им дете.

Затова той напусна университета и постъпи в полицията.

Майка му и Зейнаб го умоляваха да продължи да учи, както и наставникът му професор ал-Хабиби, но той не виждаше друг начин да

осигури прилично съществуване на семейството си. Заплатата не беше кой знае каква, но беше по-добра от тази на младши инспектор по антиките и освен това полицията предлагаше някаква сигурност за бъдещето.

Тогава му беше мъчно. Понякога още му беше мъчно. Щеше да е хубаво да работи сред паметниците, които толкова обичаше. Но не съжеляваше, че е поставил на първо място любимите си същества. Освен това археологията и детективската работа не се различаваха чак толкова. И двете работеха с улики, анализираха доказателства, разрешаваха загадки. Единствената съществена разлика беше, че археолозите откриваха общо взето красиви неща, докато детективите почти винаги откриваха ужасни.

Халифа дръпна от цигарата си. Спорът зад гърба му се разгорещяваше още повече. Чу се удар на юмрук в бюро, след което вратата на ал-Масри се отвори с трясък и от нея излезе слаб жилав мъж в мръсна джелаба. Обърна се колкото да изкрещи: „Куче да сере на гроба ти дано!“, след което побърза да се отдалечи, като жестикулираше.

— А на твоя гроб две кучета да серат! — подвикна след него ал-Масри. — И да пикаят.

Халифа се усмихна под мустак, захвърли цигарата си и се изправи. Вратата на кабинета беше отворена и той надникна вътре.

— Докторе?

Възрастният мъж седеше зад малко бюро от талашит, заринато с листовце хартия. Беше висок и слаб, с продълговато мургаво лице и къдрава ниско подстригана коса — типичен саид, или жител на Горен Египет. Той вдигна поглед и изръмжа:

— А, Халифа. — Влизай, влизай.

Детективът влезе и ал-Масри му посочи един от столовете до стената.

— Тъп селянин — процеди и кимна в посока на вратата. — В една от нивите му открихме нещо, което прилича на продължение на погребалния храм на Сети I, а той иска да го изоре и да посади молочия.

— Човек трябва да яде. — Халифа се усмихна.

— Не, ако това означава да унищожи историята си, не трябва. Да мре от глад! Безпросветен варварин. — Той удари с юмрук по бюрото

и една купчина хартия се свлече на пода. Той се наведе да я събере. — Чай? — попита изпод бюрото.

— Да, благодаря.

Ал-Масри извика и на вратата се появи някакъв младеж.

— Махмуд, донеси ни чай. — Започна да оправя книжата — събра ги първо на една купчина, премести ги върху друга, раздели ги на две и постави всяка половина върху други купчини, накрая отвори чекмеджето и ги насмете вътре. — По дяволите, така или иначе няма да ги прочета.

Облегна се, сплете пръсти зад тила си и погледна Халифа.

— И така, с какво мога да ти помогна? Да не си дошъл да търсиш работа?

Докторът беше запознат с миналото на Халифа и обичаше да го дразни, макар и приятелски. Въпреки че никога дори не беше го намеквал, той много харесваше детектива. Халифа беше един от малцината, чиято страст към миналото можеше да се мери с тази на самия ал-Масри.

— Не съвсем — усмихна се Халифа.

Наведе се и изгаси цигарата си в пепелника на бюрото и след това разказа на ал-Масри за убийството на Абу Наяр. Възрастният мъж слушаше, без да го прекъсва, и пукаше пръсти зад главата си.

— Нищо ли не си чул? — попита Халифа, след като свърши разказа си.

Ал-Масри изсумтя.

— Естествено, че не съм чул нищо. Каквото и ново да се открие, ние сме последните, които разбираме. Даже на луната са по-добре информирани от нас.

— Но е възможно да са открили нещо, нали?

— Разбира се, че е възможно. Бих казал, че до ден-днешен сме открили едва двацет процента от останките на Древен Египет. А може и по-малко. Хълмовете на Тива са пълни с неоткрити гробници. Ще ги откриват още поне петстотин години.

Махмуд се върна с чая.

— Мисля, че е нещо голямо — каза Халифа, след като взе чашата си от подноса и отпи. — Нещо, заради което хората са готови да убиват. Или което да пазят в тайна.

— Има хора, които ще убият и за чифт шабти.

— Не, тук става въпрос за нещо повече. Хората ги е страх. Разпитахме всички търговци на антики в Луксор и всички се бяха насрали от страх. Това е много показателно.

Старецът взе своята чаша и отпи.

Физиономията му беше безизразна, но Халифа знаеше, че го е заинтригувал. Той отпи още веднъж и още веднъж, след което остави чашата си настрана, изправи се и закричи из стаята.

— Интересно — мърмореше си под нос. — Много интересно.

— Имаш ли представа какво може да е? — попита Халифа. — Царска гробница?

— Хммм? Малко вероятно. По-точно, изобщо не е вероятно. Повечето царски гробници вече са известни с изключение на тези на Тутмос II и Рамзес VIII. И може би на Шменкара, ако приемем, че тялото в КУ55 е на Ехнатон, в което аз лично не вярвам.

— Мислех, че и гробницата на Аменхотеп I още не е известна — каза Халифа.

— Глупости. Бил е погребан в КУ39 и това го знае всеки нормален археолог. Както и да е, мисълта ми беше, че ако става въпрос за грандиозно царствено погребение, то почти сигурно трябва да е в Долината на царете, а там не можеш да покриеш нещата задълго, колкото и хора да убиеш. Толкова е тъпкано с туристи, че не можеш да се разминеш от тях.

Пак беше вдигнал ръце зад главата си и палците му бавно се въртяха. От време на време облизваше долната си устна.

— Ами в Западната долина? — попита Халифа; имаше предвид по-малкия и не така богат на находки валог, който се отделяше откъм средата на главната долина.

— Там не е толкова оживено, но пак щяхме да разберем, ако имаше нещо. Под носа ни е.

— Някое скривалище на мумия?

— В скривалищата няма мумии. Или поне не мумии на големци, ако изключим някои от епохата на последните Рамзеси, и не виждам кой би убил някого заради тях.

— Тогава някое погребение на царедворец? Принц. Принцеса? Втора жена на царя?

— Пак трябва да са погребани в Долината на царете или на цариците. Някъде близо до центъра на некрополиса. Тези хора са

обичали да са си заедно.

Халифа се наведе напред и запали цигара.

— Някой важен чиновник? Благородник?

— По-вероятно — призна възрастният мъж. — Въпреки че пак бих се изненадал. Почти всички значителни гробници, които сме открили, са или в Долината, или близо до нея. Прекалено близо за тайни разкопки. А и в тези гробници рядко се намира нещо ценно. Като историческа находка — да, но не и злато или нещо такова. Или поне не толкова, че да убиеш заради него. Очевидното изключение бяха Ейе и Ти, но това беше шанс едно на милион.

Той спря пред прозореца и палците му престанаха да се въртят.

— Постави ми трудна задача, Халифа. Изобщо не е изненадващо да откриеш нова гробница. Както ти казах, хълмовете са пълни с тях. Но да откриеш гробница, чието съдържание да си струва убийството, и същата тази гробница да е толкова далеч от другите, че да я запазиш в тайна, това вече е изненадващо.

— Значи нямаш представа?

— Никаква. Естествено за тоновете съкровища под хълмовете се носят легенди. Предполага се, че жреците на Карнак за заровили златото на храма някъде под Куирн, за да не попадне в ръцете на прииждащите персийци. Минимум десет тона злато. Но това са бабини деветини. Не, инспекторе, боя се, че съм в същото неведение, в каквото и ти.

Върна се зад бюрото си и седна тежко. Халифа допи чая си и стана. Не беше спал вече две нощи и изведнъж се почувства ужасно изморен.

— Добре — каза той. — Но ако чуеш нещо, ще ми се обадиш, нали? И без аматьорски изпълнения. Това е работа на полицията.

Ал-Масри махна ядосано с ръка.

— Как си представяш на моята възраст да се помъкна по хълмовете да ти търся скапаната гробница?

— Точно това си представям — отвърна Халифа и се усмихна топло на стареца.

Ал-Масри го изгледа страшно за миг, но после се разсмя.

— Добре, инспекторе. Да бъде както ти кажеш. Ако разбере нещо, ти ще си първият, който ще научи.

Халифа тръгна към вратата.

— Маа салама, я Доктора. Желая ти мир.

— И на теб, инспекторе. Въпреки че ако това, което ми разказа за случая, е истина, мирът е последното, което ще откриеш.

Халифа кимна и излезе.

— А, инспекторе — извика ал-Масри след него.

Халифа подаде глава обратно през вратата.

— Ако все пак някога решиш да постъпиш на работа при мен, е удоволствие ще те назнача. Приятен ден.

Сакара

Взеха такси до Сакара и минаха почти по същия път като Тара преди два дни, Хасан, мъжът, с когото беше открила тялото на баща си, не беше в кабинета си. Един от колегите му обаче я позна и ѝ даде ключовете от къщата. Минаха покрай възвишението, спряха пред сградата и казаха на шофьора да ги изчака.

Вътре беше тъмно и хладно. Даниел отвори няколко прозореца и вдигна кепенците, Тара тъжно огледа варосаните стени, старите канапета и паянтовите рафтове за книги и си помисли колко щастлив е бил тук баща ѝ и как къщата в някакъв смисъл беше станала част от неговия, но и от техния живот. Тя избърса очите си с ръкав и се обърна към Даниел, който се взираше в една фотография в рамка на стената.

— И какво точно търсим? — попита тя.

— Нямам представа. — Той сви рамене. — Предполагам, нещо, което изглежда древно. С йероглифи по него.

Той започна да оглежда книгите по рафтовете. Тара хвърли чантата си на един стол и влезе в една от другите стаи. В ъгъла имаше тясно легло, до стената — гардероб, а на един пирон на вратата беше закачете парцаливо яке. Тя бръкна в един от джобовете и извади портфейл. Прехапа устни. Беше на баща ѝ.

— Това е стаята на татко — извика на Даниел.

Той дойде и двамата започнаха да преравят вещите на баща ѝ. Не бяха кой знае колко — малко дрехи, фотоапарат, няколко тефтера и подвързан в кожа дневник на стола до леглото. Записките вътре бяха кратки и лаконични и се отнасяха почти само за напредъка на разкопките. На няколко места се споменаваше Тара — беше я отбелязвал с „Г“ — за последно в деня преди пристигането ѝ в Египет, предпоследния ден от живота му:

Сутринта в Кайро. Среца в американския университет за семинарите догодина. Обядвах в Службата по антиките. Пазарувах на Хан ал-Халили за подарък за Т. Върнах се в С. късно следобед.

И толкова. Нищо, което да хвърли светлина върху последвалите събития. Оставиха дневника настрана.

— Може вече да са намерили каквото им трябва — каза тя.

— Едва ли. Защо тогава ще те преследват?

— Откъде тогава сме сигурни, че е тук, а не в Кайро?

— Не сме сигурни. Просто предполагам, че нещото, каквото и да е то, е попаднало у баща ти наскоро. И тъй като това е мястото, където е живял през последните три месеца, има смисъл да търсим точно тук. Дай да огледаме другите стаи.

Отне им близо час да огледат къщата, да погледнат във всяко чекмедже и във всеки шкаф и дори да се пъхнат под всички легла. Без успех. С изключение на скъпия фотоапарат нямаше нищо, което да заинтригува някой що-годе нормален крадец.

— Сигурно съм се объркал — каза унило Даниел накрая.

Тара беше в една от спалните. Претърсването я беше изнервило. Изведнъж я обзе непреодолима умора. Болката от смъртта на баща ѝ я връхлетя отново, по-силна от всякога, заедно с усещане за невероятна самота и безпомощност. Тя прокара ръце през косата си, свлече се тежко на леглото и положи глава на възглавницата. Нещо изхрущя под главата ѝ. Тя се изправи и вдигна възглавницата. На чаршафа лежеше парче сгънат папирус и отгоре му беше изписано с черно мастило нейното име Тири. Тя го отпори и го прочете. После извика:

Даниел! Яла да видиш нещо.

Той влезе и тя му подаде папируса. Той зачете на глас:

***— Едно от осем първото звено е.
Верига съща, дия подир дия,
и в края им награда скрита чака,
ала безценно ли е, що намираш?
Смирена ако си, ще ти помогнат***

***Изида, Имхотеп или пък Сет,
макар че лично аз по бих заложил
на мъдростта на Мариет.***

— Не си ли малко стара да те праща да дириш съкровища? — попита Даниел.

— Беше организиран такова търсене за петнайсетия ми рожден ден. — Тара се усмихна тъжно на спомена. — Това беше един от редките моменти, когато съм чувствала, че наистина ме обича. Мисля, че това е бил неговият начин да се опита да излекува старите рани. Нещо като предложение за помиряване.

— Чудя се дали... — измърмори Даниел.

— Да не мислиш...

— Че наградата на баща ти е онова, което търсим ли? Нямам представа. Но си струва да разберем.

Той тръгна към голямата стая.

— Мариет е Огюст Мариет — каза през рамо. — Един от основателите на египтологията. Работил е дълго тук в Сакара. Открил е Серапейона.

Тара го последва и го откри пред фотографията, в която се беше взирал преди.

— Огюст Мариет — каза той. Фотографията изобразяваше брадат мъж с костюм и старинна египетска прическа. Даниел свали рамката от стената и я обърна. На гърба ѝ беше прикрепен с лепенка друг сгънат папирус.

— Бинго! — Очите му блестяха.

— Хайде — каза Тара развълнувано. — Разгъни го.

Той отлепи папируса от гърба на фотографията и го разгъна.

Царица, ала не и фараон, царувала между съпруг и син.

***С прекрасно като нея име
е тя дошла — туй знакът е един.
Съпругът ѝ прокълнат е отстъпник
от боговете — и от тях забравен.
Живяха заедно, но тя къде живя?***

Четете, но внимателно и бавно.

— Това пък какво означава? — попита Тара.

— Нефертити е била официалната жена на фараон Ехнатон — обясни той. — Името ѝ означава „Прекрасната дойде“. След смъртта на Ехнатон променя: името си на Шменкара и управлява като фараон без регенти. На престола я сменя Тутанкамон, който е син на Ехнатон от друга негова съпруга.

— Да бе, как не се сетих — изръмжа Тара.

— Следващите поколения обругават Ехнатон, защото изоставя традиционните египетски божества за сметка на почитането на един-единствен бог: Атон. Двамата с Нефертити построяват нова столица на двеста километра южно оттук и наричат града Ахетатон. Днес е известен с арабското си име — Тел ел-Амарна. Веднъж водих там разкопки.

Той отиде до полиците с книги.

— Изглежда, трябва да намерим книга за Амарна.

Тя се присъедини към него и двамата започнаха да оглеждат гърбовете на книгите. Тези, в чиито заглавия фигурираше „Амарна“, бяха няколко, но в тях нямаше други папируси. В една от спалните имаше още рафтове с книги и те прегледаха и тях, и този път без успех. Тара ядосано поклати глава.

Типично в негов стил. Имам предвид, щом не мога да ги открия с помощта на египтолог, какво остава, ако бях сама! Така и не проумя, че това просто не ме интересува!

Даниел не я слушаше. Беше клекнал и беше присвил очи.

— Къде е живяла? — мърмореше. — Къде е живяла Нефертити?

В един момент се изправи рязко и възкликна:

— Merde! Какъв съм идиот!

Върна се бързо в голямата стая, коленичи пред библиотеката, прокара пръсти по гърбовете на книгите и извади едно тънко томче.

— Направих се на прекалено умен. Подсказката е по-буквална, отколкото изглежда. — Той вдигна книгата и посочи заглавието ѝ: „Нефертити живя тук“. На устните му цъфтеше доволна усмивка. — Това е може би най-добрата книга за разкопки на света. От Мери Чъб.

Срещал съм я. Невероятна жена. Я да видим какво пише в този папирус?

Следващата гатанка — за династиите на Древен Египет — се оказа по-лесна от предишната и ги отведе до плаката с маската на Тутанкамон в кухнята. Подсказка номер пет беше пъхната в старинна амфора в една от спалните, шест беше закачена на вътрешната стена на комина, а седем беше скрита зад казанчето на тоалетната. Последният, осми папирус, беше свит в руло паус в шкафа в голямата стая. И двамата вече изгаряха от нетърпение да разберат какво пише в него. Прочетоха стихчето заедно — в бързината да открият какво пише заекваха и двамата.

***Последно най-подир, от осем осмо,
най-трудното от всички. Помисли.
Че близо е до теб, но не е вътре,
в мъртва пейка в древните мъгли.
Петнайсет крачки вляво, после север.
Анубис чака там — Чакала,
и бди хилядолетия и пази.
Наградата обаче не е цяла.***

— Мъртва пейка ли? — попита тя.

— Масаба — отвърна Даниел. — Вид правоъгълна гробница от кирпич. Масаба е арабската дума за пейка. Хайде.

Тя грабна чантата си и го последва навън; потръпна от жегата след хладината в къщата. Таксиметровият шофьор беше паркирал в една дебела сянка пред сградата и беше заспал на спуснатата седалка — босите му крака стърчаха през страничния прозорец. Даниел заслони очи и се огледа, после посочи една продълговата могилка, която стърчеше от пясъците на около петдесет метра напред и вляво от тях.

— Трябва да е това. Не виждам други масаби.

Пресякоха пътя и забързаха към възвишението. Когато се приближиха, Тара забеляза, че е направено от много, много стари непечени тухли. Даниел отиде в десния край и отмери петнайсет

крачки покрай стената... Горната част на мастабата стигаше почти до врата му.

— Някъде тук — посочи той средата на стената. — Търсим изображение на чакал.

Клекнаха и заоглеждаха неравната повърхност.

— Ето го! — извика Тара.

Върху една от тухлите беше издълбан едва различим образ на наведен чакал с протегнати лапи и наострени уши. Тухлата изглеждаше хлабава и Тара я хвана, за да я измъкне от стената. Явно беше махана наскоро, защото излезе лесно. Зад нея имаше дълбока кухня. Даниел нави ръкава си, бръкна и извади плоска картонена кутия. Сложи я на коляното си и започна да развързва връвта, с която беше вързана.

— Какво е това? — попита Тара.

— Не знам. Доста е тежко. Може да е и...

Над главите им падна сянка и се чу изщракване на метал. Двамата се сепнаха и вдигнаха глави. На върха на мастабата стоеше брадат мъж в черна роба, с автомат в ръка и увит ниско над очите тюрбан. Махна им да се изправят и каза нещо на арабски.

— Какво казва? — Гласът на Тара беше пресипнал от ужас.

— Кутията — преведе Даниел. — Иска кутията.

Понечи да я подаде на мъжа, но Тара го сграбчи за ръката.

— Не!

— Какво?

— Не и докато не видя какво има вътре.

Мъжът каза още нещо и размаха автомата. Даниел отново се опита да протегне ръка и Тара отново я дръпна.

Казах, не — изсъска тя. — Не и докато не разберем защо го правят.

— Майка му мръсна, Тара, това не е игра! Той ще ни убие. Познавам тези хора!

Мъжът явно вече се дразнеше. Насочи автомата първо към главата на Тара, след това към тази на Даниел, после пусна един бърз откос в тухлите под краката си. Бучки пръст посипаха лицата им. Даниел издърпа ръката си и хвърли кутията върху гробницата.

— Недей, Тара. И аз искам да знам какво има вътре, но не си струва. Повярвай ми, най-добре е да изчезваме.

Мъжът клекна, без да ги изпуска от прицел, и заопипва за кутията с една ръка. Кутията беше паднала малко по-наляво, той не можеше да я напипа и затова отклони поглед само за миг. Точно в този миг, почти без да си дава сметка какво прави, Тара протегна ръка и го дръпна за робата. Мъжът изкрещя, строполи се от мастабата с главата надолу и остана с извит под неестествен ъгъл врат.

За миг Тара и Даниел замръзнаха. След това Даниел хвърли един поглед на Тара, коленичи и опипа китката на мъжа за пулс.

— В безсъзнание ли е? — Тара шепнеше, без да знае защо.

— Мъртъв е.

— О, Господи! — Тя закри устата си с ръце. — О, Господи!

Даниел продължи да се взира в тялото, после посегна, свали черната вълнена имма и двамата видяха вертикален белег на челото. Даниел рязко се изправи и сграбчи Тара за ръката.

— Да се махаме оттук.

Повлече я след себе си, но след няколко метра тя се отскубна и се втурна към мастабата, за да вземе кутията, която все още лежеше на покрива ѝ.

— За Бога! — изкрещя Даниел, втурна се след нея и я хвана за рамото. — Остави я! Нямаш представа какво... нищо не разбираш... ще дойдат още...

Тя го блъсна и грубо извика:

— Те убиха баща ми! Ти прави каквото искаш, но аз няма да им дам тази кутия! Ясно ли ти е? Няма да им я дам.

Очите им се срещнаха за миг, след което тя го подмина и закрачи към къщата, като пъхаше кутията в чантата си. Даниел я изгледа с изкривено от безсилна ярост лице, после тръгна след нея, мърморейки проклетия.

Стрелбата беше разбудила шофьора — той стоеше на пътя и гледаше към тях.

— Какво става? — попита, когато го приближиха.

— Нищо — процеди Даниел. — Върни ни в Кайро.

— Чух стрелба.

— Просто пали колата и тръг...

Автоматична стрелба секна думите му. И тримата се извърнаха рязко и видяха двама души в черни роби, които стреляха и тичаха към тях по пътя. Още един откос, този път отзад. Други двама бяха

изникнали от пустинята и също тичаха към тях. Черните им одежди се вееха в маранята над жълтия пясък. Шофьорът изпищя и се хвърли на земята.

— Казах ти, че ще дойдат и други! — изкрещя Даниел. — Бягай към къщата!

Сграбчи я за ръката и затичаха с всички сили към къщата. Един куршум изсвири край главата на Тара, друг вдигна облак прах точно пред краката им. Стигнаха до сградата и скочиха на задната тераса. От другата ѝ страна имаше стръмен склон, който стигаше чак до селото отдолу — хората бяха наизлезли от къщите си и гледаха нагоре учудени каква е цялата тази шумотевица.

— Пускай се по склона — изкрещя Даниел.

— А ти?

— Няма да те оставя!

— Господи!

Чу се тропот на крака. Даниел се огледа трескаво, видя една стара турия, подпряна на пейката, грабна я, изтича до ъгъла и се долепи до стената. Тропотът ставаше все по-силен. Той вдигна турията, пое си дъх и замахна с всички сили тъкмо когато първият преследвач изскочи иззад ъгъла. Желязото размаза лицето му с отвратителен звук и го отхвърли назад в храсталака. Ръката му продължаваше да стиска автомата „Хеклер и Кох“. Даниел се хвърли към него, грабна оръжието и изкрещя:

— Давай! Няма време!

Затичаха се към края на терасата и скочиха. Паднаха едновременно на склона и се затъркаляха надолу сред облаци прах. Тара продължаваше да стиска чантата си. В края на склона имаше ивица пясък, след нея път и след него бе селото, разположено в края на гъста палмова горичка. Насреща им се носеше някаква кола и Даниел се втурна към нея, размахвайки ръце. Шофьорът първо намали, след това видя автомата и спря. Отгоре отекваха изстрели. Даниел се обърна и отговори на стрелбата. Чуха се писъци и селяните се разбягаха. Даниел натисна отново спусъка и не махна пръста си, докато пълнителят не свърши. Тогаво захвърли оръжието и се обърна към колата. Шофьорът беше избягал, оставяйки колата запалена и ключовете в стартера. Даниел скочи зад волана и изкрещя на Тара:

— Качвай се! Бързо!

Тя се хвърли на дясната седалка и Даниел натисна газта до дупка. Гумите изхвърлиха гейзер от чакъл и колата се понесе бясно по пътя. Един куршум пръсна задното странично стъкло, друг пробиха калника. Колата попадна в някаква огромна дупка и за миг изглеждаше, че ще си останат там, но Даниел успя да я овладее, след което подкара с пълна газ сред дъжд от куршуми. Къщата се скри в завеса от прах.

— Не знам какво има в шибаната ти кутия — изръмжа Даниел, — но се надявам да си струва всичко това!

Луксор

Към средата на следобеда Халифа вече беше толкова изтощен, че едва държеше очите си отворени.

В мига, когато се прибра, синът му се хвърли да го прегръща.

— Тате, тате! Може ли да ми купиш тромпет за Абу Хагаг?

Празникът Абу Хагаг започваше след няколко дни. През последните седмици Али и съучениците му украсяваха платформата за процесията на децата и момчето вече едвам сдържаше вълнението си.

— Може ли? — извика и задърпа сакото на баща си. — Мустафа вече си има. И Саид.

Халифа го вдигна и разроши косата му.

— Разбира се, че може.

Али заподскача доволно в ръцете му.

— Мамо! Тате каза, че ще ми купи тромпет за Абу Хагаг!

Халифа метна момчето на рамо, мина на зигзаг през строителните материали в коридора и влезе в дневната. Зейнаб седеше на дивана с бебето в ръце. От двете ѝ страни седяха сестра ѝ Сама и нейният съпруг Хосни. Халифа изстена наум.

— Здравей, Сама. Здравей, Хосни — каза и пусна сина си на земята.

Хосни се изправи и двамата мъже се прегърнаха. Али изтича и се скри зад дивана.

— Тъкмо се връщат от Кайро — осведоми го Зейнаб с едва доловимо обвинение в гласа. Непрекъснато натякваше на Халифа, че иска да я заведе за няколко дни в Кайро, но той някак все не успяваше да организира това пътешествие. И освен това щеше да им излезе през носа с парите.

— Взехме самолет — побърза да се изфука Сама. — Много побързо е от влака.

— По работа — добави Хосни. — Имах среща с един нов доставчик.

Хосни търгуваше с растителни мазнини и не говореше почти за нищо друго.

— Казвам ти, в момента едвам смогваме на търсенето. Хората трябва да ядат и за да ядат, им трябва мазнини. Пазарът е необятен.

Халифа направи физиономия, за която се надяваше да изобразява ентузиазъм.

— Не знам дали Зейнаб ти е казала, но съвсем скоро пускаме на пазара чисто нов вид сусамово олио. Малко по-скъпо е от обикновеното, но качеството е изключително. Ако искате, ще ви изпратя няколко кутии.

— Благодаря — отвърна Халифа. — Много ще сме ти признателни, нали, Зейнаб?

Той погледна жена си, която едва се сдържаше да не се разхили. Винаги я размиваше, когато той се опитваше да демонстрира интерес към бизнеса на Хосни.

— Сама — каза тя и се изправи, — дай да оставим мъжете да си поговорят. Хосни, ще пиеш ли каркаде?

— С удоволствие.

— Юсуф, ти?

— Ако обичаш.

Сестрите изчезнаха в кухнята, а Халифа и Хосни седнаха, избягвайки погледите си. Настъпи продължително мълчание.

— Е, как е в полицията? — попита накрая Хосни. — Днес, залови ли някой убиец?

Зет му се интересуваше от работата му още по-малко, отколкото Халифа от неговата. Всъщност той направо гледеше детектива отвисоко. Да работиш всеки Божи час, и то за такава мизерна заплата! Зейнаб определено не беше случила на мъж. Добре де, можеше да случи на по-лош. Ама можеше и на много по-добър. Някой, дето се занимава с растителни мазнини например. Там беше бъдещето. Необятен пазар. А с това ново сусамово масло — съвсем.

Халифа каза нещо, но той не го чу и попита:

— Моля?

— Днес не хванах нито един убиец.

— А, добре — каза Хосни. — Добре. Или не, не е добре. — Той замълча объркано, опитвайки се да си припомни нишката на разговора. — Чух, че са те предложили за повишение. Дали ще ти го дадат?

Халифа сви рамене.

— Инша-Аллах. Ако е рекъл Аллах.

— По ми се струва, че е ако е рекъл шефът ти!

Хосни се засмя гръмко на шегата си и плесна няколко пъти по облегалката на дивана.

— Сама! — викна. — Ей, Сама! Юсуф каза, че щели да го повишат, ако е рекъл Аллах, пък аз му викам, че ще го повишат, ако е рекъл шефът му.

Откъм кухнята се разнесе пронизително цвилене. Сама очевидно намираще коментара за толкова забавен, колкото и съпругът ѝ. Али се беше показал иззад дивана и се готвеше да удари Хосни с възглавница по главата. Халифа го изгледа строго и малкият побърза отново да изчезне зад облегалката.

— Какво става с шадравана? — подхвана Хосни измъчения разговор след поредното продължително мълчание.

— А, върви. Искаш ли да го видиш?

— Разбира се.

Мъжете излязоха в коридора и застанаха сред торбите цимент и плочките, вперили поглед в доста окаяното на вид басейнче, от което Халифа се надяваше някой ден да бликне фонтан.

— Малко трудно се минава — отбеляза Хосни.

— Знаеш ли колко място ще се отвори като разчистя боклука.

— И откъде ще идва водата?

— От кухненската тръба.

Хосни се почеса по бузата, слисан от цялото мероприятие.

— Не знам защо просто не...

Прекъсна го Али, който избра точно този момент да нахълта при тях и да преобърне една съдина, в която няколко четки киснеха в терпентин. По бетонния под се разля мазно сиво-зелено петно.

— Даммит, Али! — ядоса се Халифа. — Зейнаб! Донеси парцал.

Жена му дойде да огледа белята.

— Изобщо нямам намерение да си съсипвам парцалите за това. Попий го е вестник.

— Нямам вестник.

— Аз имам един стар „Ал-Ахрам“ в чантата — обади се Хосни.
— Ей сега ще ти го дам.

Донесе вестника и започна да го разстила лист по лист в локвата терпентин.

— Ето, попива. Чудесна попивателна.

Отдели още един лист и понечи да го сложи на пода. В този момент Халифа го хвана за ръката.

— Чакай!

И коленичи на пода.

— Откога е този вестник?

— Тъ...

— От коя дата!

Гласът му не търпеше възражение.

— От вчера — объркано отвърна Хосни.

Едното коляно на Халифа беше накиснато в терпентина, но той изобщо не забелязваше. Беше се навел и жадно четеше статията в горния десен ъгъл на страницата, пръстът му бягаше напред-назад по редовете. Али коленичило него и зашари с пръст по подгизналата хартия, подражавайки на баща си.

— Вчера — каза на себе си Халифа, когато прочете статията. Вчера. Я да видим: Найр е убит в петък и същия ден... Даммит! — извика и скочи. Тъмното петно бавно се стичаше по крачола му.

— Даммит! — изписка Али и също скочи.

— Какво? — попита Хосни. — Какво става?

Халифа се втурна към кухнята, без да го удостои с грам внимание. От умората му не беше останала и следа.

— Зейнаб. Трябва да тръгвам.

— Къде ще ходиш?

— В Кайро.

— В Кайро!?

За миг му се стори, че ще му вдигне скандал. Но тя само пристъпи към него и го целуна по челото.

— Чакай да ти дам чист панталон.

В коридора Хосни се взираше в статията, която беше прочел Халифа. Над снимката на някакъв грозен старец с превръзка на око имаше дебело заглавие: „Търговец на антики от Кайро брутално убит“. Той поклати глава. В света на растителните мазнини нямаше такива простотии.

Кайро

Никой от двамата не проговори чак до Кайро. Даниел се беше съсредоточил върху карането и погледът му непрекъснато отскачаше нервно към огледалото, за да провери дали не ги следят. Тара не откъсваше поглед от чантата в скута си. Едва когато стигнаха главното шосе от Кайро за Гиза и свиха надясно в оживения поток към центъра, Даниел наруши мълчанието.

— Тара, извинявай, но ти просто нямаш представа колко е опасно всичко това. Тези мъже са последователи на Саиф ал-Таар. Белегът на челото е техният знак.

Тя си играеше с ципа на чантата.

— Кой е този Саиф ал-Таар? Непрекъснато чувам това име.

— Фундаменталист — отговори Даниел и сви рязко, за да избегне някакъв велосипедист с кошница тестени изделия на главата. — Името му означава „Мечът на отмъщението“. Проповядва смесица от египетски национализъм и екстремистки ислям. За него не се знае почти нищо, освен че се появи на сцената в края на осемдесетте и оттогава убива. Най-вече западници. Преди година и нещо взриви колата на американския посланик. Правителството е обявило един милион долара награда за главата му.

Той я погледна и се усмихна без капка веселост.

— Браво, Тара. Току-що стана враг на най-опасния човек в Египет. Господи!

Мълчанието продължи още няколко километра. Градът се изнизваше покрай тях. По някое време стигнаха до подвижен мост и се наложи да спрат пред бариерата. Стояха така пет минути, след което Даниел изпсува, сви вляво, проби си път през насрещното движение и накрая паркира в някаква зарината от боклуци странична улица. Излязоха от колата.

— Трябва да се махнем оттук — каза той и се огледа. — Прекалено е открито. Мисля, че не успяха да ни проследят, но по-

добре да не рискуваме. Те имат хора навсякъде.

Тръгнаха нанякъде и стигнаха до дълга решетеста ограда. Тара предположи, че е на някакъв парк, но се оказа, че това е зоологическата градина. Входът беше само на трийсет метра и Даниел я хвана за ръката и я поведе натам.

— Дай да влезем. Тук има по-малка вероятност да ни забележат. Освен това има телефони.

Платиха таксата от двайсет пиастра и влязоха. Шумът на града заглъхна почти моментално и изведнъж стана много тихо. В дърветата пееха птички, разхождаха се семейства, млади влюбени седяха по пейките и се държаха за ръце. Някъде наблизо ромонеше вода.

Поеха по една сенчеста алея. Очите им шареха на всички страни за евентуални преследвачи. Минаха покрай клетките на носорога, на маймуните, покрай басейна на морския лъв и езеро, пълно с фламинго. Стигнаха до една прашна палма, до чийто дънер имаше каменна пейка, и седнаха. На пет метра от пейката имаше телефонна будка, а от другата страна клетка със сърдит слон — краката му бяха вързани към решетките с тежки вериги. Даниел огледа околните алеи, взе чантата на Тара, отвори я, извади кутията и каза:

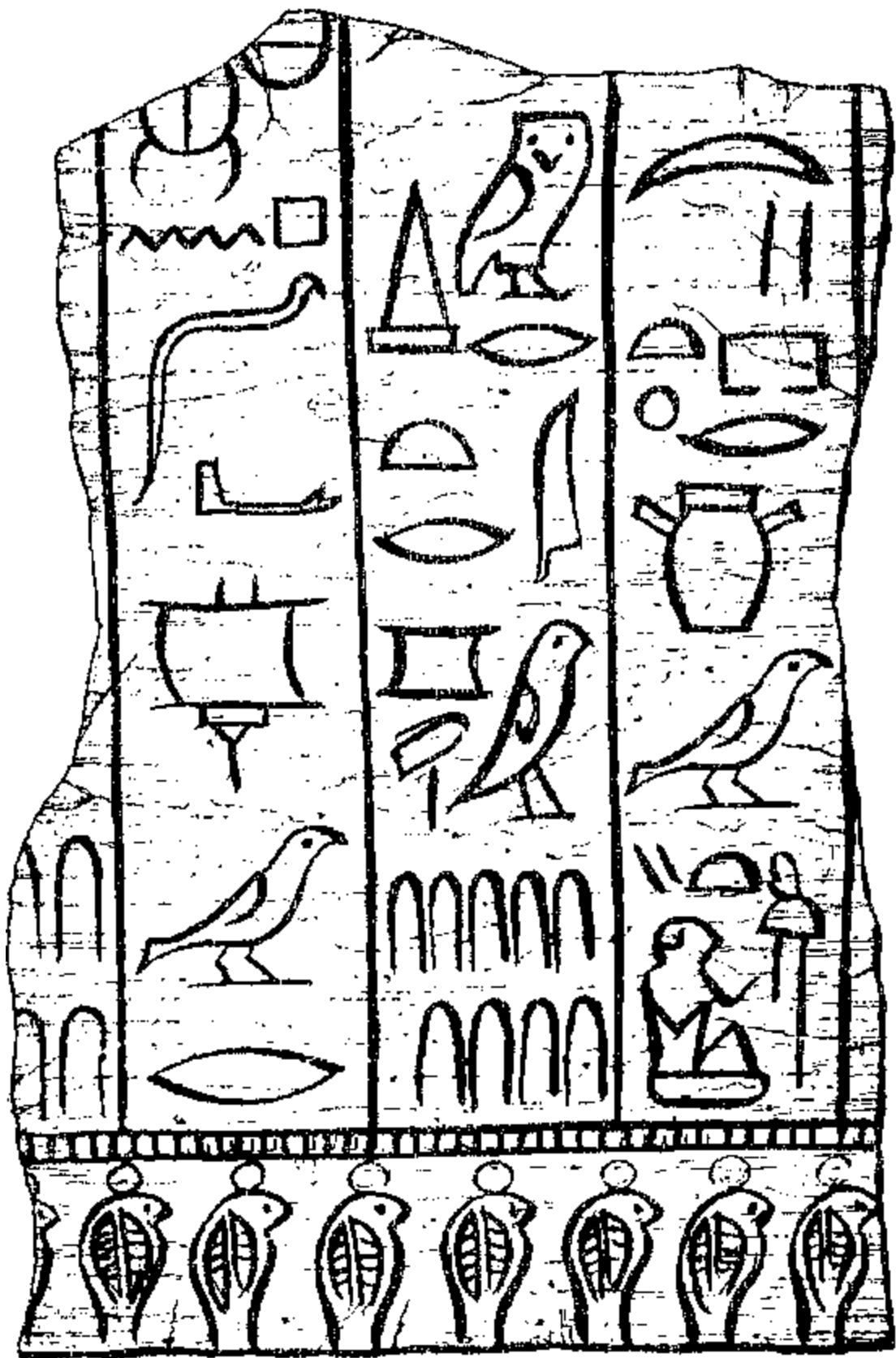
— Дай да видим какво е това.

Огледа се още веднъж, развърза връвта и вдигна капака. Плоският предмет вътре беше увит във вестник и сложен върху мека слама. Върху вестника беше залепена малка картичка.

„Тара. Сметнах това за подходящо. Обич, както винаги!“

Татко.

Даниел погледна Тара, след това извади предмета от кутията и разкъса хартията. Беше фрагмент от нещо като мазилка, с приблизително правоъгълна форма и остри неравни ръбове. Повърхността му беше боядисана в бледожълто, в три колони бяха изписани черни йероглифи, а в лявата му част се виждаше част от четвърта колона. В долната му част бяха изрисувани змии с надигнати глави — основната причина баща ѝ да го избере, предположи Тара.

Даниел повъртя парчето в ръце и кимна, сякаш го беше познал.

— Знаеш ли какво е това? — попита тя.

Той ней отговори и тя повтори въпроса си.

— Гипсова мазилка — отвърна той разсеяно. — От украса на гробница. Йероглифите трябва да са били част от по-голям текст — виж, тези тук прекъсват насред думата. Майсторска изработка. Наистина.

Той се усмихна.

— Истинско ли е?

— Определено. Доколкото виждам, е от Късния период. Гръцкия или римския. Най-вероятно от персийската окупация, не много по-ранно. Обаче почти сигурно е от Луксор.

— Откъде знаеш всичко това?

Той кимна към вестника, в който беше увито парчето. Най-отгоре имаше надписи на арабски.

— „Ал-Уксур“ — прочете Даниел. — Луксорски вестник.

Тя взе парчето от ръцете му и впери поглед в него. Накрая поклати глава.

— Щом е истинско, не разбирам защо татко го е купил. Той ненавиждаше търговията с антики. Непрекъснато говореше какви вреди нанасяла.

Даниел сви рамене.

— Може да е помислил, че е фалшификат. В края на краищата не е от неговия период. Разликата се забелязва само ако си експерт по гробниците от Късния период. Ако беше от Старото царство, сигурно щеше да забележи веднага.

— Горкият татко. — Тара въздъхна. — Щеше много да се разстрои, ако знаеше. — Тя му подаде парчето. — И какво означават йероглифите?

Той сложи фрагмента в скута си и огледа текста.

— Чете се отъясно наляво. Виждаш ли, текстът винаги върви откъм лицата на знаците. Първата колона се превежда като абед, което означава месец, а тези чертички са числото три, след това перет, което е една от частите на египетската година, приблизително еквивалентна на зимата. Значи през третия месец на перет. След това имаме — той се взря в парчето — прилича на някакво име, Иб-вер-именти, Великото сърце на запада; иб-вер, велико сърце; именти, на запада. Не ми

прилича на истинско име, по-скоро е нещо като прякор. Определено не е част от царска титла. Или поне не съм чувал за такава.

Той се замисли, повтаряйки си името, след което премести пръст върху втората колона на текста.

— Думата най-отгоре е мер, което означава пирамида. След това итеру, което е древна измервателна единица, след това числото деветдесет. Значи пирамидата деветдесет итеру. Следващата колона започва с нещо, което прилича на кхепер-ен, въпреки че двата най-горни йероглифа са отчупени и... — Той вдигна парчето на светлината. — Не, определено е кхепер-ен, така излиза, след това джа вер, голяма буря. А тази счупената фигура отляво също прилича на число, въпреки че не мога да разбера кое. И това е.

Той продължи да се взира в парчето и да го обръща в ръцете си. Накрая поклати глава, прибра го в кутията и я върна в чантата на Тара.

— Ако е дошло от някоя гробница от Късния период в Тива, значи наистина е много рядко. Не се срещат много цветни декорации на гробници след Новото царство. Но дори да е така, съмнявам се, че струва повече от няколкостотин долара. И едва ли струва нечий живот.

— Защо тогава го искат?

— Знам ли. Може да искат пълната версия на текста, от който е отчупено. А защо този текст ще е толкова важен, нямам представа. — Той извади пура от джоба на ризата си, запали я, изправи се и издиша облак дим.

— Изчакай ме тук.

Отиде до телефонната будка, вдигна слушалката, пхна карта в процепа и набра някакъв номер. Отначало гледаше към Тара, след това се обърна и заговори с някого. Разговорът продължи почти три минути, придружаван на моменти от гневни жестикулации, след което Даниел затвори и се върна при пейката. По челото му бяха избили ситни капки пот.

— Вили са в моя хотел. Трима. Обърнали са стаята ми наопаки. Собственикът за малко да умре от ужас, горкият. Господи, що за идиотщина!

Той разтри лицето си с ръце. Някакво момиченце дотича при тях, погледна ги и избяга със смях. Някъде наблизко пискаха маймуни.

— Трябва да отидем в полицията — каза Тара.

— След като сме откраднали кола и сме убили двама египетски граждани? Да не си мръднала?

— Това беше самозащита. Те бяха терористи!

— Изобщо не е задължително полицаите да го възприемат така. Вярвай ми, знам им начина на мислене.

— Трябва...

— Казах не, Тара! Само ще влошим нещата. Ако изобщо има накъде повече.

Настъпи тягостно мълчание.

— И какво? — попита тя. — Не можем да седим тук цяла вечност.

Мълчание.

— Посолството — каза той накрая — Ще отидем в британското посолство. Това е единственото безопасно място. Там ще ни помогнат. Нужна ни е закрила.

Тара кимна.

— Имаш ли им номера? — попита той.

Тя бръкна в джоба си и извади визитката, която ѝ беше дал Скуайърс.

— Добре. Обади се. Разкажи му какво е станало. Кажу ми, че имаме нужда от помощ. Спешно.

Той ѝ подаде фонокартата си и тя отиде до телефонната будка. Отговориха ѝ на второто позвъняване.

— Чарлз Скуайърс.

Благият роднински глас.

— Господин Скуайърс? Обаждате се Тара Мъдрей.

— Здравейте, госпожице Мъдрей. — Скуайърс явно не се изненада да я чуе. — Всичко наред ли е?

— Не. Не е наред. Аз съм с един приятел и...

— Приятел ли?

— Да. Археолог. Даниел Ласаж. Познат на баща ми. Вижте, имаме неприятности. Не мога да ви обясня по телефона. Нещо става.

Пауза.

— Можете ли да ми кажете нещо по-конкретно?

Някой се опитва да ни убие, сър.

— Да ви убие!

— Да. Да ни убие. Имаме нужда от закрила.

Пауза.

— Това има ли нещо общо с мъжа, за когото ми казахте вчера? Мъжът, който ви преследвал?

— Да. Намерихме нещо и те се опитват да ни убият заради него. Даваше си сметка, че не говори особено смислено.

— Добре — благо отвърна Скуайърс. Само се успокойте. Къде се намирате?

— В Кайро. В някаква зоологическа градина.

Къде в зоологическата градина?

— Тъъ... при клетката на слона.

— Въпросният артефакт у вас ли е?

— Да.

Той замълча. Тара остана с впечатлението, че е оставил слушалката, за да говори с някой друг в стаята.

— Добре. Изпращам Криспин веднага. Стойте там с вашия приятел. Разбрахте ли ме? Не мърдайте никъде. Пристигаме веднага.

— Добре.

— Всичко ще се оправи.

— Да. Благодаря ви.

— До скоро.

Скуайърс затвори.

— Е? — попита Даниел, когато тя се върна на пейката.

— Ще изпрати някого. Каза да чакаме тук.

Той кимна. Възцари се мълчание. Даниел пуфкаше пурата си, Тара се вираше в чантата си. Беше се надявала загадъчният предмет да хвърли някаква светлина върху ситуацията, но вместо това той я беше замъглил още повече, сякаш във вече достатъчно сложния шифър се беше появил допълнителен кодиран ред. Беше обърквана и изплашена.

— Може би доктор Джемал ще ни помогне — обади се по някое време тя. Даниел вдигна въпросително вежди — Стар колега на баща ми — обясни Тара. — Запознахме се вчера в посолството. Може той да знае защо това парче е толкова важно.

Даниел сви рамене.

— Изобщо не съм чувал за него.

— Заместник-началник на Службата по антиките.

— Заместник-началник на Службата по антиките е Мохамед Фесал.

— А... Е, както и да е. Някаква клечка от Службата по антиките.

Пауза. Даниел пуфкаше пурата си.

— Джемал ли?

— Да. Доктор Шариф Джемал. Като Омар Шариф.

— Изобщо не съм чувал за никакъв доктор Шариф Джемал.

— А трябва ли?

— Ако е някаква важна персона в Службата, да, естествено. Всеки ден се занимавам с тях. — Той вдигна пурата пред лицето си, но този път не дръпна, само я гледаше. — И какво друго каза този доктор Джемал?

— Нищо особено. Каза, че е работил с баща ми в Сакара. Открили заедно някаква гробница. През седемдесет и втора. В годината, когато съм се родила.

— Каква гробница?

— Не помня. На някой си хотел, нещо такова.

— Птахотеп?

— Да. Май това беше.

Даниел продължаваше да държи пурата пред устата си. После я погледна и попита:

— С кого говори току-що, Тара?

— Моля?

— В посолството. С кого говори току-що?

— Защо? Какво има?

Капките пот по челото му се бяха умножили. В погледа му имаше тревога.

— Баща ти е открил гробницата на Птахотеп през шейсет и трета. Годината, в която съм се родил аз. И не я е открил в Сакара, а в Абидос. — Той захвърли пурата и рязко се изправи. — С кого говори? — Гласът му не търпеше възражение.

— С Чарлз Скуайърс. Аташето по културните въпроси.

— И той какво каза?

— Каза да стоим тук и да чакаме. Щели да изпратят някой да ни вземе.

— Значи така. Казала си му къде сме?

— Естествено, че му казах къде сме. Иначе как да ни намери?

— А парчето? Спомена ли му за парчето?

— Да. Казах, че...

— Какво?!

По гърба ѝ пролази ледена тръпка.

— Той попита дали артефактът е у нас.

— И?

Тръпката ставаше все по-ледена.

— Аз не съм му казвала, че е артефакт. Казах само, че сме открили нещо.

Той застина за миг, след което я издърпа от пейката.

— Да се махаме оттук.

— Но това е лудост! Лудост! Защо от посолството ще ни лъжат?

— Не знам. Но въпросният доктор Джемал очевидно не е този, за когото се представя, и щом това е така, то и твоят приятел по културата може също да не е който трябва.

— Но защо? Защо?

— Казах ти, не знам! Трябва да се махнем оттук. Хайде!

Тревогата в гласа му не можеше да се сбърка. Той взе чантата ѝ и двамата бързо заобиколиха клетката на слона и тръгнаха по една пътека по обраслия с дървета хълм. На върха се обърнаха и погледнаха назад.

— Виж!

Той посочи тримата съвсем не на място изглеждащи мъже е тъмни костюми и очила, които тъкмо бяха стигнали до пейката, на която бяха седели. Единият отиде до телефонната будка и надникна вътре.

— Кой са тези? — прошепна Тара.

— Не знам. Но съм сигурен, че не са излезли на следобедна разходка. Да се махаме преди да са ни забелязали.

Слязоха от другата страна на хълма и побързаха да излязат от зоологическата градина. Даниел махна на едно такси и се качиха.

— Имам чувството, че загазихме, Тара — каза той, надничайки нервно през задното стъкло. — Доста.

Скуайърс вдигна телефона още преди да беше отзвучал първият звън.

— Да?

Гласът от другата страна заговори бързо. Скуайърс го слушаше — с едната ръка държеше слушалката, а с другата бавно развиваше захарен бонбон. Не каза нищо и лицето му остана безизразно. Когато от отсрещната страна свършиха, отговори: „Благодаря. Продължавайте да търсите“ и затвори телефона.

Бонбонът вече беше развит. Вместо да го лапне, Скуайърс внимателно го остави на бюрото и проведе три бързи телефонни разговора един след друг, И трите пъти след като му вдигнеха, казваше: „Тя се включи“, след което затваряше, чак след третото обаждане се облегна, взе бонбона и го лапна.

Остана известно време неподвижен, с полупритворени очи, допрял пръсти пред лицето си, сякаш се молеше. Едва когато се разтопи и последната трохичка захар, се наведе, отвори едно чекмедже и извади голяма книга с твърда подвързия. Върху подвързията имаше снимка на стена, изписана с разноцветни йероглифи, и заглавие „Погребалните практики от Късния период в некропола на Тива“. Авторът беше Даниел Ласаж.

Той си сложи очилата, облегна се, отвори книгата, кръстоса тънките си крака и се усмихна.

Луксор

— Убийствата са свързани — настояваше Халифа. — Сигурен съм.

Седеше в един голям и педантично подреден кабинет на първия етаж в луксорското полицейско управление. Срещу него, изтегнат в екстравагантен черен кожен директорски стол, седеше главен инспектор Абдул ибн-Хасани, неговият началник, Самият Халифа седеше на нисък дървен стол, аранжировка предназначена да подчертае превъзхождащата позиция на Хасани в полицейската йерархия. Началникът рядко пропускаше възможността да покаже на хората си кой командва тук.

— Добре, разкажи ми още веднъж — въздъхна Хасани. — И този път по-бавно.

Хасани беше едър мъж с широки рамене на борец и ниско подстригана коса. Приличаше малко на президента Хосни Мубарак, чийто портрет висеше на стената зад него.

Двамата с Халифа открай време изпитваха неприязън един към друг. Халифа не харесваше манията на началника си да върши всичко по учебник; Хасани хранеше недоверие към университетското образование на Халифа, към готовността му да се осланя на интуицията си вместо на голите факти и към преклонението му пред древността. Началникът беше прагматик. Нямахше време за неща, случили се преди хиляди години. Интересуваше се от същността на престъпления тук и сега. А това ставаше с упорита работа, вникване в подробностите и уважение към висшестоящите, не с бълнувания за хора с непроизносими имена, умрели преди три хилядолетия. Историята беше развлечение, глезотия. И Халифа беше, според неговото лично мнение, една отвлечена и разглезена личност. Именно затова спираше повишението му. Този мъж не притежаваше необходимите качества. Трябвало бе да стане библиотекар, а не полицай.

— Според статията във вестника — говореше Халифа — този Икбар е бил намерен в магазина си с накълцано лице и тяло.

— Какъв вестник?

— „Ал-Ахрам“.

Хасани изсумтя и му махна да продължи.

— Същите рани, каквито открихме при Наяр. Наяр се е занимавал с антики. Икбар също. Или поне е притежавал антикварен магазин, което е същото. Двама мъже, и двамата в един и същ бизнес, убити по един и същ начин в разстояние от един ден. Едва ли е съвпадение. Особено ако вземем билета за влака на Наяр. Бил е в Кайро в деня преди Икбар да бъде убит. Трябва да има връзка.

— Имаме ли някакви твърди доказателства? Не ща предположения. Искам факти.

— Не съм видял доклада на патолога от Кайро, но...

— Значи може да се окаже, че не са убити по един и същ начин. Знаеш, че вестниците обичат да преувеличават. Особено парцали като „Ал-Ахрам“.

— Не съм видял доклада на патолога — повтори Халифа, — но знам, че ще се окажат убити по един и същ начин. Случаите са свързани, сигурен съм.

— Отивай тогава — въздъхна уморено Хасани. — Каква теория имаш?

— Смятам, че Наяр е открил гробница...

— Знаех си, че някъде ще е замесена и гробница!

— Или някой друг е открил гробница и Наяр е откраднал антики от нея. И в двата случая става въпрос за нещо голямо. Отишъл е в Кайро. Продал е някои неща на Икбар. Взел е пари. Върнал се. Пропилял е парите. Сигурно е смятал, че се е осигурил до края на живота си. Само че за гробницата е знаел още някой. И този някой не е харесал идеята да дели печалбата.

— Това са догадки, Халифа. Чисти догадки.

Детективът не му обърна внимание и продължи:

— Възможно е Наяр да е взел нещо ценно и другите да са си го искали. Възможно е само фактът, че е знаел за гробницата, да му е подписал смъртната присъда. Вероятно и двете. Каквото и да е случаят, тези хора са го намерили, изтезавали са го, за да разберат още

кой знае за откритието, след което са отишли в Кайро и са направили същото с Икбар. И ако не ги хванем, ще го направят и с някой друг.

— И кои са тези хора? Кои са тези идиоти, които според теб колят хора заради някакви прашни вехтории?

Разговаряше с Халифа като с прекалило във фантазиите си дете. Халифа го погледна за миг, после каза:

— Имам причина да подозирам, че е замесен Саиф ал-Таар.

Хасани избухна.

— За Бога, Халифа! Като че не ти стига да твърдиш, че имаме сериен убиец мародер, ами трябва да намесваш и шибания Саиф ал-Таар. Къде са ти доказателствата?

— Имам източник.

— Какъв източник?

— Човек, който работи в Деир ел-Бахри. Към храма. Бил е пазач там.

— Бил е?

— Пострада при злополука.

— И какво работи сега твоят източник!

Халифа прехапа устни, защото знаеше каква ще бъде реакцията.

— Държи тоалетните.

— Страхотно! — изрева началникът. — Великият източник на Халифа: някакъв шибан чистач на тоалетни.

— Знае какво става в Луксор повече от всеки, когото познавам. Той е абсолютно надежден.

— Сигурен съм, особено когато трябва да се чистят лайна. Но за полицейска работа? Хайде недей, моля ти се!

Халифа запали цигара и впери поглед през прозореца. Кабинетът на началника гледаше право към храма на Луксор, възможно най-красивият изглед към монумента от цял Луксор. Срамота, че отиваше на вятъра за такъв глупак като Хасани. Отвън долетя усилената от високоговорители реч на мюезина, който приканваше вярващите за следобедната молитва.

— Всички търговци на антики в града са изтръпнали от ужас — каза накрая Халифа. — Всички, с които говорихме във връзка с този случай, се страхуват до смърт. Нещо става.

— Със сигурност става — процеди Хасани. — В главата ти.

— Ако ме пуснете в Кайро за един ден, мога да поразпитам...

— Тръгнал си за зелен хайвер, човече. Този Найдер или как му беше там името, го е заклал някой, на когото е дължал пари... Ти каза, че дължал пари, нали?

— Да, но...

— Или някой, когото е обидил... Ти каза, че обиждаше хората, нали?

Халифа сви рамене.

— А Икбар го е заклал някой крадец, ако изобщо е бил заклан, в което, като се имат предвид репортерите на „Ал-Ахрам“, много се съмнявам. Не ги е заклал един и същ човек. Търсиш теле под вола.

— Просто имам чувството...

— Чувствата нямат нищо общо с полицейската работа. Фактите имат. Ясното мислене има. Твърдите доказателства имат. Чувствата само объркват работата.

— Като в случая с ал-Хамди ли?

Погледът на Хасани се наля с ярост.

Случаят с Омая ал-Хамди беше шокирал всички, дори Хасани. Тялото ѝ беше открито на дъното на един кладенец, голо. Беше удушена. Беше само на четиринайсет години. Впоследствие арестуваха едно умствено изостанало момче от нейното село и след интензивния разпит младежът беше признал вината си. Поради някаква причина обаче Халифа не се чувстваше комфортно от това разрешение и усещаше, че нещата не са толкова праволинейни, колкото изглеждаха. Съмненията му бяха предизвикали гняв от страна на Хасани и подигравки от страна на колегите, но той не се трогна и продължи разследването сам, като в крайна сметка доказа, че извършителят е братовчедът на девойката, който бил влюбен в нея. Така и не му бяха отдали дължимото признание за разрешаването на този случай, но оттогава на интуицията му се гледаше с малко повече респект.

— Добре — каза главният инспектор, — какво точно искаш?

— Искам да отида в Кайро — отговори Халифа, доловил отстъплението на началника си. — Да разбере подробностите около убийството на Икбар и да видя дали този случай не може да хвърли малко светлина върху нашия. Нужен ми е само един ден.

Хасани се завъртя на стола си и се обърна към прозореца. Пръстите му барабанияха по бюрото. Някой почука на вратата.

— Изчакай! — изкрещя Хасани.

— Ще взема нощния влак — каза Халифа. — Ще спестя разноските за самолетен билет.

— Естествено, че ще вземеш нощния влак, по дяволите! — процеди Хасани. — Тук да не сме някаква шибана туристическа агенция! — Той се завъртя отново с лице към детектива. — Един ден. И толкова. Само един ден. Тръгваш довечера. Прибиращ се утре вечер. И сутринта докладът ти да е на бюрото ми. Ясно?

— Да, господине.

Халифа се изправи и тръгна към вратата.

— Надявам се да си прав — изръмжа Хасани. — За твое добро. Защото иначе съвсем ще ми падне мнението за тебе.

— Ами ако съм прав, господине?

— Изчезвай!

21

Кайро

— Къде отиваме? — попита шофьорът на таксито.

— Където и да е — отвърна Даниел. — Към центъра.

— Мидан Тахрир?

— Става.

Пътуваха няколко минути, след което Даниел се наведе напред. — Не, не към Мидан Тахрир. Закарай ни до Замалек. Шария Абдул Назим.

Шофьорът кимна и Даниел се облегна на седалката.

— Къде отиваме? — попита Тара.

— При подкупвача ми, Мохамед Самали. Най-малко заслужаващата доверие личност в Кайро, но в момента не се сещам кой друг може да ни помогне.

Седяха на задната седалка и гледаха през прозорците на таксито, което бавно си проправяше път в натовареното движение. След няколко минути Даниел посегна и хвана ръката на Тара. Никой не каза нищо и не погледна другия.

Замалек бе луксозен квартал с пищна растителност и високи блокове със скъпи апартаменти. Спряха пред входа на хубав блок с добре поддържана градина и стъклоно фоайе, платиха на шофьора и изкачиха стъпалата пред входа. На стената имаше лъскав метален панел за домофони. Даниел натисна копчето на апартамент 43.

Изчака трийсет секунди и го натисна отново. След продължително чакане от панела се разнесе глас:

— Да?

— Самали? Даниел Ласаж съм.

— Даниел, каква приятна изненада. — Гласът беше мек, мелодичен, леко фъфлещ. — Заварваш в ме в доста неподходящ момент. Ще ти бъде ли възможно...

— Спешно е. Трябва да поговорим. Веднага.

Пауза.

— Изчакай пет минути долу и ела. Четвъртия етаж, нали знаеш?

Чу се прищракване и двамата влязоха в застланото с килим прохладно фоайе с климатик. Изчакаха пет минути, както ги бяха помолили, след което взеха асансьора до четвъртия етаж. Апартаментът на Самали беше в средата на коридора, застлан с килим и с фотографии в рамки на древни монументи по стените. Почукаха, изчакаха и чуха отвътре стъпки.

— Внимавай какво говориш пред него — прошепна Даниел. — И дръж кутията в чантата си. Най-добре е да не я вижда. Самали ще продаде и родната си майка, ако е на печалба. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

Изтракаха няколко ключалки и резета и вратата се отвори.

— Извинявам се, че ви накарах да чакате. Заповядайте.

Самали беше висок и много слаб, абсолютно плешив, с леко лъскава кожа, сякаш се беше мазал с овлажняващ крем. Обърна се и ги поведе към огромния минималистично обзаведен хол с паркет от светло дърво, бели стени и оскъдни метални и кожени мебели. През една откряната врата Тара зърна две момчета, едното облечено в хавлия за баня. Вратата обаче се затвори почти незабавно.

— С вас май не се познаваме — усмихна се Самали.

— Тара Мъдрей — представи я Даниел. — Стара приятелка.

— Колко очарователно.

Той хвана ръката ѝ и я целуна. Ноздрите му се разшириха, сякаш вдъхваше аромата на кожата ѝ. След това ги покани да седнат на едно огромно кожено канапе.

— Нещо за пиене?

— Уиски — каза Даниел.

— Госпожице Мъдрей?

— Същото. Благодаря.

Той отвори барчето, извади гарафа с уиски, наля две чаши и пусна кубче лед във всяка. Подаде им питиетата, седна срещу тях, взе кехлибареното си цигаре и пъкна вътре цигара.

— Ти няма ли да пиеш? — попита Даниел.

— Предпочитам да гледам — отвърна с усмивка Самали.

Запали цигарата и дръпна дълбоко през мундщука. Веждите му бяха много тъмни и много тънки и Тара изведнъж осъзна, че са подчертани с молив.

— Е — каза той, — на какво дължа това удоволствие?

Даниел погледна първо него, след което впери поглед през прозореца. Пръстите му барабанияха нервно по облегалката на дивана.

— Имаме нужда от помощ.

— Естествено — отвърна Самали все така с усмивка.

Обърна се към Тара, прехвърли крак върху крак и оправи гънките по панталона си.

— Госпожице Мъдрей, аз съм това, което често и доста грубо наричат „подкупвач“. Съсловие с лоша слава, до момента, и който на някого му дотрябва нещо. Тогава изведнъж ставаме незаменими. Благодарно занимание — той размаха ръка, показвайки скъпия апартамент, — макар и недотам облагородяващо. Човек с моята професия бързо научава, че посещенията никога нямат социален характер. Винаги има, как се казваше, дневен ред.

Интонацията му беше шеговита, но очите му бяха студени, сякаш казваше, че е наясно с протоколната им любезност и държи те да са наясно, че и неговата е такава. Той отметна глава, дръпна бавно от цигарето и се загледа в тавана.

— Е, какво ти трябва, Даниел? Имаш проблеми с разрешителното ли? Или Стивън Спилбърг е проявил интерес да заснеме работата ти и ти е нужна помощ с разните документи?

Самали се разсмя на шегата си. Даниел изпи уискито си, остави чашата и рязко отвърна:

— Трябва ми информация.

— Информация! — възкликна Самали. — Колко ласкателно. Учен с твоята репутация да дойде при мен за съвет. Наистина не се сещам какво ще е това, което аз знам, а ти не, по все пак питай.

Даниел се наведе и кожата на канапето проскърца под тялото му. Погледът му се върна за миг върху Самали, след което отново се зарея през прозореца. Явно нямаше желание да погледне в очите по-възрастния мъж.

— Искам да знам за Саиф ал-Таар.

Кратка тишина.

— Нещо по-конкретно? — попита Самали. — Или най-общо резюме?

— Искам да знам какво общо има Саиф ал-Таар с антиките.

— Мога ли да попитам защо?

— По-добре ще е да не навлизам в подробности. И заради твоята безопасност, и заради нашата. Има една определена антика, която смятам, че той иска, и желая да знам защо.

— Колко си тайнствен, Даниел!

Той вдигна лявата си ръка и започна да изучава ноктите си. На Тара ѝ се стори, че чува шушукане откъм страничната стая.

— Тази мистериозна антика — каза Самали. — Прав ли ще съм, ако предположа, че е в кутията в чантата на госпожица Мъдрей?

Нито Тара, нито Даниел отговориха.

— Ще приема мълчанието ви като потвърждение. — Той премести поглед към Тара. — Може ли да я видя, ако обичате?

Тя погледна първо него, след това Даниел, след това чантата в скута си. Гърленият смях на Самали наруши мълчанието.

— Не се и съмнявам, че доктор Ласаж ви е казал да не ми я показвате. Още един урок, който се усвоява бързо в моята професия. Че никой никога не ти вярва.

Той ги изгледа продължително и махна с ръка.

— Няма значение. Задръжете я за себе си, щом така предпочитате. Просто ще ми затрудните задачата да отговоря на въпроса ви. Все едно да играеш открит покер, без да виждаш картите на другия.

Той отново се зае да изучава ноктите си.

— Значи искате да знаете за Меча на отмъщението, така ли? — замислено каза той. — Доста опасно разследване. И какво, чудя се...

— Ще спечелиш ти от това? — Даниел стана, взе чашата си, отиде до барчето и си наля още едно уиски. Ръката му трепереше. — Нищо. Моля те да ни помогнеш от сърце.

Веждите на Самали подскочиха.

— Охо! Първо ме ласкаят като източник на всемъдрост, след това като велик филантроп. Като свършим, сигурно аз самият няма да знам кой съм.

— Мога да ти дам няколкостотин долара. Триста или четиристотин. Ако за това става въпрос.

Самали изпуфтя презрително.

— Даниел, моля ти се. Може и да съм парвеню, но поне съм парвеню със стил. Да не съм ти някоя улична курва, дето взима пари в брой за извършена услуга? Задръж си четиристотинте долара.

Той дръпна поредната порция дим от цигарето и се усмихна, сякаш се наслаждаваше на смущението на Даниел.

— Въпреки че в този живот няма нищо напълно безплатно. Особено пък информацията за някой толкова опасен като Саиф ал-Таар. Така че дай да оставим ти да си ми длъжник — Някой ден може да се обади да си поискам дълга. Става ли?

Двамата се погледнаха за миг, след което Даниел пресуши чашата си.

— Става.

Наля си още една щедра порция и седна на дивана.

Цигарата на Самали беше изгоряла до филтъра и той се наведе, за да изтръска цигарето в един метален пепелник.

— Естествено аз нямам връзки в организацията на Саиф ал-Таар. Искам това да е ясно от самото начало. Всичко, което ще ви кажа, са чисти слухове.

— Продължавай.

— И така — каза Самали и пак приглади панталона си, — говори се, че този добър човек от няколко години финансира операциите си с нелегална търговия на антики. — Той набучи нова цигара в цигарето. — По всичко личи, че знае за египетските артефакти повече от мнозина експерти, поради което те са очевидният му източник на доходи. Всъщност единственият източник, като се има предвид, че дейността му отблъсна почти всички други фундаменталистски групировки в Египет. Дори ал-Джихад не искат да имат нищо общо с него.

Самали стана и бавно отиде до прозореца. Следобедното слънце се отрази в черепа му и той заприлича на полиран бронз.

— Говори се, че въпросната личност управлява една истинска маломощна индустрия. От разкопките се крадат артефакти, обират се новооткрити гробници, откъват се експонати от складовете на музеите. Всичко това се изпраща на юг в Судан, след което се доставя на прекупвачи в Европа и Далечния изток, които ги продават на частни купувачи. След това постъпленията се връщат в региона и се използват... ами, мисля, че всички знаем как се използват.

— Има един много едър мъж — обади се Тара. — С рождено петно на лицето.

Самали остана до прозореца, загледан в улицата. После каза:

— Дравит. Дракич, Дравич, нещо такова. Май че е германец. Той е очите и ушите на Саиф ал-Таар в Египет. Боя се, че не мога да ви кажа кой знае какво за него. Макар че слуховете не са приятни.

Той се обърна към тях.

— Даниел, не знам какво има в тази ваша кутия, но, ако както ти казваш, Саиф ал-Таар го иска, мога да ви уверя, че рано или късно Саиф ал-Таар ще го получи. Антиките са жизненият му сок. Когато става въпрос за придобиването им, той е безмилостен.

— Но тази антика дори не е ценна — каза Даниел. — Защо се опитва да придобие точно нея?

Самали сви рамене.

— Как мога да ти отговоря, като дори не искаш да ми я покажеш? Мога само да повторя това, което вече казах: че ако Саиф ал-Таар я иска, ще я получи.

Върна се бавно при креслото си, извади запалка, запали цигарата си и добави:

— Май все пак и аз ще пийна едно. Днес е необичайно горещо.

Отиде до барчето и си наля някакъв мътножълт ликьор.

— А какво общо има британското посолство? — попита Тара.

Настъпи кратко мълчание, след което кубчето лед изтрака в чашата на Самали.

— Британското посолство ли?

Гласът му звучеше достатъчно невинно, макар че регистърът му се беше вдигнал с една октава, сякаш някой го беше стиснал за гърлото.

— Те, изглежда, искат същото нещо — каза Даниел. — Или поне културният аташе го иска. Още едно кубче лед изтрака в чашата. Самали остави щипците и отпи щедра глътка от пиетието си, все още с гръб към тях.

— Какво изобщо ви кара да мислите, че британският културен аташе иска вашата антика?

— Защото ни излъга — отговори Тара.

Самали отпи още една глътка и се върна при прозореца, след което дълго време не проговори.

— Ще ви дам един съвет — каза накрая. — И ще ви го дам безплатно. Отървете се от тази антика, каквато и да е тя, и се махнете

от Египет. Направете го бързо, направете го днес. Защото ако не го направите, ще умрете.

По гърба на Тара пролази хладна тръпка. Тя несъзнателно посегна и хвана ръката на Даниел. Дланта му беше хлъзгава от пот.

— Какво знаеш, Самали? — попита той.

— Почти нищо. И съм щастлив, че е така.

— Но все пак знаеш нещо.

— Моля ви — каза Тара.

След продължително мълчание Самали допи питието си и се изправи с чашата в ръка и цигарето в уста. Стъклата на прозорците, изглежда, бяха доста дебели, защото отвън не проникваше почти никакъв шум. Шушукането в съседната стая беше престанало.

— Има един... как да се изразя... канал — бавно проговори накрая Самали — за крадени антики. Чрез британското посолство. И през американското също, ако това, което съм чувал, е вярно, а то може и да не е. Разбирате, че това са само слухове. Слухове за слухове. От музеите се крадат предмети, така се говори, и се изнасят от страната под дипломатическо прикритие, продават се в чужбина и парите влизат в тайни банкови сметки, всичко съвсем като в шпионските романи.

— Господи! — измърмори Даниел.

— О, това е само половината — каза Самали и се обърна. — Посолствата организират износа на предметите. Но онези, които поначало организират кражбата им, — са нашите собствени тайни служби. Или поне елементи от тайните служби. Нещата са много нависоко и много нависоко — и много надълбоко, Даниел. Тези хора имат връзки навсякъде. Знаят всичко. Доколкото ги познавам, е възможно дори в момента да ни слушат и наблюдават.

— Трябва да отидем в полицията — каза Тара. — Трябва.

Самали се засмя горчиво.

— Вие изобщо не слушате какво говоря, госпожице Мъдрей. Тези хора са полицията. Те са властите. Не мога дори да ви опиша с каква власт разполагат. Ще ви манипулират, без дори да разберете, че сте били манипулирани. В сравнение с тях Саиф ал-Таар е най-близкият ви съюзник.

— Но защо? — попита Даниел. — Защо точно тази антика?

Самали сви рамене.

— Вече казах, че не мога да отговоря на този въпрос. Онова, което знам, е, че от едната страна са посолствата и тайните служби...
— Той вдигна ръка с чашата в нея. — А от другата е Саиф ал-Таар...
— Вдигна и другата си ръка. — А между тях, за да бъдат попилени на милион парчета...

— Сме ние — прошепна Тара и стомахът ѝ се сви.

Самали се усмихна.

— Какво да правим? — попита тя. — Къде можем да отидем?

Египтянинът не отговори. Даниел се взираше в пода. Кутията в чантата на Тара изведнъж натеза в скута ѝ като цял тон. Направо я заболя краката. Въздухът жужеше от тишината.

— Нужен ни е транспорт — обади се накрая Даниел. — Кола, мотоциклет, каквото и да е. Можеш ли да ни намериш?

Самали ги изгледа накриво, след което погледът му омекна. Той прекоси стаята, вдигна телефона и проведе бърз разговор е някого.

— След пет минути пред входа ще има мотоциклет. Ключовете ще са в стартера.

— Колко? — попита Даниел.

— О, безплатно — ухили се Самали. — Даже аз не съм толкова меркантилен, че да вземам пари от обречен човек.

В стаята беше топло, но Тара се улови, че трепери.

Мотоциклетът — очукана оранжева „Ява“ 350 — ги чакаше пред входа, точно както беше казал Самали. От този, който го беше докарал, нямаше и следа. Даниел ритна стартера; и моторът оживя. Тара се настани зад него е чантата на гърба. Кутията беше вътре.

— И къде отиваме? — попита тя.

— На единственото място, където можем да разберем защо този артефакт е толкова важен.

— А то е?

— Откъдето се е взел. Луксор.

Той превключи скоростите, натисна газта и мотоциклетът се понесе по улицата. Косата на Тара се развя зад гърба ѝ.

От прозореца си Самали ги проследи, докато се скриха зад ъгъла, след което отиде до телефона, набра някакъв номер и каза:

— Тръгнаха току-що. И парчето е в тях.

Северен Судан

Хеликоптерът прелетя право над лагера и кацна на равното място на стотина метра по-нататък. Въздушната струя от перките му вдигна облак от пясък и чакъл, който се изсипа над палатките като градушка. Момчето, което беше излязло да го посрещне, се обърна с гръб и закри лицето си с ръка. Обърна се едва когато перките замряха и вихрушката затихна, след което изтича до машината и отвори страничната врата.

Оттам слезе един мъж в измачкан костюм, куфарче в едната ръка и пура в другата. Фигурата му се извисяваше над момчето като канара.

— Той ви чака, я Доктора.

Двамата тръгнаха към лагера. Момчето не откъсваше поглед от земята — избягваше да поглежда лицето на мъжа, то го плашеше с ужасното пурпурно петно на лявата буза. Мъжът крачеше до него и нехайно люлееше куфарчето си.

Заобиколиха, лагера и стигнаха до една палатка встрани от останалите. Момчето вдигна покривалото на входа и влезе. Мъжът хвърли пурата си, наведе се и го последва.

— Добре дошъл, доктор Дравич — чу се глас. — Ще пиеш ли чай?

Саиф ал-Таар седеше със скръстени крака в средата на палатката. Лицето му се губеше в полусянката. На пода до него лежеше книга, но тъмнината пречеше да се види заглавието ѝ.

— Предпочитам бира — раздражено отвърна Дравич.

— Знаеш, че тук не употребяваме алкохол. Мехмет, донеси чай на доктор Дравич.

— Да, учителю. — Момчето излезе от палатката.

— Седни, ако обичаш.

Гигантът клекна, после седна на килима. Явно не беше свикнал да седи на земята, защото дълго се намества, опитвайки се да открие удобна поза. Накрая се установи в нещо като полуколеничило положение, подвил единия крак под себе си, другият сгънат пред гърдите му, и измърмори:

— Не мога да разбера защо не си вземеш столове.

— Предпочитаме да живеем просто.

— Е, аз не предпочитам.

— Тогава ти предлагам следващия път да си донесеш стол.

Гласът на Саиф ал-Таар не беше гневен, просто твърд.

Дравич измърмори нещо, но не настоя по темата. Присъствието на мъжа срещу него явно го изнервяше. Той извади носна кърпичка от джоба си и изтри челото си, което за двете минути от кацането на хеликоптера беше подгизнало от пот.

— Е? — попита Саиф ал-Таар. — Взе ли го? — За разлика от Дравич той седеше съвсем неподвижно с ръце на коленете.

— Не — измърмори германецът. — Беше в Сакара, както бях предвидил, но момичето се измъкна с него преди да успеем да го спрем. Уби двама от нашите.

— Момичето?

— Тя и някакъв тип, който беше с нея. Археолог. Даниел Ласаж.

— Ласаж ли? — Зелените очи на мъжа проблеснаха в мрака. — Интересно... Книгата му за иконографиите от Късния период е една от любимите ми.

Дравич сви рамене.

— Изобщо не съм я чел.

— А трябва. Отлична научна разработка.

По лицето на гиганта премина спазъм на раздразнение. Не за пръв път се чудеше защо този мъж го беше наел, щом познанията му за Древния Египет бяха толкова по-обширни от неговите собствени. Понякога му се струваше, че се подиграва с него. Непрекъснато подчертаваше как той, египтянинът, знае за миналото на страната си повече, отколкото би могъл да знае всеки чужденец. Шибана чернилка. Ако беше останало на такива като него, Египет нямаше да има минало. Всичко щеше отдавна да е изкопано и продадено на онзи, който е платил най-много. Дравич свиваше и разпускаше юмруци. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

Мехмет се върна с чая, подаде едната чаша на Дравич и остави другата на пода до повелителя си.

— Благодаря, Мехмет. Изчакай отвън.

Момчето излезе, избягвайки да поглежда към Дравич.

И защо този Ласаж помага на момичето? — попита Саиф ал Таар.

— Откъде да знам. Миналата нощ тя беше при него, днес следобед отидоха до Сакара, взеха парчето и изчезнаха.

— А сега къде са?

— Не знам.

— Ходили ли са в полицията?

— Не. Ако бяха отишли, щяхме да разберем.

— В посолството?

— Не. Наблюдаваме го непрекъснато.

— Къде тогава?

— На луната, откъде да знам. Казах ти, че изчезнаха. Може да са навсякъде.

— Смяташ ли, че са решили да се състезават за плячката?

— Виж какво, нямам никаква представа, не разбрали? Не чета мисли.

Мускулите около устата на Саиф ал-Таар се стегнаха едва забележимо. Първият признак на раздразнение.

— Срамота е, че сте се провалили така в Сакара. Ако не беше насилил стареца, можеше да си спестим доста неприятности.

— Вече ти казах, че вината не беше моя. Не съм докоснал с пръст дъртото копеле. Причакахме го в къщата, но той пукна от инфаркт преди изобщо да го попитаме нещо. Само погледна мистрията и падна мъртъв в краката ми. Не съм го докосвал.

— Тогава е срамота, че не сте претърсили къщата по-щателно.

— Парчето не беше в къщата. Затова не го намерихме. Бил го е скрил отвън, в стената на една мастаба.

Мъжът кимна бавно и взе чая си, без да сваля поглед от Дравич. Вдигна чашата към устните си и отпи съвсем малко, колкото да навлажни устните си. Дравич изсърба шумно своя чай. От лицето му се лееше пот. Едвам дишаше, толкова беше горещо.

— Ще ги намерим — каза. — Въпрос на време.

— Именно с време не разполагаме, Дравич, и ти го знаеш много добре. Не можем да държим всичко в тайна до безкрай. Парчето ни трябва сега.

— Наблюдаваме железопътните гари, автогарите и летището. Имаме хора навсякъде. Ще ги намерим.

— Надявам се.

Дравич за пореден път едва сдържа избухването си. След това, сякаш за да освободи напрежението, се разсмя и избърса челото си с носната кърпа.

— Господи, ако стане, всички ще сме милионери! Коментарът предизвика явен интерес у Саиф ал-Таар и той леко се приведе напред.

— Това вълнува ли те, доктор Дравич? Идеята да станеш милионер?

— Ти шегуваш ли се? Естествено, че ме вълнува. Теб не те ли вълнува?

— Кое? Да похарча милион лири за себе си? Да тъна в безсмислен разкош, докато в бордеите гладуват деца? — Мъжът се усмихна. — Не, не ме вълнува. Изобщо не ме вълнува. Отвращава ме.

Той пак вдигна чашата чай до устните си, после продължи:

— Но ако имам милион лири, които да похарча за делото на Господ... — Усмивката му се разшири. — Милион лири, с които да прогоня потисниците и да възстановя закона на Шериата. Да прочистя земята и да наложа Божията воля. Да, това ме вълнува, доктор Дравич. Вълнува ме, и то много.

— Ебал съм го в Господа! — разсмя се Дравич и попи потта от врата си. — Бих взел парите при всички положения.

Усмивката на Саиф ал-Таар изчезна внезапно. Той се втренчи в Дравич и стисна чашата точкова силно, че едва не я строши.

— Мери си приказките — изсъска. — Много добре ги мери. Има обиди, които няма да понеса.

Зелените му, сякаш без клепачи очи се впиха в Дравич. Гигантът отново попи челото си, избягвайки погледа му, и измърмори:

— Добре де, добре. Ти си имаш твоите приоритети, аз си имам моите. Дай да оставим нещата така.

— Добре. — Саиф ал-Таар кимна, но гласът му не омекна. — Ще ги оставим така.

Помълчаха малко, след което мъжът повика момчето.

— Мехмет, изпрати доктор Дравич до хеликоптера. Дравич се изправи бавно, намръщи се на изтръпналите си крака и тръгна към изхода, доволен, че срещата е приключила.

— Ще се обадя веднага щом има нещо ново. Ще бъда в Луксор. Ако изобщо се покажат някъде, ще е там.

— Да се надяваме. Тук всичко е готово. Можем да прекосим границата и да установим позиции до няколко часа. Само трябва да знаем къде.

Гигантът кимна и тъкмо се готвеше да излезе от палатката, когато гласът на Саиф ал-Таар го спря.

— Намери липсващото парче, доктор Дравич. Възможности като тази идват веднъж в живота. Трябва да се възползваме, докато имаме шанс. Намери парчето.

Дравич изръмжа и излезе. След две минути се чу вой на двигател и хеликоптерът излетя.

Останалият сам Саиф ал-Таар се изправи и отиде до големия сандък в дъното на палатката. Извади ключа от робата си, отключи го и вдигна капака.

Срамуваше се, че имаше куфр съратници като Дравич, но нямаше избор. Беше твърде рисковано сам да пресича границата. Властите го издирваха. Чакаха го. Винаги го чакаха. Скоро, може би когато парчето се намереше, но не сега. Ако можеше да използва някой друг, който и да е друг, щеше да го направи, но единствено Дравич беше достатъчно компетентен и, което беше по-важно, му липсваха всякакви скрупули. И затова разчиташе на него. На изметта на земята, на мършата на човечеството. Пътищата на Аллах наистина бяха неведоми.

Наведе се и извади от мастиленосинята вътрешност на сандъка една малка огърлица. Вдигна я на светлината и накитът заблестя. Злато. Той я разклати и деликатните зърна, от които беше изработена, звъннаха мелодично. Върна я в сандъка и започна да изважда други предмети. Сандали. Кинжал. Майсторски изработена броня с все още здрави кожени каишки. Сребърен амулет във формата на котка. Огледа ги възхитено един по един.

Нямаше никакво съмнение, че са автентични. Когато Дравич му беше донесъл вестта за гробницата, беше отказал да повярва. Беше твърде хубаво, за да е истина. Твърде много надежда. А Дравич и преди беше грешил. На преценките му в тази област невинаги можеше да се вярва.

Едва когато взе предметите в ръце, както ги държеше сега, и когато ги видя със собствените си очи, повярва, че са истински. И че гробницата е онова, което твърдеше Дравич. Че Аллах му се е усмихнал. Усмихнал му се е с цялото си благоволение.

Той върна артефактите в сандъка, затвори го и го заключи. В далечината бумтенето на хеликоптера заглъхваше.

Гробницата беше само началото. И щеше да бъде краят, ако не откриеха липсващото парче. Всичко висеше на този косъм. Това беше

опорната точка, върху която балансираше съдбата им. Липсващото парче.

Той излезе от палатката и присви очи срещу яркото слънце. Горещината обаче не го притесняваше. Заобиколи лагера, изкачи се до върха на една ниска дюна и се загледа на изток през облите пясъчни хълмове, самотно черно петънце в необятната пустош. Някъде там беше. Някъде в това неизбродно море от палеца пустота. Някъде. Затвори очи и се опита да си го представи.

Кайро

Пътуването от Луксор продължи десет часа.

Влакът беше претъпкан и Халифа прекара цялото време, притиснат в ъгъла между една жена, която носеше кошница с гълъби, и някакъв старец с мъчителна кашлица. Въпреки тъпканицата и астматичното поклащане на влака спа непробудно през целия път със сакото, сгънато вместо възглавница, и с крака върху един сак със сушени фурми. Събуди го едно особено рязко спиране, при което главата му се удари в рамката на прозореца, но се чувстваше освежен и отпочинал. Прошепна утринната си молитва, запали цигара и се зае със закуската от хляб и козе сирене, която му беше приготвила Зейнаб, Подели я с кашлящия старец.

Влакът навлезе в предградията на Кайро малко преди шест сутринта. Срещата му е Мохамед Тауба, детектива, който водеше разследването по случая на Икбар, беше чак в девет, така че трябваше да убие почти три часа. Затова вместо да стигне с влака до центъра, слезе в Гиза и взе маршрутката до Паилпт ал-Симам, селото, в което беше израснал.

Това беше третото му посещение, откакто се беше изселил преди тринайсет години. Като дете си представяше, че винаги ще живее тук. След смъртта на Али обаче и тази на майка му, която беше последвала малко след това, селото вече не му се струваше същото. Всяка улица му напомняше за нещастията, всяка къща, всяко дърво. Не би могъл да остане тук и да понесе огромната празнота и загубата. Затова беше приел назначението в Луксор и се беше преместил да живее там. Другите два пъти, когато беше идвал, поводите бяха погребения.

Слезе от маршрутката на едно оживено кръстовище, погледна Хеопсовата пирамида, скрита наполовина от утринната омара, и пое по главната улица. Чувстваше се едновременно напрегнат и развълнуван.

Мястото се беше променило доста от детството му. Тогава беше най-обикновено село — няколко дюкянчета и къщи в подножието на

платото Гиза под безмълвния поглед на Сфинкса.

Сега, с разрастването на туристическия бизнес и неуморимото напредване на западните квартали на града, селото вече не беше същото. Улиците бяха пълни с магазини за сувенири и старите кирпичени къщи бяха отстъпили място на множество безлични бетонни постройки. Той се разходи сред тях — някои му бяха познати, други не — без да е сигурен защо е дошъл. Просто знаеше, че трябва да види селото си. Мина покрай предишния си дом, или по-скоро покрай мястото, където беше навремето — къщата отдавна беше съборена и на мястото ѝ се издигаше четириетажен бетонен хотел — с изглед към обора за камили, където с брат му бяха работили като деца. От време на време срещаше познати и се поздравяваха. Но поздравите бяха повече любезни, отколкото топли, далечни, в някои случаи дори хладни. Едва ли трябваше да се изненадва, като имаше предвид случилото се с Али.

Остана близо час, обзет от все по-силна меланхолия; чудеше се дали не беше сгрешил, като дойде, след което си погледна часовника, излезе от селото и тръгна през пясъците към платото. Слънцето вече беше изгряло, омарата се беше разнесла и пирамидите се виждаха съвсем ясно. Той ги погледа известно време, след което тръгна наляво към стръмния варовиков склон срещу Сфинкса, където се намираше гробището.

Долната част на гробището беше равна, край украсените гробове растяха кипариси и евкалипти. Близо до склона земята ставаше стръмна, гробовете ставаха по-прости и неподдържани, без зеленина, която да ги крие от стихииите, като бедно предградие в края на богат град.

Именно към тази част на гробището се изкачваше сега Халифа, провирайки се между плоските правоъгълни гробници, докато не стигна до два гроба в горния край на ограденото място — две очукани каменни плочи без никаква украса с изключение на камъните, циментирани в горния им край, с по два избледнели реда от Корана, изписани с боя отгоре. Гробовете на родителите му.

Той коленичи пред тях, целуна ги, първо този на майка си, след това на баща си, и прошепна по една молитва за двамата. Постоя малко със сведена глава, изправи се и бавно, сякаш краката му изведнъж бяха натезжали, тръгна нагоре по склона към най-високата му част, където

оградата беше паднала и по земята бяха насипани боклуци и животински изпражнения.

В този ъгъл имаше само един гроб, забутан точно до стената, като изолиран от другите. Беше още по-прост от тези на родителите му, най-обикновен правоъгълник от евтин цимент без стихове от Корана. Спомни си как трябваше да се моли на духовниците да му разрешат да го разположи тук; как го беше направил с двете си ръце посред нощ, за да не го види никой от селото; как беше плакал, докато беше работил. Господи, как беше плакал!

Коленичи до гроба, наведе се и долепи бузата си до хладната му повърхност.

— О, Али — прошепна. — Братко мой, живот мой. Защо? Защо? Моля те, кажи ми защо?

Мохамед Абд ел-Тауба, детективът, който отговаряше за случая на Икбар, приличаше на мумия. Кожата му беше суха и сбръчкана, бузите му бяха хлътнали, а устните му бяха вечно застинали в нещо средно между гримаса и усмивка.

Работеше в една мръсна сграда на „Шария Бур Саид“. Бюрото му беше забутано в ъгъла на задимено помещение, което споделяше с още четирима колеги. Халифа пристигна малко след девет и след като си размениха обичайните любезности и пиха чай, двамата детективи се захванаха за работа.

— Значи се интересувате от стария Икбар — каза Тауба и запали нова цигара, макар че фасът на предишната още димеше в препълнения пепелник.

— Мисля, че е възможно случаят да е свързан с един наш случай в Луксор — отвърна Халифа.

Тауба издиша две струи дим през ноздрите си.

— Кофти работа. Имали сме какви ли не убийства, но като това... Направо са го накълцали. — Той бръкна в чекмеджето, извади една папка и я сложи на бюрото. — Докладът на патолога. Многобройни рани от остър предмет по лицето, ръцете и тялото. И изгаряния.

— От пура ли?

Тауба изръмжа утвърдително.

— Ами раните? От какво са причинени.

— Интересно. Патологът не беше сигурен. Метален предмет, но прекалено къс и широк, за да е нож. Смята, че може би е археологическа мистрия.

— Мистрия ли?

— Нали се сещате, като зидарска мистрия. От тези за замазване, запълване на дупки с цимент и такива работи. Така пише в доклада.

Халифа отвори папката и прочете доклада. Снимките на стареца мъртъв на пода на магазина си и след това на голия му труп върху масата за аутопсии го накараха да потръпне. Коментарите на патолога се покриваха почти дословно с онези на Ануар в доклада му за Абу Наяр.

„Видът на инструмента, причинил гореописаните наранявания, е неизвестен“ гласеше документът в типичния сух, дехуманизиран стил на всички подобни документи. „Патологията на разрезите е несъвместима с рани, причинени от нож. Формата и ъгълът на раните предполага, че са нанесени вероятно с мистрия, каквато използват строителите, археолозите и др., въпреки че за това няма категорични доказателства.“

Халифа задържа погледа си върху думата „археолози“, преди да погледне отново към Тауба.

— Кой е открил тялото?

— Собственикът на съседния магазин. Заподозрял нещо, когато Икбар не дошъл на работа. Вратата не била заключена, влязъл и го намерил.

— И кога е станало това?

— В събота сутринта. Изобщо не знам как вестникарите успяха да се доберат толкова бързо. Имам чувството, че те извършват половината престъпления в Кайро, за да има какво да пишат на другия ден.

Халифа се усмихна.

— Икбар занимаваше ли се с антики?

— Сигурно. Всички за този бизнес се занимават с антики. Няма досие при нас, но това не значи нищо. Ресурсите ни стигат да се занимаваме само с едрите риби. Когато става въпрос за инцидентни простъпки, сме склонни да си затваряме очите, иначе трябва да напълним всички затвори отгук до Абу Симбел.

Халифа прелисти още веднъж доклада и отново стигна до думата „археолози“.

— Чували ли сте напоследък за нещо необичайно на пазара, на антики?

— Какво необичайно?

— Нещо много ценно. За което си струва да се убива?

Тауба сви рамене.

— Не се сещам. Имаше някакъв грък, дето изнасяше артефакти, маскирани като репродукции, но това беше преди няколко месеца. Не се сещам за нищо по-скорошно. Освен ако не броим онази работа в Сакара.

Халифа вдигна поглед.

— Сакара?

— Вчера следобед. Двама англичани се замесили в престрелка и избягали с откраднатото такси. Очевидно жената е взела нещо от една от къщите при разкопките.

Той подвикна към другия край на стаята на единия от колегите си, възпълен мъж с огромни петна от пот под мишниците.

— Ей, Хелми! Ти нали имаше приятел в управлението на Гиза. Какво казва за стрелбата в Сакара?

— Нищо особено изръмжа Хелми и ухапа огромно парче сладкиш. — Никой не знае какво става, освен че жената е взела нещо. Някаква кутия или нещо подобно.

— Имат ли представа коя е?

Хелми набута поредната порция сладкиш в устата си и сиропът потече по брадата му.

— Дъщеря на един от археолозите. Един от инспекторите в тефиша я познал. Някой си Мъри или нещо такова.

„Мъри — помисли Халифа. — Мъри.“

— Не е ли Мъдрей? Майкъл Мъдрей?

— Същият. Почина преди два-три дни. Инфаркт. Дъщерята открила тялото.

Халифа извади от джоба си бележник и химикалка.

— Я да видя дали съм разбрал правилно: жената намира тялото на баща си преди два дни, след това се връща вчера и взема нещо от къщата при разкопките...

— Шофьорът, който ги е возил, смята, че са го взели от някаква гробница — каза Хелми. — Каза, че излезли в пустинята, взели нещо като кутия за пица...

— Ако не намесиш храна, няма да си ти, Хелми! — извика един от колегите му.

— Цуни ми гъза, Азиз... та взели кутията, върнали се и някой започнал да стреля по тях. Но след това хората от селото отдолу казали, че стрелял онзи, дето бил с жената. Казвам ти, никой не знае какво става.

— Знае ли се кой е мъжът?

Хелми поклати глава. Халифа се замисли.

— Има ли възможност да говоря с приятеля ти от Гиза?

— Няма проблем, но едва ли ще ти каже нещо повече. Както и да е, него го отстраниха от случая. Ал-Мухабхарат пое нещата миналата нощ.

— Тайните служби? — Халифа се изненада.

— Явно искат да покрият нещата. Лоша реклама на Египет и освен това е замесена туристка. Даже не го пуснаха по новините.

Халифа драсна нещо в бележника си.

— А с някой друг бих ли могъл да говоря? — попита след кратка пауза.

Хелми бършеше трохите от бюрото си.

— Мисля, че в британското посолство има някакъв, дето познава жената. Ортс или нещо такова. Младши аташе. Само това знам.

Халифа си записа името и пъкна бележника джоба си.

— Мислите ли, че са свързани? — попита Тауба.

— Нямам представа. Не виждам никаква очевидна връзка. Просто интуиция... — Той спря, без да довърши изречението, и взе доклада на патолога. — Може ли да го копирам?

— Разбира се.

— Освен това искам да огледам магазина. Възможно ли е?

— Няма проблем.

Тауба бръкна в бюрото си и извади един плик.

— Адресът и ключовете. Намира се на Хан ал-Халили. Свалили сме всички отпечатъци и сме прибрали веществените доказателства.

Той го подхвърли на Халифа, който го хвана и се изправи.

— До няколко часа ви го връщам.

— Спокойно. Аз съм тук до късно. Винаги седя до късно, по дяволите.

Стиснаха си ръце за довиждане и Халифа тръгна към вратата. Вече беше почти излязъл, когато Тауба му извика:

— Ей, Халифа, забравих да ви попитам... родата ви не беше ли от Назлат ал-Самам?

Халифа се поколеба.

— От Порт Саид е — каза и изчезна в коридора.

Луксор

Нещото, за което Дравич съжеляваше най-много през живота си, единственото нещо, за което съжеляваше, беше, че не уби момичето. След като я беше изчукал, трябваше да ѝ пререже гърлото и да я хвърли в някоя яма. Но не го беше направил. Беше я оставил да си пълзи. И тя естествено беше допълзяла право в полицията и им беше разказала какво е направил — и бум! Беше дошъл краят на кариерата му.

Добре, беше си намерил добър адвокат и бяха убедили съдебните заседатели, че всичко е било по взаимно съгласие. Но калта остана. Светът на египтологията е малък и не след дълго всички знаеха, че Каспар Дравич е изнасилил една от доброволните си сътруднички и, което е по-лошо, се е измъкнал ненаказан. Субсидиите пресъхнаха, отказваха му концесии и издателите престанаха да отговарят на обажданията му. На трийсет години с приключена кариера. Защо, защо просто не я беше убил? Повече никога не би направил същата грешка. Оттогава никога не беше правил същата грешка.

Той тръсна глава, за да се върне в настоящето, и махна на съдържателя на кафенето да му донесе още кафе. На съседната маса двойка руси скандинавци, момче и момиче, се бяха надвесили над някакъв туристически справочник и бележеха нещо с химикалка. Момичето беше привлекателно, с плътни устни и дълги бели крака. Дравич си позволи да пофантазира малко как тя крещи в болезнен екстаз, докато ѝ го вкарва в стегнатия розов анус, но след това се насили да върне съзнанието си към работата по гробницата.

Почти цялата предишна нощ бяха изнасяли последните артефакти — дървената погребална плоча, базалтовия Анубис,

алабастровите съдове. Беше останал само ковчегът, ярко боядисан и изписан с нескопосни йероглифни текстове. Щяха да го изнесат тази вечер. Всичко друго беше сложено в сандъци и изпратено на юг към Судан, откъдето щеше да стигне до пазарите на Европа и Далечния изток.

Добра стока, една от най-добрите, които беше виждал. Късния период, Двадесет и седмата династия, сто отделни предмета, груба изработка, но всичките в добро състояние — трябваше да изкарат няколкостотин хиляди, ако не и повече. Което при десет процента комисиона означаваше доста тлъста сума за него. Сравнено с голямата плячка обаче това беше нищо. Сравнено с голямата плячка всичко, което някога беше изнасял контрабандно, беше нищо. Това щеше да е ударът на живота му. Късметът, който чакаше. Краят на всички неприятности.

Само че ако намереше липсващото парче. То беше ключът. Ласаж и онази Мъдрей държаха бъдещето му в ръцете си. Къде бяха? Какво крояха? Колко знаеха?

Отначало се беше изплашил, че ще занесат парчето право при властите. Фактът, че не го бяха направили, беше източник както на облекчение, така и на тревога. Облекчение, защото означаваше, че все още има шанс да си го върне. Тревога, защото означаваше, че някой от тях можеше да е решил да се състезава за плячката.

Вече се страхуваше точно от това. Времето привършваше, както беше казал Саиф ал-Таар. Не можеха да чакат вечно. Колкото повече парчето стоеше у тях, толкова повече нарастваха шансовете плячката да му се изплъзне от ръцете. Всичките му надежди, всичките му мечти...

— Какво правиш? — измърмори на себе си. — Какво правиш, да ти го начукам?

Наблизо прозвуча неодобрително мърморене. Той вдигна глава и видя, че скандинавската двойка го гледа.

— Да? — изръмжа той. — Какво има?

Те припряно платиха и излязоха.

Кафето му пристигна и той започна да го сърба, загледан в хълмовете на Тива, кафяви и масивни на фона на бледосинята възглавница на небето.

Онова, което не разбираше, беше как Ласаж и момичето, ако имаха намерение да преследват плячката сами, щяха да го направят само с един фрагмент. Естествено Ласаж беше един от най-добрите археолози тук. Възможно беше да разгадае всичко само от едно-единствено парче. Но Дравич се съмняваше. Щеше да им трябва нещо повече. И за да го получат, трябваше да дойдат в Луксор. Затова стоеше и ги чакаше тук, а не в Кайро. Ако се покажеха някъде, щеше да е тук. Сигурен беше. Въпрос на време. С каквото естествено почти не разполагаше.

Той допи кафето, бръкна в джоба си и извади пура, дълга и дебела. Размачка я между палеца и показалеца си, наслаждавайки се на пукането на изсушените тютюневи листа, лапна я и я запали. Топлата ласка на дима го успокои и повдигна настроението му. Той протегна крака и се замисли за онази Мъдрей, за тялото ѝ — за стройните ѝ бедра, за стегнатия бюст, за високия задник. За нещата, които би искал да прави с нея. Нещата, които *щеше* да направи. Мисълта го накара да измърка от удоволствие. Нещо, което тя определено нямаше да прави, заемеше ли се с нея. Той погледна издутината на панталона си и избухна в смях.

Кайро

Магазинът на Икбар се намираше на една тясна уличка близо до „Шария ал-Муиз“, претъпкана с народ пешеходна улица, която минаваше като артерия през сърцето на Ислямския квартал на Кайро. На Халифа му беше нужно известно време да я открие и още повече време, за да открие магазина, чиято фасада беше закрыта от мръсна стоманена ролетка — и освен това беше почти закрыт от една сергия за ядки и сладкиши.

Накрая все пак го намери, вдигна ролетката, отключи и влезе. Над главата му дръннаха звънчета.

Вътре беше претрупано и мрачно, целите стени бяха в рафтове, отрупани с антикварни вехтории и купчини месингови лампи, мебели и други сортирани предмети, накамарени в ъглите. От стените го гледаха дървени маски; от тавана висеше препарирана птица. Миришеше на кожа, стар метал и, така му се струваше на Халифа, на смърт.

Той се огледа, изчака очите му да свикнат с тъмнината и пристъпи към тезгяха, където част от пода беше очертана с тебешир и по дъските имаше тъмнокафяви петна от кръвта на Икбар. Няколко по-малки тебеширени кръгчета, наобиколили по-големия като луни край планета, бележеха следите от пухкавата сива пепел от пура. Той се наведе, пипна една, след което се изправи и заобиколи тезгяха.

Не хранеше надежда да намери кой знае какво. Ако, както подозираше, Икбар беше купил някакви антики от Наяр, най-вероятно беше те да са се продали или да са били взети от онези, които го бяха убили. Дори да имаше нещо, се съмняваше, че ще го намери. Търговците на антики в Кайро бяха всеизвестни с изобретателността, с която криеха ценностите си. И все пак си струваше да поогледа.

Отвори няколко чекмеджета и претърси съдържанието им. Надигна голямото огледало на едната стена с надеждата, че зад него

може да има сейф, но нямаше. Мина покрай два стари плетени коша, влезе в стаичката зад магазина и щракна лампата.

Помещението беше малко и претрупано като другото. Покрай едната стена имаше няколко очукани кантонерки, а в ъгъла стоеше черно-златиста статуя в човешки ръст, евтина репродукция на някой от пазителите на гробницата на Тутанкамон. Халифа отиде до нея, погледна я в очите и каза:

— Бау!

Кантонерките бяха натъпкани догоре с измачкани хартии и след двайсет минути Халифа се отказа да търси нещо в тях и излезе в предната част на магазина.

— Все едно да търсиш игла в копа сено — измърмори той, загледан в отрупаните с боклуци рафтове. — Без даже да си сигурен дали има игла.

Повъртя се още около час, отваряйки кутии и чекмеджета, и накрая се отказа. Ако тук се криеха някакви уликите около убийството на стареца, те се бяха изгубили някъде дълбоко в тази сбирщина и единственият начин да ги открие беше да изпразни помещението. Огледа за последно тезгяха, изключи осветлението в задното помещение, въздъхна примирено, извади ключовете от джоба си и тръгна към вратата.

През прозореца го гледаше лице.

Малко лице, мръсно, долепено толкова силно до стъклото, че носът му се беше сплескал. Халифа отвори вратата. Едно парцаливо момиченце, не повече от пет-шест годишно, стоеше на прага и се взираше с интерес зад рамото му към вътрешността на магазина. Той клекна пред него и каза:

— Здравей.

Момиченцето почти не го забеляза, толкова беше погълнато от вътрешността на магазина. Той го хвана за ръката и повтори:

— Здравей. Аз съм Юсуф. Ти коя си?

Кафявите очи на детето го стрелнаха за миг, после отново се върнаха към сцената зад него. Момиченцето издърпа ръката си и посочи към сумрака.

— Там има крокодил. — И посочи един стар дървен сандък с изящна месингова заключалка.

— Така ли? — усмихна се Халифа и си спомни как като дете беше абсолютно убеден, че под леглото на родителите му живее дракон. — И откъде знаеш?

— Зелен — каза момиченцето, без да обръща внимание на въпроси му. И нощем излиза и яде хора.

Крайниците ѝ бяха болезнено тънки, а коремът ѝ беше подут. Улично дете, изпратено да рови из боклуците от родителите си, които не са могли да намерят друг начин да го изхранят. Халифа отметна кичур сплъстена коса от очите ѝ. Стана му жал. Изобщо не беше чудно, че фундаменталистите се радваха на такава подкрепа. Методите им можеше да се гротескни, но поне се опитваха да спечелят сърцата на тези хора и да им предложат някаква надежда за по-добро бъдеще.

Той се изправи и попита:

— Обичаш ли сладкиши?

Момиченцето за пръв път му посвети цялото си внимание.

— Да.

— Чакай малко.

Той отиде до сергията пред магазина и купи два големи сладкиша. Като се върна, откри, че момиченцето е влязло в магазина. Подаде му сладкишите и то загриза единия.

— Знаеш ли какво има там? — попита го детето и посочи една голяма месингова лампа.

— Не знам.

— Джин — отвърна то с пълна уста. — Казва се ал-Гул. На десет милиона години е и може да се превръща в каквото си поиска. Когато онези хора дойдоха при господин Икбар, аз исках да му помогне, но той не поиска.

Каза го толкова невинно, че в първия момент Халифа не осъзна значението на думите. После сложи внимателно ръка на рамото на детето и го обърна към себе си.

— Ти беше ли тук, когато онези лошите дойдоха да измъчват господин Икбар?

Момиченцето се беше съсредоточило върху сладкиша и не отговори. Вместо да продължи, Халифа замълча и го остави да го яде.

— Как каза, че се казваш? — попита детето накрая и вдигна поглед.

— Юсуф. А ти?

— Мая.

— Хубаво име.

Тя оглеждаше втория сладкиш.

— Може ли да си го запазя за по-късно?

— Разбира се.

Тя мина зад тезгяха, измъкна лист амбалажна хартия, уви сладкиша и го пъкна в джоба на роклята си. После попита:

— Искаш ли да видиш нещо?

— Да.

— Тогава си затвори очите.

Халифа го направи. Дочу тупкане на боси крачета към задната част на магазина.

— Сега ги отвори.

Той го направи. Момиченцето беше изчезнало.

Халифа изчака малко и тръгна натам, откъдето беше долетяло гласчето. Оглеждаше сумрачното помещение. Забеляза косата ѝ, която се подаваше иззад старите плетени кошове.

— Страхотно скривалище — каза и се надвеси над нея.

Тя го погледна и се усмихна. Но усмивката ѝ изведнъж започна да помръква, после изчезна и в следващия момент момиченцето вече хълцаше, горещите сълзи се стичаха на вадички по мръсното ѝ личице, тялото на детето трепереше като листо. Халифа я вдигна и я прегърна.

— Стига, стига — шепнеше и милваше мръсната коса на момиченцето. — Няма страшно, Мая. Няма страшно.

Закрачи из магазина с детето на ръце — напяваше една стара песничка, която му беше пяла майка му. Чакаше детето да се наплаче. Накрая то спря да трепери и дишането му се успокои.

— Ти си се скрила зад кошовете, когато те са дошли, нали, Мая? — попита тихо Халифа.

Тя кимна.

— Можеш ли да ми разкажеш?

Тя мълча дълго, после прошепна в ухото му.

— Бяха трима.

И след продължителна пауза продължи:

— Единият имаше дупка на главата. — Отдръпна се малко от рамото на Халифа и докосна челото му. — Ето тук! А другият беше голям като великан и беше бял, и имаше смешно лице.

Смешно ли?

Беше лилаво. Тя прокара пръсти по бузата си. — Ето тук беше лилаво. А тука беше бяло. И имаше нещо като нож и промуши с него господин Икбар. А другите двама го държаха. Аз исках ал-Гул да дойде и да му помогне, но той не дойде.

Речта ѝ се забърза, разказът се изливаше несвързано, на един дъх: как лошите дошли и започнали да разпитват Икбар; как ги наблюдавала от скривалището си; как намушкали стария Икбар и продължили да го мушкат даже след като им казал всичко; как след това си тръгнали, но нея я било страх да излезе, защото в магазина имало призраци, и как избягала и не казала на никого, защото ако майка ѝ разбере, че вместо да проси, е била при Икбар, щяла да я набие.

Халифа слушаше мълчаливо, милваше косата ѝ и я чакаше да му разкаже всичко по своя си начин, докато сглобяваше мислено парчетата от историята. Накрая тя свърши и млъкна изведнъж като играчка с изтощени батерии. Той я сложи да седне на тезгяха, извади носната си кърпичка и попи очите ѝ. Тя извади втория сладкиш и го загриза.

— Сигурно много те е яд на ал-Гул — каза той и избърса сопола от носа ѝ. — Сигурен съм, че е искал да помогне. Но не е могъл да излезе от лампата.

Тя го погледна над сладкиша.

— Защо?

— Защото един джин излиза от лампата си само когато някой я потърка. Трябва да го призовеш в нашия свят.

Тя се намръщи, сякаш осмисляше информацията, след което по устните ѝ плъзна лека усмивка, все едно приятел, който я беше излъгал, все пак в крайна сметка се беше оказал верен. После попита:

— Да потъркаме ли лампата?

— Ами, може — отговори Халифа, — но трябва да знаеш, че един джин може да се извика само три пъти. И ще е срамота да го викаме без причина, нали така?

Момиченцето отново смръщи вежди.

— Да — каза накрая. А след това внезапно заяви: — Харесвам те.

— И аз те харесвам, Мая. Ти си много смело момиченце.

Изчака малко и добави:

— Мая, трябва да те попитам няколко неща.

Тя не му отговори, а отхапа от сладкиша и започна да люлее крака и да тропа с пети по тезгяха.

— Виж сега, аз искам да хвана хората, които са измъчвали господин Икбар. И мисля, че ти можеш да ми помогнеш. Ще ми помогнеш ли?

Петите ѝ продължаваха да тупкат ритмично по тезгяха.

— Добре.

Той се облегна до нея. Тя се притисна към него.

— Каза, че лошите искали нещо от господин Икбар. Помниш ли какво?

Тя се замисли и поклати глава.

— Сигурна ли си?

Още едно поклащане на глава.

— Помниш ли какво каза господин Икбар на тези хора? Какво им каза, докато те го мушкаха?

— Каза, че го е продал.

— И на кого каза, че го е продал? Помниш ли?

Тя сведе поглед и се намръщи — гледаше краката си, които продължаваха да подритват тезгяха. Когато вдигна очи, лицето ѝ беше смутено.

— Добре, добре. — Халифа я погали по главата. — Няма нищо.

Трябваше дай помогне някак. Дай подскаже нещо, за да може тя да се сети. Сети се за разговора си с Тауба и попита напосоки.

— Господин Икбар да не би да им каза, че го е продал на някакъв англичанин?

Внезапно ентузиазирано кимване.

— Да не би да каза, че го е продал на един англичанин, който работел в Сакара? — Произнесе думите бавно и отчетливо. Кратка пауза и ново кимване. Той реши да задържи малко топката.

— Мая, помниш ли скоро тук в магазина да е идвал един човек?

Преди години беше посетил няколко лекции на професор Мъдрей в американския университет и сега се опитваше да ѝ го опише.

— Висок. С много бяла коса и смешни кръгли очила, и...

Тя го прекъсна развълнувана.

— Можеше да си маха палеца! Беше много смешно!

Дошъл в магазина преди няколко дни, така обясни, и докато Икбар отишъл да потърси нещо в задната част на магазина, я попитал иска ли да види един фокус и тя каза „Да!“, и той хванал палеца си и го махнал. Много се смяла, така каза.

— А той купи ли нещо от господин Икбар? — попита Халифа.

Тя пхна пръст в носа си.

— Картина.

— Картина ли!

Тя извади сополивия си пръст и описа с него квадрат върху тезгяха.

— Ей такава. Отдолу имаше змии. И... — замисли се, търсейки правилната дума — фигури — каза накрая.

„Фигури“ — помисли си Халифа. Фигури. Можеше да са и йероглифи. Предмет с йероглифи по него.

— Аз помогнах на господин Икбар да го опакова — продължи момиченцето. — В кутия. Винаги му помагам да опакова.

И пак захапа сладкиша. Халифа се отлепи от тезгяха и закрачи из магазина.

„Ето ги парчетата от мозайката — помисли си. — Наяр идва в Кайро и продава някакъв артефакт на Икбар. Мъдрей го купува от Икбар и го отнася в Сакара. Наяр е убит. Икбар е убит. Мъдрей умира от инфаркт, което може и да не е случайност. Дъщерята на Мъдрей отива в Сакара и взема предмета. Непознати се опитват да я спрат.“

Вместо да се изяснява, ситуацията изглеждаше още по-заплетена. От къде на къде Мъдрей беше купил крадена антика? Какво точно се бе случило вчера в Сакара? Как точно се беше забъркала дъщерята на Мъдрей?

Предметът. Той беше ключът. Какъв беше този предмет, който всички толкова напиреха да притежават? Какъв? Какъв? Какъв?

Обърна се към момиченцето. Нямаше смисъл да го разпитва повече за картината. Явно му беше казало каквото знаеше. Единствената друга възможност беше да знае за други артефакти, които Икбар да е получил от Наяр и които все още можеше, само можеше, да са някъде тук.

— Мая — попита я внимателно, — господин Икбар имаше ли някакво тайно място тук в магазина? Някъде, където да си слага много

важни неща?

Тя не му отговори, но отклони очи от неговите и се зазяпа в коленете си. Нещо в държането ѝ — стягането на устните, стиснатите юмручета му подсказа, че въпросът е попаднал в целта.

— Мая, помогни ми, моля те. Моля те.

Тя не отговори.

— Мисля, че господин Икбар би желал да ми кажеш. — Той хвана ръцете ѝ. — Защото ако не ми кажеш, няма да мога да заловя лошите.

Тя мълча още малко, после го погледна.

— Ако ти покажа, ще може ли да взема лампата с ал-Гул?

Халифа се засмя и я свали на земята.

— Сделката ми се струва справедлива. Показваш ми скривалището и вземаш джина.

Момиченцето се засмя доволно, хвана го за ръката и го заведе в стаичката зад магазина.

— Само аз знам за това — каза и отиде при дървената статуя на пазителя в ъгъла. — Даже и призраците не го знаят. То е тайно.

Статуята беше черна, със златен шлем, жезъл, сандали и пола. Момиченцето бръкна под полата, която привидно беше от солидно дърво, и натисна силно. Чу се леко изщракване и едно тайно чекмедже излезе бавно като пълнител на пистолет. Мая го извади, остави го на пода, обърна се отново към статуята и разви внимателно палеца на единия крак. Вътре имаше кухня, от която извади метално ключе. Пъхна го в ключалката на чекмеджето, завъртя го два пъти и отвори тайника.

— Страхотно скривалище, нали?

— Наистина. — Халифа беше коленичил до нея. — Направо страхотно.

Чекмеджето имаше две отделения. В първото имаше дебела пачка банкноти, няколко документа и буркан, пълен с нешлифовани тюркоази. В другото имаше торбичка от плат, завързана с връв. Халифа взе торбичката, развърза връвта и подсвирна, като видя съдържанието ѝ.

Вътре имаше няколко предмета: железен кинжал с груба кожена ивица, омотана около дръжката; сребърен амулет във формата на колона; златен нагръдник; малък керамичен съд за балсам с лицето на

бога — джудже Бес, гравирано отпред; и три бледосини фаянсови шабти. Той ги огледа внимателно и се обърна към момиченцето. Обаче него вече го нямаше.

— Мая — извика той и когато тя не му отговори, отиде в предната част на магазина. — Мая!

Нямаше я. Нямаше я и бронзовата лампа на ал-Гул. Халифа излезе от магазина и огледа улицата, но детето си беше отишло.

— Довиждане, Мая — прошепна той. — И дано Аллах ти се усмихне.

Луксор

Сюлейман ал-Рашид дремеше на килимчето в сянката на подвижната си тоалетна, когато чу металическо проскърцване на стъпки, сякаш някой се качваше по стъпалата на фургона над главата му.

Друг път щеше да отиде да види дали имат нужда от тоалетна хартия и да се разположи на подходящо място за евентуален бакшиш, след като клиентът излезе. Но обедната жега беше прекалено силна и затова той остана където си беше, с ръка под главата. По пода на фургона отгоре кънтяха стъпки.

Не усети веднага, че става нещо нередно. Вярно, чу се някакъв необичаен шум от разплискана течност, но той предположи, че клиентът е излял кофата в ъгъла, за да почисти тоалетната чиния. Нямаше нужда, тъй като Сюлейман поддържаше идеална чистота в тоалетната, но някои хора, особено германците, бяха вманиачени на тази тема и затова Сюлейман само се обърна на другата страна.

След това обаче усети миризма на бензин и едновременно чу как от пода на фургона се процежда някаква течност и капе на пясъка до него. Изправи се.

— Ей! — извика и излезе пред фургона. — Какво...

Силен удар изотзад го повали върху стълбите на фургона.

— Донесете го тук — изсъска някакъв глас отгоре.

Две яки ръце хванаха Сюлейман през гърдите и го вдигнаха. Други ръце го грабнаха отгоре и го повлякоха във вътрешността на фургона. Той се опита да окаже съпротива, но още беше замаян от

удара по главата и не можа да направи нищо. Вонята на бензин го задави.

— Оковете го — нареди гласът. — Тук. За тръбата.

Чу се щракане и китката му се оказа стегната в метал. Някой изви болезнено другата му ръка и се чу още едно щракане. Челюстите на белезниците се впиха в плътта му.

— Бензин.

Течността обля лицето и джелабата му. Той се опита да се предпази, но белезниците държаха здраво ръцете му. Течността изгори невидящите му очи и опари устата му. Не виждаше нападателите си, но и не беше нужно. Знаеше кои са.

Струята спря. Чу се шум на захвърлена празна туба и стъпките на нападателите, които се отдалечаваха от фургона. За миг настъпи пълна тишина, след което Сюлейман чу драсването на клечка кибрит. Интересно, но не изпитваше никакъв страх. Да, беше го яд и му беше жал за семейството му. Как щяха да оцелеят без него? Но не и страх.

— Ибн шармута! Я ха-ин! — изсъска един глас отвън. — Син на курва! Предател! Това се случва с всички, които информират за Саиф ал-Таар!

Настъпи кратка тишина, след което Сюлейман чу свиете — нето на пламъка и усети горещината, която пропълзя светкавично към него по пода на фургона.

— Господ да се смили над душите ви! — прошепна, опитвайки се отчаяно да освободи ръце от белезниците. — Всемогъщият Аллах да ви прости!

След това огънят го погълна и се чуваха само писъците му.

Кайро

Един час след като беше напуснал магазина на Икбар, Халифа седеше срещу Криспин Оутс в кабинета му в британското посолство. Не се беше обадил предварително за среща, просто беше отишъл непоканен. Оутс очевидно не беше доволен от посещението, но нямаше голям избор, освен да покани детектива. В момента си го връщаше с възможно най-неуслужливо и покровителствено държане, въпреки безупречната си английска учтивост.

— Значи нямате представа къде е отишла госпожица Тара Мълрей? — попита Халифа.

Оутс въздъхна с досада.

— Никаква представа, господин Халифа. Както ви обясних преди минути, видях за последно госпожица Мълрей онзи ден, когато я взех от хотела и я доведох в посолството. Оттогава не съм имал никакъв контакт с нея. Ъ-ъ-ъ... тук не се пуши.

Халифа тъкмо беше извадил цигарите си от джоба на сакото. Върна ги и леко се поприведе. Нещата от магазина на Икбар тежаха във вътрешния му джоб.

— Имаше ли нещо необичайно в държането ѝ? — попита той.

— На госпожица Мълрей ли?

— Да. На госпожица Мълрей.

— Какво имате предвид под необичайно?

— Имам предвид дали изглеждаше... разтревожена?

— Току-що беше открила тялото на баща си. Според мен при тези обстоятелства всеки би изглеждал разтревожен, не мислите ли?

— Имам предвид, когато видяхте госпожица Мълрей за последно, стори ли ви се, че тя има някакви неприятности? Например да е била изплашена? Или преследвана?

Не, отвърна Оутс, доколкото си спомнял, не изглеждала по нито един от гореизброените начини.

— Казах всичко това и на полицаите от Гиза. Естествено за мен е удоволствие да ви съдействам, но всичко това започва да ми се струва малко... повтарящо се.

— Съжалявам — каза Халифа. — Ще се опитам да не ви отнема прекалено много време.

Остана още двацет минути. Колкото повече въпроси задаваше, толкова повече се убеждаваше, че Оутс знае повече, отколкото показва. Но какво знаеше и защо искаше да го запази в тайна, бяха неща, които очевидно не смяташе да разкрива, и накрая Халифа реши, че едва ли ще изкопчи нещо повече. Отмести стола си и стана.

— Благодаря ви, господин Ортс. Извинете за безпокойството.

— Няма защо, господин Халифа. За мен беше удоволствие. И съм Оутс. О-у-т-с — произнесе по букви.

— О, да. Извинявам се. Аз пък съм инспектор Халифа.

Двамата се ръкуваха сковано и Халифа тръгна към вратата. След две крачки обаче спря, извади бележника си и надраска нещо на една чиста страница.

— Само един последен въпрос. Това говори ли ви нещо?

Показа страницата на Оутс. На нея имаше грубоват квадрат, точно такъв, какъвто момиченцето беше нарисувало в магазина на Икбар с няколко йероглифа вътре и редица от змии в долната част. Оутс го погледна и мускулите на челюстта му се стегнаха едва забележимо.

— Не — отвърна след кратка пауза. — Боя се, че не.

„Лъжец“ — помисли си Халифа.

Задържа за миг погледа на Оутс и прибра бележника в джоба си.

— Ами добре. Просто се сетих нещо. Още веднъж ви благодаря за помощта.

— Не мисля, че успях да ви помогна кой знае колко — отвърна Оутс.

— Тъкмо обратното. Бяхте извънредно... полезен.

Халифа се усмихна и излезе през вратата.

В кабинета си Чарлз Скуайърс изключи интеркома, по който слушаше разговора, и се облегна в стола си. Известно време остана неподвижен, взирайки се в тавана с лека гримаса, след което се наведе отново, взе телефона и бързо набра някакъв номер. Чуха се три позвънявания и изщракване.

— Джемал — каза той. — Мисля, че имаме проблем.

Луксор

Стигнаха средата на пътя до Луксор следобед, след като бяха пътували почти двацет часа.

Можеха да изминат целия път за една трета от това време, но Даниел беше настоял да избегнат пътуването през Среден Египет.

— На юг от Бени Суеф гъмжи от фундаменталисти — обясни той. — Не можеш и да се изплюеш, без Саиф ал-Таар да разбере. Освен това има полицейски постове на всяко разклонение. Чужденците пътуват в този район само с придружител. Ще ни хванат преди да сме изминали и десет километра.

Затова вместо да поемат право на юг по магистралата за Луксор покрай Нил, тръгнаха на изток към ал-Васта в пустинята.

— Ще отидем до Червено море — каза той, докато чертаеше маршрута на картата, — а след това ще следваме брега на юг до ал-КуIZEИР. След това отново ще влезем навътре и ще стигнем до Нил тук, в Кус, малко по на север от Луксор. Така ще избегнем магистралата.

— Струва ми се доста обиколно.

— Да — съгласи се той. — Но си има предимства. Като например да стигнем до Луксор живи.

Учудващо, като се имаха предвид обстоятелствата, но пътешествието се оказа много приятно за Тара. По пътя на изток нямаше много движение и Даниел вдигаше до сто и четиридесет километра в час. После слънцето залезе зад тях, падна мрак и те останаха сами наред пустинята. Въздухът беше чист и леденостуден, над главите им трепкаха милион звезди.

— Прекрасно е — извика тя, докато се носеха през пустошта. — Никога не съм виждала толкова много звезди.

Даниел забави малко.

— Египтяните вярвали, че звездите са деца на богинята на нощта Нут. Тя ги раждала всяка нощ и ги поглъщала на сутринта. Освен това

вярвали, че са душите на мъртвите, очакващи в мрака завръщането на бога на слънцето Ра.

Тя го хвана по-здраво през кръста, наслаждавайки се на топлината и твърдостта на тялото му. Изведнъж всичко, което се беше случило през последните два дни, ѝ се стори съвсем далечно.

Спряха да пренощуват в едно рибарско селце на брега и намериха в местното кафене стая с две легла и изглед към морето.

Даниел заспа почти моментално. Тара дълго остана будна — слушаше плискането на вълните и гледаше на лунната светлина лицето на Даниел, загоряло и силно, със смръщени вежди, сякаш мислите му го тревожеха. Той заговори насън и тя не можа да се сдържи и се наведе, за да го чуе. Изричаше някакво име. Женско име. Мери. И отново и отново. Мери. Стомахът ѝ се сви и тя се отдръпна и се загледа през прозореца необяснимо натъжена.

На сутринта не каза нищо за това и след като закусиха набързо, на разсъмване продължиха на юг към Хургада, Порт Сафага и ел-Хамаравейн, докато не стигнаха до ал-КуIZEИР и не поеха отново на запад. Вятърът биеше в лицата им, каменистата пустиня се изнизваше от двете им страни.

Пристигнаха в Кус в два и в западен Луксор след още половин час. Докато сградите и колите ги заобикаляха все по-нагъсто и улиците се изпълваха с хора, Тара се снишаваше все повече зад гърба на Даниел, сякаш я налягаше огромна тежест. Въздъхна дълбоко. Дробовете ѝ отчаяно молеха за цигара.

— Сега какво? — попита тя, когато спряха пред някакъв малък сервиз на „Мобил“ в покрайнините на града.

— Отиваме при Омар.

— Кой е Омар?

— Стар приятел. Омар Абд ел-Фарук. Беше ми райе в долината. Преди сто години предците му са били най-известните грабители на гробници в Египет. Сега работят за археологическите експедиции и държат магазини за сувенири. Тук не става почти нищо, което те да не знаят.

Собственикът дойде и започна да пълни резервоара.

И какво ще стане, ако той не може да ни помогне? — попита Тара. — Какво ще стане, ако не намерим нищо?

Даниел стисна ръката ѝ.

Всичко ще се оправи. Вярвай ми.

Но не звучеше никак убедително.

Омар живееше в голяма тухлена къща точно на гърба на развалините, представлявали някога великия палат на Малкута. Когато пристигнаха, работеше в градината — късаше палмови листа и ги трупаше в ъгъла, където едно престаряло магаре летаргично дъвчеше изгорелите им от слънцето краища. Като ги видя, възкликна радостно и побърза да ги посрещне.

— Я Доктора! — извика. — Откога не съм те виждал! Заповядайте!

Двамата мъже се прегърнаха и се целунаха по два пъти и по двете бузи. Даниел представи Тара и обясни коя е.

— Слушал съм за баща ви — каза Омар. — Много съжалявам. Мир на душата му.

— Благодаря ви.

Той подвикна нещо към къщата и ги заведе до масата в сянката на едно бананово дърво.

— Много години съм копал с доктор Даниел — каза, след като седнаха. — Работил съм и с други археолози, но доктор Даниел е най-добрият. Никой не знае повече от него за Долината на царете.

— Омар казва същото на всички, с които работи — усмихна се Даниел.

— Вярно е. — Египтянинът намигна. — Но съм искрен само като го казвам за доктор Даниел.

От къщата се появи едно хубавко момиче с три бутилки кока-кола и ги остави на масата. Погледна Даниел, изчерви се и побърза да се скрие обратно.

— Голямата ми дъщеря — гордо обясни Омар. — Вече има две предложения за женитба. Местни момчета от добри семейства. Но тя си мисли само за един мъж.

Кимна към Даниел и се засмя.

— Пий си шибаната кола, Омар.

Поговориха още малко за разни работи: за децата на Омар, за пътуването им от Кайро, за други експедиции, които в момента работеха в района. Хубавото момиче се появи с тенджерата супа от леща и, след като я изядоха, и с поднос печено пиле, ориз и задушена молочия. След това дойде жената на Омар с шиша и я остави между

двамата мъже. Прие благодарностите им за обяда, събра чиниите и след като хвърли един любопитен поглед през рамо към Тара, изчезна в къщата.

— Е? — попита Омар и издиша дим през носа си. — Струва ми се, че за посещението ти има причина, доктор Даниел? Не е само от приятелски чувства.

Даниел се усмихна.

— Нищо не остава скрито от един ел-Фарук.

— Семейството ми работи с английски археолози повече от сто години. — Омар се разсмя и намигна на Тара. — Прапрадядо ми е работил с Питри. Прадядо ми с Картър. Братът на дядо ми с Пендълбъри в Амарна. Ясни са ни като на длан. — Той подаде лулата на Даниел. — Така че говори, приятелю. Ако мога да ти помогна с нещо, ще го направя. Ти си част от семейството ми.

Настъпи мълчание. След това Даниел се обърна към Тара.

— Покажи му го.

Тя се поколеба, но после се наведе, извади картонената кутия от чантата си и я подаде на Омар. Той вдигна капака, взе изрисуваното парче и започна да го оглежда.

— Мисля, че е дошло някъде оттук — каза Даниел. — Най-вероятно от някоя гробница. Да си го виждал преди? Знаеш ли нещо?

Омар не отговори — само продължи да обръща парчето, изучаваше го отпред и отзад. Накрая го върна в кутията, затвори капака и попита:

— Откъде го взе?

— Баща ми го е купил за мен — отговори Тара, замълча и добави: — Саиф ал-Таар го иска. Освен това и британското посолство.

Усети, че Даниел помръдна нервно до нея, и разбра, че не е искал да споменава това. Омар само кимна, взе лулата и запуфка бавно през месинговия мундщук.

— Затова ли сте изминали толкова много път чак от Кайро?

— Да — призна Даниел. — Решихме, че е по-добре да не минаваме през Среден Египет. Знаеш нещо, нали?

Египтянинът издиша гъст облак дим и помълча преди да отговори.

— Вчера сутринта ме извикаха на разпит в полицията. Кое не е нещо необичайно. Всеки път като стане престъпление, свързано с

антики, първата работа на полицията е да привика някой ел-Фарук. Непрекъснато им повтаряме, че вече не се занимаваме с такива неща, от сто години не се занимаваме, ама кой ти чува. Продължават да ни тормозят.

— Този път обаче не бяха обичайните тъпи въпроси — продължи той. — Беше убийство. Местен човек. Детективът мислеше, че може да е открил нова гробница. Искаше да разбере дали знам нещо.

Замълча и се наведе да раздуха жарта на шиша.

— Естествено, не им казах нищо. Те са кучета и предпочитам да умра, отколкото да им помагам. Но истината е, че чух някои работи. За някаква нова гробница в хълмовете. Не знам къде точно, но е нещо голямо. Нещо, за което се говори, че Саиф ал-Таар много държи да притежава.

— И ти смяташ, че това е част от него, така ли? — попита Даниел.

Омар сви рамене.

— Може би да, може би не. Не знам. Но мога да ти кажа, че и двамата сте в голяма опасност. Не е никак здравословно да се противопоставя човек на Меча на отмъщението.

Погледът му се местеше от единия на другия. Магарето беше престанало да се занимава с палмовите листа и сега душеше отвора на глинената пещ за хляб в ъгъла на къщата. Настъпи продължително мълчание.

— Трябва да разбере откъде е дошло това парче — каза Даниел. — Трябва да разберем защо е толкова важно. Помогни ни, Омар. Моля те.

Египтянинът мълча дълго време и само пуши. След това бавно се изправи и тръгна към къщата. В първия момент Тара си помисли, че ги изоставя. Но той се обърна на вратата.

— Разбира се, че ще ти помогна, доктор Даниел. Ти си ми приятел, а когато приятел моли за помощ, Абд ел-Фарук не го изоставя. Ще проуча нещата. Междувременно двамата сте мои гости.

После протегна ръка и ги покани да влязат.

Кайро

Халифа стоеше във фоайето на Музея на египетските антики в Кайро, гледаше огромния му стъклен купол и колосалните статуи в дъното на атриума и му се щеше да разполага с повече време. Не беше идвал тук от две години и му се щеше да обиколи поне набързо, за да види някои от любимите си експонати: ковчезите на Ейе и Те, съкровищата на Тутанкамон, боядисаната варовикова статуетка на джуджето Сенеб.

Но следобедът вече преваляше и трябваше да хваща влака, и затова, без да се помайва повече, той сви наляво, мина бързо през галерията на Старото царство и се качи по широкото стълбище в дъното, като хвърляше по един поглед на експонатите, но устояваше на изкушението да спре за повече време.

Горе на площадката мина през една врата с надпис „Служебен вход“ и изкачи друго стълбище, този път дървено, мина по един дълъг тесен коридор и стигна до врата с надпис „Професор Мохамед ал-Хабиби“ на стъклото. Почука два пъти и един жизнерадостен глас отвътре го прикани да влезе.

Старият му учител стоеше наведен над бюрото си с гръб към него и съсредоточено разглеждаше нещо с една лупа.

— Ей сега — каза, без да се обръща. — Сядай.

Халифа затвори вратата и се облегна на нея, гледайки с обич стареца. Знаеше, че е безсмислено да се опитва да привлече вниманието му. Когато професорът беше погълнат от някой артефакт, и стадо диви слонове не можеше да го разсее.

Изглеждаше същият както винаги: същата възпълна фигура, същото разръфано кариано сако, джинси, които свършваха на пет сантиметра над глезените му. Раменете му бяха малко по-прегърбени и оплешивяващата му глава беше малко по-сбръчкана, но това беше неизбежно: все пак приближаваше осемдесетте.

Халифа си спомни деня, когато се бяха запознали — преди почти двайсет и пет години. Тук, в музея. С Али стояха пред алабастровата маса за възлияния и се чудеха на глас що е това възлияние. Професорът, който минаваше оттам, спря и им обясни.

Бяха го харесали на мига — небрежния му вид, жизнерадостното държане, начина, по който говореше за масата, сякаш беше живо същество, а не предмет. Професорът също ги беше харесал, трогнат може би от интереса им към миналото и от бедността им, а навярно и от факта, че беше имал син на възрастта на Али, който преди няколко години беше загинал при автомобилна катастрофа, но Халифа разбра последното едва след години.

Професорът беше станал техен неофициален екскурзовод, срещаха се всеки петък и той ги развеждаше из музея час или два, след което им купуваше по една кока-кола и басбуса от сергията на Мидан Тахрир. Когато пораснаха, колата и басбусата бяха отстъпили място на редовни петъчни обеди в дома на професора, приготвени от съпругата му, която беше още по-пълна и по-размъкната от него, ако това изобщо беше възможно. Той им даваше книги, показваше им какви ли не артефакти и им позволяваше да гледат телевизия, което, макар да не биха си признали никога, им доставяше най-голямо удоволствие, когато му ходеха на гости.

Професорът по някакъв начин беше запълнил празнотата, оставена от смъртта на баща им. Самият той определено се отнасяше бащински с момчетата. Гордостта, която беше изпитал, когато приеха Халифа в университета, беше по-скоро гордостта на баща със сина му, отколкото на приятел с приятеля. Както и сълзите, които беше изплакал, когато разбра за Али.

Изминаха няколко минути преди да остави лупата и да се обърне.

— Юсуф — възкликна, като видя Халифа, и на лицето му грейна широка усмивка. — Защо не ми каза, че си ти бе?

— Не исках да те безпокоя.

— Глупости!

Прегърнаха се.

— Как са Зейнаб и децата?

— Добре, благодаря. Имаш поздравии от тях.

— А малкият Али? Как е в училище?

Професорът беше кръстник на сина на Халифа и се интересуваше живо от напредъка му в училище.

— Много добре.

— Знаех си. Това момче има мозък, за разлика от баща си. — Той намигна, заобиколи бюрото и вдигна телефона. — Ще се обадя на Арва, че идваме за вечеря.

— Недей. Тази вечер пътувам за Луксор.

— И няма да дойдеш поне да хапнем набързо?

Халифа се засмя. В дома на професор ал-Хабиби нямаше такова нещо като хапване набързо. Представата на жена му за бързо похапване беше само пет ястия вместо десет.

— Нямам време. Минах съвсем за малко.

Хабиби изпуфтя разочаровано и остави слушалката.

— Много ще се ядоса, като разбере, че те е изпуснала. И аз ще го отнеса. Ще каже, че е трябвало да положи повече усилия да те задържа. Ако е трябвало дори да те завлека насила. Нямах представа какво ме чака!

— Съжалявам, просто реших да се отбия ей така.

— Е, гледай по-често да се отбиваш: ей така — изсумтя професорът. — Напоследък те виждаме доста рядко.

Бръкна в бюрото си, извади бутилка шери и си наля щедра порция в една стъклена чаша.

— Да смятам ли, че законите на Аллах не са се либерализирали, откакто те видях за последно?

— Боя се, че не са.

— Тогава няма да те притеснявам да ти предлагам. — Той вдигна чашата си. — Радвам се да те видя, Юсуф. Много време мина.

Гаврътна шерито на един дъх, оригна се леко, прегърна Халифа и го поведе към масата.

— Виж това.

Върху мастиленочерния плот лежеше парче жълт папирус, много измачкан, с шест колони черен йероглифен текст и в единия ъгъл част от съвсем избледняла глава на сокол, увенчана със слънчевия диск. Хабиби подаде лупата на Халифа.

— Мнение, ако обичаш.

Това беше стара тяхна игра. Професорът изваждаше някакъв артефакт, а Халифа трябваше да разбере какъв е. Детективът се наведе

и се взря в папируса.

Напоследък малко съм забравил йероглифите — каза. — Рядко ги използваме в полицията.

Прекара лупата по редовете на текста.

— Една от Книгите на задгробния живот — изказа предположение.

— Много добре! Но коя точно?

Халифа се върна на текста.

— Амдуат? — попита неуверено. И след това, още преди Хабиби да отговори: — Не, от Книгата на мъртвите.

— Браво, Юсуф! Впечатлен съм. Но можеш ли да го датираш?

Това беше по-трудно. Молитвите и ритуалите в Книгата на мъртвите се бяха появили най-напред при царските погребения на Осемнадесетата династия и почти не се бяха променили през следващите хиляда и петстотин години. Самите йероглифи можеха да подсказват някакъв период — стилистиката на знаците се променяше през вековете, — но Халифа не беше достатъчно голям специалист, за да забележи промяната. Единствената възможна улика беше главата на сокола със слънчевия диск и едно име в текста: Аменемхеб.

— Новото царство — предположи накрая.

— Причини?

— Изображението на Ре-Характи. — Ре-Характи беше официалното божество на Новото царство. А Аменемхеб беше типично име за Новото царство.

Хабиби кимна одобрително.

— Непоклатима обосновка. Грешна, но въпреки това непоклатима. Опитай пак. Хайде.

— Наистина нямам представа, професоре. Трети междинен?

— Грешка!

— Късният период?

— Грешка! — Професорът очевидно се забавляваше. — Последен опит — захили се той.

— Откъде да знам? Гръко-римския?

— Боя се, че не. — Той се разсмя и тупна Халифа по рамото. — Всъщност е от двадесети.

— Двадесетата династия? Но аз казах Новото царство!

— Не от Двадесетата династия, Юсуф. От двадесети век.

Челюстта на Халифа увисна.

— Фалшификат?

— Да. Много добър, но фалшификат.

— Откъде разбра? Изглежда съвсем истински Хабиби се разсмяха.

— Ще се учудиш, ако знаеш колко са станали сръчни фалшификаторите напоследък. Не е само до майсторлъка, но и до материалите. Имат начини да състаряват мастилото и папируса така, че да изглежда на хиляди години. Изключителен талант. Срамота, че го използват да мамят хората.

Той взе бутилката шери и си наля още едно питие.

— И как разбра? — попита пак Халифа. — Кое ги издава?

Както и преди шерито изчезна на една глътка.

— Ами, могат да се направят какви ли не тестове. Въглерод-14 на влакната на папируса. Микроскопски анилин им мастилото. Но в този случай не беше нужно да викам учените. Разбрах го само от огледа. Хайде, хвърли му още един поглед.

Халифа се наведе отново над папируса и го огледа през лупата. Колкото и да гледаше обаче не откри нищо, което да предположи, че папирусът не е автентичен.

— Напълно ме заблуди — изправи се той и върна лупата на професора. — Абсолютно съвършенство.

— Именно! И точно по това се разбира. Погледни който искаш древен египетски манускрипт, надпис, украса — никога не са съвършени. Винаги има поне някое дребно несъвършенство: петънце от мастило, изкривен йероглиф, фигура, обърната на погрешната страна. Може да е съвсем дребна, но винаги има някаква грешка. Но не и при фалшификатите. Те винаги са безукорни. И точно това ги издава. Прекалено са добри. Древните никога не са били толкова прецизни. Именно вниманието към подробностите проваля фалшификаторите.

Той се пресегна през Халифа, взе папируса, смачка го на топка и го захвърли в кошчето. След това мина зад бюрото си, седна тежко в старото си кожено кресло, взе лулата си от рафта над главата си, натъпка я с тютюн и я запали. Халифа запали цигара, бръкна в джоба си, извади торбичката с артефактите и я постави на бюрото пред Хабиби.

— Добре — усмихна се. — Сега е твой ред. Какво можеш да ми кажеш за тези предмети?

Хабиби го погледна заинтригувано през облаците дим и развърза торбичката. Пред него лежаха седемте предмета, които Халифа беше намерил в магазина на Икбар. Професорът се наведе и прокара сбръчканите си ръце върху тях, внимателно, нежно, сякаш се опитваше да ги успокои и да спечели доверието им.

— Интересно. Много интересно. Откъде са?

— Ти ще ми кажеш.

Хабиби се засмя и отново се съсредоточи върху предметите. Включи настолната лампа и взе лупата. Вземаше артефактите един по един, оглеждаше ги, въртеше ги под различни ъгли на светлината, вдигаше ги до лицето си, кървясалите му очи се уголемяваха и размазваха през дебелото стъкло на лупата. Хрипливото му дишане отекуваше в кабинета.

— Е? — попита Халифа, след като изминаха почти пет минути.

Хабиби остави шабтито, което разглеждаше, и се облегна. Лулата му беше изгаснала и следващата минута отиде в бавно пълнене и палене. Наслаждаваше се на момента, като специалист, помолен да определи рядък сорт вино, който след щателно опитване е напълно уверен в решението си.

— Персийската окупация — каза накрая.

Халифа вдигна вежди.

— Персийската окупация?

— Точно така.

— Първата или втората?

Хабиби се засмя.

— Никаква милост! Бих казал първата, въпреки че не мога да ти дам точна датировка. Някъде между 525 и 404 преди Христа. Шабтите обаче ми изглеждат малко по-скорошни.

Колко по-скорошни?

— Най-вероятно от втората окупация, макар че може да са и от Тридесетата династия. Такива предмети е почти невъзможно да се датират с точност, особено ако са прости като тези и нямат никакви надписи и рисунки. Няма очевидни стилови индикации. Човек трябва да се осланя на интуицията си.

— И интуицията ти казва, че са от Втората персийска окупация, така ли?

— Или от Тридесетата династия.

Халифа се замисли.

— Истински ли са?

О, да — отвърна Хабиби. — Без никакво съмнение. Всичките са истински.

И дръпна дълбоко от лулата. Някъде отдолу обявиха по високоговорителите, че музеят затваря след десет минути.

— Нещо повече? — попита Халифа.

— Зависи какво искаш да знаеш. Теракотеният съд за балсам най-вероятно е принадлежал на някой войник. В музея имаме няколко такива. Явно са били стандартна военна екипировка през този период. Кинжалът също предполага военна връзка. Ето виж тук, острието е нащърбено и износено, което означава, че не е бил церемониален или оброчен, а е използван наистина. Нагръдникът е интересен. Той е от висока класа. С много по-добро качество от останалите неща.

— Което какво ти говори?

— Ами — професорът се замисли, дърпайки от лулата си.

— Или е дошъл от различен източник, или притежателят на кинжала и съда за балсам е бил ощастливен от значително подобрене на материалното си състояние.

Халифа се засмя.

— Трябвало е да станеш полицай. С тези дедуктивни способности вече щеше да си главен инспектор.

— Сигурно. — Хабиби размаха лулата си. — Но тогава щях да говоря пълни глупости. Това му е хубавото, като работиш с древното минало. Можеш да си развиваш каквито си щеш откачени теории и никой не може да докаже, че не си прав. Всичко е интерпретация.

Той посегна към шерито и си наля трета чаша. Този път обаче не я пресуши, а отпи бавно.

Е, Юсуф. Каж ми откъде са.

Халифа дръпна за последно от цигарата и я загаси в пепелника.

— Мисля, че са от Луксор. От нова гробница.

Хабиби бавно кимна.

— Имат ли нещо общо със случая, по който работиш?

Беше ред на Халифа да кимне.

— Няма да те питам за подробности.

— По-добре.

Хабиби взе една химикалка от бюрото и изчегърта пепелта от лулата си. Отдолу се разнесе още едно предупреждение. Двамата замълчаха.

— Има нещо общо с Али, нали? — попита Хабиби.

— Моля?

— Случаят, тези предмети — имат нещо общо с Али, нали?

— Какво те кара да...

— Пише ти го на лицето, Юсуф. И се чува в гласа ти. Човек не прекарва целия си живот да изучава мъртвите, без да понаучи туй-онуй и за живите. Виждам го, Юсуф. Става въпрос за брат ти, нали?

Хабиби не отговори. Професорът се изправи и бавно мина от другата страна на бюрото. Халифа си помисли, че отива към рафта с книги в дъното на стаята. След това усети ръката му на рамото си. Въпреки възрастта ръката му беше доста силна.

— Ние с Арва... — започна професорът с треперещ глас. — Когато ти и Али се появихте в живота ни...

Замълча наред изречението. Халифа се обърна и взе ръката на стареца.

Знам — каза тихо.

— Пази се, Юсуф. Само това те моля. Пази се.

Двамата останаха така за миг, след което Хабиби го остави и се върна зад бюрото си.

— Дай да огледаме тези неща още веднъж, какво ще кажеш? — Опитваше се да говори жизнерадостно. — Да видим какво още ще ни разкажат. Къде затрих тая проклета лупа?

Луксор

Омар ги заведе в една семпла стая на най-горния етаж от къщата си, с груб бетонен под и без стъкло на прозореца. Докато жена му и голямата му дъщеря носеха възглавници и чаршафи, трите му други деца стояха на вратата и зяпаха новодошлите. Най-малкото, момченце, беше очаровано от косата на Тара.

Тя го взе на ръце и то нави един кичур на пръстите си и прошепна нещо на майка си.

— Какво каза? — попита Тара.

— Че е като конска опашка — отвърна Омар.

— Край на балсамите за коса. — Тара се усмихна, щипна детето за носа и го пусна на земята. Беше ѝ странно уютно с това голямо семейство, което сякаш беше издигнало невидима бариера от топлота и невинност между нея и останалия свят. Омар се увери, че гостите му са се разположили удобно, и изкара всички останали от стаята.

— Сега ще изляза да видя какво мога да разбера — каза той. — Междувременно, това е вашият дом. Тук сте в безопасност. Поне в Луксор името ал-Фарук все още означава някаква закрила.

След като си тръгна, те се изкъпаха и се качиха на равния покрив, където имаше простряно пране и червеникавокафяви фурми съхнеха върху чаршаф. Погледаха малко хълмовете на Тива, които се издигаха като огромна кафява вълна, след това се загледаха на изток към реката. Над полята се издигаше дим — фермерите горяха стъблата на ожънатата реколта от царевица и захарна тръстика; една каруца, теглена от биволи, натоварена догоре със сено, се влачеше по пътя. Две бели чапли минаха с бръснещ полет над един кален канал; групичка деца играеха на близкото възвишение — хвърляха пръчка на някакво куче. Някъде отдалеч долиташе приглушено боботене на помпа.

— Имам чувството, че трябва да правим нещо — обади се Тара след продължителното мълчание.

— Какво например?

— Не знам. Просто ми се струва нередно да минем толкова път само за да стоим тук и да се наслаждаваме на гледката. След всичко, което стана.

— Не виждам какво можем да направим, Тара. Поне докато Омар се върне. Следващият ни ход зависи от онова, което той ще разбере.

— Знам, знам. Но така се чувствам безпомощна. Все едно сме се оставили на милостта на съдбата. Баща ми е мъртъв. Някакви хора се опитват да ни убият. Искам да направя нещо. Само че ръцете ни са вързани.

Постояха още малко в тишина, наблюдавайки един старец, който водеше камила по пътя отдолу. Даниел отново се обърна към хълмовете и зарея замислено поглед във вълнистата скална стена. Изведнъж сякаш стигна до някакво решение, хвана Тара за ръката и я поведе надолу по стълбите.

— Хайде. Това може да не реши проблемите, но поне ще си намерим занимание.

— Къде отиваме?

— Там. — Той посочи равното било, което минаваше като острие по върха на хълмовете. — В Египет няма по-добро място за наблюдаване на залеза.

Слязоха по стълбите.

— И по-добре вземи кутията — каза Даниел.

— Защо? Да не би да се притесняваш, че Омар ще я открадне?

— Не. Просто не искам да го убият заради нея. Тя е наш проблем, Тара. Трябва да я носим с нас.

Отне им почти час да стигнат до билото. Първо изкачиха редица бетонни стъпала, а когато те свършиха, тръгнаха по стръмна прашна криволичеща нагоре пътека, която ги отведе през едно дърво до подножието на хълмовете. Изкачването беше тежко и на върха и двамата бяха плувнали в пот. Спряха малко, за да си поемат дъх. Даниел приседна на една скала, запали пура и забарабани нервно с пръсти по бедрото си, сякаш очакваше някого. Тара остави чантата си и се изкачи на скалата, хипнотизирана от невероятната гледка: залязващото слънце, огромно и червено като гигантски скъпоценен камък върху тюркоазното небе; далечната сребърна лента на Нил, проблясваща в следобедната омара; безкрайните вълнисти хълмове, безмълвни, пусти и загадъчни.

— Този връх се нарича ел-Куирн — каза Даниел. — Рогът. От повечето посоки се вижда като било по върховете на хълмовете. Но ако го погледнеш от север, откъм Долината на царете, е оформен като пирамида. Древните египтяни са го наричали Дехенет. Челото. Именно затова са избрали тази долина за погребенията си.

— Толкова е спокойно — каза Тара.

— Същото са мислили и преди три хиляди и петстотин години. Върхът е бил посветен на богинята Мерет-Сегер: „Онази, която обича тишината“.

Той се изправи, хвърли бърз поглед надолу към пътя, по който бяха дошли, и се качи при нея.

— Погледни натам. Онази квадратна постройка вдясно. Това е Мединет Хабу, погребалният храм на Рамзес III. Един от най-красивите паметници в Египет. А онова там, при палмите, е къщата на Омар. Виждаш ли я?

Тя се вгледа натам, където сочеше пръстът му.

— Май да.

— Ако погледнеш наляво, където е пътят към реката, това са колосите на Мемнон. А още по-наляво — той се наведе към нея и лицата им почти се докоснаха, — близо до онази група сгради, е Рамзейонът, погребалният храм на Рамзес II.

Тя усети дъха му в ухото си и се отдръпна малко, за да го погледне. Погледът му беше тревожен, сякаш: нещо го измъчваше.

— Какво има? — попита тя.

— Аз... — Той млъкна и сведе поглед.

— Какво има, Даниел?

— Искях да...

Изведнъж зад тях се чу шум. Двамата се обърнаха и видяха в дерето, откъдето бяха дошли, едно лице с хлътнали бузи и див кървясал поглед.

— За бога! — измърмори Даниел.

— Здравейте моля, здравейте моля! — избръщолеви новодошлият и се надигна от дерето така, че се показа джелабата му, толкова износена и изпокъсана, че беше цяло чудо как се държи на тялото му. — Чакайте, чакайте, чакайте. Аз ви покажа нещо много хубаво. Тук, тук виж.

Той се изкачи на билото, приближи се и протегна скелетоподобната си ръка, която държеше голям скарабей, издялан от черен камък.

— Видях, че идвате — изпелтечи мъжът. — От много далеч. Много далеч. Ето, виж, виж, най-добра изработка. Много, много добра, колко дава?

— Ла — каза Даниел и поклати глава. — Миш делва ти. Не сега.

— Качество, качество! Моля, колко дава.

— Ана миш аязиз. Не го искам.

— Цена, цена. Дай цена. Двайсет египетски лири. Много евтино.

— Ла — повтори Даниел с по-рязък глас. — Ана миш аязиз.

— Петнайсет. Десет.

Даниел поклати глава.

— *Антика* — мъжът снижи глас. — Имам *антика*. Иска погледне? Много добра. Много истинска.

— Ла — каза твърдо Даниел. — Имши. Махай се.

Мъжът се отчая и се хвърли в краката им.

— Добри хора. Добри хора. Опита разбере. Няма пари, няма храна, гладен, гладен като куче. — Той отметна глава и нададе ужасен пронизителен вой. — Ето. Аз куче. Не човек. Куче. Животно. Куче. — Още един вой.

— Хал ас! — изръмжа Даниел. — Стига!

Бръкна в джоба си, извади няколко банкноти и ги подаде на мъжа, който ги взе. Стоновете му се превърнаха в широка беззъба усмивка и той затанцува на пътеката и запя:

— Добър човек добър човек добър човек! Мой приятел толкова добър. — Погледна Тара, докато плетеше крака под нея. — Прекрасна лейди, иска види гробници? Иска види Хатшепсут? Долина на царе. Долина на царици. Специални гробници. Тайни гробници. Аз гид. Много евтино.

— Стига вече — каза Даниел. — Взе си бакшиша. Махай се. Имши!

— Но аз покаже много специални неща. Много тайни.

— Имши!

Мъжът спря да танцува, сви рамене и се отдалечи в дерето, като пипаше парите и си мърмореше. Но когато всичко освен главата му се скри, изведнъж се обърна и погледна Тара право в очите.

— Това не е каквото си мислиш, че е — изрече с внезапно хладен и отчетлив глас. — Призраците ми казаха да ти кажа. Не е каквото мислиш, че е. Има много лъжи.

След което се скри и се чуваше само шумът на сипеците се по склона камъни.

— Какво искаше да каже? — попита Тара. По гърба ѝ внезапно полази ледена тръпка. — Кое не е каквото си мисля, че е?

— Откъде да знам? — отвърна Даниел, скочи от скалата, отиде до ръба на хребета и погледна надолу към Долината на царете. — Той е луд, горкият. Изглеждаше все едно не е ял от няколко месеца.

Даниел продължи да гледа към долината, Тара продължи да гледа него.

— Щеше да ми казваш нещо — каза тя накрая.

— Мм? — Той се обърна. — А, нищо особено. Ела да погледнеш. По това време е най-приятно да гледаш долината. Когато няма хора. Както е била в древните времена.

Тя скочи и отиде при него. Ръцете им леко се докоснаха. Долината отдолу беше тиха и пуста и погребалните валози се отделяха от нея като пръсти на разперена ръка.

— Къде е гробницата на Тутанкамон? — попита тя.

Той посочи.

— Виждаш ли там, където долината се стеснява в средата? След това малко по-наляво на хълма има очертания на врата.

Това е KV9, гробницата на Рамзес IV. Тази на Тутанкамон е точно до нея.

— Сигурен ли си?

Той тропна леко с крак преди да отговори.

— Оттук не се вижда. Тя е по-натам, към гробницата на Тутмос III.

— Помня, че веднъж ходихме там с майка и татко, когато бях малка. Татко беше гостуващ лектор на един круиз по Нил и бяхме с него. Той беше много развълнуван, че ни показва всички тези гробници, а аз исках единствено да се върна на кораба и да кисна в басейна. Мисля, че тогава осъзна, че не съм дъщерята, която би искал да бъде.

Даниел я погледна през рамо и помръдна леко ръка, сякаш искаше да хване нейната. Но не го направи, а само извърна глава,

допуши пурата си и хвърли угарката. После тихо каза:

— Баща ти много те обичаше, Тара.

Тя сви рамене.

— Е...

— Повярвай ми, обичаше те. Някои хора просто не умеят да го казват на глас. Не могат да изразяват чувствата си.

И изведнъж вече държеше ръката ѝ. Никой не каза нищо, никой не помръдна, сякаш контактът помежду им беше толкова крехък, че би изчезнал и при най-незначителното помръдване. Слънцето вече беше зад хоризонта и светлината на деня гаснеше. Няколко звезди грееха над светлините на къщите. От отсрещната страна на скалите двама стражи обикаляха някаква колиба, един от множеството постове, разположени по хълмовете след кланицата в Деир ел-Бахри. Вятърът духаше силно.

— Има ли някоя друга? — тихо попита тя.

— Любовници ли? — Той се усмихна. — Не, всъщност не. Имаше. Но нищо... — той потърси подходящото прилагателно — ... значимо. А ти?

— Същото.

Тя помълча, след което попита:

— Коя е Мери? — Не искаше, но не можа да се сдържи.

— Мери ли?

— Нощес повтаряше името ѝ насън.

— Не познавам никаква Мери.

Изглеждаше искрено озадачен.

— Само това повтаряше. Мери не знам коя си. Мери. Мери.

Той се замисли, повтори няколко пъти името и изведнъж избухна в смях.

— Мери! О, чудесно! Значи ревнуваш, така ли? Каж ми, че ревнуваш!

Не — тросна се тя. — Просто ми е любопитно.

— За бога! Мери. Значи това съм казал. Само че не е тя, а той. Мери-Амун. Любимецът на Амун. Няма какво да се притесняваш. Това е мъж, и то мъртъв от две хиляди и петстотин години.

Не спираше да се смее и Тара скоро се присъедини към него, смутена от грешката си, но и доволна. Ръката му хвана по-здрави нейната и преди и двамата да осъзнаят какво става, той се обърна към нея и я целуна.

В първия миг тя се противопостави — вътрешният ѝ глас я предупреди, че той е опасен и че отново ще я нарани. Но това продължи не повече от секунда и тя отвори устните си, обви го с ръце и го притисна към себе си. Имаше нужда от него въпреки всичко, което ѝ беше причинил, а може би именно затова. Ръцете му милваха врата и гърба ѝ, гърдите ѝ се притискаха трескаво в неговите. Беше забравила колко е приятно.

Не разбра колко време останаха така, но когато накрая се отдръпнаха, светът около тях беше притъмнял. Седнаха на скалата и той я прегърна, за да я предпази от вятъра. Вдясно редица лампи бележеше пътя, по който бяха дошли. В долината имаше още повече светлини, повечето бели, но и няколко зелени, отбелязващи минаретата на джамиите.

— И така, кой е този Мери? — попита тя и зарови лице в рамото му.

Той се усмихна.

— Син на фараона Амасис. Принц Мери-амун Сехетеп-ирре. Живял около 550-а година преди Христа. Имам си теория, че е погребан в Долината на царете. Това правя тук през последните пет години. Опитвам се да го намеря. Убеден съм, че гробницата му все още е непокътната.

Той извади поредната пура от джоба на ризата си и се наведе зад Тара, за да направи завет за запалката си.

— И кога започваш разкопки? — попита тя.

Той се изправи, дръпна от пурата и издиша бавно. Вятърът подхвана дима и го отнесе като скъсана панделка. Настъпи дълго мълчание. Когато заговори, гласът му беше променен. Долавяше се горчивина и съжаление.

— Повече няма да копая.

— Какво значи това?

— Каквото казах. Повече няма да копая.

— Другаде ли ще водиш разкопки?

— Може би. Но не и в Египет.

Гледаше в краката си. Устните му бяха стиснати и бледи. Ръката му беше стисната в юмрук, сякаш се готвеше да удари някого. Тя се измъкна от ръцете му и седна на скалата така, че да вижда лицето му.

— Не те разбирам, Даниел. Какво значи това, че повече няма да копая в Египет?

— Тара, това означава, че във всякакъв смисъл моята кариера като археолог в Египет е свършена. Приключена. Капут. Преебана.

Горчивината му не можеше да се сбърка. Той вдигна очи към нея, черни, сякаш някой беше изцедил от тях цялата светлина, целия живот. След това сведе глава.

— Взеха ми концесията. Тия гадове ми взеха концесията. И като се имат предвид обстоятелствата, едва ли ще си я получа някога.

— Господи! — Тара беше израснала сред археолози и знаеше какъв жесток удар е било това за него. Тя хвана ръката му и я помилва.

— Какво стана? Разкажи ми.

Той дръпна от пурата и я хвърли. Лицето му се разкриви, сякаш беше налапал нещо отвратително.

— Няма кой знае колко за разказване. Намерихме в нашата част нещо, което приличаше на древна подпорна стена, и аз исках да копая покрай нея, за да видим къде отива. За съжаление излезе от нашата концесия и влезе в съседната, на един полски екип. Желязно правило е да не се влиза в чужда концесия, но те щяха са се появят чак след няколко седмици и аз реших да им тегля една майна и да копя. Трябваше да се свържа с тях или да говоря с египтяните, тю... ами, не можах да изчакам. Просто трябваше да разбера къде отива стената, разбираш ли? Не можах да се спра.

Пръстите на свободната му ръка барабаняха раздражено по скалата.

— Когато поляците се върнаха, имаше огромна шибана стена. Ръководителят на тяхната експедиция каза, че съм бил безотговорен и че съм нямал никакво уважение към миналото. Аз, дето съм посветил целия си живот на Египет, Тара! Аз, дето мисля за историята му повече от всеки друг! Като ми наговори тези неща, просто изгубих контрол. Нахвърлих се върху него. Буквално. Едва ни разтърваха. Исках да го убия. Естествено той ме докладва на властите. Полското посолство направи официално оплакване и го отнесе до най-горе. Резултатът беше, че ми анулираха концесията. И не само това, забраниха ми да работя с която и да било експедиция на територията на Египет. „Неуравновесен“. Такъв съм бил. „Опасен за себе си и за колегите си“.

„Отговорност“, Шибани кретени. Иде ми да ги застрелям всичките. Всичките!

Говореше бързо, дишаше гневно, раменете му се тресяха. Измъкна ръката си от нейната, изправи се, отиде до ръба на билото и впери поглед в долината. Въпреки тъмнината бледото ѝ дъно все още се виждаше ясно — продължаваше на север като река от мляко. Дишането му постепенно се успокои и раменете му престанаха да треперят.

— Извинявай — измърмори той. — Просто си изпуснах нервите...

Разтърка слепоочията си и въздъхна тежко. Настъпи продължително мълчание, нарушавано единствено от свистенето на вятъра.

— Това беше преди година и половина — каза Даниел накрая. — Работих като екскурзовод, продавах акварели, надявах се, че нещата ще се оправят, само че не се оправиха. И няма да се оправят. Някъде там долу има непокътната гробница, която чака да бъде открита, а на мен не ми е позволено да я търся. И никога няма да ми бъде позволено. Имаш ли представа колко е тежко? Колко е гадно? Господи!

Той се хвана за главата.

— Не знам какво да ти кажа — обади се безпомощно Тара. — Ужасно съжалявам. Знам какво означава Египет за теб.

Той сви рамене.

— Същото се е случило и с Картър. През деветстотин и пета. Изритали го от Службата по антиките, защото се сбил с някакви френски туристи в Сакара. Свършил като екскурзовод и художник. Така че моята мечта да съм новият Картър един вид се сбъдна. Макар и не по начина, по който си представях.

Горчивината беше изчезнала и гневът беше преминал в изморено отчаяние. Тара се изправи, застана зад него и обви ръце около кръста му. Той я остави да го прегърне.

— И знаеш ли коя е най-голямата ирония? — прошепна той. — Древната подпорна стена се оказа построена от Белцони през деветнадесети век. Целият ми свят рухна заради някаква стена, построена преди по-малко от две столетия от друг шибан археолог! — Той се разсмя, но смехът му беше безжизнен и лишен от всякакъв хумор.

— Страшно съжалявам — повтори тя.

— Така ли? — Той се обърна и я погледна в очите. — Не си ли доволна? Поетична справедливост и други такива.

— Естествено, че не съм доволна, Даниел. Никога не съм ти желала злото.

Тя го погледна, задържа погледа му, надигна се на пръсти и го целуна нежно по устните.

— Искам те — каза просто. — Искам те сега, тук, под звездите. Над света. Докато имаме възможност.

Той я погледна, прегърна я, притисна устни до нейните, целуна я страстно, езикът му обходи устата ѝ, ръцете му се спуснаха към задника ѝ. Тя го усети как се втвърдява и натискът накара стомаха ѝ да изтръпне. Той се отдръпна и хвана ръката ѝ.

— Знам едно място.

Взе чантата ѝ и тръгнаха по пътеката по ръба на билото, която ги отведе още по-навътре в хълмовете. Равнината остана зад тях и светът замря в тишина, нарушавана единствено от хрущенето на камъчетата под краката им. След двайсетина минути стигнаха до едно място, където пътеката се превръщаше в широк диск от чакъл, върху който стояха четири извити фигури — като запетайки на иначе празен лист. След като стигнаха по-близо, Тара разбра, че това са малки стени, дълги около три метра и високи до коляното.

— Защита от вятъра — обясни Даниел. — Едно време патрулите, които са охранявали тези хълмове, са се крили зад тях.

Наведе се и вдигна нещо подобно на плосък камък.

— Ето, виждаш ли? — И вдигна предмета на лунната светлина. — Парче от глинен съд.

Отидоха зад най-голямата стена и без да продумат, коленичиха един срещу друг. Вятърът облъхваше телата им до кръста. От кръста надолу въздухът беше спокоен, все едно клечаха в басейн с топла вода. Гледаха се известно време, след което Даниел бавно разкопча ризата ѝ. Гърдите ѝ се люшнаха блестящо бели на лунната светлина и зърната им се втвърдиха. Той се наведе и ги целуна. Тя отметна глава, затвори очи и изстена от удоволствие, забравила в този момент всичко останало.

Кайро

Когато Халифа стигна до офиса на Тауба, беше почти седем. Детективът седеше зад бюрото си, настолната лампа светеше, а той тракаше с два пръста на допотопна пишеща машина. Подът беше покрит с тънък слой цигарена пепел, сякаш в тази част на офиса беше паднал сняг.

Халифа му върна ключовете от магазина на Икбар и му разказа за момиченцето и артефактите. Тауба подсвирна.

— Знам, че не е по процедурата — продължи Халифа, — но оставих предметите на един приятел в музея. Той ще ги погледне и ще ги изпрати още утре сутринта. Надявам се, че нямаш нищо против.

Тауба махна с ръка.

— Никакъв проблем. Аз и без това нямаше да направя нищо с тях преди утре сутринта.

— Момиченцето ми даде доста добро описание на нападателите на Икбар — каза Халифа. — Изглежда, двама от тях са хора на Саиф ал-Таар.

— Страхотно, да му еба майката!

— Третият не е бил египтянин. Европейец или американец. Огромен, с нещо като белег или родилно петно на лявата буза.

— Дравич.

— Познаваш ли го?

— Всеки полицай в Близкия изток познава Каспар Дравич. Странно, че не си чувал за него. Абсолютно лайно. Германец.

Той подвикна през стаята на един от колегите си, който започна да рови в някаква кантонерка.

— Това определено се връзва със Саиф ал-Таар — каза Тауба. — Доколкото знаем, през последните няколко години Дравич работи за него, удостоверява автентичността на антиките и ги изнася от страната. Саиф ал-Таар не смее да стъпи в Египет и затова стои в Судан, а Дравич му движи нещата тук.

Колегата на Тауба остави на бюрото му три дебели червени папки и Тауба отвори най-горната.

— Дравич — каза, извади голяма черно-бяла снимка и я подаде на Халифа.

— Голям красавец — изръмжа Халифа.

— Правена е преди няколко месеца в Тура. Бяхме го прибрали за известно време за притежание на антики, но така и не успяхме да докажем нещо повече. Той е умен. Кара другите да му вършат черната работа. И тъй като е със Саиф ал-Таар, никой не желае да свидетелства против него. Веднъж изнасилил едно момиче и виж какво му се случило.

Тауба му подаде три снимки.

— Аллах! — прошепна Халифа.

Нали ти казах, абсолютно лайно.

Тауба отдалечи стола си, вдигна крака на бюрото и запали цигара. Халифа прелистваше папките.

— Ходих при онзи тип в британското посолство — каза след малко.

— И?

— Нищо. Не ми каза нищо ново. Но останах с впечатлението, че крие нещо. Имаш ли представа защо?

— А ти как смяташ? — изсумтя Тауба. — Така и не можах да ни простят, че национализирахме Суецкия канал и им казахме да се пръждосват в шибаната си държава. Ще пречат с каквото могат.

— Не е само това. Той знае нещо по този случай. И не иска ли да знам, че знае.

Тауба приспи очи.

— Да не казваш, че британското посолство е замесено в тази история?

— Честно казано, и аз вече не знам какво казвам. — Халифа въздъхна уморено, наведе се и разтри очи. — Нещо става, но просто не разбирам какво. Просто не разбирам какво. Даммит!

Чарлз Скуайърс нагласи очилата на носа си и започна да изучава менюто. Близо две минути седя погълнат от него преди накрая да го остави с доволно кимване.

— Пъдпъдъци, мисля. Да, пъдпъдъците тук са много добри. А за предястие... ами палачинката с морски дарове ми звучи най-

интригуващо. Джемал?

— Не съм гладен.

— О, стига. Не можем да си позволим да умираш от глад. Трябва да ядеш нещо.

— Дойдох, за да говорим, а не за да ям.

Скуайърс изсумтя неодобрително и се обърна към мъжа вляво от него, дебел и плешив, с кичозно голям „Ролекс“ на китката.

— Ами ти, Маси? Нали няма да ме оставиш да се храня сам?

Американецът хвърли един поглед към менюто на масата, извади носна кърпа и избърса врата си, който въпреки климатика в ресторанта беше плувнал в пот.

— Дали имат някакви пържоли? — попита със силен южняшки акцент.

Скуайърс посочи менюто.

— Струва ми се, че филето миньон ще удовлетвори желанието ти.

— Със сос ли е? Не искам нищо със сос. Най-обикновена пържола.

Скуайърс извика сервитьора и попита:

— Филето миньон със сос ли е?

— Да, сър. Сос от пиперки.

— Не искам сос от пиперки — настоя Маси. — Само пържола. Без гадости по нея. Не можете ли да направите най-обикновена пържола?

— Разбира се, че можем, сър.

— Добре тогава. Една пържола, средно изпечена, с пържени картофи.

— А за предястие, сър?

— Господи, откъде да знам. Какво беше онова, дето си го поръча, Скуайърс?

— Палачинка с морски дарове.

— Добре, една такава. И пържолата средно препечена.

— Прекрасно — усмихна се Скуайърс. — За мен палачинка с морски дарове и пьдпъдък и, ако обичате, листата с вината.

Той подаде менюто на сервитьора, който се поклони почтително и изчезна.

Маси отчупи половин хлебче, намаза го с масло и го набута в устата си.

— Е, какво става? — попита с пълна уста.

— Ами — Скуайърс не откъсваше от американеца поглед, изпълнен със смесица от интерес и погнуса, — нашите приятели най-накрая са се появили в Луксор. Нали така, Джемал?

— Днес следобед — потвърди египтянинът.

— Цялата тази шарада започва да става абсурдна — изръмжа Маси. — Знаем къде е парчето. Защо просто не го вземем? И да престанем да се държим като путки.

— Защото има голяма опасност да се издадем — обясни Скуайърс. — Не желаем да се намесваме, освен ако не стане абсолютно наложително. Засега пасуваме.

— Това да не ти е игра на карти? — Американецът изсумтя. — Залогът е огромен.

— Съгласен съм — каза Скуайърс. — Но за момента е по-добре да се въздържим. Защо да поемаме излишни рискове, когато Ласаж и момичето ги поемат вместо нас?

— Това не ми харесва. — Маси продължаваше да дъвче. — Изобщо не ми харесва.

— Всичко ще се нареди както трябва.

— Искам да кажа, Саиф ал-Таар...

— Всичко ще се нареди както трябва — повтори Скуайърс с леко раздражение. — Освен ако не си изпуснем нервите.

Сервитърът се върна със списъка на вината и Скуайърс върна, очилата на носа си и започна да го чете. Маси подхвана втората половина на хлебчето.

— Има още един малък проблем каза след малко Скуайърс, без да вдига поглед.

— Знаех си — изръмжа Маси. — Сега пък какво?

— Един полицаи. От Луксор. Изглежда, е разбрал за липсващите йероглифи.

— Майка му да еба! Ти имаш ли представа какво е заложено тук?

— Имам — отвърна Скуайърс с вече неприкрито раздражение. — Но не възнамерявам да изпадам в истерия.

— Я не ми се прави на велик, шибан англичанин такъв...

Джемал удари с юмрук по масата и приборите подскочиха.

— Престанете! — изсъска той. — Така няма да стигнем доникъде.

Тримата потънаха в злобно мълчание. Маси погълна остатъка от хлебчето. Скуайърс въртеше разсеяно вилицата си. Джемал тракаше с броеницата си.

— Джемал е прав — обади се накрая англичанинът. — Кавгите между нас са непродуктивни. Въпросът е какво да правим с този полицай от Луксор?

— Мисля, че е очевидно — процеди Маси. — Това е прекалено важно, за да позволим да го преебе някакво ченге.

— Господи! — пак изсъска Джемал. — Да не би да предлагаш да го убием? Полицай?

— Не бе, ще му купим рокля и ще го изведем на танци! Ти какво си мислиш, че предлагам?

Египтянинът впери в Маси поглед, пълен с открита ненавист, и стисна юмруци под покривката. Скуайърс остави листата с вината, събра ръце и подпря брадичка на пръстите си.

— Елиминирането ми изглежда прекалено драстична мярка при тези обстоятелства — каза тихо. — Нещо като да чупиш лешници с парен чук. Не виждам причина да не разрешим проблема, без да прибъгваме до насилие. Джемал?

— Ще накарам да го отстранят от случая. Никакъв проблем.

— Аз предлагам да го ликвидираме — измърмори Маси. — И да изчистим нещата.

— В даден момент може да се стигне и до това — каза Скуайърс. — Но засега предлагам да се въздържим. Това нещо вече причини доста смърт.

— Ако си искал Нобелова награда за мир, значи си си сбъркал работата.

Скуайърс пренебрегна сарказма и отново се зае да изучава листата, прокарайки пръст по редовете. В дъното на ресторанта засвири пиано.

— При този полицай има една интересна подробност — каза той. — Отношенията му със Саиф ал-Таар явно не са от вчера. Нали така, Джемал?

— Значи има сметки за уреждане — отвърна египтянинът и продължи да трака с броеницата. — Семейни истории.

— По дяволите! — изсумтя Маси.

— Да, не е за вярване, нали? — Скуайърс се усмихна, възстановил напълно самообладанието си. — Колко е малък светът! А! Ето ги и палачинките. Предлагам да ги полеем с по половин бутилка шабли, а след това да вземем бургундско с ястието.

Разгъна салфетката, положи я внимателно в скута си и зачака храната си.

Очите го боляха. Професор Мохамед ал-Хабиби ги потри бавно, натискайки сбръчканите си клепачи с кокалчетата, и за момент болката малко отслабна. Но като погледна отново артефактите, болката се върна със същата сила и слепоочията му запулсираха. Остаряваше и очите му вече не издържаха на напрежението. Знаеше, че трябва да се прибере и да си почине, но не можеше. Не и докато не откриеше всичко, което имаха да му казват тези предмети. В крайна сметка Юсуф му беше приятел. Дължеше му го. А в някакъв смисъл и на Али. Горкият Али.

Наля си последното шери от бутилката, запали изгасналата си лула, взе лупата и се наведе, за да поднови огледа на златния нагръдник.

Нещо в предметите, които беше донесъл младият му приятел, го озадачаваше. Не толкова външният им вид, колкото усещането, което предизвикваха. За Хабиби артефактите бяха като живи същества. Излъчваха сигнали. Общуваха. И ако човек знаеше как да ги слуша, можеха да му разкажат какви ли не интересни неща. В случая обаче колкото повече слушаше, толкова повече се озадачаваше.

Когато ги разгледа за пръв път, още докато Халифа беше тук, те не му направиха никакво особено впечатление. Артефактите бяха с проста изработка и обикновени форми, лесно определими като период, същите като множество други предмети, изложени долу в музея.

Едва след като Халифа си тръгна, го обзеха съмнения. Нямаше специална причина: просто го загложди чувство, че въпреки привидната си простота предметите се опитват да му кажат нещо различно.

— Какво ми говорите? — зачуди се на глас той, шарейки за кой ли път по нагръдника с луната. — Какво искате да чуя?

В кабинета вече беше съвсем тъмно и единствената светлина идваше от настолната лампа. От време на време се чуваха стъпките на

пазача, който минаваше по коридора, но иначе в музея беше тихо. Над главата на професора тегнеше цигарен дим, гъст като буреносен облак.

Той остави нагръдника, хвана кинжала за острието и заобръща дръжката под светлината на лампата. Семпло оръжие, съвсем обикновено, дълго трийсет сантиметра, с грубовата бронзова инкрустация на върха на острието и лента от потъмняла кожа, увита стегнато около дръжката, за да не се изплъзва от ръката. Типично за периода си. Беше доказвал автентичността на почти същото оръжие само преди няколко месеца.

Довърши шерито и дръпна от лулата. Облакът дим за момент закри предмета пред него. Когато отново го видя ясно, забеляза, че кожата се е разхлабила в долния край на дръжката, близо до мястото, където се съединяваше с острието. Той я подхвана леко и ивицата започна да се развива.

Отначало ги помисли за драскотини. Едва когато наклони острието така, че светлината да не пада право върху него, и приближи лупата, разбра, че драскотините всъщност са букви. Не персийски или египетски, както би могло да се очаква, а гръцки... Низ от гръцки букви, издълбани несръчно върху метала на дръжката. ΔΥΜΜΑΧΟΣ Ο ΜΕΝΕΝΔΟΥ — Димакос, син на Менендес. Очите му премигнаха от изненада.

— Охо, охо, охо — измърмори той. — Значи това е малката ти тайна?

Написа думите на бележника до себе си и ги провери буква по буква, за да е сигурен, че ги е прочел правилно. След това остави кинжала, взе бележника и се облегна в стола си.

— Къде съм го виждал? — попита на глас. — Къде? Къде?

Двайсет минути седя неподвижно и се взира в пространството, поднасяйки от време на време чашата с шерито до устата си, въпреки че в нея вече нямаше шери. След това изведнъж захвърли бележника, изправи се тежко на крака и отиде до рафта с книги, доста бързо за човек на неговата възраст.

— Невъзможно! — възкликна. — Не може да бъде.

Прокара нетърпеливо пръст по гърбовете на томове и извади един от средата на рафта: стара книга с кожена подвързия, страници дебели като пергамент и заглавие, отпечатано със златни букви на гърба: „Inscriptions grecques et latines de tombeaux des rois ou syringes a

Thebes“ J. Baillet. Бързо се върна на бюрото, разчисти място с лакти, сложи книгата под светлината и нетърпеливо започна да прелиства страниците. Отвън пазачът мина покрай вратата и извика: „Добър вечер, професоре“, но възрастният мъж изобщо не чу поздрава, толкова беше погълнат от книгата пред себе си. Тишината в стаята сякаш усилваше развълнуваното му дишане.

— Невъзможно — мърмореше той. — Невъзможно! Но, Господи, ако не е...

Луксор, хълмовете на Тива

Беше твърде студено, за да лежат още голи, дори зад заслона, и след като се любиха, се облякоха. Даниел взе чантата и продължиха нагоре по хълмовете. Вятърът духаше в гърба им, пейзажът блестеше в мътносребрист цвят на лунната светлина. Тара стискаше ръката на Даниел, тялото ѝ преливаше от чувствена, плътна топлина, между краката ѝ пулсираше сладостна болка. Беше забравила какъв могъщ любовник е.

— Какво търсиш? — попита след известно време, когато забеляза, че Даниел оглежда тъмните възвишения.

— Мм? А, нищо. Просто отдавна не съм идвал тук.

Тя стисна ръката му по-силно.

— Нали не съжаляваш?

— За какво, че се любихме ли? — Той се усмихна. — Не, беше прекрасно. Защо, да не би ти да съжаляваш?

Тя го дръпна, вдигна се на пръсти и го целуна страстно по устните.

— Ще го приема за отрицателен отговор — засмя се той.

Продължиха хванати за ръце все по-навътре и по-навътре в хълмовете, светът наоколо беше зловещо тих с изключение на стъпките им, шушненето на вятъра и от време на време воя на някое диво куче.

Доколкото Тара се ориентираше, пресичаха широкото плато на върха на масива. Вдясно теренът се издигаше и възпрепятстваше всякаква гледка в тази посока. Вляво беше равен в продължение на няколко метра, след което пропадеше в тъмна плетеница от скали и падини. Отпред се мерзелееха далечните очертания на високи върхове, черни на фона на сиво-синьото небе. Нито имаше представа къде отиват, нито я интересуваше. Беше щастлива, че просто е с него, че го прегръща, че усеща топлината и силата му.

Накрая, след като бяха вървели повече от час, Даниел забави крачка и спря. Пътеката се беше спуснала леко надолу и прекосяваше многократно едно плитко изсъхнало дърво, което се виеше на пътя им като змия. Тара го прегърна през кръста и каза:

— Трепериш.

— Просто ми е студено. Забравил съм колко хладно става тук нощем.

Тя пхна ръце в задните джобове на джинсите му и зарови лице във врата му.

— Дали да не се връщаме? Няма ни вече три часа. Омар сигурно се тревожи.

— Да. Сигурно.

И двамата не помръднаха. Над главите им проблесна падаща звезда.

— Ако беше светло, можеше да слезем по един друг път — каза той. — Тук има какви ли не пътеки. Но по тъмно не е хубаво да се рискува. Тези хълмове са пълни с шахти от стари гробници. Ако се отклониш от пътеката и паднеш в някоя, няма почти никакъв шанс да излезеш. Преди няколко години една канадка падна в такава шахта близо до Деир ел-Бахри. Никой не чул виковете ѝ. Накрая умряла от глад. Като намерили тялото ѝ...

Той внезапно млъкна и застана нащрек.

— Какво? — попита Тара.

— Счу ми се нещо... Ти чуваш ли?

Тя наклони глава, но не чу нищо друго освен свистенето на вятъра и повтори:

— Какво?

— Нещо... ето пак! Чуй!

Сега го чу и тя. Вляво от тях, откъм скалите. Едва доловимо трополене на камъни, все едно някой чукаше леко с чук. Към тях се приближаваха хора. Тя напрегна очи да види нещо, но беше твърде тъмно.

— Сигурно е военен патрул — прошепна Даниел. — По-добре да се скрием.

Поведе я през дърето и се скриха зад една голяма скала.

— Защо се крием? — попита тя.

— Защото стават много подозрителни, ако открият някого по тъмно. Ние сме западняци и сигурно няма да ни създават проблеми, но в настоящата ни ситуация смятам, че ще е по-добре да избягваме сблъсъци с властите.

— Ами ако ни видят?

— Оставаш на място и по всякакъв начин им даваш да разберат, че си туристка. Повечето са младоци и, доколкото съм чувал, не се колебаят много да стрелят.

Стъпките вече се чуваха съвсем ясно. Както и приглушени гласове и нечия гърлена песен. Тара прехапа устни. Законът на световната гадост. След всичко, което им се беше случило, да ги застрелят по погрешка. Усещаше ръката на Даниел върху своята. Стискаше я здраво.

След още една минута патрулт се показа. В един момент ландшафтът беше пуст, объркана смесица от сенки и полусенки, а в следващия в дерето изведнъж се появи фигури. Отначало очертанията им се сливаха, сякаш един-единствен силует пълзеше в мрака. Но очертанията им ставаха все по-различими и накрая Тара ги видя съвсем ясно: деветима мъже в колона, последните носеха нещо като ковчег. Най-отпред, малко преди останалите, крачеше огромна фигура в светъл костюм. Стомахът ѝ се обърна.

— Господи! — изсъска тя. — Това е той!

Наведе се, за да вижда по-добре, и изпод крака ѝ се търколи едно камъче, което падна в дерето. Трополенето сякаш изпълни нощта. Даниел сграбчи ръката ѝ, дръпна я зад скалата и затисна устата ѝ с ръка.

Двамата останаха неподвижни, без да смеят да си поемат дъх. Стъпките се чуваха все по-близо и по-близо, изкачваха се по скалистото дърво, докато приближиха толкова, че Тара различи отделни гласове. Струваше ѝ се, че няма как да не ги открият, и мускулите на краката ѝ се стегнаха, готови за бяг. Но в последния момент, точно когато се озоваха буквално над главите им и Тара дори долови дима от пурата на Дравич, групата внезапно пое встрани от пътеката, перпендикулярно на дерето и в обратна посока на долината на Нил. След малко стъпките им заглъхнаха в хълмовете.

Даниел и Тара останаха на място още няколко минути. След това Даниел много бавно се изправи и надникна иззад върха на скалата. Тя

също се надигна и изпрати с поглед отдалечаващата се колона.

— Какво правят тук?

— Били са в гробницата.

Тя го погледна озадачено.

— Е, какво друго да правят тука? Кротка вечерна разходка? С ковчег?

Той излезе иззад скалата и се загледа след мъжете.

— Сигурно знаят някакъв друг път надолу. Който не минава покрай патрулите из Долината на царете. Нали ти казах, тези хълмове са пълни с пътеки, стига да знаеш къде да гледаш.

Той постоя още малко, след което въздъхна дълбоко и праметна чантата на Тара на рамо.

— Искам да се върнеш в къщата на Омар — каза и я поведе надолу за ръка. — Просто следвай пътеката, по която дойдохме, а след това и надолу. После иди в къщата на Омар и стой там.

— А ти какво ще правиш?

— Не се притеснявай за мен. Тръгвай.

Тя издърпа ръката си от неговата.

— Ще търсиш гробницата, нали?

— Естествено, че ще я търся тая скапана гробница! Нали за това дойдохме! Хайде. Ще те изпратя до долу.

— Отиваме заедно. И аз искам да разбера какво става.

— За Бога, Тара! Нямам време да се разправам! Може да се върнат всеки момент!

— Тогава да побързаме.

Тя го подмина и заслиза към дерето. Той я настигна, сграбчи я за рамото и грубо я обърна към себе си.

— Тара, моля те! Нищо не разбираш. Тези хълмове са... опасни. Аз съм работил тук, знам откъде да мина. Ти само ще...

— Какво, Даниел? — Очите й проблеснаха. — Ще съм ти в тежест ли? Това ли искаше да кажеш?

— Не, не в тежест. Просто... не искам да пострадаш.

В гласа му се долавяше някакво отчаяние. Въпреки вятъра челото му беше покрито със ситни капки пот и тя усети, че целият трепери.

— Не искам да пострадаш — повтори той. — Не разбираш ли? Това не е игра.

Замълчаха, впили погледи един в друг. Накрая тя издърпа ръката си.

— Не ми дължиш нищо, Даниел. Няма какво да ми връщаш. Нито какво да ми доказваш. Заедно сме. Ако отидеш ти, отивам и аз, ясно?

Той отвори уста, за да спори, но погледът ѝ му каза, че ще е безполезно.

— Не знаеш в какво се забъркваш.

— Каквото и да е, вече съм се забъркала — отвърна тя. — Вече няма кой знае какъв смисъл да внимавам. Да тръгваме.

Тя се вдигна на пръсти и го целуна.

— Просто не искам да пострадаш — прошепна безпомощно той.

— Някога да ти е минавало през ума, че и аз не искам ти да пострадаш?

Тръгнаха по пресъхналото дърво по стъпките на Дравич и хората му. Нощта беше хладна и ниско над земята се бяха; спуснали валма мъгла, които блестяха на лунната светлина като блуждаещи огънове. Някъде отдалеч се чу вой на куче.

Следващите двеста метра дървото продължи да криволичи през равното плато. След това теренът започна да се спуска към южния край на масива.

— От тази страна хълмовете свършват в множество скали — каза Даниел, взирайки се в мрака. — Гробницата вероятно е издълбана, в някоя от тях, някъде близо до дървото. Но къде точно, не знам. Сигурно няма да можем да стигнем дотам без оборудване за алпинисти.

Дървото постепенно премина в стръмен тесен валог, чиито страни се издигаха над главите им като стени. Дъното му се изпълни с големи камъни и трябваше да внимават къде стъпват по сипеите, които се ронеха под краката им като бисквити. Даниел извади фенерче и започна да обхожда валога с лъча светлина. После измърмори:

— Ако това започне да се спуска, изгубени сме. Ще се сринем по хълма с цял водопад камъни. Ако стане още по стръмно, се връщаме. Един Господ ги знае как са довлачили ковчега дотук.

Колкото по-надолу слизаха, толкова по-стръмен ставаше валогът и толкова по-опасни сипеите под краката им. Стените се сближиха дотолкова, че вече можеха да ги докоснат с разперени ръце. Даниел на

два пъти се опита да накара Тара да се върне, но тя настоя да продължи с него.

— След като съм дошла дотук, няма да се откажа.

Накрая стигнаха до място, където дъното на валога пропадеше вертикално шест метра надолу върху наклонени шисти, стръмни като детска пързалка. Склонът беше дълъг към двайсет метра, след което стените на валога изведнъж изчезваха като отворена врата и нямаше нищо друго освен парче небе и далечния блясък на еднообразната сребриста равнина.

— Това е ръбът на скалата — каза Даниел и посочи с лъча на фенерчето. — След това има стометрова пропаст. Дотук бяхме.

Той пхна пръсти в една пукнатина, пробва дали ще издържи тежестта му и се провеси през ръба на урвата с фенерчето в ръка.

— Има ли нещо? — попита Тара.

— Нещо като отвор на пещера. Точно под нас.

Наведе се още повече.

— Почти нищо не виждам. Сипеят го е заринал. Но определено е някакъв вход. — Изправи се и ѝ подаде фенерчето. — Я дръж. И го насочи надолу.

Обърна се, използва стените на валога за опора и се спусна до стръмните шисти отдолу. Движенията му бяха бързи, сякаш беше свикнал е подобен терен. Тара го последва значително по-бавно, като внимателно изпробваше земята с крак на всяка стъпка, преди да прехвърли тежестта си, вкопчила пръсти в скалата.

На дъното намери Даниел клекнал пред малък правоъгълен отвор, издълбан в склона.

— Това ли е? — прошепна тя.

— Ами, това определено е гробница — отвърна той и взе фенерчето от ръката ѝ. — Ето виж, тук скалата е копана, за да се издълбае коридор. Личи къде древните са забивали длетото.

Половината отвор беше затрупан с шисти и камъни и само в горната част беше останало широко един метър свободно пространство. Даниел пхна глава в отвора и насочи фенера към непрогледната тъмнина. Изведнъж нещо изпърха шумно и излетя в нощта.

— Какво беше това, по дяволите? — стресна се Тара.

— Прилепи. — Той се усмихна. — Те обичат гробници. Няма страшно.

Той обходи още веднъж вътрешността с лъча на фенерчето и пропълзя в отвора. Тара се изправи, готова да го последва. В този момент сипеят под краката ѝ се свлече и тя изгуби равновесие. Залитна и направи отчаян опит да се хване за стените на валога, но целият пласт под краката ѝ поддаде и тя се понесе към ръба на скалата заедно с порой от камъни като по водна пързалка.

— Тара! — извика Даниел.

Тя размахваше трескаво ръце, търсейки нещо, в което да се вкопчи. Тесният улей увеличаваше десетократно шума от свличащите се камъни и ѝ се струваше, че е попаднала в оглушителен бързей. Каменният водопад изригна от края на валога и пропадна в нищото. Даниел стоеше безпомощен на входа на гробницата и наблюдаваше стремглавото ѝ пропадане. Едва съвсем близо до ръба на скалата, когато беше сигурна, че пороят от камъни ще я помете, тя успя да забие крак в една издатина и да спре. Настъпи тишина, след което се чу приглушеното трополене на камъните, които падаха долу.

— Мамка му! — прошепна тя.

Дишаше тежко. Много предпазливо запълзя нагоре, като опираше здраво двата си крака в стените, където скалата беше здрава.

— Как си? — подвикна той.

— На косъм.

— Стой там. Не мърдай.

Изпълзя от гробницата, насочи фенерчето към улея, сграбчи протегнатата ѝ ръка и я издърпа на равното. Дрехите и лицето ѝ бяха целите в сивкав прах, а ризата ѝ беше скъсана, на лакътя и покрита с кървави петна.

— Ударила си се.

— Нищо ми няма — отвърна тя и отърси косата си от праха. — Хайде най-последно да видим какво има в тая гробница.

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Аз пък си мислех, че аз съм маниакът. Трябвало е да станеш археолог, Тара.

Тя му се ухили.

— Не е достатъчно вълнуващо.

Навлязоха в тесен стръмен коридор. Лъчът на фенерчето освети полуразрушена тухлена стена, пред която се бяха натрупали камъни и пясък. Даниел дълго стоя пред нея и оглежда коридора.

— Някога целият проход е бил зазидан — каза накрая. — Но с вековете отпред са се трупали камънаци и накрая е останала да се вижда само най-горната част на стената. Този, който е открил гробницата, е разбил тухлите отгоре и е оставил долната част здрава.

Премести лъча към стената на прохода.

— Ето, виждаш ли тухлите?

Покрай стената имаше купчина цели и изпочупени тухли. Той порови из тях и вдигна една. Върху предната ѝ част бяха издълбани фигурите на деветима коленичили мъже с ръце, вързани зад гърбовете, и един чакал, клекнал сред тях.

— Какво е това? — попита тя.

— Печатът на царския некропол. — Той се усмихна. — Деветима обречени грешници, наобиколили Анубис. Щом тухлите, запечатали входа, са си били на мястото с печата на некропола, значи гробницата е била непокътната, когато са я открили. Недокосната от древни времена. Изключителна рядкост.

Повъртя още малко тухлата в ръце, след което я остави на пода и насочи фенерчето в непрогледния мрак. Лъчът разкриваше, че шахтата се спуска полегато на трийсетина метра до нещо като камера. Мракът отвъд светлината на фенера беше най-непрогледният, който Тара беше виждала. Тръгнаха напред. Даниел шареше с фенерчето по гладко издяланите стени, таван и под. След няколко крачки спря.

— Какво има? — попита Тара.

— Там долу мърда нещо.

— Прилепи ли?

— Не, на пода. Ей там.

Той насочи лъча надолу. Нещо бързо се приближаваше към тях.

— Даниел. — Тя си наложи да говори спокойно. — Не мърдай. Никакви резки движения.

Между Кайро и Луксор

Нощният влак за Луксор не беше толкова претъпкан като в обратната посока и Халифа се настани сам на една четворка места.

Свали си обувките, запали цигара и започна да прелиства копията от досиетата на Дравич, които му беше извадил Тауба. В дъното на вагона едно момче и едно момиче с големи туристически раници играеха карти. Досиетата не бяха приятно четиво. Роден през 1951 г. в Източна Германия, Дравич беше син на офицер от СС, който впоследствие беше влязъл в комунистическата партия и се беше издигнал до някакъв пост.

Като ученик беше имал висок успех, особено по езиците, и още на седемнайсет години беше спечелил стипендия за университета в Роцок, където беше направил докторат по блискоизточна археология. Беше публикувал първата си книга на двайсет години — анализ на линейната А-писменост на Минойската цивилизация, — след което беше издал още няколко труда, единият от които, посветен на гръцките поселища в долината на Нил през Късния период, все още се използваше като учебник по този предмет.

Халифа допуши цигарата си, запали следващата и си спомни, че е чел тази книга, когато събираше материал за една курсова работа в университета. Загледа се за миг през прозореца, където се изнизваше равният, тъмен и пуст пейзаж, разнообразяван наредко от далечни къщи или села, след което насочи вниманието си обратно към листовите пред себе си.

Още от самото начало научните постижения на Дравич бяха помрачавани от склонността му към насилие. На двайсет извадил окото на свой колега по време на някакво сбиване на игрището и избегнал криминалното преследване на косъм, защото се намесил местният партиен шеф, приятел на баща му. Три години по-късно го заподозрели в убийството на някакъв скитник, чийто овъглен труп бил намерен в близкия парк, а още година след това в участие в груповото изнасилване на еврейска девойка. И двата пъти избегнал наказанието благодарение на връзките на баща си. Халифа поклати глава отвратен.

Германецът бе започнал да води разкопки на двайсет и няколко години, първо в Сирия, след това в Судан и накрая в Египет, където беше работил пет последователни сезона в Навкратис в делтата на Нил. Въпреки настойчивите слухове за контрабанда на антики и още по-лоши неща, срещу него никога не бяха повдигани никакви обвинения. Чудесна кариера. Имаше снимка, на която Дравич се ръкуваше с президента Садат, и друга, на която Ерих Хонекер му връчваше награда.

Изглеждаше предопределен за велики дела. Но след това беше дошъл инцидентът с доброволката. Въпреки че се беше случил в Египет, момичето беше германка и го бяха съдили в Германия. Беше се отървал, но този път калта беше полепнала по него. Научната гилдия го беше отхвърлила, концесиите му бяха отменени и издателите бяха спрели да публикуват книгите му.

Това се беше случило преди двацет години. Оттогава Дравич си изкарваше прехраната на пазара на антики, като предоставяше на различни богати покровители опита си в набавянето на антики или удостоверяването на автентичността им. През 1994 го бяха арестували в Александрия за притежание на крадени антики и беше излежал три месеца в затвора Тура в Кайро, откъдето беше и последната му снимка в делото. Халифа я приближи към очите си — черно-бяла затворническа фотография, германецът подпрян на стена, с номер на гърдите, впил намръщен поглед в обектива, огромен и зъл. Халифа потръпна.

След като го бяха пуснали от Тура, Дравич беше минал в нелегалност, излизаше и влизаше незаконно в страната и организираше контрабандата на антики и продажбата им на черните пазари в Европа и Далечния изток. Въпреки че седем държави бяха издали заповеди за арестуването му и въпреки че го бяха засичали неведнъж, той винаги успяваше да изпревари закона с една крачка.

Подробностите за последните му придвижвания бяха оскъдни. Знаеше се само, че в средата на деветдесетте е започнал да работи за Саиф ал-Таар и че оттогава е при него. Имаше слухове за тайни банкови сметки, за връзки с неонацистки организации и дори тайно сътрудничество със западните разузнавателни агенции, но повечето от тези слухове бяха измислени. След 1994 германецът не беше попадал в полезрението на закона. Но едно беше сигурно — беше точно такъв престъпник, какъвто го описваха.

Халифа прегледа цялото досие, изправи се, за да се разтъпче, и се разходи до края на вагона, където двамата туристи бяха оставили картите и сега слушаха касетофон. Кимна им за поздрав и ги попита къде отиват. Те не му обърнаха внимание — „Сигурно мислят, че искам да им продам нещо“, помисли си той и се усмихна — така че сви рамене, върна се на мястото си, запали поредната цигара и зачете доклада на патолога от аутопсията на Икбар. Музиката от касетофона

се преплете с ритъма на колелата, сякаш и двете бяха част от един и същ напев. Клепачите му натежаха.

Малко преди Бени Суеф влакът спря. Стоя около пет минути, издавайки шумно съскане, сякаш си поемаше дъх, след което потегли отново. След още една минута вратата на вагона зад гърба на Халифа се отвори, след секунда се чу вик и удар. Касетофонът замлъкна рязко. Халифа се обърна.

Трима мъже в черни джелаби стояха над туристите, чийто касетофон лежеше счупен на пода. Единият от мъжете сграбчи момчето за косата, изви главата му назад и с толкова светкавично движение, че Халифа почти не го видя, прокара ножа си през гърлото му. По пода на вагона плисна кръв.

Детективът скочи и посегна за пистолета си. В същия миг осъзна, че го е оставил в Луксор, и се огледа диво за нещо, което да му послужи като оръжие. Някой беше оставил купчина книги на седалката отсреща и той започна да ги мята срещу нападателите и да крещи:

— Полиция! Хвърлете оръжията.

Те се изсмяха и тръгнаха към него. Той се поколеба, след това хукна към вратата на вагона. Блъсна я, блъсна и следващата. В следващия вагон имаше повече хора, включително група деца, гушнаха по една бронзова лампа.

Той се втурна между седалките, но се спъна в някаква тенекия и падна. Една ръка го сграбчи за челото и изви главата му назад.

— Господи, помогни ми! — закашля се той. — Аллах, опази ме!

Едно лице изникна пред погледа му, огромно като плажна топка, наполовина бяло, наполовина пурпурно.

— Горкичкият Али — ухили се мъжът. — Али, Али, Али!

Държеше ромбовидна археологическа мистрия с наточено до блясък острие. Изсмя се гърлено, замахна и я заби в гърлото на Халифа...

Събуди се облян в пот.

Докладът на патолога беше паднал от скута му и се беше разпилял на пода. Зад гърба му се чуваше касетофонът на туристите. Халифа се огледа. Момчето и момичето спяха, оперели глави един в друг. Халифа поклати глава и се наведе да събере доклада.

Луксор

Змията пълзеше по прохода право към тях и очите ѝ проблясваха под светлината на фенерчето.

— Просто стой абсолютно неподвижен — повтори Тара.

— Господи! — изстена Даниел. — Какво е това?

— *Naја nigricollis*. Черноврата кобра.

— Опасна ли е?

— Аха.

— Колко опасна?

— Ако ни ухапе, ще сме мъртви още преди да паднем на земята. Много са агресивни и са много, много отровни. И освен това плюят отровата. Затова никакви резки движения.

Коремът на змията издаваше сух чегъртащ звук, докато тя се виеше по пода. Даниел се опита да задържи лъча върху нея.

— Мамка му! — Той потрепери.

Кобрата стигна на няколко крачки от тях, спря, отдръпна се леко и разтвори качулката си. Очите ѝ бяха черни и злобни. Беше голяма, над два метра, дебела като маркуч.

— Опитай се за да запазиш спокойствие — прошепна Тара. — Няма страшно.

Кобрата се залюля, после пак се плъзна напред, право към ботуша на Даниел, с изваден език, който сякаш облиза пращната кожа. Надигна се и започна да изучава глезена му, увивайки се бавно около крака му.

— Изгаси фенера — каза Тара.

— Какво?

— Изгаси фенера. Веднага. Светлината я привлича.

Езикът на кобрата се стрелкаше по прасеца му. Дъхът му излизаше на плитки тласъци.

— Не мога — изпелтечи той. — Така ще останем на тъмно.

— Изгаси го! — изсъска Тара.

— Господи!

Той щракна копчето и мракът ги погълна, сякаш бяха вързали очите им с черен плат. Тишината беше оглушително, нарушавана единствено от пълзенето на кобрата и накъсаното дишане на Даниел.

— Качва се по крака ми — задави се той.

— Просто стой възможно най-неподвижно.

— Ще ме ухапе!

— Няма, ако не мърдаш.

— Увила ми се е около крака. Едвам издържам. Моля те, направи нещо. Моля те!

Започваше да се паникьосва. Змията щеше да усети страха му и да го нападне.

— Разкажи ми за Мери-амон — отчаяно прошепна тя.

— Еби го Мери-амон!

— Разкажи ми! — изсъска тя.

Той се задъхваше от ужас.

— Втори син на цар Амасис — започна без дъх. — Живял около 550 година преди Христа. Върховен жрец на Амон в Карнак. Господи!

— Говори!

— Картър открил остракон с неговото име в долината. Явно посочва местонахождението на гробницата му. Встрани от Южната пътека, на двайсет лакътя от Водата в Небето. Смятаме, че Водата в Небето е скалата в горния край на долината.

Той замълча. Въздухът сякаш започна да тупти.

— Какво става? — попита тя.

— Не знам. Вече не е на крака ми. Но още я усещам.

Тя се замисли.

— Тара?

— Добре, включи пак фенера. Но го насочи нагоре. Не към пода. Нагоре. И много бавно. Без резки движения.

Един удар на сърцето и тънък лъч светлина върху тавана. Различи очертанията на кобрата. Беше между двата му крака и главата ѝ беше почти на нивото на слабините му.

— Май те харесва.

— Ами те всички ме харесват — измърмори той през стиснати зъби.

Тара приклепна много бавно. Опашката на змията се стрелкаше по ботуша на Даниел.

— Наведи малко светлината. Бавно.

Лъчът се плъзна по тавана и слезе на пода.

Кобрата се люлееше с широко разтворена качулки, като длан, свита в шепа. Лош признак. Беше раздразнени. Тара бавно бръкна в джоба си, извади носна кърпа, протегна ръка и я размаха, за да привлече вниманието на змията. Тя продължи да се люлее, поглеждайки към кърпичката, после към нея и пак към кърпичката. Без да спира да се люлее, отдръпна глава и със съскащ звук изстреля струя отрова към бялата материя. Няколко капки попаднаха върху ръката на Тара и кожата ѝ пламна.

— Какво правиш? — изсъска Даниел и се опита да погледне надолу, без да свежда глава.

— Стой мирно. Ще се опитам да я хвана.

— Да не си посмяла да я докоснеш! Моля те, кажи ми, че няма да я докоснеш!

— Няма страшно. В зоологическата градина имаме кобра. Непрекъснато я хващам.

Само че с кука за змии. И с предпазни очила и ръкавици. Опита се да прогони спомените за ухапванията и като продължаваше да размахва кърпичката с лявата ръка, започна бавно да приближава дясната към кобрата, като се целеше в яката от черни люспи точно под главата ѝ и се опитваше да не трепери прекалено силно. Кръвта гърмеше в ушите ѝ.

— Господи! — изстена Даниел.

Тя не му обърна внимание и съсредоточи цялото си внимание върху змията. Кобрата на два пъти отдръпва глава и плюе отрова по кърпичката, Тара на два пъти спира ръка напред въздуха и затваря очи, изчаквайки няколко мъчителни секунди преди да ги отвори бавно и да продължи да протяга пръсти към врата на змията в очакване всеки миг да усети как зъбите се забиват в плътта ѝ. „Нямам право на грешка — помисли си. — Ако я хвана прекалено ниско, ще извие глава и ще ме ухапе. Прекалено високо, и ще навра ръка право в устата ѝ. Трябва да преценя до милиметър.“

— Какво става? — Гласът на Даниел беше отчаян.

— Ей сега — прошепна тя. — Ей сега...

Ръката ѝ се намираше на няколко сантиметра от врата на змията. В очите ѝ се стичаше пот. Пръстите ѝ трепереха, все едно махаше на някого.

— Тара, моля те, какво...

Змията се хвърли, по-скоро към кърпичката, отколкото към ръката ѝ. Тара чисто инстинктивно отдръпна лявата си ръка, стрелна дясната и сграбчи кобрата точно под главата.

Тя се замята трескаво, опашката ѝ заплющя по ботуша на Даниел.

— Божичко! — изпищя той, отскочи и изтърва фенерчето.

— Няма страшно — каза тя. — Хванах я. Хванах я.

Кобрата се увиваше бясно около ръката ѝ. Беше силна, но хватката на Тара беше здрава и влечугото не можеше да се откопчи. Разтрепераният Даниел вдигна фенерчето и ги освети. В бясно раззинатата уста на змията се виждаха остри като игли зъби, от които капеше отрова.

— Господи, не мога да повярвам, че го направи!

— И аз не мога.

Тя отиде до входа и се показа навън с мятащата се змия в ръка, все едно развяваше гимнастическа лента. Проправи си внимателно път през валога, докато стигна почти до пропастта, и запокити змията в празното пространство. Тя се изви във въздуха като драскулка върху нощното небе и изчезна. Тара се върна в гробницата. Дишаше тежко.

— Добре. — Каза го по-спокойно, отколкото се чувстваше. — Дай все пак да видим какво има тук.

Камерата в края на коридора беше правоъгълна и малка, не повече от осем метра дълбока и четири широка, със стени, покрити с черни йероглифи и ярки рисунки в червено, зелено и жълто. В долната част на стените беше изрисувана линия от змии с надигнати глави като онези на парчето гипс, което бяха намерили в Сакара. И беше абсолютно празна.

От коридора до дъното на камерата имаше един метър. Тара скочи долу веднага, Даниел остана за миг горе, обходи пода с лъча на фенерчето и също скочи. Обиколи още веднъж пода с фенера, след което вдигна лъча и бавно обходи стените. Образите се появяваха и скриваха, докато светлината минаваше върху тях. Даниел беше неспокоен, погледът му непрекъснато отскачаше надолу и назад към

входа на камерата. Но постепенно прехвърли вниманието си към рисунките — към ярките цветове, странните лица, криволическите колони от йероглифи — и се отпусна. По лицето му плъзна усмивка и очите му засвяткаха.

— Добро е — измърмори на себе си и кимна. — О, много е добро.

Насочи фенера към една от изрисуваните сцени: фигура с глава на чакал, водеща човек към кантар, до който стоеше друга фигура с глава на ибис и перо и плочка в ръце.

— Какво е това? — попита Тара.

— От Книгата на мъртвите е — отвърна той, захласнат в рисунката. — Анубис, богът на отвъдното, води покойника към кантара на присъдата. Сърцето му се претегля и резултатът се записва от бог Тот. Типична сцена за египетска гробница. Тази също... — Той насочи светлината към друга рисунка: червенокож мъж в бяла пола протягаше ръце, в които държеше нещо като буркани. Пред него стоеше жена с жълта кожа и глава, увенчана с биволски рога и кръгъл диск между тях.

Покойникът поднася дарове на богиня Изида. Червено за кожата на мъжете, жълто за жените. Прекрасна изработка. Погледни чистотата на линиите, наситеността на цветовете. Не мога да повярвам, че... просто е невероятно.

Той пристъпи като омагьосан.

— Ами тези? — Тара посочи една сцена на страничната стена: двама мъже със сложно накъдрени перуки и бради се гледаха, единият седнал, другият коленичил. — Изглеждат ми различни.

Даниел освети рисунката.

— Права си. Стилът е персийски, а не египетски. Личи си по прическите и брадите. В руините на Суза и Персеполис е пълно с такива. В египетските гробници обаче ги няма. Както и тези. Той насочи лъча към рисунката на отсрещната стена: брадат мъж в бяла роба стоеше пред маса, отрупана с плодове.

— Това пък е гръцки стил. Виж, облечен е в тога и кожата му е бяла, а брадата е по-къса и по-рошава. И това е изключително необичайно за египетска гробница. Но не се случва за пръв път — в гробницата на Петозирис в Туна ел-Гебел е същото. И в гробницата на Си-Амон в Сива. Но все пак е доста рядко явление. Уникално, ако се

има предвид персийската сцена. Все едно са били погребани трима различни души. Невероятно.

Той бавно обходи стените с фенерчето с някакъв глад в очите, със собственически поглед, сякаш гробницата беше станала негова. Тара отиде до малката ниша в дъното на камерата.

— Нишата за органите — каза той и застана до нея. — Тук са държали съдовете с вътрешните органи. При мумифицирането органите на покойника се изваждали и се поставяли в четири съда — един за черния дроб, един за червата, един за стомаха и един за белите дробове. Това е мястото им.

Говореше като екскурзовод. Тя се усмихна и си спомни как я беше влачил из Британския музей, когато бяха любовници, и как я беше засипвал с пространни обяснения за историята и произхода на всеки експонат.

— А какво ще кажете за това, професоре? — попита и посочи шарките върху една плоча вляво от нишата. — Това какво е?

Той прокара лъча по плочата. Тя беше разделена на три части една над друга. На най-горната редица фигури маршируваше през жълтеникав пейзаж. На средната, фигурите бяха изпадали и над тях беше надвиснало същество с човешко тяло и продълговата животинска муцуна — размахваше боздуган. На най-долната имаше една-единствена фигура на фона на същия жълт пейзаж, а зад нея един млад мъж със знака *анкх*^[1] в ръка и прическа, оформена като цвят на лотос.

— Това е разказ — отвърна Даниел. — Фигурите най-отгоре са войници. Ето виж: стрели, лъкове, щитове. Явно са тръгнали на поход през пустинята. След това, тази фигура с боздугана и животинската глава, това е Сет, богът на войната и хаоса. И на пустините също. Той ги връхлита. Значи сигурно са победени в битка, въпреки че не е сигурно кой е врагът. А най-отдолу, този с прическата като лотос, е Нефертум, бог на възраждането и прераждането.

— И какво означава това?

Даниел сви рамене.

— Може да е, че духът на армията е жив въпреки поражението. Или че някой от войните е оцелял в битката. Трудно е с тези египетски символи. Те са мислели по съвсем различен начин от нас.

Той погледа още малко символите, след което насочи лъча към стените близо до входа на коридора — и те бяха покрити с колони

стройни черни йероглифи. В дъното на лявата някъде по средата в текста зееше дупка.

— Ето откъде се е взело нашето парче — каза той. — Виж, змиите съвпадат с редицата в дъното на стената.

И той клекна. Тара също клекна. Тъмнината ги обгърна, сякаш се бяха потопили в черна вода. Тара чуваше туптенето на сърцето си.

— Ами дай го настоя тя. — Сложи го на мястото му. Нали за това дойдохме.

Той я погледна, после свали чантата от гърба си, измъкна кутията, извади гипсовото парче и внимателно го намести в дупката. След като го сложи, беше много трудно да се различи, че в текста изобщо е имало дупка.

— И какво пише? — попита тя.

Той я изгледа отново, изправи се, отстъпи няколко крачки и насочи лъча към йероглифите.

— Текстът започва оттук, отляво на вратата, и върви от горе на долу и отдясно наляво.

Погледа още малко стената и започна да чете, като шареше с лъча по колоните. Преводът му беше бърз и уверен. В тясното пространство на гробницата гласът му отекваше отдалеч, сякаш от дълбините на времето. Тара настръхна.

— Аз, Иб-вер-именти, съм положен тук през година дванадесета от царя на Горен и Долен Египет Се-тут-ра Тар-и-уш... това е египетската царска титла на персийския император Дарий... ден четвърти, първи месец от Акхет. Любимец на Дарий, истински слуга на обичта му, защитник на царя любим на господаря си, следовник на царя, надзирател на армията, праведен, верен, честен. В Гърция бях до него. В Лидия бях с него. В Персия не го предадох. В Ашкалон бях там.

Той замълча. Беше стигнал до дъното на третата колона.

— Какво означава това? — попита тя.

— Ами, датира гробницата от Първия персийски период. Персийците завладяват Египет по време на царуването на Камбиз през петстотин двадесет и пета година преди новата ера. Дарий наследява престола от Камбиз през петстотин двадесет и втора година преди новата ера. Този човек е умрял през година дванадесета от царуването на Дарий, значи през петстотин и десета година преди новата ера.

Тя почти чуваше бръмченето на мозъка му.

— Трябва да е бил някой от генералите на Дарий. Обикновено това означават титлите като шемсу несу, следовник на царя, и мермеша, надзирател на армията. Нямах представа колко е важно това. Гробницата на един от царските генерали. Освен това от шести век преди новата ера. В Тива досега не са откривани почти никакви погребения от този период. Невероятно!

— Продължавай — каза тя. — Какво пише нататък?

Той прехвърли лъча върху четвъртата колона.

— Нубийците унищожих по заповед на моя господар и ги превърнах в прах и се сдобих с велика слава. Гърците накарах ниско да се поклонят. Либийците поразих до най-далечния хоризонт и ги накарах да вкусят смърт. Мечът ми беше могъщ. Силата ми бе велика. Не познавах страх. Боговете бяха с мен.

Той бързо насочи лъча надолу и го върна.

— Добре. Нашето парче започва в началото на следващата колона.

— В година трета на царя на Горен и Долен Египет Мес-и-ти-ра Кем-бит-джет... — това пак е египетска царска титла, този път на Камбиз... — преди да намеря великата слава, в месец трети на перет, аз Иб-вер-именти отидох в западната пустиня при секхет-имит, да унищожа враговете на царя.

Той изведнъж млъкна и на лицето му се изписа озадачение.

— Какво? — попита тя.

— Секхет-имит, това е...

Той се замисли и след това, без да довърши изречението, започна да превежда отново, но с по-нисък и по-решителен глас, сякаш проверяваше по няколко пъти наум всяка дума.

— При мястото на пирамидата, деветдесет итеру на юг и източно от секхет-имит, в средата на пясъчната долина, след като обядвахме, ни връхлетя велика буря. Светът стана черен. Слънце нямаше. Петдесет хиляди загинаха в пясъка. Само аз оцелях по божия милост. Шейсет итеру вървах сам през пустинята на юг и на изток към земята на кравите. Голяма беше жегата. Голяма жажда изстрадах. Голям глад изстрадах. Много пъти умирах. Но стигнах до земята на кравите. Боговете бяха с мен. Голяма милост проявиха...

Гласът му заглъхна. Тя го погледна. Устните му мърдаха, но от тях не излизаше никакъв звук. Дори в непрогледния мрак Тара забеляза, че е преbledнял като смъртник. Ръцете му трепереха и лъчът на фенерчето играеше по стената.

— Господи — прошепна той дрезгаво, сякаш нещо му беше влязло в гърлото.

— Какво?

Той не отговори.

— Какво, Даниел?

— Това е армията на Камбиз.

Очите му бяха широко отворени и изпълнени с изненада и триумф.

— Каква е тази армия на Камбиз?

Той отново не ѝ отговори и продължи да се взира в стената, глух за въпросите ѝ, като изпаднал в транс. Измина почти минута преди да разтърси глава, сякаш се събуждаше. Хвана я за ръката и я поведе през камерата, обратно към плочата, която бяха гледали преди това. Насочи фенера към нея.

— През петстотин двадесет и пета година преди новата ера Камбиз завладява Египет и го превръща в част от Персийската империя. — Едва задържаше лъча на едно място. — Малко след това, някъде през петстотин двадесет и трета година преди новата ера, изпраща две армии от Тива. Сам той предвожда първата и тръгва на поход на юг срещу етиопците. Втората армия е изпратена на северозапад през пустинята, за да унищожи оракула на Амон в оазиса Сива, който египтяните наричат секхет-имит, или Мястото на палмовите дървета.

Той насочи лъча към първата рисунка — групата фигури, маршируващи през пустинята.

— Според древногръцкия историк Херодот, който пише седемдесет и пет години по-късно, армията стигнала до оазис, наречен Островът на блажените, който навярно е съвременният ал-Кхарга. Между него и Сива обаче, някъде във Великото пясъчно море, ги застига пясъчна буря и цялата армия загива. Петдесет хиляди души изчезват просто ей така.

Той свали лъча на втората рисунка — маршируващите фигури, нападали под боздугана на Сет.

— Никой не знае дали тази история е вярна. Този текст доказва, че е. Не само това, ами и че този човек, Иб-вер-именти, е оцелял от бедствието. Един господ знае как, но е оцелял. — Той свали лъча към последната рисунка. — Иб-вер-именти с Нефертум, бог на възраждането и прераждането. Точно това означава последната сцена: армията е унищожена, но нашият човек е оцелял.

— Но защо да е толкова важно? — попита тя.

Без да сваля поглед от стената, той извади от джоба си пура и я запали. Пламъчето за миг прогони мрака и освети цялата камера.

— Самият факт, че потвърждава писаното от Херодот, е достатъчен. Но има и нещо повече, Тара. Много повече.

Той я хвана за ръка и я поведе обратно към текста.

— Виж. Иб-вер-именти не просто ни казва, че е оцелял от пясъчната буря. Дава ни точното местонахождение на погубената армия. Ето: „При мястото на пирамидата, деветдесет итеру на юг и източно от секхет-имит“. Не знам какво е това „място на пирамидата“; сигурно е някакво възвишение с форма на пирамида. Но ние знаем, че итеру е древна мярка, която отговаря приблизително на два километра. И той продължава: „Шейсет итеру вървах сам през пустинята на юг и на изток към земята на кравите“. Земята на кравите е преводът на та-ихг, което е древното име на ал-Фарафра, друг оазис между Кхарга и Сива. Тара, не виждаш ли? Това е направо карта на мястото, където е изчезнала армията на Камбиз. Шейсет итеру на северозапад от ал-Фарафра, деветдесет итеру на югоизток от Сива, при мястото на пирамидата. Невероятно!

В гробницата беше горещо и лицето му блестеше от пот. Той дърпаше развълнувано от пурата си.

— Имаш ли представа какво означава това? Хората търсят изгубената армия на Камбиз от хиляди години. Превърнала се е в нещо като Светия граал за археолозите. Но западната пустиня е огромна. Херодот казва само, че армията се е изгубила някъде по средата. Това не означава нищо. Може да е къде ли не. Но с тези указания мястото може да се намери с голяма точност. Разстоянията от Сива и ал-Фарафра ще го стеснят до не повече от десетина квадратни километра. Ако този периметър се огледа от въздуха, няма да е трудно да се открие пирамидална скала. Всяко подобно нещо ще стърчи сред дюните. Може да се намери за два дни. И по-малко.

— Но само ако знаеш разстоянията. — Тара започваше да проумява.

— Точно така. Ето защо твоего парче е било толкова жизненоважно. На него е разстоянието от Сива и част от йероглифа, означаващ разстоянието до ал-Фарафра. Без него шансовете да откриеш армията са колкото на стотиците други изследователи, които са я търсили. Нищо чудно, че Саиф ал-Таар толкова иска да се докопа до него.

Той замълча, загледан в стената. Очите му блестяха в светлината на фенера.

— И защо е толкова ценна тази армия? — попита Тара.

— Защо е ценна цяла древна армия? Петдесет хиляди души в пълно бойно снаряжение, запазени идеално в пясъка на пустинята? Мамка му, та това би било най-великото откритие в историята на археологията. Несравнимо с нищо друго. Даже гробницата на Тутанкамон ще изглежда като евтина вехтория в сравнение с нея. Искам да кажа, преди две години един нагръдник от този период се продаде за над сто хиляди долара. Ако продава малко по малко и не наводни пазара... Господи, с находка като тази Саиф ал-Таар ще стане един от най-богатите хора в Близкия изток. Страх ме е да си помисля какво би могъл да направи с такъв ресурс на разположение.

Замълчаха. Лъчът на фенерчето беше започнал да отслабва и от яркостта светлината постепенно беше станала вяло жълта.

— И какво общо има това с британското посолство? — попита Тара. — Със Скуайърс и Джемал?

— Сигурно са разбрали за гробницата. Ако онова, което каза Самали, е вярно, то липсващото парче им е нужно точно колкото на фундаменталистите. Залозите са невероятни. По-високи, отколкото изобщо мога да си представя.

Продължиха да се взират в стената. Въпреки горещината Тара трепереше. Настъпи поредното продължително мълчание.

— И какво още пише? — попита тя накрая. — Ти не довърши.

Той насочи фенера към мястото, където беше спрял да чете.

Докъде бяхме стигнали? А, ето: „Но стигнах до земята на кравите. Боговете бяха с мен. Голяма милост проявиха.“ Продължаваме. Следващата дума ми прилича на име, само че не е египетско. — Той се приближи до стената с присвити очи. — Прилича

на египетска транскрипция на гръцко име. Трудно ми е да разбера какво точно — египтяните не са използвали гласни, само съгласни.

Той произнесе думата буква по буква.

— *Демшос, Или Димакос.* Нещо такава. *Димакос беше името ми, син на...* — Той млъкна отново.

— ..._Менендес от Наксос. Но когато се узнаха делата ми, ме нарекоха *Иб-вер-именти*_. Ами да! — Даниел се разсмя.

— Какво?

— *Иб-вер-именти.* Това е игра на думи. Как не загреях от началото? *Иб-вер*, голямо сърце; *именгни*, от запада. Но *иб-вер* може да се прочете и като Голяма жажда. Много уместно за човек, който е извървял сам сто и дващест километра из пустинята. Сигурно е грък по народност. Най-вероятно наемник. По онова време в Египет е било пълно с тях. Гръцки войник на служба на персийски император с египетски прякор.

Той обърна лъча към рисунките, които бяха видели отначало: бледоликият мъж пред отрупаната с плодове маса; мъжът с фризираната коса и брада, коленичил пред царя си; червенокожата фигура, поднасяща дарове на богинята Изида.

— Ето защо имаме три стила. За да се подчертаят трите аспекта на една и съща личност. Грък, персиец, египтянин. Невероятно! Абсолютно невероятно!

Той се обърна към стената и прокара лъча по последните пет колони на текста.

— Когато делата ми станаха известни, как съм се завърнал от мъртвите, Камбиз ме издигна за своя дясна ръка, повиши ме и ме направи свой любим приятел, защото аз се върнах от пустинята и той знаеше, че Боговете са с мен. Земя ми беше дадена и титли и богатство. При Дарий, боговете дълъг живот да му дават, постигнах успехи и станах велик. Надминах всички по достойнство и богатство. Взех си жена. Трина синове ми роди. Почитаха ме по царския завет. Бях винаги верен. Силен по сърце. Истински пазител. Първенец в двора на царя си.

— *Във Васет бяха имотите ми...* Васет е древното египетско име на Тива, съвременен Луксор... *Във Васет бях щастлив. Във Васет живях дълго. И никога не се върнах в Наксос, мястото, където съм роден.*

— О, вие, които сте живи на земята и минавате покрай тази гробница и които обичате живота и мразите смъртта, кажете: „Озирис преобрази Иб-вер-именти“...

Гласът му заглъхна и той свали лъча на фенерчето.

— Останалото са молитви от Книгите на отвъдното. — Даниел поклати глава, дръпна от пурата и върхът ѝ заблестя яркооранжев в мрака. — Ама че невероятна история, а? Обикновен гръцки наемник, участвал в армията на Камбиз, се връща от мъртвите и се издига до приятел и довереник на царя. Като от Омиров мит. Мога да прекарам остатъка от живота си...

Отвън се чу свличане на камъни. Даниел погледна Тара с широко отворени очи, изключи фенера и стъпка пурата си на пода. Мракът ги погълна. Откъм входа на гробницата се чуха приглушени гласове и дращене, все едно някой се качваше. Двамата се свиха в ъгъла и притиснаха гърбове до стената. Тара сграбчи Даниел за рамото. Щеше да изпищи, но от гърлото ѝ не излизаше никакъв звук.

Чу се още дращене и блед лъч светлина проникна през коридора в камерата. Гласовете станаха по-силни и към тях се приближиха стъпки. Двайсет метра, десет, пет — и влязоха в камерата. Пауза, след което една фигура в черна роба скочи от прохода в помещението.

Даниел се хвърли към нея с вик и я събори на земята.

— Бягай, Тара! — изкрещя. — Бягай!

Още две фигури скочиха в камерата и го приковаха към пода.

— Даниел!

Тя се спусна към него. Някой я сграбчи и я блъсна на земята. Тя се опита да се изправи, но отново я повалиха, този път още по-жестоко. Последва суматоха и крясъци — и камерата се обля в ослепително бяла светлина. Очите ѝ се затвориха инстинктивно.

— Е — изсмя се един тържествуващ глас, — плъховете паднаха в капана.

Тара премигна. Четирима мъже стояха пред нея, двама с автомати в ръце, един с пушка и един с тояга. Горе, в края на коридора, с халогенна лампа в ръка стоеше Дравич. Зад него имаше още мъже. Тара се изправи, залитайки. Даниел също се беше изправил. От носа му течеше кръв. Застана до нея и попита:

— Добре ли си?

Тя кимна. Дравич огледа пода на камерата, после подаде лампата на един мъж зад себе си и скочи долу.

— Виждам, че нашата приятелка кобрата липсва — отбеляза той. — Явно не я бива за пазач, както си мислех. Срамота. А щеше да ми достави такова удоволствие да гледам как умирате от отровата ѝ.

Приблужи се към тях. Огромната му фигура сякаш изпълни половината камера и препречи светлината на лампата. Тара се сви до стената. Бузата ѝ пареше там, където я бяха ударили.

— Откъде разбра, че сме тук? — измърмори Даниел с удебелен от разкъравената уста глас.

Дравич се разсмя.

— Ти сериозно ли мислиш, че пазим гробницата само с някаква си змия? Идиот! Имаме пост в дерето. Щом ви е видял, се обади и дойдохме право тук.

— Какво искате от нас? — попита плахо Тара.

— Да ви убия, естествено. — Гласът на гиганта беше съвсем безстрастен. — Въпрос на време е как и кога. И какво да ви направя преди това.

Той я погледна и устните му проблеснаха влажно като продълговати розови червеи.

— Уверявам те, че първо ще ти направя някои неща.

Посегна и прокара пръст по гърдите ѝ.

Тя го отблъсна и лицето ѝ се разкриви от погнуса.

— Ти уби баща ми!

— О, не съм. Макар че имах желание — изсмя се той. — Щеше да ми достави удоволствие. За жалост сърцето му спря още преди да съм почнал. Бях толкова разстроен, колкото и ти.

Забеляза болката в очите ѝ и избухна в нов пристъп на смях.

— Отиде си направо пред мен — продължи той, заливайки се от смях. — В един момент стоеше прав, в следващия се гърчеше на пода като заклано прасе. Никога не съм виждал по-жалка смърт.

Обърна се и каза на мъжете нещо на арабски. Те също се разсмяха. Тара се вбеси и се изплю в лицето му. Смехът секна на секундата. Тя се стегна, готова за неизбежния удар.

Но той не дойде. Гигантът продължи да стои със стичаща се по бузата плюнка, после вдигна ръка и я избърса.

— Някога изнасилвали ли са те? — попита тихо, вперил поглед в плюнката по пръстите си. — Имам предвид жестоко. Използвали ли са тялото ти като играчка против волята ти? Вагината, ануса, устата? Не? Тогава, вярвай ми, има какво да видиш.

— Дравич, престани — изръмжа Даниел.

— О, не се притеснявай, Ласаж. И тебе няма да те пропусна.

Той избърса плюнката, бръкна в джоба си и извади малка метална мистрия — острието проблесна в бялата светлина.

— В крайна сметка не всяко насилие е от сексуален характер.

Ръката му замаяна и острието мина през ръката на Даниел. Той се сгърчи от болка и изпод ризата му бликна кръв.

— Но ще оставим тези удоволствия за по-късно. — Гигантът прибра мистрията в джоба си. — Преди това имаме да вършим други неща.

Той се обърна, погледна стената с йероглифите и махна на мъжа с лампата да се приближи.

— Значи най-после се сдобихме с последното парче от мозайката. Срамота, че изобщо някой го е махнал оттук. Ако нещата бяха оставени каквито си бяха, щяхме да си спестим доста време и неприятности. И болка.

Хвърли поглед към Тара, ухили се похотливо, след което отиде до стената, клекна пред нея и заоглежда йероглифите.

— При нормални обстоятелства, когато някой открие нова гробница в тези хълмове, ние сме първите, които разбират. Местните знаят, че е в техен интерес да дойдат право при нас. В противен случай рискуват да си навлекат гнева на Саиф ал-Таар. И моя. А те знаят, че това не е на добре.

— В този случай обаче я откри един, дето реши да се прави на солов играч — продължи той. — Плати за алчността си, но преди това успя да измъкне разни предмети. Включително, разбира се, и това жизненоважно парче.

Той измъкна гипсовия фрагмент от стената и го повъртя в ръце.

— Не е ли иронично, че трябваше да е точно тази част от текста? Естествено, той не е имал представа колко е важен. Просто е искал парче от украсата, за да го продаде. Ако му беше останало време, щеше да я свали цялата. За негов лош късмет е започнал точно от парчето, където се посочва местонахождението на армията, като по

този начин е обрекъл на пренеприятен край не само себе си, но и мнозина други.

Дори от три метра разстояние Тара долавяше вкиснатата миризма на тялото му. Догади ѝ се.

— Не че нещо от всичко това вече има значение — продължи той. — Имаме парчето. А утре по това време ще имаме и армията. А след това... — Отново подигравателният похотлив поглед към Тара. — А след това започва истинската веселба.

Той извика нещо на арабски и двама мъже с каменарски чукове скочиха в камерата. Дравич кимна към онази част от текста, която Даниел беше превел, и двамата с чуковете започнаха да трошат гипсовата облицовка. Зейнаха дупки, парчетата се откъртваха от скалата.

— Господи! — Даниел се хвърли напред. — Не! Моля те, не!

Дуло на автомат се заби в корема му и го отблъсна назад.

— Не можете да я унищожите! — Той се давеше. — За Бога, не можете!

— Неприятна, но необходима предпазна мярка — каза Дравич. — Останалата украса може да остане, но не можем да рискуваме някой друг да намери гробницата и да прочете за армията. Още не.

Големи парчета облицовка, покрити с йероглифи, се разбиваха на пода сред облаци прах. Единият мъж продължи да удря стените с чука, докато другият се зае с парчетата по пода и започна да ги троши на стотици ситни частици. Даниел сведе отчаяно глава.

След като унищожиха цялата стена, Дравич ги отпрати.

Въздухът в камерата беше непрогледен от праха. Тара се разкашля.

— И сега какво? — прошепна Даниел, без да може да откъсне поглед от купчината натрошен гипс.

Дравич тръгна към изхода на камерата с парчето на Тара в ръка. Подаде го на един от мъжете.

— Сега — каза и се обърна към тях — ще ви се случи нещо доста неприятно.

Даде някакъв сигнал с ръка и изчезна в прохода. Мъжът пред Даниел вдигна автомата си.

— Не! — изпищя Тара, защото си помисли, че ще стреля. Вместо това той удари с приклада Даниел по главата. Даниел се свлече в

безсъзнание на пода и по врата му потече струйка кръв. Тара падна на колене до него и докосна лицето му. Усети движение зад гърба си, нещо изсвистя във въздуха и изведнъж тя започна бързо да пропада в нещо като безкраен океан от неподвижна черна вода.

Северен Судан

Момчето тичаше през лагера с радиосъобщението в ръка. Стадо кози, изненадано от появата му, се разбяга пред него, но то не им обърна внимание и продължи да тича, докато не стигна палатката на учителя си. Отметна рязко покривалото и пристъпи вътре, останало без дъх.

Вътрешността се осветяваше оскъдно от една-единствена лампа. Саиф ал-Таар седеше със скръстени крака на покрития с килим под, вдигнал някаква книга до очите си, неподвижен като статуя. Момчето се приближи.

— Намерили са го! — извика, неспособно да сдържи въодушевлението си. — Парчето! Доктора го е намерил!

Мъжът остави книгата в скута си и вдигна безизразно лице към момчето.

— Писано е да сме умерени във всичко, Мехмет — каза тихо. — Както в радостта, така и в отчаянието. Не е нужно да крещиш.

— Да, Саиф ал-Таар. — Момчето оклюма.

— Но освен това е писано да ликуваме страстно от добрината на Аллах. Така че не се срамувай от радостта си. Но я контролирай, Мехмет. Винаги я контролирай. Така е богоугодно. Да станеш господар на себе си.

Протегна ръка и момчето му подаде бележката. Той наклони глава и я зачете. Като свърши, я сгъна внимателно и я пхна в един от джобовете на робата си.

— Нали ти казвах, че Бог ни е избрал? Дотогава, докато сме му верни и се доверяваме на величието му, всички неща ще идват при нас. И те идват. Това е велик ден, Мехмет.

Изведнъж на лицето му плъзна широка усмивка, като вода по пресъхнала земя. Момчето никога не го беше виждало да се усмихва така и сърцето му подскочи при тази гледка. Искаше му се да падне на

колене и да целуне краката на учителя си, да му каже колко много го обича и колко му е благодарно за всичко, което е направил за него.

Мъжът явно разбра какво става в душата му, защото се изправи и положи ръка на рамото му.

— Добре се справи, Мехмет. Аллах винаги награждава добрите ученици. Точно както винаги наказва лошите. Иди сега и кажи на хората ни да се подготвят. Веднага щом разберем мястото, излитаме с оборудването.

Момчето кимна и пристъпи към изхода, после спря и се обърна.

— Учителю, сега нали вече няма да има лоши неща? Нали ще унищожим куфр?

Усмивката на мъжа се разшири още повече.

— Естествено, че ще ги унищожим, Мехмет. И как да не го направим, когато вече имаме на помощ цяла армия?

— Аллах у акбар. — Момчето се засмя. — Бог е велик.

— Велик е. По-велик, отколкото може да проумее който и да е от нас.

Когато момчето си отиде, Саиф ал-Таар се върна на мястото си при лампата и взе книгата. Кожената ѝ подвързия беше износена и протрита, и той я хвана нежно с две ръце. Написаното вътре не беше нито на арабски, нито на английски, а на гръцки, както и заглавието на корицата. ΗΡΟΤΟΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΙ — „История от Херодот“.

Той усили малко пламъка на лампата, вдигна книгата на няколко сантиметра пред очите си, въздъхна от удоволствие и се зачете.

[1] Символът на живота в Древен Египет — Б.р. ↑

Луксор

Влакът на Халифа навлезе в Луксор малко преди осем сутринта. След кошмара не беше заспивал повече и сега беше изморен и клепачите му тежаха. Реши да се прибере у дома и да се освежи, преди да отиде в офиса.

Градът вече кипеше от живот. Празникът Абу ел-Хагаг започваше следобед и дори в този час тълпите се събираха в очакване и обсаждаха шарените улични сергии, отрупани с бонбони, сладкиши и празнични хартиени шапки. Друг път Халифа също очакваше празника с нетърпение. Но днес мислите му бяха заети с други неща и той запали цигара и тръгна по улица „Ал-Махата“ сляп и глух за оживлението наоколо.

Апартаментът му беше на петнайсет минути пеша от центъра, в един неприветлив бетонен блок, подреден като плочка от домино в средата на множество други неприветливи бетонни блокове. Когато се прибра, Бата и Али вече бяха излезли за училище, а малкият Юсуф спеше в кошчето си. Той си взе душ, а Зейнаб му сложи кафе, хляб и сирене. Той я гледаше с обич как влиза и излиза от кухнята, как косата ѝ се стеле в черен водопад почти до кръста и стройните ѝ бедра се поклащат предизвикателно. Понякога забравяше какъв късмет е имал тя да се омъжи за него. Родата ѝ беше против — някакъв си безпаричен студент от бедно семейство. Но Зейнаб беше упорита. Той се усмихна.

— Защо се смееш? — попита тя. Държеше чиния нарязани домати.

— Спомних си, когато се оженихме. Как вашите не искаха и да чуят, но ти им каза, че или ще се ожениш за мен, или за никого.

Тя му подаде чинията и седна в краката му.

— Трябваше да ги послушам. Ако не бях такъв инат, сега щях да си имам някой като Хосни.

Халифа се разсмя, наведе се и я целуна по главата. Косата ѝ беше топла и миришеше на хубаво, и въпреки умората му това беше

възбуждащо. Халифа остави чинията с домати и я прегърна през раменете.

— Как беше в Кайро? — попита тя и го целуна.

— Горедолу. Видях професора.

— Как е той?

— Добре. Имаш много поздравя.

Тя се надигна и сложи ръка на коляното му. Роклята ѝ се беше смъкнала и разкриваше рамото и извивката на гърдите ѝ. Халифа побутна с лакът чинията с домати още по-надалеч.

— Какъв е този случай, по който работиш, Юсуф? — тихо попита тя и прокара пръсти по коляното му. — Много е важен, нали?

— Да — отвърна той, докато милваше косата ѝ.

Тя знаеше, че това е неговият начин дай каже, че не иска да говори, и затова не настоя. Само се извърна леко, вдигна лице, целуна го по устните и прошепна:

— Бебето спи.

Халифа погали врата ѝ и вдъхна аромата на косата ѝ.

— Трябва да отивам в офиса.

Тя го целуна още веднъж, изправи се и остави роклята да се свлече от тялото ѝ. Отдолу беше гола.

— Трябва ли?

Той погледна тялото ѝ — стройно и мургаво, с високи стегнати гърди и деликатен хълм от черни като въглен косми между краката. Господи, колко беше красива. Изправи се и хвана ръцете ѝ.

— Сигурно няма да ми стане нищо, ако закъснея малко.

Целунаха се и тя го хвана за ръката и го поведе към спалнята. Седна на леглото и разкопча ризата и панталона му, свали ги и го прегърна. Той я свали на леглото, легна до нея и започна да милва гърдите, корема и бедрата ѝ, да целува раменете ѝ, да се притиска в нея, да усеща дъхайте...

Телефонът иззвъня.

— Остави го — каза Зейнаб, качи се върху него и разпиля косата си по лицето му.

Продължиха още малко, но бебето се събуди от телефона, заплака се и тя изстена ядосано и отиде при кошчето. Халифа се обърна на една страна и вдигна телефона. Беше професор ал-Хабиби.

— Надявам се, че не те безпокоя — каза той.

— Не. Тука... помагах на Зейнаб за една работа.

Тя го изгледа развеселено, вдигна ревящото бебе и отиде в другата стая, като пътъом го целуна по главата. Той бутна вратата с крак, за да я затвори.

— Юсуф — каза професорът, — има нещо, което реших, че трябва да знаеш. За онези предмети, дето ми ги остави вчера.

Халифа се наведе и измъкна цигарите от джоба на панталона си.

— Казвай.

— Миналата нощ, като си тръгна, ги огледах и намерих един надпис върху дръжката на кинжала, под кожената лента. Не гравирани надпис. Просто няколко думи, надраскани върху метала, доста грубо. На гръцки.

— На гръцки?

— Да. Име. Най-вероятно на собственика на кинжала.

— Давай.

— Димакос, син на Менендес.

— Димакос? — Халифа запрехвърля името из главата си. — Това говори ли ти нещо?

— Много интересно — каза Хабиби. — Бях сигурен, че съм го срещал някъде. Отне ми време да се сетя къде, но накрая се сетих. — Той замълча, за да подсили драматичния ефект.

— Е?

— В Долината на царете. В гробницата на Рамзес IV. Стените са покрити с древни графити. Гръцки и коптски, и един от тях е оставен от някой си Димакос, син на Менендес от Наксос. Проверих.

— Същият Димакос ли е?

— Е, не мога да съм сто процента сигурен, но ще се изненадам, ако в Тива е имало двама Димакосовци, чиито бащи са се казвали Менендес. Имената не са от най-разпространените.

Халифа подсвирна.

— Невероятно.

— Направо. Но изобщо не е толкова невероятно, колкото другото.

Отново замълча, за да подсили ефекта, и Халифа трябваше отново да го подкани.

— Този Димакос не просто е оставил името си в гробница. Оставил е и кратък надпис.

— Който казва какво?

— Ами, той не е довършен. Или върху него е писано нещо друго, или докато го е писал, е станало нещо...

От другата страна на линията се чу прелистване на хартии.

— Гласи следното: „Аз, Димакос, син на Менендес от Наксос, видях тези чудеса. Утре тръгвам на поход срещу амонийците. Дано...“.
И тук свършва.

Халифа все още не беше запалил цигарата си.

— Амонийци — каза, размишлявайки на глас. — Гърците не са ли наричали така жителите на Сива?

— Правилно. От името на бог Амон, чийто оракул бил в оазиса. И, доколкото знаем, през този период срещу амонийците е била изпратена една-единствена военна експедиция.

— Която е била?

Поредната драматична пауза.

— Армията на Камбиз.

Цигарата на Халифа се пречупи в ръката му.

— Армията на Камбиз!? Онази, която е изчезнала в пустинята?

— Така твърди историята.

— Но не е оцелял никой. Как е възможно кинжалът да е принадлежал на някой от нея?

— Е точно това е въпросът.

Халифа чуваше пуфкането на лулата му. Извади друга цигара и я запали. Настъпи продължително мълчание.

— Кинжалът определено е от гробницата в Тива, така ли? — попита накрая Хабиби.

— Така мисля.

— Тогавя възможните обяснения са няколко. Може този Димакос все пак да не е отишъл с армията. Или да е отишъл, но кинжалът вече да е бил сменил собственика си. Или Херодот просто да е сбъркал и армията да не е била погълната от пясъчна буря.

— Или да е била и Димакос да е оцелял.

Професорът замълча за момент.

— Бих казал, че това е най-малко вероятната възможност. Въпреки че определено е най-интригуващата.

Халифа дръпна дълбоко от цигарата си. Не биваше да пуши в спалнята, защото бебето спеше тук, и затова се пресегна да отвори

прозореца. Мислите му се въртяха с бясна скорост, прекалено бясна, за да ги проследи или осмисли.

— Предполагам, че гробницата на един войник от армията на Камбиз би била значителна находка, нали?

— Ако се докаже, че е автентична — отвърна Хабиби. — Грандиозна находка.

А беше ли такава? Абу Наяр беше открил гробницата на мъж, който е бил част от изгубената армия на Камбиз. Както казваше професорът, това би било грандиозна находка. Една от най-значителните в Египет от много години. Но това не обясняваше защо Дравич си създаваше такива големи проблеми за едно парче йероглифен текст. В крайна сметка изобщо не си беше дал труд да потърси другите предмети в магазина на Икбар. Само това парче. Тук липсваше нещо. Нещо по-голямо.

— Ами самата армия? — Въпросът се изплъзна от устните му преди дори да се оформи в главата му.

— Какво самата армия?

— Изгубената армия на Камбиз. Колко значителна би била тази находка?

Професорът мълча дълго.

— Юсуф, струва ми се, че навлизаме в областта на фантастиката. Армията е погребана някъде в средата на Западната пустиня. И никога няма да бъде намерена.

— А ако бъде?

Поредната пауза.

— Май не е нужно да ми казваш колко важна би била такава находка.

— Прав си. Не е нужно.

Халифа изхвърли цигарата през прозореца и размаха ръце, за да разкара дима.

— Юсуф?

— Да, извинявай. Просто размишлявах. Какво друго знаеш за армията, професоре?

— Боя се, че не много. Не е моят период. Ако трябва да говориш с някого, това е професор Ибрахим ал-Захир. Прекарал е почти целия си живот да я изучава.

И къде да го намеря?

— При теб в Луксор. Прекарва по половин година в „Чикаго Хаус“. Но не е много добре. Миналата година получи удар. Съзнанието му си отива.

Настъпи мълчание. Халифа благодари на професора, обеща му да дойде на вечеря следващия път, когато е в Кайро, и затвори. Отиде в хола. Зейнаб люлееше бебето в ръце, все още гола. Той отиде до нея и ги прегърна.

— Трябва да отивам в офиса.

— А пък аз се опитвам да го приспя!

— Извинявай. Просто наистина...

— Знам. — Тя се усмихна и го целуна. — Тръгвай. И не забравяй за парада на децата следобед. Казах на Али и на Бата, че ще отидем да ги гледаме. В четири часа. Не закъснявай.

— Не се притеснявай. Ще дойда. Обещавам.

Западната пустиня

Тара идва в съзнание на два пъти по време на пътуването — кратки проблясъци в морето на всеобхватната забрава.

Първо в някакво горещо, тясно и вибриращо пространство, което вонеше на бензин и което въпреки непрогледния мрак и ужасната болка в главата разпозна като багажник на кола. Беше сама, свита на кълбо, с ръце, вързани за глезените, и лепенка на устата. Предположи, че пътуват по асфалт, защото въпреки че колата друсаше, подскоците не бяха много резки и освен това се движеха с голяма скорост. Улови се, че си мисли за всичките филми, в които затваряха някого в багажник на кола и героят се ориентираше за посоката, като обръщаше внимание на звуците и усещанията по време на пътуването. Опита се да направи същото, като се вслушваше във всички шумове отвън, които можеха дай подскажат накъде отиват. Но освен спорадичните изсвирвания на клаксони, а веднъж и тътена на силно пусната музика, нищо не й говореше нито къде се намира, нито къде отиват и тя скоро пак изпадна в безсъзнание.

Втория път, когато се пробуди, над главата ѝ се чуваше оглушителен грохот. Тя послуша известно време и отвори очи. Беше завързана за седалка. Даниел беше до нея с глава, клюмнала на гърдите. По врата му имаше засъхнала кръв. Странно, но не изпита

никаква тревога за него. Просто отбеляза присъствието му, след което обърна глава и се загледа в безкрайната жълта пустош отдолу. Незнайно защо теренът ѝ заприлича на огромен пандишпан и тя се разсмя. В същия момент чу гласове и някой метна на главата ѝ нещо като торба. Тя отново започна да се унася, но не и преди да прозре с невероятна яснота: „Аз съм в хеликоптер. И летя през пустинята към изгубената армия на Камбиз.“ След това мракът я погълна.

Луксор

Когато Халифа пристигна в полицейското управление, го очакваха две изненади. Първата беше, когато се сблъска с главен инспектор Хасани във фойето и вместо да му се накара, че е закъснял, той го поздрави с нещо почти наподобяващо любезност.

— Радвам се, че се прибра, Юсуф! Заповядай в кабинета ми при първа възможност. Няма какво да се притесняваш. Точно обратното. Имам добри вести за теб.

И тупна Халифа по гърба, и закрачи по коридора.

Втората изненада дойде от Омар Абд ел-Фарук, който го чакаше в кабинета му.

— Не искаше да чака долу — обясни Сарийя. — Не искам никой да го вижда тук. Твърди, че има информация по случая Абу Наяр.

Омар се беше свил в ъгъла на кабинета и барабанеше с пръсти по коленете си, явно притеснен от обстановката.

— Охо — каза Халифа и седна зад бюрото си. — Не съм си представял, че ще дойде денят, когато някой Абд ел-Фарук ще ми дойде на крака по своя воля.

— Вярвай, не ми беше лесно — изсумтя Омар.

— Чай?

Омар поклати глава.

— Кажу ми да се махне. — Той кимна към Сарийя. — Това, което ще кажа, е само за твоите уши.

Мохамед ми е колега — каза Халифа. — Той е също пол...

— Или ще говоря само с теб, или изобщо няма да говоря — отсече Омар.

Халифа въздъхна и кимна на Сарийя.

— Мохамед, остави ни за малко, ако обичаш. После ще ти кажа какво става.

Помощникът му излезе от стаята и затвори вратата.

— Цигара? — Той се наведе и му предложи кутията „Клеопатра“. Омар махна с ръка.

— Дошъл съм да говоря, не да си любезничим.

Халифа сви рамене, облегна се и запали цигара.

— Добре. Говори.

Пръстите на Омар забарабаниха още по-бързо.

— Мисля, че двама мои приятели са в опасност — тихо каза той. — Вчера дойдоха у дома да търсят помощ. След това изчезнаха.

— И какво общо има това с Абу Наяр?

Омар се огледа, сякаш да се увери, че никой друг не слуша.

— Преди два дни, когато ме докара тук, ме попита дали някой не е открил нова гробница горе в хълмовете.

— И ти ми каза, че не знаеш. Да разбирам ли, че внезапно си си спомнил нещо? — Въпросът беше саркастичен.

Омар го изгледа и изсъска:

— Доставя ти удоволствие, а? Че един ел-Фарук е дошъл да те моли за помощ.

Халифа не каза нищо, само дръпна бавно от цигарата си.

— Добре, значи Абу Наяр е намерил гробница. Не я знам къде е, така че не се хаби да ме питаш. Но е намерил гробница. Взел е парче от украсата на тази гробница. Това парче беше у моите приятели. И те изчезнаха.

Под прозореца избухна пиратка и Омар подскочи.

— И кои са тези твои приятели?

— Един археолог. Доктор Даниел Ласаж. И една англичанка.

— Тара Мъдрей — каза Халифа.

Омар вдигна вежди.

— Познаваш я?

— Тя и Ласаж са участвали в престрелката в Сакара преди два дни.

— Знам какво си мислиш, Халифа, но аз работя с доктор Ласаж от шест години. Той е добър човек.

Халифа кимна.

— Вярвам ти. — Замълча и добави: — Не съм си представял, че ще дойде денят, когато ще кажа такова нещо на един ел-Фарук.

Омар първо не отговори нищо. След това по лицето му се разля лека усмивка. Раменете му малко се отпуснаха.

— Дай все пак една цигара.

Халифа се наведе и му подаде кутията.

— И какво точно стана вчера, Омар?

— Както ти казах, двамата дойдоха у дома и поискаха помощ. Носеха онова гипсово парче от украсата в една кутия. Жената каза, че баща ѝ го купил за нея и че Саиф ал-Таар го искал. И британското посолство.

— Британското посолство?

Каза, че някакви хора от британското посолство също го искали.

Халифа извади химикалка от самото си и започна да пише на лист хартия. Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Друго?

— Искаха да разберат откъде е парчето. Казах им, че е опасно и по-добре да се откажат, но те не пожелаха. Доктор Ласаж ми е приятел. Когато приятел ме моли за помощ, не отказвам. Казах им, че ще поразпитам. Излязох към четири следобед. Като се върнах, бяха излезли. И досега не са се прибрали.

— Знаеш ли къде са отишли?

— Казали на жена ми, че ще отидат на върха на ел-Куирн. Страх ме е, че им се е случило нещо, инспекторе. Особено след онова с Абу Наяр. И Сюлейман ал-Рашид.

Халифа спря да пише.

— Какво Сюлейман ал-Рашид?

— Ами да изгориш така...

Халифа пребледня.

— Мъртъв ли е?

Омар кимна.

— О, не! — изстена Халифа. — Аллах, не и Сюлейман.

— Не знаеше ли?

Бях и Кайро.

Омар сведе глава.

— Съжалявам. Мислех, че знаеш. — Помълча и добави: — Всички знаят какво направи за Сюлейман.

Халифа беше заровил лице в ръцете си.

— Знаеш ли какво направих за Сюлейман? Убих го. Това направих. Ако не бях отишъл при него онзи ден... Даммит! Може ли да съм толкова тъп?

Гласът му притихна. Отвън някой биеше барабан. Настъпи дълго мълчание.

— Може би трябва да те оставя сам, инспекторе — каза тихо Омар и се изправи. — Не е редно да ти се бъркам в мъката. — Той тръгна към вратата.

— Парчето — каза Халифа.

— Моля?

— Парчето от стената. Ти видя ли го?

— Да — отвърна Омар. — Видях го.

— Със змии в дъното? И йероглифи?

Омар кимна.

— Знаците. Йероглифните знаци. Можеш ли да си ги спомниш?

Омар се замисли, приближи се до бюрото на Халифа, взе химикалката и начерта нещо на листа. Детективът погледна рисунката.

— Сигурен ли си, че това си видял?

— Така мисля. Знаеш ли какво означава?

— *Мер* — каза Халифа. — Това е знакът за пирамида.

Гледа рисунката още известно време, след което я сгъна и я прибра в джоба си.

— Благодаря ти, Омар. Знаем колко ти е било трудно да дойдеш тук днес.

— Просто намери, приятелите ми, инспекторе. Само това искам. Просто намери приятелите ми.

За миг изглеждаше, сякаш ще подаде ръка, но в крайна сметка само кимна отсечено и излезе.

През следващите двамадесет минути Халифа обяснява на Сарийя какво е станало в Кайро и слуша подробностите около смъртта на Сюлейман. След това се качи в кабинета на началника си, както му беше заповядано.

Друг път Хасани щеше да го накара да чака поне пет минути, преди да го приеме. Днес обаче го покани без никакво мотаене. Не само това, даде му да седне на що-годе сносен стол.

— До следобед ще ви напечатам доклад по хода на делото — започна Халифа с надеждата да изпревари неизбежните въпроси къде е докладът, но Хасани само махна небрежно с ръка.

— Не се притеснявай. Имам добри новини за теб, Юсуф.

Облегна се на стола и вирна брадичка, с което съвсем заприлича на президента Мубарак над главата му.

— Радвам се да те уведомя — започна надутото, — че молбата ти за повишение беше одобрена. Честито.

Той се усмихна, но нещо в изражението му подсказваше, че не изпитва чак такава радост, каквато демонстрира.

— Шегувате се — каза Халифа.

Усмивката охладня с няколко градуса.

— Никога не се шегувам. Аз съм полицаи.

— Да, господине. Извинявайте. — Не знаеше какво да каже. Очакваше всичко друго, но не и това.

— Искам да си вземеш почивка до края на деня, да се прибереш у вас, да кажеш на жена си и да празнувате. Утре те пращам на конференция в Измаилия.

— В Измаилия ли?

— Някакви дивотии за полицейската работа в градски условия в двайсет и първи век. Три дни, Бог да ти е на помощ. И с такива работи се занимава човек, ако иска да расте в службата.

Халифа не каза нищо. Беше му приятно, разбира се. Но имаше и нещо...

— Ами случаят? — попита.

Същият небрежен жест и същата изкуствена усмивка.

— Не се тревожи за случая, Юсуф. Може да почака няколко дни. Иди в Измаилия, присъствай на конференцията, и пак ще се заемеш с него. Ще почака.

— Не мога просто да го оставя, господине.

— Отпусни се! Нали получи повишението! Наслаждавай му се!

— Знаем, но...

Хасани се разсмя. Шумен превзет смях, който изпълни стаята и заглуши думите на Халифа.

Ето, как се обръщат понякога нещата! Аз да кажа на някой от подчинените си да работи по-малко! Надявам се да не кажеш на никого. Може да ми съсипе репутацията!

Халифа се усмихна, но не се поддаде на провокацията.

— Вече са убити трима души. Още двама са изчезнали. Имам определена връзка със Саиф ал-Таар и вероятно с британското посолство. Не мога да го оставя ей така.

Хасани продължи да се хили. Но Халифа забеляза в очите му раздразнение. Раздразнение, граничещо с ярост.

— Не искаш ли повишението? — попита началникът.

— Моля?

— Нещо не ми изглеждаш особено щастлив. Нито пък особено благодарен.

Той наблегна на последната дума, сякаш приканваше Халифа да си вземе бележка.

— Благодарен съм, господине. Но са застрашени човешки животи. Не мога просто така да изчезна в Измаилия за три дни.

Хасани кимна.

— Мислиш, че ние тук няма да се справим без теб, така ли?

— Не, господине. Просто...

— Мислиш, че силите на реда не могат да функционират в твоё отсъствие?

— Господине...

— Мислиш, че си единственият, който се вълнува от правото и реда и от доброто и злото?

Гласът му постепенно се извисяваше. На врата му запулсира вена.

— Виж какво ще ти кажа, Халифа. През целия си живот работя за благо на тази държава и нямам намерение да стоя и да слушам как лайно като теб ми обяснява, че е единственият, на който му пука. — Вече дишаше тежко. — Сега получи каквото искаше. Получи си шибаното повишение. И утре, ако си знаеш интереса, ще заминеш за Измаилия. И точка.

Той се отблъсна от бюрото, изправи се, отиде до прозореца и започна да пука пръсти с гръб към Халифа. Халифа запали цигара, без да иска позволение. После тихо попита:

— Кой се добра до вас?

Хасани не отговори.

— Точно затова е повишението, нали? Някой се е добрал до вас. Някой, който иска да ме отстрани от случая.

Хасани продължи да мълчи.

— Всичко е сделка. Получавам повишението, ако забравя за случая. Нали това е сделката? Подкупът.

Пръстите на Хасани пукаха толкова силно, че направо щяха да се счупят. Той се обърна много бавно и изръмжа:

— Не те харесвам, Халифа. Никога не съм те харесвал и няма да те харесвам. Ти си арогантен, не търпиш субординация и изобщо си таралеж в гащите. — Той пристъпи със стисната челюст като борец, излизащ на тепиха. — Но освен това си най-добрият детектив в управлението. Не си мисли, че не го знам. И колкото и да не ти се вярва, никога не съм ти желал злото. Затова ме чуй много внимателно: приеми повишението, иди в Измаилия и забрави за случая. Защото, вярвай ми, ако не го направиш, няма да мога да те защитя по никакъв начин.

Той задържа още секунда погледа на Халифа, след което отново се обърна към прозореца. — И затвори вратата тихо.

Западната пустиня

Първото, което забеляза Тара, беше жегата, отначало ѝ се струваше, че се издига към повърхността на хладно езеро, но с всеки метър нагоре водата ставаше все по-топла и по-топла, докато накрая не изплува в нещо като бушуващ пожар. Беше сигурна, че ако остане тук, на повърхността, ще изгори жива, и затова се обърна и направи опит да заплува надолу към хладните тъмни дълбини. Но незнайно защо тялото ѝ не искаше да потъва и, колкото и да се опитваше, тя не успя да се потопи на повече от няколко сантиметра. Бори се още известно време да се гмурне, но накрая се отказа, обърна се по гръб и се понесе примирено към пламъците. Очите ѝ примигнаха и се отвориха.

Намираще се в палатка. До нея седеше Даниел и я гледаше. Той посегна и я погали по главата.

„Добре дошли отново,“ каза той.

Главата я болеше и устата ѝ беше суха и подута, сякаш беше направена от хартия. Тя полежа още малко и се опита да се надигне. На два метра от нея, до входа на палатката, седеше мъж с автомат в скута.

— Къде сме? — успя да каже тя.

— В центъра на Западната пустиня — отвърна Даниел. — Във великото пясъчно море. Някъде по средата между Сива и ел-Фарафра.

Беше толкова горещо, че ѝ беше трудно да диша. Въздухът пареше устата и гърлото ѝ, сякаш дишаше лава. През входа на палатката се виждаше само пясък, докдето ѝ стигаше погледът. Някъде наблизо се чуваха викове и боботене на генератори. Умираще от жажда.

— Колко е часът?

Той си погледна часовника.

— Единайсет.

— Бях в багажник на кола — каза тя и се опита да подреди мислите си. — След това в хеликоптер.

— Не помня как сме стигнали дотук. — Той сви рамене. — Само гробницата.

Той вдигна внимателно ръка и докосна главата си. Засъхналата кръв, която беше видяла по лицето и врата му, беше почистена, освен ако, разбира се, не беше халюцинирала. Тя плъзна ръка по постелката на пода и хвана пръстите му.

— Страшно съжалявам, Даниел. Изобщо не трябваше да те замесвам във всичко това.

— Аз сам се замесих. — Той се усмихна. — Вината не е твоя.

— Трябваше да оставя парчето в Сакара, когато ми каза.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Може би. Но помисли, ако го беше направила, какво забавление щяхме да изпуснем. Разкопките никога не са ми носили такива вълнуващи моменти. — Той прокара пръсти през косата си. — И освен това по този начин ще сме наблизко, когато бъде направено най-великото откритие в историята на археологията. Смятам, че си струва някой и друг удар по главата.

Знаеше, че се опитва да я ободри, и затова се усмихна. Но истината беше, че ѝ се повръщаше, беше я страх и беше отчаяна и освен това знаеше, че въпреки шегите и Даниел се чувства по същия начин. Виждаше го в погледа му и в безжизнено отпуснатите му рамене.

— Ще ни убият, нали?

— Не е задължително. Може като намерят армията...

Тя го погледна в очите.

— Ще ни убият, нали?

Той замълча и след секунда сведе глава.

— Да. Сигурно ще ни убият.

Настъпи мълчание. Даниел се наведе, обхвана краката си с ръце и сложи брадичка върху коленете си. Тара се изправи, за да се разтъпче. Главата ѝ кънтеше. Пазачът продължи да ги наблюдава с безизразна физиономия. Не си даваше труда да насочва автомата към тях и Тара за миг бе обзета от непреодолимото желание да го нападне и да избяга. Но отхвърли тази мисъл веднага. Дори да избягаха от палатката, къде щяха да отидат? Намираха се в средата на пустинята. Осъзна, че пазачът е само за показ. Истинските им похитители бяха

пясъкът и жегата. Доплака ѝ се, но очите ѝ бяха прекалено сухи за сълзи.

— Жадна съм — измърмори тя.

Даниел вдигна глава и се обърна към пазача.

— *Ех и а аатзанин. Аазин майя.*

Пазачът ги изгледа и без да сваля очи от тях, изкрещя нещо на някого отвън. След няколко минути в палатката се появи един мъж с глинен съд в ръце. Подаде го на Тара. Тя го вдигна и пи. Водата беше топла и миришеше на глина, но тя изгълта половината преди да подаде съда на Даниел, който също пи. Над палатката мина хеликоптер и я разтърси.

Утрото се изнизваше. Жегата стана още по-силна и потта по лицето и врата на Тара се изпаряваше още с образуването си. Даниел поспя малко, положил глава в скута ѝ.

Отгоре прелитаха хеликоптери.

След около час пазачът им се смени и им донесоха храна — сурови зеленчуци, сирене и корав безквасен хляб, който едва се преглъщаше. Тя се опита да яде насила, но нямаше апетит. На Даниел също не му се ядеше и повечето храна остана недокосната. Новият пазач беше също толкова мълчалив и безизразен като предшественика си.

Сигурно беше заспала, защото когато се събуди, храната беше изнесена и първият пазач си беше на мястото. Тя се опита да задържи погледа му и да установи някаква връзка. Но той просто я гледаше безизразно и след малко тя се отказа.

— Няма смисъл да се опитваш — каза Даниел. — За тях ние не сме нищо повече от животни. По-лошо. Ние сме куфр. Неверници.

Тя легна отново, с гръб към пазача, и затвори очи. Опита се да мисли за апартамента си, за терариума, за Джени, за кристално ледените следобеди в Брокуел Парк. За всичко, което можеше да я отвлече от настоящето. Но образите не се задържаха. Изникваха в главата ѝ, но се разпадаха веднага щом посегнеше към тях. И зад тях неизменно изплуваше лицето на Дравич с отблъскващия похотлив поглед. Тя се въртя и обръща и накрая седна отново и зарови отчаяно лице в ръцете си.

По някое време, когато слънцето беше в зенита си и въздухът в палатката беше толкова горещ, че вече си мислеше, че няма да го

издържи, покривалото на палатката се отметна и се показа една глава. Каза нещо на пазача, който се изправи, насочи автомата към тях и им махна да излязат. Те се спогледаха, станаха, минаха покрай него и излязоха. Очите им се свиха като цепки на яркото слънце. Палатката им беше част от голям лагер, разположен в долината между две дюни, едната стръмна, другата по-полегата. Навсякъде бяха струпани варели с гориво, въжета, бали слама и дървени сандъци. Ниско над главите им премина поредният хеликоптер — носеше мрежа с още сандъци и варели с гориво. Машината се снижи в долината и кацна на едно равно място, където десетина души в черни роби разтовариха сандъците и варелите.

Тара обаче не ги гледаше — онова, което мигновено привлече вниманието ѝ, не беше нито хеликоптерът, нито лагерът, а огромната скала във форма на пирамида, която се издигаше пред нея. Палатките и сандъците ѝ пречеха да я види цялата и виждаше само най-горната ѝ част, но дори тя беше достатъчна, за да ѝ даде представа за невероятния ѝ размер. Имаше нещо заплашително в това образувание наред пустинята, черно и солидно на фона на обграждащите го пясъци, и тя потръпна. Забеляза, че всички избягват да гледат към скалата.

Тръгнаха през лагера — единият пазач вървеше отпред, други двама отзад, — излязоха в северния му край и се изкачиха на едно стръмно пясъчно възвишение, Дравич стоеше там: под един чадър, със сламена шапка на главата.

— Надявам се да сте се наспали — ухили се той, когато ги заведоха при него.

— Еби си майката — изръмжа Даниел.

От възвишението се виждаше като на длан цялата долина, която извиваше леко на север като падина между две приливни вълни от пясък. Огромната скала беше право пред тях и се виждаше цялата, изригваща от подножието на лявата дюна като глава на свредел през мек жълт материал. Под нея хората, размахващи лопати и мотики, изглеждаха като джуджета. В основата ѝ се извиваха пет дълги тръби, заобикаляха дюната и изчезваха зад върха ѝ. Тук боботенето на генераторите се чуваше още по-силно и въздухът трептеше ритмично, сякаш плющяха хиляди крила.

— Помислих, че ще искате да видите какво става — каза Дравич. — В крайна сметка няма вероятност да кажете на някого.

И отново злюбният гърлен смях. Тара усети, че я оглежда похотливо. Потрепери от отвращение и отстъпи назад така, че Даниел да остане между тях. Дравич се ухили и се обърна да погледне долината. Извади пура от джоба на ризата си и я пъкна в устата си.

— Намерихме го по-лесно, отколкото мислех — похвали се германецът. — Боях се, че разстоянията от текста в гробницата може да са неточни, което е обичайно за древните текстове, но нашият приятел Димакос е посочил мястото е точност пет километра. Забележително постижение, като се има предвид, че не е разполагал е нашите съвременни технологии. — Той извади запалка, поднесе я към пурата и я разпали бавно е мляскащи звуци. — Още от първи зори огледахме района от въздуха и локализирахме обекта за по-малко от час. След всички усложнения от последните четири дни ни дойде малко като отмора. Очаквах повече драма.

Вдясно два мотоциклета обикаляха подножието на дюната с пищящи двигатели, гумите им оставяха дълбоки следи в пясъка, сякаш разрушаваха склоновете.

Всички мина като но учебник — продължи с широка усмивка да хвали успехите си Дравич. — Даже по-добре от учебник. Докарахме с хеликоптери достатъчно оборудване: гориво за генераторите, сандъци за опаковане, слама, за да предпазим находките. Идва и още, с камили. Вече намерихме няколко надписа на скалата е знаем, че армията е била тук. Остана само — той млькна и дръпна дълбоко от пурата си — да я намерим. Което очаквам да стане до няколко часа.

— Може да не е толкова лесно, колкото си въобразяваш каза Даниел и го погледна. — Дюните се местят непрекъснато. Един господ знае на какво ниво е било дъното на пустинята преди две хиляди и петстотин години. Армията може да е и на петдесет метра отдолу. И повече. Можеш да копаеш седмици и да не я намериш.

Дравич сви рамене.

— С традиционните методи, сигурно. За щастие разполагаме с доста съвременен оборудване.

Той посочи петте тръби в основата гигантската скала. При отворения край на всяка стояха по двама мъже, които бяха хванали

нещо като дръжки, движеха тръбите по пясъка и го всмукваха в огромните пластмасови тръбопроводи.

— Пясъчни прахосмукачки — обясни Дравич. — Много са модерни в Персийския залив. Почистват с тях самолетни писти, затрупани петролопроводи и така нататък. Работят на същия принцип като обикновените прахосмукачки. Пясъкът се всмуква, минава през тръбата и се изхвърля на подходящо разстояние, в случая от другата страна на тази дюна. Казаха ми, че всяка от тях може да изсмуче стотици тонове за час. Затова смятам, че ще намерим армията по-скоро, отколкото си мислиш.

— Ще ви видят — каза Даниел. — Операция от такъв мащаб не може да се пази дълго в тайна.

Дравич се разсмя и описа широка дъга с ръката си.

— Кой ще ни види? Насред пустинята сме, за Бога! Най-близкото поселище е на сто и двацет километра отук и отгоре не минават никакви граждански полети. Опитваш се да се хванеш за сламка, Ласаж. — Той издуха облак дим в лицето му и се разсмя още по-силно. — Представям си пред каква дилема си изправен! От една страна, умираш от желание да се проваля. Но в същото време част от теб, като археолог, отчаяно копнее да успея.

— Изобщо не ми пука за скапаната армия — процеди Даниел.

— Лъжеш, Ласаж! Лъжеш с всяка частица от тялото си. Държиш да узнаеш какво има отдолу точно колкото и аз. Двамата е теб сме еднакви.

— Не се ласкай.

— Така е, Ласаж, еднакви сме! И двамата живеем с миналото. Изпитваме непреодолима потребност да копаем. Не ни е достатъчно просто да знаем, че някъде тук в пустинята е погребана една армия. Трябва да я намерим. Да я видим. Да я притежаваме. И двамата не понасяме историята да има тайни от нас. О, аз те разбирам, Ласаж. По-добре, отколкото се разбираш самият ти. Теб те е грижа какво има там отдолу повече, отколкото те е грижа за собствения ти живот. Или за живота на приятелката ти.

— Глупости! — изръмжа Даниел. — Глупости!

— Така ли? — ухили се Дравич. — Не мисля. Даже дай прережа гърлото тук пред очите ти, част от теб пак ще иска да успея. Това е

пристрастяване, Ласаж. Невероятно пристрастяване. И двамата страдаме от него.

Даниел го гледаше и за миг на Тара ѝ се стори, че думите на Дравич са го жегнали някъде дълбоко. В очите му се четеше объркване, почти отвращение, сякаш Дравич му беше показал част от него, която предпочиташе да не опознава. Но всичко това изчезна почти веднага и Даниел тръсна презрително глава и пъкна ръце в джобовете си.

— Еби си майката, Дравич.

Гигантът се усмихна.

— Уверявам те, че ако ще еба някого, няма да е майка ми.

Той се наклони леко, погледна Тара и кимна на тримата пазачи. Те вдигнаха автоматите си и ги подкараха надолу към лагера.

— И не се опитвайте да избягате — подвикна Дравич след тях. — Ако не умрете от жегата, сто процента ще се натъкнете на плаващи пясъци. Навсякъде са. Всъщност може би точно така ще се отърва и от двама ви. Много по-забавно е от куршум в главата.

Той се изхили и се обърна с лице към разкопките. Отдолу работниците подхванаха някаква песен.

Луксор, хълмовете на Тива

Имаше едно място, където Халифа обичаше да ходи, когато имаше нужда да размишлява, горе в хълмовете на Тива, под сянката на Куирн, и сега отиде там.

Беше го открил преди години, когато за пръв път дойде в Луксор — една изваяна от природата седалка в скалата с великолепна гледка към Долината на царете отдолу. Можеше да седи тук с часове, сам и на спокойствие, и колкото и объркан, нещастен, отчаян или потиснат да се чувстваше, мислите му винаги се проясняваха и настроението му се повдигаше. Седалката за размисъл, така я наричаше. Нямахе друго място на света, където да се чувства толкова близо до себе си или до Аллах.

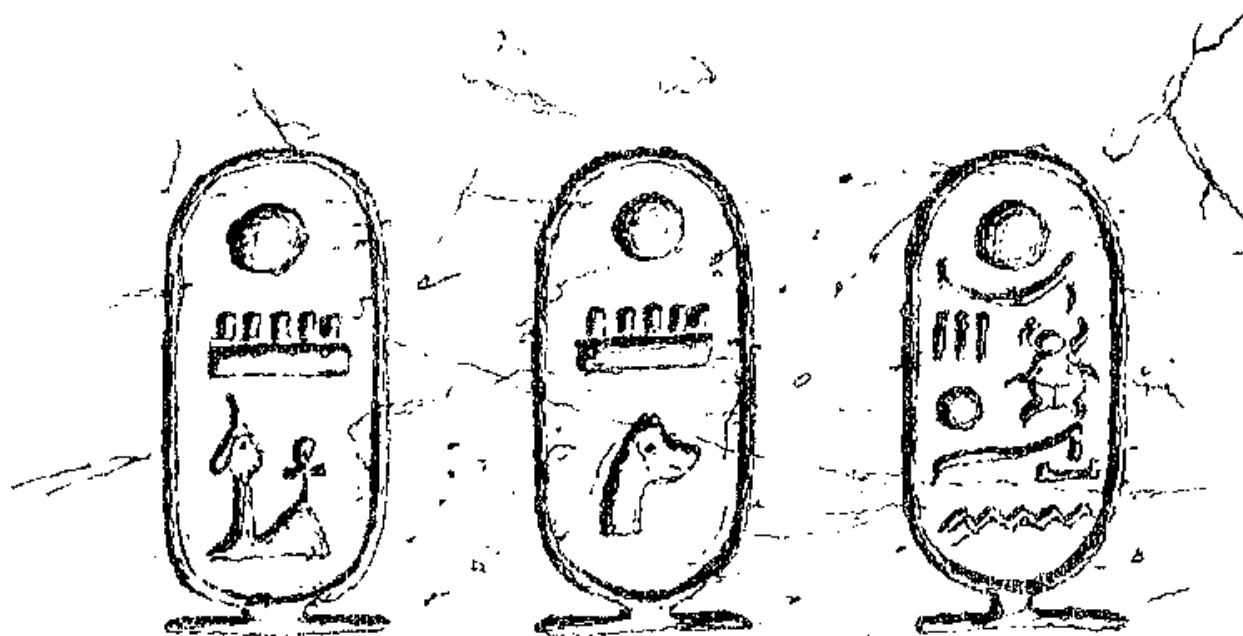
Слънцето вече преваляше зенита, когато стигна там. Седна, подпря глава на хладния камък и се загледа в напечените от слънцето хълмове. Щъкащите из долината хора изглеждаха като мравки. Запали цигара.

Срещата с Хасани го беше потресла. Дълбоко. Естествено първата му реакция беше да откаже повишението и да продължи да се занимава със случая. Все пак животът на двама души беше в опасност — всъщност, ако още бяха живи — и не можеше ей така да им обърне гръб. Нито можеше да забрави онова, което бяха направили със Сюлейман, Наяр и Икбар. А в определен смисъл и с брат му Али.

И въпреки това го глождеха съмнения. Не искаше, но го глождеха. В крайна сметка това не беше филм, където щастливият край е гарантиран. Беше реалност и въпреки че се презираше за това, го беше страх.

Това, че беше тръгнал срещу Саиф ал-Таар, беше достатъчно опасно само по себе си. А сега очевидно имаше врагове и в собствените си редици. Един Бог знаеше кои и един Бог знаеше защо, но тези врагове бяха могъщи. Достатъчно могъщи, за да уплашат Хасани, което не беше толкова лесно.

„Няма да мога да те защита по никакъв начин“ беше казал началникът. И не говореше само за кариерата на Халифа. Имаше предвид и живота му. А най-вероятно и живота на близките му. Беше ли редно да излага на опасност най-любимите си същества? В крайна сметка не дължеше нищо нито на Наяр, нито на Икбар, нито на Сюлейман, нито пък на двамата англичани. Ами на Али? Да, това щеше винаги да го измъчва, но струваше ли си? Може би трябваше да изостави случая. Да приеме повишението, да отиде в Измаилия. Със сигурност щеше да се мрази заради това. Но поне щеше да остане жив. Любимите му хора също. Той хвърли цигарата и вдигна поглед към недодяланите йероглифи, надраскани в скалата до седалката. Имаше три елипсовидни фигури — на Хоремхеб, на Рамзес I и на Сети I.

Под тях имаше кратък надпис, оставен от някой си, подписал се като „Амон, син на Ипу“. Някой от древните работници на гробниците сигурно бе седял на това място преди повече от три хиляди години, беше се наслаждавал на същата гледка като Халифа и беше се вслушвал в същата тишина и може би дори бе изпитвал същите чувства. Халифа докосна надписа.

— Какво да правя? — въздъхна и прокара пръсти по издълбаните йероглифи. — Кое е правилното? Кажете ми, сине на Ипу. Дайте ми някакъв знак. Защото аз, по дяволите...

Прекъсна го трополене на камъни. Той се обърна и погледна нагоре. Някакъв мършав дрипльо го гледаше от върха на скалата на няколко метра от него.

Извинявай, извинявай, прости ми, Аллах, милост! — избръщолевии мъжът на арабски и се заудря по главата. — Глупак съм аз, глупак, че сбърках мястото.

Завърза джелабата си на възел около кръста, праметна съсухрените си крака през ръба на скалата и заслиза по напуканата канара.

— Ти говориш с призраци! — продължи да бръщолевии, след като слезе. — И аз говоря с призраци. Хълмовете са пълни с призраци! Хиляди призраци. Милиони призраци. Някои са добри, някои са лоши. Познавам ги. Навсякъде са. — Той посочи зад главата на Халифа. — Ето един. Ето и още един. И там, и там, и там. Здравейте, призраци! — Той размаха ръка. — Те ме познават. Те са гладни. Като мене. Всички сме гладни. Много гладни. — Той порови из гънките на робата си и извади омачкана хартиена кесия. — Искаш ли скарабей? Най-добро качество.

Халифа поклати глава.

— Не днес, приятелю.

— Виж, виж, най-доброто, няма по-добро в Египет. Само погледни. Моля те.

— Не днес — повтори Халифа.

Мъжът се огледа, приближи се още малко и снижи глас.

— Харесваш ли антики? Аз имам антики. Много добри.

— Аз съм полицай — каза Халифа. — Внимавай какво говориш.

Усмивката на мъжа помръкна.

— Фалшиви антики — побърза да каже. — Не са истински. Фалшиви. Фалшиви. Сам ги правя. Правя фалшификати. Ха, ха, ха.

Халифа кимна, извади цигара и я запали. Мъжът го изгледа като куче, чакащо да му подхвърлят нещо. Халифа изведнъж го съжали и му подхвърли цялата кутия „Клеопатра“.

— Вземи ги — каза — и ме остави на мира. Става ли? Искам да остана сам.

Мъжът взе цигарите и каза:

— Благодаря ти. Много си добър. Призраците те харесват. Те ми казаха да ти кажа. Много те харесват. — Той постави ръка зад ухото си,

сякаш слушаше. — Казват, ако някога имаш проблеми, да идваш тук, да говориш с тях и то ще ти дадат колкото искаш добри отговори. Призраците ще те пазят. — Той пхна цигарите в джоба на робата си и стана. — Искаш ли екскурзовод?

— Искам да ме оставиш на мира — каза Халифа.

Мъжът сви рамене, изсекна се в ръкава на джелабата и пое към подножието на скалата, без да обръща внимание на камъните под босите си крака.

— Искаш ли да видиш Долината на царете — извика през рамо. — Хатшепсут, гробници на благородници? Знам всички места наоколо. Много евтино.

— Друг път — извика след него Халифа. — Не днес.

— Ще ти покажа места, дето никой не ги е виждал. Много хубави места.

Халифа поклати глава, обърна се и погледна пустите хълмове. Лудият продължаваше да подскача надолу. Стигна до завоя, където пътеката се скриваше зад скалата, обърна се и извика:

— Ще те заведа на тайни места!

Халифа не му обърна внимание.

— Нова гробница, дето никой не я знае! Много добра.

И изчезна зад скалата. Настъпи тишина, след което изведнъж, сякаш някой го беше ритнал отзад, Халифа скочи.

— Чакай! — изкрещя и гласът му отекна усилен многократно от скалите. — Чакай!

Затича се след мъжа, който го беше чул и току-що беше излязъл иззад скалата.

— Нова гробница, дето никой не я знае — повтори останал без дъх Халифа и се приближи до него. — Каза, че знаеш нова гробница, дето никой не я знаел.

Мъжът плесна с ръце и извика:

— Аз я открих! Много тайна. Призраците ми я показаха. Искаш ли да я видиш?

— Да — отвърна Халифа и пулсът му препусна. — Искам да я видя. Много искам да я видя. Заведи ме.

Тупна мъжа по рамото и двамата поеха нагоре по хълмовете.

Отначало Халифа не беше сигурен, че гробницата на лудия е същата, която е намерил Наяр. Както беше отбелязал ал-Масри,

хълмовете бяха пълни със стари шахти. Беше на пълно възможно гидът му да се беше натъкнал на някоя друга, която да няма нищо общо със случая.

Тогава след множество пазарлъци убеди мъжа да му покаже антиките, които беше споменал, и съмненията му се разсеяха. Имаше три шабти, напълно идентични с онези в магазина на Икбар, и един глинен съд за балсам с лицето на бог Бес, също идентичен с онзи от скривалището на Икбар. Беше очевидно, че идваха от едно и също място. Той му върна артефактите и бръкна за цигарите си, но едва с ръка в джоба осъзна, че ги беше дал на лудия.

— Дай ми една цигара, ако обичаш.

— Няма! — отвърна мъжът. — Те са си мои!

Отне им близо час да стигнат до върха на хълма и още половин час да си проправят път надолу до входа на гробницата. Последната част от пътя, когато трябваше да слязат по шестметровата скала над гробницата, беше особено мъчителна за Халифа, който никога не беше обичал височини. Лудият подскачаше надолу безгрижен като планинска коза. На Халифа обаче му трябваша цели пет минути да събере смелост за слизането и когато най-накрая го започна, пристъпваше сантиметър по сантиметър и толкова внимателно, че движенията му изглеждаха като на забавен кадър.

— Аллах, опази ме — мърмореше, притиснал лице в успокояващата твърдост на скалата. — Аллах, имай милост към мен.

— Хайде, хайде, хайде! — Лудият се смееше и подскачаше отдолу. — Ето я гробницата. Какво чакаш, нали искаше да я видиш?

Най-накрая детективът стигна до дъното, пропълзя през входа и седна тежко на пода на коридора.

— Дай една цигара — каза, останал без дъх. — И без да спориш, иначе ще те арестувам за притежание на крадени антики.

Мъжът неохотно извади кутията и Халифа си взе цигара, запали я, затвори очи и вдиша дълбоко. Успокои се едва след няколко дръпвания и отново отвори очи.

Тънък лъч светлина проникваше през отвора на гробницата, напълно достатъчен да освети коридора и тъмния кладенец на погребалната камера в дъното.

— Как я намери? — попита Халифа и се огледа.

— Призраците ми казаха — отвърна лудият. — Седем дни, десет дни. Не много. Казаха ми да дойда тук. Казаха, че има нещо важно. И аз дойдох и ето я, прекрасна гробница, много тайна, много хубава.

Той заподскача към изхода и посочи дупката, през която бяха пропъзтели.

— Виж тук! Като дойдох за пръв път тук, имаше стена, голяма стена, покриваше вратата и нищо не се виждаше вътре. Но аз съборих стената и влязох, точно както ми казаха призраците. Много тъмно вътре, много тайно, върви надолу, надолу, надолу. Уплаших се, треперех от страх, но слязох, защото исках да видя, все едно някой ме дърпаше.

Говорът му се забърза. Той тръгна по коридора. Халифа го последва.

— Стая — каза и посочи надолу. — Тъмна, черна, като нощ. Паля кибрит. Много неща вътре. Стотици неща. Прекрасни неща и ужасни неща... Много магия. Дом на призраци.

Вече стояха пред входа на погребалната камера. Очите на Халифа привикнаха към тъмното и той различи смътни цветове и образи на отсрещната стена.

— Съкровища, съкровища, толкова много съкровища — дърдореше мъжът. — Останах цяла нощ. Спах при съкровищата, като цар! Много сънища сънувах, много странни неща имах в главата, все едно летях и даже виждах какво си мислят хората. — Той скочи в камерата. — По-късно казах на моя приятел.

— Какъв приятел? — попита Халифа.

— Понякога идва на хълмовете, като е пиян, говорим и той ми дава цигари. Има картинка. Тук.

Той посочи лявата си китка. На мястото, където Наяр имаше татуировка на скарабей. Детективът започваше да проумява.

— Казах на моя приятел какво са ми показали призраците. Той вика: „Заведи ме!“ И аз го доведох. Той се смя много. Вика: „Ние с теб ще станем много богати! Ще живеем като царе!“ Да съм оставел на него, така каза. Щял да вземе разни неща да ги покаже на специални хора. Щял да ми купи телевизор. Да не съм идвал повече тука, така каза И да не съм казвал нищо. И аз го чаках и чаках, и чаках, ама той не се върна. Тогава една нощ дойдоха други. А аз съм сам. И няма телевизор. И съм гладен. И само призраците са ми приятели. — Той подсмръкна и тръгна из помещението, прокарайки ръка по стените. Халифа също

скочи долу и забеляза, че облицовката на стената вляво от входа е изпочупена. Клекна до купчината строшен гипс и поклати глава, потресен от такъв див вандализъм.

Веригата на събитията вече му беше ясна. Мъжът се беше натъкнал на гробницата. Беше казал на Наяр, Наяр беше изнесъл някакви предмети, вероятно и парчето от стената, която сега лежеше на парчета в краката му. Саиф ал-Таар беше разбрал за това и Наяр е бил убит. Останалото му беше известно.

Халифа се изправи и започна да оглежда гробницата. Очите му бяха привикнали към сумрака и вече виждаше по-голямата част от украсата, въпреки че страничните стени продължаваха да тънат в непрогледни сенки, сякаш закрити от черни завеси. Мъжът седна на пода, впери печален поглед в Халифа и си затананика нещо.

— Ти връщал ли се тук? — попита детективът. — Откакто го намери?

Мъжът поклати глава.

— Но видях. Скрих се при скалите, не вдигах шум, и аз като скала. Идваха нощем, всяка нощ, като чакали. Изнасяха неща от гробницата, една нощ, две нощи, три нощи, всяка нощ все повече неща.

— А нощес?

— Пак дойдоха. След това си тръгнаха. Дойдоха и други.

— Какви други?

— Мъж и жена. Бели. И преди съм ги виждал. Влязоха в гробницата. Изядоха ги.

— Убиха ли ги?

— Кой знае? Не съм ги виждал с призраците. Може да са живи. Може да не са. Мъжа съм го виждал...

— Какво?

Лудият обаче млъкна и започна да чертае фигурки по праха на пода.

Халифа се обърна към стените. Обиколи бавно камерата, осветявайки със запалката си местата, където дневната светлина не достигаше. Прекара доста време пред триптиха, който така беше заинтригувал Даниел, взира се дълго във всяка от трите секции и след това закрачи отново. Надникна в нишата за органите, огледа рисунките на двамата персийци и гърка пред масата с плодовете, Анубис, който теглеше сърцето на покойника, огледа всеки сантиметър от стените.

Пламъчето на запалката отслабваше все повече и накрая загасна тъкмо когато той завършваше обиколката си. Помещението потъна в мрак. Халифа прибра запалката в джоба си и излезе на светлото.

— Съвършена е — каза тихо. — Абсолютно съвършена.

Мъжът вдигна поглед към него.

— Имаше пясък — измърмори. — Пясък, хора, армия, всичките потънаха.

— Знаем. — Халифа сложи ръка на рамото му. — А сега трябва да разбере къде.

Чикаго Хаус, домът на Археологическата мисия на Чикагския университет, се разполагаше сред три акра пищни градини на Корниш ел-Нил, на половината път между храмовете на Луксор и Карнак. През шестте месеца в годината, когато беше отворена, обширната сграда в стил хасиенда, цялата в задни дворове, алеи, арки и колонади, се превръщаше в дом на безкрайно разнообразна колекция от египтолози, хора на изкуството, студенти и реставратори, някои заети със собствените си проучвания, други работещи на другия бряг на реката в храма на Мединет Хабу, чиито барелефи и надписи Чикагската мисия описваше стъпка по стъпка вече цели седемдесет и пет години.

Когато Халифа пристигна пред входната врата и показа картата си на въоръжената охрана, следобедът преваляше. Пазачите се обадиха в главната сграда и след три минути една млада американка излезе да го посрещне. Той ѝ обясни за какво е дошъл и тя го поведе навътре.

— Професор ал-Захир е голяма душичка — каза момичето, докато вървяха през градините. — Идва всяка година. Обича да чете в библиотеката. Направо е станал част от мебелировката.

— Чух, че не бил много добре.

— От време на време се отнася, но не познавам нито един египтолог, който да не го прави. Много си е добре.

Стигнаха до колонадата пред сградата. Въздухът ухаеше тежко на хибискуси, жасмин и прясно окосена трева. Въпреки близостта си до Корниш мястото беше тихо и се чуваха единствено птиците и дъждовалните машини.

Момичето го поведе през колонадата, а оттам през задната врата и в градината зад къщата.

— Ето го там — каза и посочи човека, седнал в сянката на огромна акация. — В сладка следобедна дрямка, но не се притеснявайте

да го събудите. Той обича посетители. Ще пратя да ви донесат чай.

Тя се обърна и влезе в сградата. Халифа се приближи до професора, който спеше в стола си, подпрял брадичка на гърдите си. Беше дребен човечец, плешив и сбръчкан като сушена слива, със старчески петна по ръцете и черепа и огромни прозрачни уши, които пропускаха следобедните слънчеви лъчи. Въпреки жегата беше облечен в дебел костюм от туид. Халифа седна до него и положи ръка върху неговата.

— Професор ал-Захир?

Старецът измърмори нещо, закашля се и бавно отвори първо едното си око, а след това и другото, премигна и се обърна към Халифа. Приличаше малко на костенурка.

— Време за чая ли? — попита с крехък старчески глас.

— Ей сега ще донесат чай.

— Моля?

— Ей сега ще донесат чай — повтори по-високо Халифа.

Ал-Захир вдигна дясната си ръка и си погледна часовника.

— Не е ли малко рано за чай?

— Дойдох да говоря с вас — каза Халифа. — Аз съм приятел на професор Мохамед ал-Хабиби.

— Хабиби! — изръмжа старецът. — Хабиби ме смята за изкуфял! И е прав! — Той се захили и протегна треперещата си ръка. — А вие сте?

— Юсуф Халифа. Навремето учех при професор Хабиби. Полицай съм.

Старецът кимна и се намести в стола си. Халифа забеляза, че лявата му ръка лежи неподвижна в скута му като нещо мъртво. Ал-Захир проследи погледа му.

— Ударът — обясни.

— Извинявайте, не исках да...

Професорът махна със здравата си ръка.

— И по-лоши неща стават в този живот. Като например да учиш при този дръвник Хабиби! — Той се ухили отново и лицето му се превърна в голяма беззъба усмивка. — Как е старият пес?

— Добре е. Изпраща ви много поздрави.

— Съмнявам се.

Някакъв мъж дойде с две чаши чай и ги подреди на малка масичка между двата стола. Ал-Захир не можа да стигне своята и затова Халифа му я подаде. Той сръбна шумно. Някъде наблизно се чуваха ритмични удари на топка за тенис.

— Как казахте, че се казвате?

— Юсуф. Юсуф Халифа. Искрах да ви питам за армията на Камбиз.

Поредното шумно сръбане.

— Армията на Камбиз, а?

— Професор Хабиби твърди, че никой не знае за нея повече от вас.

— Е, определено знам повече от него, но това не означава кой знае какво.

Той довърши чая си и махна на Халифа, който остави чашата на масичката. Една оса закръжи над нея. Мълчаха дълго и по едно време брадичката на ал-Захир започна да клюма към гърдите му, сякаш беше направена от восък и се топеше в следобедната жега. Изглеждаше, че ще заспи, но той изведнъж кихна и изправи глава.

— Значи армията на Камбиз — изръмжа той, извади носна кърпа от джоба си и се изсекна шумно. — Какво искате да знаете?

Халифа извади цигарите, които си беше купил по пътя за западния бряг, и запали една.

— Всъщност всичко, което можете да ми кажете. Изгубила се е във Великото пясъчно море, нали така?

Ал-Захир кимна.

— Нещо по-конкретно?

— Според Херодот е изчезнала на половината път между някакво място, наречено Оасис, или Островът на блажените, и земята на амонийците. — Той кихна отново и зарови нос в кърпичката. — Доколкото знаем, Оасис е сегашната ал-Кхарга — продължи с приглушен глас изпод носната кърпа, — макар някои да твърдят, че всъщност става дума за ал-Фарафра. Честно казано, никой не знае. Земята на амонийците е Сива. Някъде между двете. Така казва Херодот.

— Той единственият източник ли е?

— Да, за жалост. Някои смятат, че си е измислил цялата история.

Той довърши издухването на носа си и плъзна ръка към джоба на сакото в опит да пхне кърпата вътре. На няколко пъти обаче не успя и

накрая се отказа и я напъха в ръкава на неподвижната си лява ръка. По чакъла зад гърбовете им изхрущяха стъпките на двамата тенисисти — бяха приключили играта и се прибираха.

— Абсурдна игра е това тенисът — измърмори ал-Захир. — Да прехвърляш някаква топка над мрежа. Безсмислена история. Само англичаните могат да измислят такова нещо.

И поклати неодобрително сбръчканата си глава. Настъпи продължително мълчание.

— Не бих имал нищо против една цигара — каза накрая.

— Извинявайте. Трябваше да ви предложа.

Халифа му подаде една и му я запали. Старецът дръпна дълбоко.

— Лош навик, но приятен. След удара докторите ми забраниха да пуша, но съм сигурен, че една няма да ми навреди кой знае колко.

Той попуши известно време в мълчание, хванал цигарата в края на филтъра, със съсредоточено изражение. Почти я беше допушил, когато заговори отново.

— Вероятно са били погребани от хамсина. Пустинният вятър. Жесток е, като задуха, особено през пролетта. Много жесток. — Той пропъди една муха. — Армията я търсят почти от момента, когато е изчезнала, нали разбирате. Самият Камбиз изпраща експедиция да я намери. След това и Александър Велики. И римляните. Придобила е някаква мистична притегателна сила. Като Елдорадо.

— Вие търсили ли сте я?

Старецът изръмжа.

— На колко години ви изглеждам?

Халифа сви сконфузено рамене.

— Е, хайде де, на колко?

— Седемдесет?

— Ласкаете ме. На осемдесет и три съм. И четирийсет и шест от тези осемдесет и три години съм прекарал в Западната пустиня да търся проклетата армия. И за тези четирийсет и шест години знаете ли какво намерих?

Халифа не каза нищо.

— Пясък, това намерих. Хиляди и хиляди тонове пясък. Намерил съм повече пясък от всеки друг археолог в историята. Станах експерт по пясъка.

Той се изсмя весело, наведе се, допуши цигарата, загаси фаса в подлакътника на стола, пусна го в празната чаша от чая и каза:

— Не бива да го пускам на земята. Замърсява градината. Красива градина, нали?

Халифа се съгласи.

— Тя е основната причина да се заселя тук. Библиотеката е разкошна, разбира се, но най-много обичам градината. Толкова е спокойна. Надявам се да умра тук.

— Сигурен съм, че...

— Млади човече, спестете ми баналните фрази. Аз съм стар и болен, и когато си отида, се надявам това да стане в този стол под сянката на тази прекрасна акация.

Той се разкашля. Мъжът, който им беше донесъл чая, дойде и махна масичката.

— Значи никога не е била намирана и следа от армията? — попита Халифа. — Никакви признаци къде би могла да бъде?

Ал-Захир май не го слушаше. Триеше ръката си в подлакътника на стола и си мърмореше нещо.

— Професоре?

— Ъ?

— Никога ли не е била откривана никаква следа от армията?

— О, непрекъснато се появяват разни хора, които твърдят, че знаят къде е. — Той изсумтя. — Тази година още една експедиция твърдеше, че я е намерила. Но това са глупости. Откачени теории. Като ги притисне човек за доказателства, се оказва, че нямат. — Той бръкна с пръст в ухото си и го завъртя. — Въпреки че имаше един американец...

— Какъв американец?

Свестен човек. Млад. Падаше си малко отшелник. Но си разбираше от работата. — Той продължи да човърка в ухото си. — Работеше сам. В пустинята. Имаше си теория за някаква пирамида.

Халифа наостри уши.

— Пирамида ли?

— Не пирамида като пирамида. Голяма скала във формата на пирамида, така казваше. Намерил надписи по нея. Беше убеден, че са ги оставили войниците от армията. Обади ми се. От Сива. Каза, че е открил следи. И че ми праща снимки. Но те така и не пристигнаха.

След няколко месеца го намериха в джипа му. Изгорял. Трагедия. Джон. Така се казваше. Джон Кейди. Свестен човек. Ама малко отшелник.

— Старецът извади пръста от ухото си и го загледа.

— Можете ли да си спомните къде е копал? — попита Халифа.

Ал-Захир сви рамене.

— Някъде в пустинята. — Въздъхна. Явно се беше уморил.

— Но тя е огромна. Самият аз съм прекарал там достатъчно време. Близо до пирамида. Така каза. Свестен младеж. В един момент наистина си помислих, че може да е намерил нещо. Но катастрофира. Тъжна работа. Никога няма да я намерят, да ви кажа. Армията. Никога. Примамка за наивници. Заблуда. Кейди. Така се казваше.

Гласът му постепенно притихваше и накрая затихна съвсем. Халифа го погледна. Старецът се беше свлякъл в стола си и кожата около врата и челюстта му се беше нагънала толкова, че лицето му приличаше на купчина бръчки. Здравата му ръка висеше отстрани на стола и когато захърка, Халифа го погледа още малко, след което го остави да спи и се запъти към къщата.

Библиотеката на Чикаго Хаус беше най-богатата египтоложка библиотека извън Кайро и заемаше две прохладни белосани стаи на приземния етаж на сградата, с високи тавани, метални полици и натрапчив аромат на паркетин и стара хартия. Халифа показва картата си на библиотекаря и обясни причината за посещението си.

Библиотекарят — млад американец с кръгли очила и гъста брада — потри замислено брадичката си.

— Ами, мисля, че определено разполагаме с книги, които могат да са ви от помощ. Четете ли немски?

Халифа поклати глава.

— Срамота. „Drei Monate in der Libyschen Wüste“ на Ролфс е много добра. Вероятно най-добрата книга за Западната пустиня, въпреки че е на сто години. Но имаме и някои неща на арабски и английски. И освен това имаме няколко много добри карти и въздушни снимки. Ще видя какво мога да намеря.

Той изчезна в задното помещение и остави Халифа до един рафт, пълен с томове от зората на египтологията. „Изследвания на Египет и Нубия“ на Белцони, „Монументите на Египет и Нубия“ от Роселини и дванадесетте тома „Denkmaler aus Aegypten und Aethiopien“ на Лепсиус. Халифа прокара пръст по гърбовете им, извади „Древни египетски

рисунок“ на Давие и я разгърна внимателно. След двайсет минути, когато библиотекарят се върна и го потупа леко по рамото, още я гледаше.

— Оставих ви няколко книги в читалнята. Не е всичко по темата, но като начало ще ви стигне. Ако ви потрябва нещо, викнете ме. Или може би ми пошепнете, нали сме в библиотека.

Изкиска се на шегата си и се върна зад бюрото. Халифа остави томчето на Давие и влезе в другото помещение, чиито стени бяха също покрити с рафтове, а по средата имаше маси. На най-отдалечената, точно до прозореца с изглед към градината, бяха струпани две високи купчини книги. Той седна, взе най-горния том от по-близката купчина и започна да чете.

Отне му три часа да намери каквото търсеше. Накрая стигна до едно тънко книжле, озаглавено „Пътешествие през Великото море на дюните“, написано през 1902 от някакъв английски изследовател, капитан Джон дьо Вилие.

Дьо Вилие беше минал по обратния маршрут на земемерската експедиция на Ролфс от 1874, тръгвайки от Сива с местни гидове и керван от петнайсет камили, и беше поел през пустинята към оазиса Дакхла на 600 километра на югоизток. Двайсет дни по-късно болестите и недостатъчните запаси го бяха принудили да се отклони към ал-Фарафра, където експедицията се беше разпаднала. Но онова, което заинтригува Халифа, не беше начинът, по който експедицията беше приключила, а нещо случило се на осмия ден след потеглянето ѝ.

На сутринта на осмия ден Абу, момчето, за което вече говорих, посочи една невероятна гледка далеч през дюните, нещо на изток от маршрута ни.

Първото ми впечатление беше, че това е пирамида, и беше точно това, затова си помислих, че може да е мираж или оптическа измама...

Халифа спря, отиде при библиотекаря и помоли за английско-арабски речник. Мъжът му посочи един, извади го от рафта и Халифа се върна в читалнята и продължи да чете, като проверяваше някои думи.

Определено не ми изглеждаше възможно това да е естествено природно образувание, както заради извънредно точната му форма,

така и заради нещо още по-показателно — липсата на други подобни образувания в близост.

Но когато се приближихме, бях принуден да преосмисля това си първоначално впечатление. Беше ясно, че е пирамида, съвсем истинска и изцяло природно творение. Как беше възникнала и кога, не мога да кажа, тъй като за жалост опитът ми не се простира в областта на науката геология. Мога само да докладвам, че беше невероятно допълнение към пейзажа, изникнала от дюните като връх на копие или, може би едно по-подходящо сравнение, като връх на тризъбец като този на Посейдон (все пак се намираме в средата на Морето от пясък!).

Някаква шега, реши Халифа.

Отне ни по-голямата част от деня да стигнем до този фантастичен обект и това наложи значително отклонение от маршрута ни. Някои от хората бяха против да отиваме там, тъй като вярваха, че скалата е зла прокоба и предвестник на беда, очарователни суеверия, към които съзнанието на египетските араби явно е предразположено (както лорд Громър съвсем правилно отбелязва, в много отношения те не са нищо повече от една нация от деца).

Халифа поклати глава наполовина развеселен, наполовина раздражен. Гадни арогантни англичани.

Нададох ухо за тревогите на хората и направих всичко възможно, за да ги успокоя, съгласявайки се, че огромните скали могат наистина да са много страшни, но само за хората с детска или женска нагласа, поне според мен, а не за такива закоравели мъже като тях. Това, изглежда, оказа желаня ефект и въпреки някои невъзпитани мърморения, продължихме напред, достигайки целта си в късния следобед, след което разположихме там лагера си.

Това е, и съм сигурен, че ще съгласите с мен, най-много, което мога да кажа за една скала, пък била тя и толкова интересна като тази, и освен това вярвам, че ѝ посветих достатъчно място в предишните няколко абзаца. Бих привлякъл обаче вниманието върху един отделен аспект на формацията, а именно белезите, които открихме в близост до основата на южната страна, които при по-обстояен оглед се оказаха груби йероглифи.

Познанията ми по древно египетски са също толкова ограничени, както по геология. Но знам достатъчно, за да се досетя, че знаците означаваха име: „Нет-небу“.

Ранен пътешественик, без съмнение, минал оттук няколко хилядолетия преди нас самите.

Късно същата вечер, докато Азаб готвеше вечерята, вдигнах наздравица — за жалост с чай, а не с вино — за безстрашния Нет-небу, пожелах му добро здраве със задна дата и искрено се надявах да е стигнал целта си. Мъжете също вдигнаха чаши, повтаряйки тържествено думите ми, без, подозирам, да имат и най-малка представа какво означаваха. Това обаче, изглежда, повдигна духа им, и всички спаха спокойно.

Халифа прочете описанието два пъти, за да е сигурен, че го е разбрал както трябва, записа си странния надпис и обърна на индекса в края на книгата. Тук имаше извадки от дневника на Вилие с подробности за разстоянията, които експедицията беше изминавала всеки ден, както и показанията на компаса им. Като ги пренесе върху най-обикновена карта на Западен Египет, той успя донякъде да се ориентира за местоположението на пирамидалната скала. Помоли библиотекаря за карти с по-малък мащаб и се зае да определи координатите съвсем точно.

Това му отне повече време, отколкото предполагаше. Намери дори една карта в мащаб 1:1500 000, но не намери скалата и на нея. На една сателитна карта на Морето на дюните имаше нещо, което би могло да е тя, но изображението беше много неясно, а пък една карта в мащаб 1:50 000 на египетското военно разузнаване, на която нямаше как да не е отбелязана, свършваше съвсем малко по на запад от областта, която го интересуваше. Започна да си мисли, че няма да я намери.

Но накрая я откри. На една скица, направена от английски пилот през Втората световна война, едно от нещата, които се съхраняваха в библиотеката повече като исторически сувенири, отколкото като източници на географска информация. Въпреки това скицата представляваше подробно топографско изображение на района между 26 и 30 градуса ширина и дължина и там, приблизително на половината разстояние между Сива и ел-Фарафра, стърчащ сред иначе равния ландшафт, се намираше един малък триъгълник с обозначението

„Пирамидална скална формация“. Халифа удари доволно с длан по масата и звукът отекна в читалнята като изстрел.

— Извинявайте — прошепна на библиотекаря, който подаде глава, за да види какво става.

Записа си координатите на скалата, провери ги няколко пъти, за да е сигурен, че ги е записал вярно, зачуди се дали приятелят му Абдул Дебелия все още организира екскурзии в пустинята, след което стана и се протегна. Едва тогава забеляза, че се е стъмнило. Погледна си часовника. Минаваше осем. А беше обещал да се върне в четири за парада на децата.

— Даммит! — измърмори, затвори бележника си и изхвърча навън. Зейнаб нямаше да е доволна.

Западната пустиня

Към полунощ от армията все още нямаше и следа и нетърпението на Дравич растеше.

През целия ден беше наблюдавал работата в изкопа в очакване някой да извика, че е намерил нещо. Така бяха изминавали час след час, слънцето го беше пекло, мухите бяха бръмчали на облаци около лицето му, огромната скала се беше издигала отпред, очертанията ѝ бяха трептели в изпепеляващата жега, а викът все още не беше дошъл. Прахосмукачките бяха работили нонстоп, разчиствайки земята около скалата на дълбочина почти десет метра, но нямаше нищо. Само пясък. Хиляди и хиляди тонове пясък, сякаш пустинята му се подиграваше.

Няколко пъти беше слизал сам в изкопа и беше ръчкал земята с мистрията, псувайки всеки, който се беше оказал наблизо. През повечето време обаче беше стоял под сянката на чадъра, беше пушил пурите си, беше бърсал потта от челото си и беше ставал все по-нервен и ядосан.

Когато слънцето се скри, небето потъмня и въздухът милостиво захладня, разположиха около изкопа огромни прожектори, които окъпаха долината в светлина. Вероятността някой да забележи светлината в тази пустош беше пренебрежима, но трябваше да поемат този риск, ако искаха да ускорят работата. На всички на обекта беше връчена по една лопата и бяха изпратени да копаят. Долу вече имаше цяла армия, която работеше трескаво под ослепителната бяла светлина. Армия, търсеца армия. Но от нея нямаше и следа.

Вече започваше да се страхува, че Ласаж може да е прав. Възможно беше армията да е много по-надълбоко, отколкото беше смятал. Според него трябваше да се намира на дълбочина между четири и седем метра под повърхността на пустинята. Това беше казал на Саиф ал-Таар. Между четири и седем метра. Най-много десет. Но вече бяха стигнали десет и още нямаше нищо. Абсолютно нищо.

Накрая щяха да я намерят, естествено, но времето ги притискаше. Не можеха да стоят тук вечно. С всеки изминал ден нарастваше вероятността дейността им да привлече нечие внимание. Бяха далеч навътре в пустинята, но не чак толкова далеч, че да се крият вечно. Разполагаха с една седмица, в най-добрия случай. И ако армията беше на петдесет метра дълбочина, нямаше да успеят да извадят почти нищо за това време.

— Къде е? — измърмори той и дръпна ядно от пурата си. — Вече трябваше да сме я намерили. Къде е, мамка й?

Стисна юмруци и разтри слепоочията си с кокалчета. Главата го болеше зверски — съвсем логично, при положение че висеше тук вече дванайсет часа. Трябваше да се успокои. Да се разтуши с нещо. Подвикна на един от мъжете долу, че отива в палатката си и ако намерят нещо, да го извикат незабавно, след което се обърна и тръгна към лагера. В чантата си имаше бутилка водка. Няколко глътки и щеше да се почувства значително по-добре. Можеше и да поспи няколко часа. Така щеше да е още по-добре.

Но докато крачеше, в главата му се заформира друга идея и по лицето му се разля широка усмивка. Ами да, това наистина щеше да го разтуши. Щеше да се измие, да пийне няколко питиета и след това...

Стигна до лагера, проправи си път през купчините оборудване, спря пред една палатка и промуши глава през отвора. Вътре Тара и Даниел лежаха свити на пода. Като го чуха да влиза, се надигнаха. Той хвърли един поглед към Тара и каза нещо на арабски на пазача. Лицето на Даниел се разкри в гримаса и той изсъска:

— Ти си животно, Дравич. Някой ден ще те убия.

Дравич избухна в смях.

— За тази цел ще трябва да възкръснеш.

Каза още нещо на пазача и излезе.

— Какво каза? — попита Тара.

Даниел не отговори. Взираше се във върховете на ботушите си.

— Какво каза той?

Даниел измърмори нещо.

— Какво?

— Каза след два часа да те отведат в палатката му.

Тя си погледна часовника. Осем и петнайсет. Доповръща й се.

Луксор

Точно както Халифа очакваше, Зейнаб му беше сърдита. Гледаше телевизия с Али и Бата и го прониза с един от най-гневните си погледи.

— Тате, защо не дойде? — скара му се Али. — Аз бях в лодката на Тутанкамон. Веех му с ветрило.

— Извинявай — каза Халифа, клекна пред сина си и разроши косата му. — Трябваше да свърша нещо в работата. Много исках да дойда. Ето, купил съм ти нещо. И на теб, Бата.

Той бръкна в найлоновия плик, който носеше, и извади една огърлица от раковини за дъщеря си и пластмасов тромпет за Али.

— Благодаря, тате! — извика Али, грабна инструмента и го наду. Бата изтича да се види в огледалото. Али я последва.

— Празникът е веднъж в годината, Юсуф — укори го Зейнаб, когато останаха сами. — Един-единствен следобед в годината. Толкова искаха да дойдеш.

— Съжалявам — каза той и хвана ръката ѝ. Тя я издърпа, стана и отиде да затвори вратата. После каза:

— Тази сутрин ми се обади шефът ти Хасани.

Халифа не каза нищо.

— Каза колко бил доволен от повишението ти. Че означавало повече пари, държавен апартамент и ново училище за децата. Казах му, че за пръв път чувам, че са те повишили, а той каза, че си щял да ми го съобщиш, като си се върнеш. И че това е значителна стъпка в кариерата ти. Доста дълго ми обяснява.

— Мръсник — измърмори Халифа.

— Моля?

— Опитва се да се докопа до мен, Зейнаб. Въздейства ми чрез теб. Наговорил ти е само хубави неща за това повишение и се надява ти да ме убедиш да го приема.

— А ти няма ли да го приемеш?

— Сложно е.

— Не ме баламосвай! Този път не! Какво става, Юсуф?

Али задумка с юмрук по вратата.

— Мамо! Искам да гледам телевизия.

— С баща ти говорим. Иди да си играеш с Бата.

— Не искам да си играя с Бата.

— Али, иди да си играеш с Бата! И по-тихо, че ще събудиш бебето.

Чу се ядосано надуване на тромпет и затръшване на врата. Халифа запали цигара и каза:

— Трябва да се върна в Кайро. Тази вечер.

Тя не каза нищо, но след това коленичи пред него и косата ѝ се разпиля в скута му.

— Какво става, Юсуф? Досега не съм те виждала такъв. Каж ми. Моля те. Имам право да знам. Особено ако става въпрос за това как ще живеем. Какъв е този случай? Защо няма да приемеш повишението?

Той прегърна раменете ѝ и сложи чело на главата ѝ.

— Не че не искам да ти кажа, Зейнаб. Но ме е страх. Страх ме е да не забъркам и теб. Страшно е опасно.

— Тогавя значи имам още по-голямо право да знам. Аз съм ти жена. Коего засяга теб, засяга и мен. И децата. Ако е опасно, трябва да го знам.

— Аз сам не разбирам всичко. Знам само, че животът на невинни хора е в опасност и че аз съм единственият, който може да ги спаси.

Останаха така за момент, след което тя се отдръпна и го погледна в очите.

— Има и друго, нали?

Той не отговори.

— Какво?

— Не е...

— Какво, Юсуф?

— Саиф ал-Таар — отвърна тихо той.

Главата ѝ клюмна.

— О, не! Това е минало. Свършено.

— Никога не е било свършено. — Халифа се загледа в колената си. — Осъзнах го с този случай: винаги е било в мен. Опитах се да го забравя и да продължа, но не мога. Трябваше да ги спра. Трябваше да му помогна.

— Това вече сме го говорили, Юсуф. Не си можел да направиш нищо.

— Трябваше поне да опитам. А аз не опитах. Просто го оставих да си отиде. — Сълзите напиреха в очите му и той се насили да ги спре. — Не мога да ти го обясня, Зейнаб. Чувствам се все едно на гърба ми е легнала канара. Винаги мисля за Али, За всичко, което се случи. За това, че съм можел да направя нещо. И сега, с този случай, имам шанс да поправа нещата. Може би не да върна Али, но поне да поправа част от причиненото зло. И докато не го направя, винаги ще се чувствам половин човек. Половината от мен винаги ще е заклещена в капана на миналото.

— Предпочитам половин съпруг пред мъртъв съпруг.

— Моля те, опитай се да ме разбереш. Трябва да приключа с това. Важно е.

— По-важно от мен и децата ли? Имаме нужда от теб, Юсуф. — Тя го хвана за ръцете. — Не ме интересува повишението. Не ми трябват нито повече пари, нито по-хубав апартамент. Ще се оправим и с тези. Трябваш ми ти. Моят съпруг. Моята любов. Не искам да те убият. А те ще те убият, ако продължиш. Знам го. Усецам го. — Тя се разплака и зарови лице в скута му. — Искам да си с нас — каза задавено. — Искам да остареем заедно.

Откъм стаята на Бата се чу приглушено изсвирване на тромпет. Долу на улицата гърмяха пиратки. Той я помилва по главата и прошепна:

— Нищо на света не ми по-важно от теб и децата. Нищо. Нито миналото, нито брат ми, нито животът ми. Толкова те обичам, че дори не мога да го изкажа с думи. Ще направя всичко за теб. Всичко.

Повдигна главата ѝ и я погледна в очите.

— Каж ми да оставя този случай, Зейнаб. Каж ми и ще го оставя, без повече да се замислям. Каж ми.

Тя го гледа известно време с огромните си кафяви разплакани очи. След това се изправи, бавно, и тихо попита:

— Кога ти тръгва влакът?

— Последният е в десет.

— Значи ще имаш време да вечеряш.

После отметна коса и тръгна към кухнята.

Той излезе в девет и петнайсет. Взе си чанта с кат чисти дрехи, малко храна и револвера — деветмилиметров „Хелуан“, стандартна полицейска изработка. Освен това и 840 египетски лири, парите, които

спестяваха за поклонение до Мека. Чувстваше се ужасно, че ги е взел, но това бяха единствените им пари в брой, а там, където отиваше, щяха да му трябват. Обеща си, каквото и да се случи в следващите дни, да ги възстанови.

Сви вляво от блока и пое по петнайсетминутния път до гарата. Отвсякъде се чуваха гърмежи на пиратки и фойерверки. Хората празнуваха Абу ел-Хагаг. Зачуди се дали да не мине през офиса за още амуниции, но се отказа. Прекалено голям риск имаше да се натъкне на някой от колегите си. Трябваше да се измъкне от Луксор, без никой да разбере, погледна си часовника. Девет и дваайсет.

Колкото повече приближаваше центъра, толкова повече хора имаше по улиците. Деца в празнични шапки тичаха насам-натам и хвърляха пиратки; импровизирани оркестри — основно от мизмари и барабани — свиреха по тротоарите. Продавачите на сладкиши едва смогваха на търсенето.

В градинката до храма играеше група танцьори — две редици мъже с лица едни към други, полюляващи се в ритъм с прочувствения напев на муншида. Беше се събрала да ги гледа доста голяма тълпа и Халифа също забави крачка. Не за да погледа танцьорите, а за да огледа мъжете, които го следяха.

Не беше сигурен за броя им, нито кога се бяха лепнали за него, но беше сигурен, че го следят. Трима, може би четирима, които, смесени е тълпата, следяха всяко негово движение. Единия видя, като спря да си купи цигари, другия, като спря, за да пропусне неколцина мъже на коне. Срещна погледите им само за миг, преди да се слоят отново с тълпата. Бяха добри, това поне си личеше. Обучени. Вероятно от Тайните служби. Или от военното контраразузнаване, И сигурно го следяха от сутринта.

Спря в градинката и огледа тълпата. На десет метра от него един мъж се подпираше на някакъв парапет. Погледът му се стрелна към Халифа и детективът реши, че сигурно е един от тях. След това се приближи една жена и двамата отминаха хванати за ръце. Девет и половина. Халифа запали цигара и тръгна.

Трябваше да се отърве от тях преди да стигне до гарата. Не знаеше нито кои са, нито какво искат, но знаеше, че ако разберат накъде е тръгнал, ще направят всичко възможно, за да го спрат. А

спряха ли го сега, нямаше да има втора възможност. Трябваше да се отърве от тях.

Девет и трийсет и една. Той сви наляво по някаква тясна улица и подмина групичка деца, които гледаха телевизия на тротоара. Ускори крачка и на следващата пресечка сви вдясно. Двама старци играеха на сита в прахоляка с камъчета вместо пулове. Мина бързо покрай тях и отново сви вляво по някаква криволичеща алея. Двайсет метра по-нататък беше паркиран някакъв мотоциклет и Халифа погледна в огледалото му. Нямаше никого. Той се втурна да бяга.

Следващите десет минути криволичи в задните улички на Луксор, като свиваше внезапно наляво или надясно и непрекъснато гледаше назад, преди накрая да излезе на Мидан ал-Махата, площада пред гарата с червения обелиск и фонтана, който никога не работеше. Халифа въздъхна облекчено, тръгна да пресича и погледна надясно да види идват ли коли. В същия миг забеляза в един тъмен вход точно насреща фигура в костюм, която гледаше право в него, и изсъска:

— Даммит!

Влакът за Кайро вече чакаше, пътниците се суетяха край него, носачите вкарваха куфари и чанти през вратите. Нямаше как да стигне до него, без да го видят. Той си погледна часовника. Девет и четирийсет и три. Седемнайсет минути.

За момент остана неподвижен и разколебан, после внезапно сви наляво и забърза по Шария ал-Махата, в посока обратна на гарата. Идеята беше абсурдна, но не се сецаше за нищо друго. Трябваше да се върне до дома си.

Мина по най-краткия известен му маршрут — криволичеше по улиците, без да се обръща, защото знаеше, че са там. Стигна до блока си за десет минути, изкачи стълбите на един дъх и влетя през входната врата.

— Юсуф, ти ли си? — Зейнаб излезе от хола. — Защо се връщаш?

— Сега не мога да ти обясня — каза задъхан, избута я в кухнята и вдигна китката с часовника си. Девет и петдесет и три. Можеше и да не успее.

Отвори кухненския прозорец и погледна надолу към тясната уличка. Както очакваше, двама мъже охраняваха задния вход. Зави му се свят от седемметровата височина. Погледна към покрива на

отсрещния блок, който беше малко под нивото на прозореца му, на около три метра разстояние, плосък, с възета за простирание и врата в единия край, която водеше към долните етажи. Винаги се беше чудил дали е възможно да прескочи от своя блок върху съседния. Е, сега щеше да разбере.

Погледна отново надолу, простена мислено, наведе се през прозореца и метна сака си през пропастта. Той тупна шумно и подплаши ято гълъби, което изпърха и отлетя в нощта.

— Юсуф! — възкликна Зейнаб и впи пръсти в ръкава му. — Какво си намислил?

Той хвана лицето ѝ и я целуна по устата.

— Не питай. Защото ако почна да мисля, няма да го направя.

Качи се на перваза, стисна здраво металната рамка и се обърна към нея.

— Искам тази вечер да заключиш вратата. Ако се обади някой, ще казваш, че съм си легнал рано, защото утре пътувам за Измаилия.

— Не разбирам...

— Моля те, Зейнаб. Нямам време. Ако някой се обади, ще казваш, че не бива да ме безпокоиш. Утре сутринта искам да отидеш с децата при Хосни и Сама. Остани там, докато не ти се обадя. Разбра ли?

Тя кимна.

— Обичам те, Зейнаб.

Той се наведе и я целуна още веднъж, след това се обърна към отсрещния покрив. Изглеждаше ужасно далеч.

— И затвори прозореца след мен — прошепна.

Нямаше смисъл да събира кураж и затова само каза една кратка молитва, преброи до три и скочи, отблъсквайки се от перваза с всичка сила и потискайки ужасения си вик. За миг времето сякаш спря и той увисна във въздуха. След това тежко падна по очи на съседния покрив и одра лакътя си в бетона.

Остана така за миг, по-ужасен дори отколкото по време на скока, след което се изправи и погледна назад. Зейнаб стоеше на кухненския прозорец и го гледаше потресено. Той ѝ изпрати въздушна целувка, грабна сака си и побърза към вратата на покрива. Пореден поглед към часовника. Девет и петдесет и четири. Затича се надолу по стълбите.

Главният вход на сградата гледаше в обратната посока на блока му и теорията му беше, че след като са покрили двата входа на собствения му блок, няма причина да наблюдават и този. Щеше да се измъкне, без да го видят. Нямахше да е лошо да изчака няколко минути, за да провери дали улицата е чиста, но нямаше време и затова изтича право на улицата и хукна към центъра на града. Разполагаше само с пет минути, за да измине километър и половина. Сърцето му биеше като лудо.

След две минути го прободде нечовешка болка отляво, а след три не можеше да диша. Но продължаваше да тича, изпращайки всяка частица енергия към краката, докато накрая изскочи от лабиринта тесни улички и пое с мъка към пешеходния надлез към гарата. На двеста метра от него влакът за Кайро бавно потегляше от перона с тракане и скърцане.

Даммит! За пръв път влак да тръгне навреме, и това да е точно тази вечер.

Остана на място, диша дълбоко, докато влакът почти се изравни с него, мина под бариерата и се затича заедно с него. От лявата страна го притискаше висока бетонна стена, от дясната бяха огромните стоманени колелета, които стигаха почти до гърдите му. Опита се да хване дръжката на една врата, но не успя. Разстоянието между влака и стената ставаше все по-тясно. Още петдесет метра и нямаше да има място да тича. Той сграбчи отчаяно следващата дръжка, този път успя да се задържи, набра се на стъпалото, отвори вратата с последни сили и успя да я затръшне точно когато бетонната стена се изравни на сантиметри с влака. Отпусна се изтощен на една седалка и задиша тежко.

— Добре ли сте? — попита го мъжът срещу него.

— Добре съм. — Дробовете му горяха. — Трябва ми само...

— Вода?

— Не. Цигара.

Сградите на Луксор се изнизваха в тъмнината. Влакът набираше скорост на север към Кайро.

Западната пустиня

— Няма да го оставя да ме изнасили, Даниел.

Двата часа почти изтичаха. Бяха най-гадните два часа в живота ѝ — бавно китайско мъчение, докато минутите до срещата ѝ с Дравич се изнизваха неумолимо.

Имаше чувството, че се намира в река, че течението я влачи към водопад и че не може да направи нищо, за да се спаси.

Сега разбираше как се чувстват осъдените на смърт с приближаването на екзекуцията.

— Няма да го оставя да ме изнасили — повтори и стана. Беше прекалено изнервена, за да седи. — Предпочитам да умра.

Даниел не каза нищо, само продължи да се взира в нея на светлината на лампата. Искаше да говори, но не намираше нужните думи. Пазачът гледаше и двамата с празен поглед. Тя започна да крачи из палатката. Стомахът ѝ се беше стегнал, повръщаше ѝ се от безпомощност. Поглеждаше си часовника през няколко секунди. Беше захладняло и тя трепереше.

— Не е сигурно, че ще те изнасили — опита се да я успокои по някакъв начин Даниел.

— Така ли? — процеди тя. — Може би просто иска да си говорим за археология?

Гласът ѝ преливаше от ярост, горчивина и сарказъм. Даниел наведе глава.

— Извинявай — каза тя след малко. — Просто ужасно ме е страх.

Той се изправи и я прегърна. Тя се сгуши в него отчаяно като дете и сълзите опариха очите ѝ.

— Няма — прошепна той. — Всичко ще се оправи.

— Няма да се оправи, Даниел. Никога няма да се оправи, ако направи това с мен. Няма да го понеса. Ще се чувствам омърсена до края на живота си.

Той се канеше дай каже, че това не е от голямо значение, понеже така или иначе и двамата скоро ще са мъртви, но спря. Вместо това погали косата ѝ и я притисна по-близо до себе си. Тя трепереше неудържимо.

Останаха така, докато не чуха приближаващите се стъпки. Покривалото се отметна и някой каза нещо на пазача. Той се изправи и махна на Тара да излиза.

Даниел я закри с тяло. Пазачът се приближи и протегна ръка. Даниел я плесна и сви юмруци, готов за бой. Пазачът извика и в палатката влязоха други двама. Даниел се нахвърли върху единия, но мъжът парира удара му, вдигна автоматата си, събори Даниел на пода с приклада, застана над него и заби дулото в гърдите му. Спътникът му сграбчи ръката на Тара и я задържа към изхода.

— Извинявай — изстена Даниел. — Извинявай!

— Обичам те. — Гласът ѝ трепереше. — Винаги съм те обичала. Винаги.

Изведоха я и я повлякоха през лагера. Двамата пазачи я държаха за ръцете, а третият я подбутваше с автоматата си. Тя се съпротивляваше отчаяно, дърпаше се и риташе, но нямаше никаква полза, държаха я здраво. Отпред пирамидалната скала се извисяваше огромна и безмълвна на фона на небето, осветявана от лампите отдолу.

Стигнаха до друга палатка, по-голяма от тази, в която ги бяха държали с Даниел. Единият пазач каза нещо и я бутнаха вътре. Покривалото падна зад нея. Звукът беше съвсем слаб, триене на брезент в брезент, но в него имаше нещо окончателно, като затръшване на врата на килия.

— Добър вечер — ухили се Дравич. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Седеше на брезентов стол пред една дървена маса на магарета. В едната му ръка имаше изпушена до половина пура, а в другата чаша. На масата до него стоеше преполовена бутилка водка. Бледата страна на лицето му пламтеше в яркочервено, сякаш рожденият му белег беше пропъзлял през носа му и бавно оцветяваше и другата му буза. Палатката смърдеше на дим и пот. Тара потръпна от погнуса.

Германецът извика нещо и пазачите пред палатката се отдалечиха.

Нещо за пиене?

Тя поклати глава. Толкова се страхуваше, че гърдите ѝ щяха да се пръснат. Дравич пресуши чашата и си наля друга. Пресуши и нея и засмука пурата си.

— Горкичката Тара. — Той се усмихна. — Обзалагам се, че ти се ще никога да не се беше забърквала във всичко това, нали? И дори да не ти се ще сега, след няколко минути със сигурност ще ти се доще. — Той се изсмя хрипливо.

— Защо ме доведе тук? — Гласът ѝ беше прегракнал.

Той долови ужаса ѝ и се разсмя още по-силно.

— Да не искаш да ти обяснявам като на малоумна?

Отново напълни чашата си, изпразни я на една глътка и адамовата му ябълка подскочи, докато течността минаваше през гърлото му. Тя се огледа диво за нещо, което да използва като оръжие. Видя самото на Дравич с дръжката на мистрията, която стърчеше от джоба му, и бавно започна да се примъква към нея. Последва ново изригване от смях.

— Давай — каза той. — Опитай се да я вземеш. Искам да я вземеш. Очаквам да я вземеш. Какъв е смисълът, ако няма борба?

Тя се хвърли към самото, грабна мистрията, отскочи и насочи острието към него.

— Ще те убия! — изсъска. — Ако се приближиш до мен, ще те убия.

Той остави чашата и се изправи с леко залитане. Тя видя издутината на панталона му и гърлото ѝ се сви, сякаш я душаха. Той тръгна към нея, издишвайки облаци дим, които обвиха огромната му глава.

— Ще те убия — повтори тя и замахна.

Изведнъж той се озова точно пред нея. Главата ѝ едва стигаше до гърдите му, ръцете му бяха дебели колкото нейните бедра. Тя отстъпи към стената на палатката, трескаво размахвайки мистрията.

— Махай се!

— Ще те боли — прошепна той. — Ще те боли много.

Тя замахна отново, но той я хвана за китката и я изви. Мистрията падна от ръката ѝ. Тя отстъпи към стената на палатката с отчаяното желание да забие коляно в слабините му, но кракът ѝ не помръдваше. Той се наведе над нея и съдра с един замах ризата ѝ. Тя се извърна, закри с ръце голите си гърди и изкрещя:

— Гадно животно! Мръсно гадно грозно животно!

Тежкият като парен чук удар попадна странично в главата ѝ и я отхвърли в другия край на палатката. Полузамаяна, Тара го видя да се доближава до нея и усети смазващата тежест на тялото му, когато я възседна... Не можеше да диша.

Той извади пурата от устата си и докосна врата ѝ с тлеещия връх. Тя изпищя от жестоката болка и се опита да се измъкне, но Дравич тежеше като скала. Пурата я докосна по горната част на ръката и по едната гърда. Всеки път тя пищеше и всеки път той се смееше доволно. Накрая хвърли пурата и започна да мачка и стиска гърдите ѝ. След това наведе глава, загрухтя като свиня и започна да хапе врата и раменете ѝ. Зъбите му оставяха дълбоки пурпурни вдлъбнатини в бялата ѝ кожа. Тя успя някак да измъкне едната си ръка и с всичка сила да забие палеца си в окото му. Той се отдръпна с крясък.

— Мръсна кучка! Ще ти дам да разбереш!

Удари я три пъти по лицето толкова жестоко, че тя остана без дъх. Усети, че я обръща по корем, и го чу да разкопчава колана си, въпреки че звукът беше странно приглушен. Имаше чувството, че е излязла от тялото си и наблюдава отстрани по-скоро като свидетел на насилието, отколкото като негова жертва. Дравич разкопча панталона си, бръкна под корема ѝ и започна да събува джинсите ѝ.

„Ще ме изнасили — помисли си странно незаинтересовано. — Ще ме изнасили и аз не мога да направя нищо.“

Видя мистрията на пода на три метра от себе си и посегна към нея, макар да знаеше, че не може да я стигне.

„Колко ли ще боли?“

Той сграбчи косата ѝ и изви главата ѝ назад, докато в същото време дърпаше надолу джинсите и бикините ѝ. Тя затвори очи и стисна зъби в очакване на изнасилването.

Не го дочака. Усещаше тежестта на Дравич и юмруците му върху задника си, но той стоеше неподвижно като замръзнал.

— Хайде — каза тя нетърпеливо. — Свършвай.

Той не помръдна. Тя отвори очи и се изви по гръб. Той гледаше към вратата с вдигната глава и се ослушваше. Тя също се ослуша. Отначало долови само неразличима врява. След това, като постепенно настроено радио, звукът се изчисти. Викове. Десетки гласове, които крещяха едновременно. Дравич остана така още миг, след което

измърмори, стана и закопча панталона си. Виковете ставаха все по-силни и по-настойчиви, въпреки че Тара не разбираше какво крещят. Дравич взе мистрията, погледна Тара, отметна покривалото и излезе в нощта. Тара остана сама.

Известно време лежа на пода с подпухнало и натежало лице. Изгарянията я боляха жестоко. След това се обърна, по гръб, вдигна джинсите си и със залитане се изправи.

След няколко минути един пазач влезе в палатката. Погледна я и в очите му проблесна извинение, сякаш не одобряваше стореното от Дравич и искаше тя да го знае. След това изви глава и я подкани да излезе.

Дравич не се виждаше никъде. Всъщност целият лагер беше пуст като призрачен град. Пазачът посочи с автомата, си към дюната, на която бяха стояли през деня. Тя се изкачи на върха ѝ и видя, че Даниел вече е там, обграден от двама пазачи.

— Господи, какво ти е направил този мръсник? — Той избута пазачите, втурна се към нея и я прегърна. Ще го убия! Ще го убия това животно!

— Добре съм — каза тя. — Добре съм.

— Той...?

Тя поклати глава.

— Чух, че пициш. Искях да направя нещо, но тези бяха насочили автоматите си срещу мен. Страшно съжалявам, Тара.

— Вината не е твоя, Даниел.

— Ще го убия! Ще ги убия всичките!

От силата на прегръдката му я болеше и тя го отблъсна.

— Добре съм. Честно. Какво става? Чух виковете.

Той се взираше в изгарянията по кожата ѝ с изпълнени с отвращение и вина очи. Накрая измърмори:

— Май са намерили нещо. Дравич е долу в изкопа.

Тя го хвана за ръката и двамата отидоха при ръба на ямата.

От пристигането им следобеда в долината беше изсмукан огромен кръгъл кратер, оголил основата на пирамидалната скала като корен на гигантски зъб. Дравич беше на дъното в профил към тях и копаеше коленичил с мистрията си. Останалите стояха горе и го гледаха с очакване. Студената бяла светлина на прожекторите придаваше на гледката неземан сюрреалистичен вид.

— Какво са намерили? — попита Тара.

— Не знам — отвърна Даниел. — Много сме далеч.

Дравич извика и един от мъжете му хвърли метличка.

Той я взе и започна да разчиства пространството пред коленете си, като от време на време спираше и се взираше напрегнато в земята. След малко остави метлата и продължи да копае с мистрията. Така ги редува, докато не разчисти бавно пясъка пред себе си. Нещо се показва, но Тара не виждаше какво.

Изминаха няколко минути. Оголи се по-голяма част от предмета и тя видя, че е във формата на полукръг, като южната част на колело, Дравич продължи да разчиства около него. Накрая остави инструментите, хвана предмета с две ръце и започна да го тегли. Раменете му се издуха от усилието, но предметът не помръдна и той се принуди да разчисти още с мистрията и метлата. Въпреки това, което току-що ѝ беше сторил, Тара беше погълната от действията му. Даниел се беше навел със стиснати ръце, внезапно забравил гнева си.

Дравич отново остави инструментите и задърпа предмета. Той пак не искаше да излиза. Дравич отметна глава и задърпа с всичка сила. Светът замря за миг, сякаш сцената, която се разиграваше пред Тара, бе по-скоро снимка, отколкото реално събитие. След това много бавно, сантиметър по сантиметър, предметът започна да излиза. Даниел пристъпи напред. Излизаше, въпреки съпротивата на пустинята, която не искаше да пусне съкровището си, нагоре и нагоре, а после земята изведнъж разтвори челюсти и предметът излезе сред облак от пясък и камъчета. Щит, голям, кръгъл, тежък, с издута предница, която блестеше в светлината на прожекторите. Дравич го вдигна над главата си и отвсякъде се чува ръкопляскания, свиркане и тропане на крака.

— Намерих те, мръснице! — изкрещя Дравич. — Армията на Камбиз! Намерих те!

Остана още миг така с вдигнатия триумфално над главата щит, след което почна да крещи заповеди. Мъжете се спуснаха в изкопа. Щитът беше отнесен и прахосмукачките от помпи запоглъщаха трескаво пясъка.

— Разчиствайте! — ревеше Дравич. Разчиствайте всичко! На работа!

Отначало нямаше нищо, само пясък и пясък, бездънен жълт кладенец, и за известно време изглеждаше, че щитът е бил единична находка, нещо подхвърлено от пустинята, колкото да им се присмее и да ги подмами.

След това бавно започнаха да се появяват очертание след очертание. Отначало просто като безформени хълмчета и възвишения, едва забележими изкривявания по гладкото лице на пустинята. Но колкото повече пясък се изсмукваше, толкова по-отчетливи ставаха формите. Тела, десетки тела, стотици тела, с изсъхнала плът, втвърдена от двете хилядолетия и половина под повърхността, придали им вид не толкова на трупове, колкото на старци. Армия от старци. Невъобразимо древни и въпреки това живи, надигнали се уморено от пясъците, примигващи на яростната светлина, все още стиснали здраво оръжията в скелетоподобните си ръце. По главите им имаше коса и броните обвиваха телата им, но най-невероятни бяха израженията им — ужас и болка и ужас и ярост. Един мъж сякаш крещеше, друг плачеше, трети се смееше безумно с отворена уста, вдигната към небето, и гърло, пълно с пясък.

— Господи — прошепна Тара. — Това е...

— Приказно — каза Даниел, останал без дъх от вълнение.

— Ужасно.

Повечето тела бяха паднали, съборени от чудовищната буря, която ги беше погребала. Но имаше и коленичили, а някои все още стояха изправени, вдигнали ръце, за да предпазят лицата си, погълнати от пясъка толкова бързо, че не бяха имали време да паднат.

С появата на всяко ново тяло множество работници в черни роби се спускаха към него като лешояди, издърпваха бронята и оръжието и ги подаваха нагоре, където ги чакаха сандъци. От време на време някоя ръка или крак се отчупваха.

— Събличайте ги! — викаше Дравич. — Събличайте ги до голо! Искам всичко. Всичко!

Измина един час и разкопките се разпростряха във всички посоки, разкривайки още и още войници. Дравич крачеше напред-назад, лаеше заповеди, оглеждаше предметите и насочваше прахосмукачките. Накрая излезе от ямата и застана пред Тара и Даниел.

— Казах ти, че ще я намеря, Ласаж — извика тържествуващо. — Казах ти!

Даниел не отвърна нищо. Очите му горяха от ненавист. И, така й се стори на Тара, от едва доловима завист.

— Не можех да те убия преди да ти дам възможност поне да я видиш. Не съм чак толкова жесток!

Германецът се изсмя и махна на пазачите да ги отведат в палатката.

— А, госпожице Мъдрей — подвикна след тях, — малкото ни соаре не се отменя, само се отлага. Ще се видим скоро. След цялата тази работа ще искам да си го мушна в нещо топло и стегнато.

Северен Судан

Момчето го намери на върха на дюната, сам, вперил поглед на изток в нощта. Изкачи се при него.

— Намерили са я, учителю. Армията. Доктор Дравич току-що се обади по радиото.

Мъжът продължи да се взира в пустошта. Дюнните блестяха в сребърно на лунната светлина, като море от живак. Накрая отговори с тих глас.

— Това е крайт и началото, Мехмет. От днес всичко ще се промени. Понякога това ме плаши.

— Плаши ли ви, учителю?

— Да, Мехмет. Дори аз, воинът на Бога, мога да изпитвам страх. Страх ме е от отговорността, която ми е възложена. Трябва да свърша толкова неща. Понякога ми се ще просто да заспя. Много отдавна не съм спал, Мехмет. От години. Откакто бях дете.

Задуха лек ветрец. На момчето му беше студено.

— Утре минаваме границата. Сутринта. Съобщи на доктор Дравич.

— Да, учителю.

Момчето се обърна и заслиза по дюната. На половината път погледна назад и извика:

Саиф ал-Таар! Ти си ми като баща.

Мъжът продължи да се взира в пустинята.

— И ти си ми като син.

Гласът му беше тих, почти шепот, и думите се разтвориха в нощта, и момчето не ги чу.

Кайро

На практика Кайро беше единствената отправна точка за планираното от Халифа пътуване. Алтернативата беше да шофира от Луксор до Езба ел Гага и след това да хване дългия път по магистралата през оазисите ал-Кхарга и Дакхла, след което да прекоси страната през ал-Фарафра — дълго пътуване по зле поддържани, гъмжащи от полиция пътища, които често ставаха непроходими от движещите се пясъци. Не, трябваше да тръгне от Кайро. Освен това там беше Абдул Дебелия.

Влакът навлезе в „Рамзес Централна“ малко след осем сутринта. Той скочи от него още преди да е спрял, претича през огромното мраморно фоайе и взе такси до „Мидан Тахрир“. Беше имал десет часа на разположение да обмисли действията си и съмненията непрекъснато го бяха измъчвали. Беше успял обаче да ги прогони от съзнанието си и вместо това да се съсредоточи върху предстоящото пътуване. Надяваше се само Абдул още да организира екскурзии в пустинята.

Прекоси площада, провирайки се през натовареното утринно движение, и сви по Шария Талаат Харб, където спря пред витрината на „Абдул Васами Туре — Най-добрите в цял Египет“. Под надписа имаше списък на различните оферти, които, за голямо облекчение на Халифа, включваха „Вълнуващо петдневно пустинно приключение, включително лагеруване под прекрасни звезди, превоз с джип и фантастични екзотични кючеци“. Явно Абдул не беше изгубил и капка от таланта си да продава.

Халифа отвори вратата и влезе.

Абдул Васами — по-известен като Дебелия Абдул — беше приятел на Халифа още от Гиза. Бяха израснали врата до врата и бяха ходили заедно на училище, където още от най-ранна възраст Абдул беше демонстрирал решителна предприемаческа жилка — продаваше „чудодеен тоник за сила“, забъркан от кока-кола и сироп за кашлица, и

вземаше по десет пиастра на глава за тайни, ръководени от самия него екскурзии в спалнята на голямата му сестра (за разлика от брат си, Фатима Васами беше висока, стройна и изключително хубава).

Възрастта беше усмирила малко подвизите, но не и изобретателността му и след краткия, но бурен период, в който беше изнасял либийски фурми за Съветския съюз, си беше седнал на задника и беше основал туристическа фирма. С Халифа се виждаха рядко, но топлотата помежду им не беше изстинала и затова, когато детективът влезе в офиса, от дъното му се чу радостен вик.

— Юсуф! Каква великолепна изненада! Момичета, кажете „здрости“ на Юсуф Халифа, един от най-старите ми и най-тънки приятели.

Три момичета, и трите млади, и трите хубави, вдигнаха погледи иззад компютрите си и се усмихнаха. Абдул се доклатушка до Халифа и го грабна в задушавачата си прегръдка.

— Виж Рания — прошепна в ухото му. — Онази отляво с големите знаеш какво. Тъпа е като резен басбуса, ама какво тяло има, а! Господи, какво тяло! Гледай! — Той пусна Халифа и се обърна към момичетата. — Рания, скъпа, ще ни донесеш ли чай?

Рания се усмихна, стана и отиде в дъното на офиса, предизвикателно поклащайки бедра. Абдул я зяпаше като хипнотизиран, докато тя не изчезна в малката кухничка.

— Райските двери — въздъхна той. — Господи какво дупе! — Побутна Халифа към една редица кресла и се настани тежко до него. — Как е Зейнаб?

— Добре, благодаря. А Джамила?

Абдул сви рамене.

— Доколкото знам, напоследък си прекарва времето основно при майка си. В ядене. Боже, как яде тая жена! Пред нея съм направо като на диета. Ей, знаеш ли какво? Ще отворям офис в Ню Йорк.

Откакто го помнеше, Абдул все отваряше офис в Ню Йорк. Халифа се усмихна и запали цигара. Рания донесе чая, сложи чашите пред тях и се върна на бюрото си. Докато не седна, Абдул така и не откъсна поглед от задника ѝ.

— Виж какво, имам нужда от услуга — каза Халифа.

— Разбира се — разсеяно отвърна приятелят му. — Само кажи каква.

— Искам да взема един джип.

— Да вземеш ли?

Абдул изведнъж се беше превърнал целият в слух.

— Да, да взема.

— Да наемеш?

— Не, да ми заемеш.

— Без пари?

— Без пари. Трябва ми за четири, може би пет дни. Нещо за тежък терен. Пустинен терен.

Абдул смръщи вежди. Даването на разни неща без пари очевидно беше концепция, която му причиняваше душевен дискомфорт.

— И кога ти трябва този джип?

— Сега.

— Сега! — Абдул избухна в смях. — Много бих искал да ти помогна, Юсуф, но е невъзможно. Всичките ми джипове си долу в Бахария. Ще върнат някой поне след ден-два, а ако си отишли на излет, може и повече, а сега май всичките са на излети. Ако имах някой, естествено че щях да ги го дам. Приятели сме в края на краищата. Но при това положение... Съжалявам, няма начин.

Той се наведе и засърба чая си. Настъпи кратко мълчание.

— Има един в гаража — обади се Рания иззад компютъра си.

Сърбането спря.

— Онзи новият, дето го доставиха в понеделник. Зареден е и е готов за път.

— Да, само че не става — каза Абдул. — Предплатен е.

— Не е — каза Рания.

— Сигурен съм, че е — настоя Абдул и впи поглед в нея. — Предплати го онази група италианци.

Говореше бавно и отчетливо, наблягаше на думите, сякаш подсказваше на актьор, забравил репликите си.

— Мисля, че не е, господин Васами. Чакайте малко. Ей сега ще проверя в компютъра.

— Няма нужда...

Пръстите ѝ вече тракаха по клавиатурата.

— Ето! — каза тя тържествуващо. — Знаех си, че не е. Никой няма да го използва в следващите пет дни. Точно за колкото му трябва на приятеля ви. Късмет, нали?

Тя се усмихна широко, както и Абдул, въпреки че той очевидно трябваше да се потруди над изражението си.

— Да, скъпа, голям късмет. — Той въздъхна и зарови лице в ръцете си. — Тъпа, тъпа басбуса.

Джипът тойота в гаража, на съседната улица беше истинска кукла. Бял, правоъгълен, солиден, с решетки на предната броня, две резервни гуми отзад и осем туби с бензин, подредени върху багажника на покрива, тъкмо това, което му беше нужно на Халифа. Абдул го изкара и паркира на тротоара.

— Нали ще внимаваш с него? — примоли се, стиснал загрижено волана. — Чисто нов е. Имам го само от два дни. Моля, те, кажи ми, че ще внимаваш.

— Разбира се, че ще внимавам.

— Струва четирийсет хиляди долара, И то с отстъпката. Четирийсет хиляди! Направо съм луд, че ти го давам. Луд за връзване.

Той слезе и поведе Халифа около возилото — сочеше разните екстри и наблягаше и наблягаше колко държи да си го получи цяло.

— Задвижване четири по четири. Ръчни скорости, водно охлаждане на двигателя, електрическа горивна помпа. Върхът на техниката. — Говореше като продавач на коли. — Зареден е догоре с туби бензин, туби вода, комплект инструменти, въжета за теглене, аптечка, компас. В общи линии, всичко, което може да ти потрябва. Има и одеяла, карти, неприкосновен запас от храна, сигнални ракети, бинокъл и... — Той бръкна в жабката и извади нещо като голям мобилен телефон с дебела антена и дисплей с течни кристали — преносима ГПС.

— ГПС ли?

Глобална позиционираща система. Казва ти къде е точно във всеки даден момент и ако набереш координатите на мястото, където искаш да отидеш, ти казва колко си далеч и в каква посока. В жабката има ръководство. Много прост уред. Даже аз се оправям с него.

Той върна уреда в жабката и неохотно подаде ключовете на Халифа.

— Няма да плащам бензина.

— Не съм и очаквал, Абдул. — Халифа се качи в джина.

— Значи се разбрахме. Бензинът е от теб. Вземи и това.

Той извади мобилен телефон от джоба си и му го подаде.

— Ако има някакъв проблем, какъвто и да е, странни шумове по колата или каквото и да било, искам да спреш, да изгасиш двигателя и да ми се обадиш моментално. Ясно?

— Ще работи ли в пустинята?

— Доколкото знам, работи навсякъде, освен в Кайро. Сега ми кажи само още веднъж: нали ще внимаваш?

— Ще внимавам — каза Халифа и запали двигателя.

— И ще се върнеш след пет дни.

— Да, надявам се. Още веднъж, много ти благодаря, Абдул. Ти си добър човек.

— Аз съм идиот. Четирийсет хиляди долара!

Джинът бавно потегли. Абдул се заклатушка след него.

— Чакай, даже не те попитах в коя пустиня отиваш.

— В Западната.

— В оазисите?

— Зад оазисите. Във Великото пясъчно море.

Абдул се вкопчи в прозореца.

— Чакай, не ми спомена нищо за Великото пясъчно море! Всемогъщи боже, там е гробище за коли. Не можеш...

— Много ти благодаря, Абдул! Ти си истински приятел!

Халифа натисна газта и се понесе с рев по улицата. Абдул се затича след него, но тлъстините му пречеха и затова след няколко крачки спря. Халифа го мерна в огледалото за обратно виждане как седи наред улицата и размахва диво ръце. Натисна два пъти клаксона и изчезна зад ъгъла.

Западната пустиня

Хеликоптерът изрева над лагера и кацна на равното място на петдесет метра от него.

Вратата му веднага се отвори и оттам слязоха двама души, мъж и момче. Мъжът спря, огледа се, падна на колене и целуна земята.

— Египет! — извика и гласът му потъна в рева на двигателите.
— Моята земя! Моят дом! Върнах се!

Остана коленичил още няколко секунди, прегърнал с ръце пустинята, след което се изправи и тръгна към лагера заедно с момчето.

Там кипеше трескава дейност. Сандък след сандък биваха отнасяни нагоре в долината, докато други, по-тежки контейнери, се складираха по периметъра на склада. Навсякъде гъмжеше от фигури в черни роби.

Работещите бяха толкова погълнати от дейността си, че новодошлите стигнаха почти до палатките, преди някой да ги забележи. Трима мъже, които търкаляха варел с нафта, ги видяха, незабавно прекратиха работата си и вдигнаха високо ръце.

— Саиф ал-Таар! — извикаха. — Той е тук! Саиф ал-Таар!

Възгласите се разпростряха бързо и всички изоставиха работата и се стекоха да поздравят водача си.

— Саиф ал-Таар! — крещяха. — Върна се! Саиф ал-Таар!

Той продължи през лагера с безизразно лице. Тълпата се носеше край него и зад него като опашка на комета. Новината за пристигането му стигна до онези, които работеха в изкопа, и те също оставиха работата и с викове хукнаха към лагера. Пазачите по върховете на дюните изпаднаха в екстаз и изстреляха по няколко откоса във въздуха.

Саиф ал-Таар стигна до възвишението в дъното на лагера, изкачи се заедно с малкия Мехмет и погледна надолу. Работата беше продължила и през нощта и сега в долината зееше като рана огромен кратер. Горният му ръб беше покрит с полиетиленови платна, върху

които бяха натрупани всякакви артефакти щитове, мечове, стрели, шлемове, брони. Отдолу в изкопа земята сякаш беше изповръщала вътрешностите си във вид на купчина осакатени тела на хора и животни със съсухрена като амбалажна хартия кафява кожа. В картината имаше нещо апокалиптично, сякаш беше дошъл краят на света и мъртвите бяха излезли за Страшния съд. Много подходящо, помисли си Саиф ал-Таар, защото наистина беше настъпил часът, когато хората щяха да бъдат съдени. Той гледа още малко, след което триумфално вдигна ръце.

— Аллах у акбар! — отекна гласът му над пустинята. — Бог е велик!

— Аллах у акбар! — отвърна гълпата отдолу. — Слава на Бога.

Викът се повтори още няколко пъти, придружен от изстрели откъм върховете на околните дюни, след което Саиф ал-Таар даде знак на хората си да се връщат на работа. Те се разпръснаха незабавно. Той ги погледа как разсъбличат, товарят, отнасят и опаковат, след което изпрати Мехмет в лагера, слезе в изкопа и отиде при Дравич, който стоеше под един чадър и надзираваше опаковането на артефактите.

— Извинявай, че не те посрещнах с овации, но съм доста зает — каза германецът.

Дори да долови сарказма, Саиф ал-Таар не го показа. Застана мълчаливо извън сянката на чадъра под палещото слънце и впери поглед в купищата трупове. Отблизо забеляза колко много са натрошени, за да им бъдат взети принадлежностите. Навсякъде имаше крайници без тела, прекършени китки, висящи глави и разтрошена изсъхнала плът.

— Беше ли нужно да ги унищожаваме по този начин? — попита той.

— Не — изсумтя Дравич. — Можехме да го направим по учебника и да изгубим по една седмица за всеки. В който случай щяхме да си тръгнем с шепа стрели и толкова.

Саиф ал-Таар отново не реагира на сарказма. Вместо това се наведе, взе един меч, завъртя го в ръце и загледа с възхита грациозните му очертания и изящно гравирания ефес. Беше виждал такива само в музеите, заключени в стъклените си ковчези, недостъпни за никого. Сега пред него лежаха стотици. Хиляди. И бяха само нищожна част от онова, което все още се криеше под пясъците. Мащабът на находката

беше изумителен. По-голям, отколкото си беше представял и в най-смелите си мечти. Отговорът на молитвите му.

— Знаем ли докъде стига?

Дравич изпуфка с пурата си.

— Пратих хора да копаят пробни изкопи. Намерихме фронта, почти на километър нагоре по долината. Все още търсим ариергарда. Огромна е. — Той избърса чело. — Кога ще дойде керванът?

Вдругиден. А може и малко по-рано.

— Пак ти предлагам да извозим известна част сега.

Саиф ал-Таар поклати глава.

— Не можем да рискуваме конвой от хеликоптери да снове насам-натам през границата. Ще привлечем внимание.

— Нали докарахме хората и оборудването без проблеми?

— Имахме късмет. Трябваше да започнем работа незабавно и Аллах ни осени с милостта си. Но може да не го направи втори път. Ще чакаме камилите и ще качим всичко на тях. По-безопасно е. Имаме ли патрули из околността?

— Пясъчни мотоциклети обхождат всичко в радиус от петдесет километра.

— И?

— И какво мислиш? В сърцето на шибаната пустиня сме. Да не мислиш, че някой ще мине оттук случайно?

Замълчаха. Саиф ал-Таар остави меча и взе един малък амулет от яспис. Беше не по-голям от нокът, но беше много изящен; изобразяваше Озирис, бога на подземния свят. Той го потри нежно между пръстите си, после каза:

— Разполагаме с пет, най-много шест дни. Каква част от армията можем да изкопаем за това време?

Дравич дръпна от пурата си.

— Нищожна. По-малко от нищожна. Работим денонощно и сме разкрили само този малък участък. С придвижването на север става по-лесно, защото телата са по-близо до повърхността, но така или иначе ще успеем да изкопаем съвсем малка част. Но точно това ни трябваше, нали? От онова, което вече имаме, ще изкараме милиони. Ще диктуваме пазара на антики през следващите сто години.

— А останалото? Подготви ли нещата?

— Не се притеснявай, всичко е под контрол. А сега, ако нямаш нищо против, имам работа.

Той забучи пурата в устата си и пое към прахосмукачките. Саиф ал-Таар го изпрати с отворен поглед и все още с амулета в ръка обиколи ямата по края, стигна подножието на огромната скална пирамида и клекна в сянката.

Мисълта за онова, което правеха с армията, го натъжаваше. Ако имаше друга възможност, щеше да се спре на нея, но нямаше. Рискът да я открие някой друг беше прекалено голям. Трябваше да прикрият следите си. Това влизаше в разрез с естествените му влечения, но нямаше начин. Налагаше се. Като убийствата. Налагаше се.

Той седна с гръб към камъка, потри амулета между палеца и показалеца си и огледа морето от тела. Забеляза, че едно от тях стърчи изправено в пясъка от кръста нагоре и сякаш се вижда в него. Отклони поглед и отново го върна, но невидящите очи на трупа продължаваха да го гледат, изсушените устни бяха оголили зъбите и той сякаш ръмжеше. На лицето му бяха изписани омраза и ярост и Саиф ал-Таар усети, че те по някакъв начин са насочени към него. Издържа на погледа още малко, след което му стана неприятно и се изправи. В същия миг сведе поглед към амулета и видя, че незнайно как той сее разцепил на две в ръката му. Втренчи се в него за миг, след това изръмжа и го захвърли в изкопа.

Кайро

През тъмните стъкла на лимузината Скуайърс се взираше в двете задръстени улични платна. До него стоеше малко пежо с девет души в него, явно някакво семейство, а зад него имаше камион, натоварен догоре с карфиол. От време на време една от трите ленти пропълзваше и през прозореца за малко се виждаше нов съсед. Но другите ленти мръдваха почти незабавно и познатата конфигурация от лимузината, пежото и камиона се възстановяваше като огромна ротативна, която се завърташе само за да застане всеки път на едни и същи фигурки.

— И кога е станало? — каза в мобилния си телефон.

От другата страна отекна с пращане някакъв глас.

— И нямаш представа как? Нито кога, така ли?

Същото пращане ехо. Един невръстен продавач на парфюми се приближи и почука по стъклото. Шофьорът се наведе към него, викна нещо и момчето отмина.

— Ами семейството му?

Отговорът долетя почти заглушен от атмосферното електричество.

Настъпи продължителна пауза.

— Добре, няма смисъл да хленчиш. Ще трябва да се съобразим със ситуацията. Направи всичко, за да го намериш, и ме дръж в течение.

Скуайърс изключи телефона и го прибра в джоба на самото си.

— Нашият приятел детективът е изчезнал.

— Майка му да еба! — Маси заби тлъстата си ръка в седалката помежду им. — Нали Джемал го държеше под наблюдение.

— Явно е успял да им се измъкне.

— Казах ли ви, че трябва да се отървем от него? Казах ли ви?

— Каза ни, приятелю.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

Американецът удряше седалката толкова силно, че оставяше дълбоки следи по кожата. Удря я още няколко секунди, след което се облегна и задиша тежко.

— Кога?

— Не са сигурни. — Скуайърс въздъхна. — Жена му и децата излезли от апартамента в седем сутринта. Той не се появил до десет, те разбили вратата и него го нямало.

— Аматьори! — процеди Маси. — Аматьори!

Зад гърбовете им долетя пронизителен вой на клаксон. Един шофьор на автобус свиреше гневно и безсмислено.

— Вчера е ходил в библиотеката — каза Скуайърс. — Ровил е из картите на Западната пустиня.

— Господи! Значи знае за армията?

— Така изглежда.

— Казал ли е на някого? На вестниците? На Службата по антиките?

Скуайърс сви рамене.

— Предполагам, че не е, иначе досега щяхме да сме разбрали.

— И какво е намислил?

— Не мога да кажа. По всичко изглежда, че е тръгнал натам сам. Боя се, че ще се наложи да предприемем хода си по-рано, отколкото планирахме.

Този път Маси не възрази.

— Оборудването готово ли е? — попита Скуайърс.

— За моята част не се притеснявай. Но за Джемал, не знам. Този човек е шибан идиот.

— Джемал ще направи каквото се очаква от него, както и ние.

Американецът извади носна кърпа и се изсекна шумно.

— Няма да е лесно. Саиф ал-Таар ще извика много хора да пазят армията.

— Въпреки това съм убеден, че ще успеем. Ти ли ще информираш хората си в Щатите?

Маси кимна и множеството му гуши потънаха една в друга като внимателно насипан на вълни крем за торта.

— Добре — каза Скуайърс. — Значи почваме.

Лимузината се придвижи с още няколко метра.

— Ще почнем, ако излезем някога от това дяволско задръстване.
— Той се наведе към шофьора. — Какво става, да му се не види?

— Един камион се е обърнал на пътя — дойде отговорът.

Скуайърс въздъхна, извади от джоба си бонбон, зачопли хартийката и загледа безцелно пежото в съседната лента.

Очевидният маршрут, по който Халифа трябваше да поеме, а и най-директният, би бил на югозапад до оазиса Бахария и след това на запад през пустинята.

Той реши да използва друг. Които и да бяха го следили, вече трябваше да са разбрали, че не само им се е изплъзнал, а и че сигурно е хванал влака за Кайро в десет часа. Не беше нужно да са гении, за да се досетят, че е тръгнал към пустинята, в който случай имаше голяма вероятност да се опитат да го пресрещнат по пътя. А пътят, който очакваха да хване, беше най-бързият.

Затова, вместо да поеме на югозапад, реши да тръгне в почти противоположната посока, на северозапад до Александрия, оттам по крайбрежната магистрала до Марса Матрух и след това да завие на юг към оазиса Сива. Въпреки че беше по-дълъг, маршрутът имаше очевидни предимства. Пътищата бяха в по-добро състояние; от Сива нататък нямаше толкова открита пустиня, колкото от Бахария и, най-важното, това беше последният маршрут, който преследвачите му щяха да решат, че е избрал. Затова излезе от Кайро и потегли по магистрала 11 към средиземноморския бряг.

Караше бързо и пушеше цигара от цигара. Пейзажът се променяше от низи в пустиня и обратно. На таблото имаше касетофон, но касетата беше една-единствена — Казим ал-Сахер „Моята любов и дъждът“ — и след като я изслуша четири пъти, той я извади и продължи в тишина.

Стигна до Александрия след два часа и до Марса след пет, като спира само два пъти, първия, за да долее бензин, и втория, малко преди Александрия, за да погледа морето — виждаше го за пръв път в живота си.

В Марса напълни отново догоре и продължи още двайсет километра на запад, преди да завие на юг по шосето за Сива, празна асфалтова лента, опъната докъдето му виждаха очите в пустинята. Слънцето залязваше и той увеличи скоростта. Стари разрушени сгради отминаваха край прозореца, ръждясали маркери бележеха трасето на

вкопан тръбопровод. Освен това нямаше нищо друго, само безкрайна пустош от оранжев чакъл, нарушавана тук-там от далечни възвишения и склонове. И в двете посоки нямаше никакво движение и никакви следи от живот, ако не се брояха редките стада космати кафяви камили, които поскубваха рехавата пустинна растителност.

На половината път до Сива стигна до крайпътно кафене, импровизирана барака с оптимистичното название „Ресторант Александър“, и спря за чаша чай преди да продължи. Нощта се спусна и пустинята потъна в тъмнина. От време на време виждаше светлини от някакви поселища или може би от военни лагери, а на едно място забеляза трепкащите пламъци от газова сонда. И нищо друго. По някое време върна Казим ал-Сахер в касетофона.

Накрая, към седем вечерта, усети, че равният пейзаж преминава в хълмове и долини. Пътят започна да се спуска и да криволичи покрай скали и хребети преди накрая да излезе рязко на равното и да разкрие килим от премигващи светлини като лодки в спокойно море. Оазисът Сива. Той намали, за да се наслади на гледката, и продължи надолу.

Беше шофирал девет часа и току-що беше привършил втората кутия цигари.

Западната пустиня

Мъжът се материализира като отникъде, изникнал сякаш от самата тъмнина. В един момент Тара и Даниел седяха прегърнати и се взираха в премигващия пламък на лампата, в следващия вдигнаха очи и го видяха в палатката. Лицето и главата му бяха скрити в сенките. Той помръдна с пръст и пазачът веднага стана и излезе.

— Саиф ал-Таар, предполагам — каза Даниел.

Мъжът не каза нищо, само продължи да ги гледа. Настъпи дълго мълчание.

— За какво си дошъл? — попита накрая Даниел. — Да ни погледнеш преди да ни убиеш ли? Да злорадстваш? — Той кимна към насиненото лице и разкъсаната риза на Тара.

— Е, злорадствай. Сигурен съм, че Аллах много се гордее с теб.

— Не произнасяй името на Аллах — каза мъжът и пристъпи напред. Гласът му беше тих, но стоманен, английският му беше добър. — Не си достоен.

Той огледа подпухналата буза на Тара и изгарянията по врата, гърдите и ръцете ѝ. Устните му се извиха в едва доловима гримаса.

— Дравич ли го направи?

Тя кимна.

— Няма да се случи повече. Било е... злополука.

— Не — тихо каза Даниел. — Беше напълно очаквано. Точно това правят хората като теб и Дравич.

Лицето на мъжа отново се изкриви в едва забележима гримаса.

— Не слагай мен и Дравич в един кюп, доктор Ласаж. Той е инструмент и нищо повече. Аз служа на по-висш господар.

Даниел уморено поклати глава.

— Караш ме да се смея. Избиваш жени и деца и някак успяваш да си внушиш, че всичко е за доброто на Аллах.

— Казах ти да не изричаш името му. — Гласът на мъжа беше рязък. — Устата ти го мърси.

— Не. — Даниел го погледна в очите. — Ти го мърсиш. Мърсиш го всеки път, когато го използваш, за да оправдаеш делата си. Наистина ли смяташ, че Аллах очаква...

Нападението беше толкова внезапно и толкова бързо, че ръката на мъжа се озова върху гърлото на Даниел преди нито той, нито Тара да са разбрали, че изобщо е помръднал. Саиф ал-Таар изправи Даниел на крака, стиснал гръкляна му. Даниел се съпротивляваше, но не можеше да се откопчи от хватката.

— Спрете! — изкрещя Тара. — Моля ви, пуснете го!

Саиф ал-Таар ней обърна внимание.

— Всички западници сте еднакви — изръмжа той. — Лицемерието ви надхвърля всякакви граници. Всеки ден в Ирак заради вашите санкции умират по сто деца и въпреки това имате наглостта да ни учите кое е добро и кое е зло.

Лицето на Даниел почервяваше.

— Виждаш ли това? Саиф ал-Таар вдигна другата си ръка към белега на челото си. — Направиха ми го в полицейската килия. Полицаяте ме риташа толкова силно, че ослепях за три дни. Престъплението ми? Че бях говорил от името на милионите в тази страна, които живеят в нищета и отчаяние. Вас това безпокои ли ви? Безпокои ли ви, че половината свят живее в мизерия, за да могат малцината привилегировани да прахосват живота си в безцелен лукс? Не. И ти като останалите си избирателен във възмущението си и осъждаш само онова, което ти е удобно. За останалото си сляп.

Той го стиска още няколко секунди, после отпусна хватката. Даниел се свлече на пода.

— Ти си луд — изрече през кашлица. — Луд фанатик.

— Възможно е — спокойно отвърна мъжът. — Въпросът обаче е защо. Вие отхвърляте мен и моите последователи като екстремисти и фанатици, но така и не искате да прозрете нещата отвъд тези думи. Опитайте са да разберете силите, които са ни създали.

Беше застанал над Даниел и черната му роба се сливаше с мрака. Виждаше се единствено лицето му, което плуваше безтелесно над главите им.

Виждаше съм какви ли не ужаси, доктор Ласаж. — Гласът му се беше снишил почти до шепот. — Мъже, пребити и осакатени в полицейските килии. Хора, изгладнели дотолкова, че да ровят за храна

в кофите за боклук. Деца, изнасилени групово, защото са имали злощастията да са далечни роднини на някой, чиито възгледи не са съвпаднали с тези на властимащите. От тези неща полудяват хората. Тези неща трябва да осъждате.

— И мислиш, че решението е да избиваш туристи ли? — Даниел пак се изкашля.

Саиф ал-Таар се усмихна леко и очите му заблестяха.

— Решението? Не, не мисля, че това е решението. Просто си казваме мнението.

— Що за мнение е да се избиват невинни хора!

Мъжът вдигна ръце; пръстите му бяха дълги и тънки, почти скелетоподобни.

— Че повече не сме съгласни да се бъркате в делата ни. Да поддържате един безбожен режим само защото защитава политическите ви интереси. Да използвате страната ни като място за развлечения, докато ние, народът на тази страна, гладуваме и сме потискани и обиждани. — Той се вгледа в Даниел и белегът на челото му почервения в светлината на лампата. — Винаги съм се чудил как ще реагирате вие, западниците, ако си сменим местата. Ако вашите деца просят по улиците, докато ние, египтяните, се разхождаме доволни, парадираме с богатството си и обиждаме обичаите ви. Ако половината ви национални съкровища бяха ограбени и отнесени в египетски музеи. Експериментът би бил интересен. Би ви помогнал да усетите малко от гнева, който изпитваме ние.

Гласът му все още беше спокоен, въпреки мехурчетата в ъглите на устата му.

— Знаете ли — продължи той, — че когато Картър открил гробницата на Тутанкамон, сключил договор с „Таймс“ от Лондон, че само те могат да изнасят информация за това какво има в нея. За да разберат за нещо открито на нашата земя, принадлежало на нас, на един от нашите царе, египтяните е трябвало да се обръщат към английски вестник.

— Това е било преди осемдесет години. — Даниел поклати глава. — Сега е различно.

— Не, не е различно! Отношението е същото. Презумпцията е, че египтяните и мюсюлманите са по-малко цивилизовани, че не са способни да се справят със собствените си дела. Че можете да се

отнасяте с нас както ви хрумне. Тези неща са реалност. И онези от нас, които се опитват да ги оспорват, ги обявяват за психопати.

Даниел го изгледа, но не каза нищо.

— Ето — каза Саиф ал-Таар, — вие нямате отговор на това. И всъщност какъв отговор би могло да има? Освен да молите за прошка за начина, по който сте се отнасяли към тази страна и нейния народ. Ограбихте наследството ни, изсмукахте кръвта ни, взехте всичко и не дадохте нищо в замяна. Но сега дойде времето да наклоним везните на обратната страна. Както е казано в Свещения Коран, „Ще получиш отплата за делата си“.

Сянката му изпъкваше на брезента отзад, черна, безформена и заплашителна. Отвън се чуваха шумовете от разкопките, но въздухът в палатката беше тих и неподвижен, сякаш беше част от някакъв друг свят. Настъпи тишина. Тара бавно се изправи.

— Аз не знам много за Египет — каза тя, изправи се пред мъжа и го погледна в очите, — но знам, че баща ми, чиято смърт лежи на вашата съвест, обичаше тази страна и нейното наследство, и нейния народ. Обичаше ги повече от вас. Погледнете какво правите тук. Унищожавате. Баща ми не би го направил никога. Той искаше да опази миналото. А вие искате да го продадете на онзи, който ще плати най-много. Вие сте лицемерът.

Устните на мъжа се свиха и за миг тя си помисли, че ще я удари. Но ръцете му останаха отпуснати.

— Това плячкосване на армията не ми доставя никакво удоволствие, госпожице Мъдрей. Но понякога в името на по-висша цел се налага да се вършат неприятни неща. Ако част от нашето наследство трябва да се пожертва, за да се освободим от потисниците си, така да бъде. Съвестта ми е чиста.

Той задържа още малко погледа й, след което бавно клекна пред лампата.

— Аз изпълнявам Божията воля. И Бог го знае. Бог е с мен.

Той посегна и сложи ръката си върху нажежения метал. Лицето му истина все така каменно и очите му дори не премигнаха. Миризма на изгоряла плът удари ноздрите на Тара. Доповръща й се.

— Не подценявайте силата на вярата ни, госпожице Мъдрей. Именно затова всеки мой последовател носи на челото си белега на

вярата. За да покаже дълбочината на убежденията си. Вярата ни е непоклатима. Не страдаме от съмнения.

Стори й се, че той остана така цяла вечност, впил поглед в нея, с горяща ръка и безизразно лице. Накрая се изправи с огромна бяло-червена рана на дланта.

— Ти ме попита защо съм дошъл тук, доктор Ласаж. Не, както предположи, да видя вас, моите затворници. По-скоро за да видите мен, вие, моите затворници. Да видите и да разберете. — Той ги изгледа продължително и тръгна към изхода.

— Нали знаеш, че няма да стане? — извика след него Даниел. — Да изкопаеш цяла такава армия и да я продадеш. Ще намерите само нищожна част от онова долу. И тогава ще дойде някой друг и ще намери останалото и стойността на онова, което притежаваш, ще се срине. Безсмислено е, освен ако не притежаваш всичко.

Саиф ал-Таар се обърна. Усмиваше се.

— Имаме си план, доктор Ласаж. Бог ни даде армията и Бог ще се погрижи да пожънем благата.

После им кимна и се стопи в нощта.

Оазисът Сива

Точно когато Халифа паркираше в двора на единствената бензиностанция-сервиз в Сива, токът спря и цялото поселище потъна в мрак.

— Ако искате бензин, ще трябва да почакате — каза обслужващият. — Помпите няма да тръгнат, докато не пуснат тока.

— И колко време няма да има ток?

Мъжът сви рамене.

— Пет минути, пет часа. Идва, когато си иска. Веднъж чакахме два дни.

— Надявам се да е по-скоро.

— Инша-Аллах — каза мъжът.

Халифа паркира в края на двора и излезе. Беше студено и той отвори джипа и си взе якето. Една магарешка каруца изтрополи по улицата, с три жени в черно, увити с шалове, които криеха лицата им и им придаваха безформен вид, като на омекнали восъчни фигури. Някакъв генератор оживя с кашлица.

Той се разходи, разтърпка схванатите си крака, след което запали цигара, влезе в магазинчето за безалкохолни напитки в края на площада и си купи чай. Наблизо имаше една дървена пейка и той седна, извади от джоба си мобилния телефон на Абдул и избра номера на Хосни. Зет му вдигна на петото извънмяване.

— Хосни, здравей, Юсуф съм.

От другата страна се чу рязко поемане на въздух.

— По дяволите, Юсуф, какво става? Търсиха те от тайните служби. Къде си?

— В Бахария — излъга Халифа.

— В Бахария!? Какво правиш там?

— Полицейски работи. Не мога да ти давам подробности.

— Идваха в офиса ми, Юсуф! Не разбираш ли? Тайните служби идваха в офиса ми. Имаш ли представа как може да ми се отрази това на бизнеса? Светът на растителни мазнини е малък. Веднага плъзват слухове.

— Съжалявам, Хосни.

— Ако дойдат пак, ще се наложи да им кажа къде си. Намираме се в много деликатен стадий на проекта за сусамовото масло. Не мога да позволя такива истории да му попречат.

— Разбирам те, Хосни. Щом се налага, ще им кажеш, разбира се. Зейнаб там ли е?

— Тук е. Цъфна ни на вратата рано-рано тази сутрин. Трябва да поговорим, Юсуф. Като се върнеш. По мъжки. Трябва да поговорим за много неща.

— Добре, добре. Като се върна. Дай ми, ако обичаш, Зейнаб.

Чу се мърморене, звук от захвърлена слушалка и отдалечаващи се стъпки. След малко Зейнаб вдигна слушалката.

И затвори вратата, ако обичаш, Хосни — чу я да казва. Още мърморене и шум на затръшната врата. — Този човек е голям ДОСАДНИК.

Халифа се усмихна.

— Добре ли си?

— Добре съм. А ти?

— И аз.

— Няма да те питам къде си.

— Недей. Децата как са?

— Липсваш им. Али каза, че докато не се върнеш, няма нито веднъж да надуе тропета. Така че може да не бързаш да се връщаш.

Двамата се засмяха, макар и малко насила.

— Излязоха със Сама — продължи тя. — На празника. Ще им кажа, че си се обаждал.

— Целуни ги от мен.

— Разбира се.

Почти през целия ден беше мислил за нея. Но сега, незнайно защо, не му идваше наум нищо, което дай каже. Искаше му се просто да седи и да слуша дишането ѝ.

— Както и да е, не мога да говоря много — каза накрая. — Просто исках да съм сигурен, че Хосни не ти трови много живота.

— Не би посмял. — Мълчание. — Юсуф, тези хора...

— Не питай, Зейнаб. Моля те. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Щом сте добре, само това има значение.

— Добре сме.

— Хубаво.

Той зарови из мислите си за нещо, което дай каже, някакви окуражаващи думи за раздяла. Сети се обаче само да ѝ каже, че е видял морето.

— Може да отидем някой ден. Ще ми е драго да те видя по бански костюм.

— Ще има да чакаш! Никога няма да се напъхам в такова нещо! — Тя се засмя възмутено, след това гласът ѝ затихна в тишината. — Обичам те, Юсуф.

— И аз те обичам. Повече от всичко на света. Целуни децата.

— Разбира се. Пази се.

Настъпи финално мълчание и двамата затвориха.

Халифа допи чая си и стана. Токът още не беше дошъл и площадът беше пълен със сенки. В единия му край се издигаше голяма джамия. Белият ѝ камък блестеше на лунната светлина като лед. Беше смятал да хапне нещо, но вместо това се запъти към входа на джамията, събу си обувките и изми лицето и ръцете си на чешмата.

Вътре беше тъмно и тихо и няколкото свещи не разсейваха почти никак всеобхватния сумрак. Отначало си помисли, че няма никого, но след това забеляза, че един мъж е коленичил в дъното с чело, опряно в пода.

Постоя малко, за да попие тишината, след което тръгна напред; краката му не издаваха звуци по застлания с килим под. Спря по средата под един голям полилей, чиито фасетки хвърляха безброй отблясъци в сенките, сякаш таванът ронеше сълзи. Погледа го известно време, след което се обърна към михраба, сведе глава и започна да се моли:

*— Слава на Аллаха, Повелителя на всичко живо;
Вселюбящия, Всемилостиви,
Господаря на Съдния ден;
на Теб единствено служим,
и на Теб единствено се осланяме;
води ни по правия път;
пътя на тези, които Ти благослови,
а не на тези, на които Ти се разгневи,
нито на тези, които са заблудени.*

Докато се молеше на Бог да пази него и семейството му, усети как грижите и тревогите му постепенно се разсейват, както винаги когато говореше с Аллах. Външният свят сякаш се отдалечи; или по-скоро вътрешността на джамията се разшири дотолкова, че неподвижността и спокойствието ѝ изпълниха цялата вселена. Саиф ал-Таар, Дравич, началник Хасани, армията на Камбиз — всички те се смалиха до размера на пращинки, носещи се във вечността на Божията прегръдка. Обзе го неземно спокойствие.

Моли се още двацет минути, извърши десет рекахи, или молитвени цикъла, преди накрая да се изправи и да прошепне последната дума. В същия миг полилеят над главата му изведнъж светна и обля вътрешността на джамията в ослепително бяла светлина. Той се усмихна и усети, че това по някакъв начин е знак, че молитвите му са били чути.

Градският площад светеше и помпите на бензиностанцията работеха. Мъжът му напълни резервоара и осемте туби, докато самият Халифа пълнеше трите туби за вода от крана на стената. След като плати бензина и си купи три кутии „Клеопатра“, не му бяха останали почти никакви пари. Качи се в джипа, мина през града и излезе при ниските дюни в южния му край.

Не измина много път в пустинята, само няколко километра, след което спря колата до едно плоско пясъчно възвишение, обрасло с

оскъдна трева. Отзад светлините на Сива блестяха ярко. В другата посока, към вътрешността на пустинята, нямаше нищо, само безкраен лунен пейзаж. Някъде далеч виеше куче. Той хапна от храната, която му беше приготвила Зейнаб — за пръв път този ден, — извади няколко одеяла от багажника на тойотата, свали седалките, сви се на кълбо и загледа звездите. Внезапно му хрумна, че макар да е дошъл чак дотук, няма никаква представа какво да прави, когато стигне до армията. Опита се да обмисли възможностите, но беше прекалено уморен. Колкото повече се опитваше да се съсредоточи, толкова повече армията и Саиф ал-Таар, и Дравич се размиваха, докато накрая, незнайно как, се превърнаха в мощен фонтан, бликащ от пустинята и превръщащ пясъка в зеленина. Пистолетът лежеше до главата му на дясната седалка. Беше заключил вратите.

Западната пустиня

Тара се събуди. Главата ѝ лежеше в скута на Даниел и той я гледаше.

— Ти ми изкопа сърцето — измърмори тя. — Изкопа го с мистрия.

— Сънувала си — отвърна тихо той и я погали по главата. — Успокой се.

— Щеше да ме погребеш. Имаше ковчег.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Заспивай — прошепна. — Всичко ще се опрани.

Тя го погледна и след малко очите ѝ бавно се затвориха и тя отново се унесе в сън. Лицето ѝ беше бледо, а тялото и беше като безжизнено. Даниел я гледа опиянено и отнесено, след което се измъкна изпод нея, положи внимателно главата ѝ на пода и стана. Закрачи из палатката, като поглеждаше непрекъснато към изхода. Чертите на лицето му се кривяха и гърчеха в светлината на лампата, сякаш носеше маска, която бавно се свличаше.

— Хайде — измърмори. — Къде сте? Хайде идвайте.

Пазачът го изгледа с безизразно лице, без да сваля пръст от спусъка на автомата.

Западната пустиня, близо до оазиса Сива

Халифа се събуди, защото Зейнаб беше навряла носа си в лицето му. Или поне си мислеше, че е Зейнаб. След това отвори очи и осъзна, че онова, което беше помислил за топлината на дъха ѝ, всъщност са първите лъчи на слънцето, проникнали през стъклото на колата. Отметна одеялата, отвори вратата и потрепери, защото светът още не беше имал време да се стопли. Каза сутрешните си молитви, запали цигара и се изкачи върху възвишението, до което беше спрял. На север се виждаше неравномерната зеленина на оазиса, солените му езера грееха в розово под лъчите на изгряващото слънце, стълбове дим се издигаха между горичките палми и маслини. Всичко друго беше пустиня, грапав назъбен пейзаж от пясъци, чакъл и разкривени скали. Той го гледа известно време, уплашен от пустотата му, след което хвърли цигарата, качи се в джипа и извади ГПС уреда от жабката.

Той беше, както каза Абдул, съвсем елементарен за работа. Набра координатите на пирамидалната скала и натисна бутона за връзка. Според екрана на уреда тя се намираше на 179 километра с отклонение от компаса 133 градуса. Халифа набра и настоящата си позиция, както и тази на оазиса ал-Фарафра, и пъкна уреда, в сака заедно с мобилния телефон на Абдул и пистолета. След това изпусна по малко въздух от всички гуми, за да подобри сцеплението, качи се в джипа, запали двигателя и бавно пое през пустинята. След него оставаха дълбоки следи.

Никога не беше шофирал по такъв терен и затова караше бавно и внимателно. Повърхността на пустинята изглеждаше солидна, но имате ями и възвишения. По едно време изкачи една не много стръмна дюна, само за да открие на върха ѝ, че земята изведнъж изчезва, пропаднала в почти вертикална двайсетметрова пясъчна пропаст. Веднъж насмалко не обърна джипа и едва успя да го овладее, когато се плъзна странично по един склон, оставяйки дълбока бразда в пясъка. След този случай намали скоростта още повече.

Първите няколко километра в пясъка имаше следи и от други гуми, вероятно от колите, които возеха туристи на пустинни сафарита от Сива. Постепенно следите намаляха и накрая изчезнаха напълно. От време на време минаваше покрай някоя борбена туфа трева, два пъти видя полузаровени в пясъка скелети, избелели до неестествен блясък от слънцето. „Чакали“ — помисли си, въпреки че не беше сигурен.

Иначе нямаше никакви други признаци за живот. Само пясък, скали, чакъл и невероятната синева на небето отгоре. Зеленината на оазиса се разми в далечината и накрая изчезна зад хоризонта.

Скоро осъзна, че макар ГПС уредът да беше изчислил разстоянието, което трябваше да измине, на 179 километра, щеше да се наложи да измине много повече, тъй като 179-те километра бяха по въздуха. Но на земята този курс беше невъзможен, защото непрекъснато му се налагаше да заобикаля непроходими пясъчни възвишения, високи варовикови хребети и неочаквани скалисти местности. Понякога отклоненията бяха къси, само от по няколко метра, друг път заобикаляше по три или четири километра. Непрекъснато нещо го отклоняваше от курса му, сякаш го влачеше силно течение. След два часа непрекъснато шофиране, когато си мислеше, че е изминал към седемдесет километра, провери екрана на уреда и установи, че се е приближил до пирамидата само с четиридесет километра. Зачуди се дали някога ще стигне до нея.

Утрото се изнизваше бавно. Веднъж спря, за да си изпикае, изключи двигателя и извървя няколко метра в страни от джипа. Тишината беше невероятна, по-наситени от всяка друга тишина. Осъзна колко натрапчиво трябва да шуми двигателят на джипа в тази необятна тишина. Ако Саиф ал-Таар беше разположил патрули, щяха да го чуят от километри.

— Направо да взема да им се обадя, че идвам измърмори, върна се при колата и запали двигателя. Изведнъж се почувства много уязвим.

Теренът не се промени кой знае колко и през следващите няколко часа. Към обед забеляза нещо като хълмист хребет на хоризонта. От това разстояние не се виждаше почти нищо, защото жегата изкривяваше формите и ги караше да се люлеят като направени от вода. Но когато се приближи, очертанията се стабилизираха и той осъзна, че това изобщо не са хълмове, а една-единствена огромна дюна — стена от пясък от единия край на хоризонта до другия, зад която се издигаха други дюни, като разбиващи се на брега вълни, застинали във времето и пространството. Границите на Великото пясъчно море.

— Аллах у акбар! — беше единственото, което му дойде наум. — Всемогъщи Боже.

Кара, докато стигна до подножието на дюната, която сякаш задържаше другите като обширна дига. Излезе от джипа и започна да се изкачва по нея. Пясъкът беше мек и краката му потъваха, затова, когато стигна до върха, дишаше тежко и от челото му се лееше пот.

Пред погледа му чак до хоризонта се простираше безкрайна панорама от дюни, вълнисти линии, надиплени една зад друга в далечината, безмълвни, гладки и подредени, съвсем различни от хаотичния пейзаж, през който беше пътувал досега. Спомни си приказката, която веднъж му беше разказал баща му, че пустинята всъщност е лъв, заспал още в зората на времето, който един ден ще се събуди и ще погълне целия свят. Сега, като гледаше към морето от дюни, почти вярваше на тази приказка, защото жълто-оранжевият пясък наистина приличаше на мека козина, а вълнистите хребети — на гънки по кожата на звяр, стар като света. Испита някаква ирационална вина, че е загасил фаса си на земята, все едно беше изгорил кожата на живо същество.

Остана още малко загледан в пейзажа, след което заслиза към джипа, затъвайки почти до коленете. Беше чувал, че наоколо е пълно с плаващи пясъци, особено в подножието на дюните, и потръпна от мисълта, че може да потъне в някой от тях. Каза си обаче, че както и да завърши това приключение, няма да е по този начин.

Изпусна още малко въздух от гумите, свали три туби с бензин от багажника на покрива и ги изля в резервоара, който вече беше празен повече от половината. Запали двигателя, превключи на първа скорост и бавно пое нагоре към хребетите. Според ГПС уреда му оставаха още почти сто километра.

Кара цял следобед. Миниатюрният бял правоъгълник на тойотата пълзеше сред огромните дюни като лодка в безбрежен океан. Караше бавно, изкачваше дюните една след друга, забавяше на върха, за да провери дали не го очаква по-редната пропаст, след което слизаше. На някои места дюните бяха една до друга, на други бяха раздалечени от стотици метри равно пространство. Следите на гумите се простираха в далечината като шевове на рана.

Накрая успя да установи сравнително прав курс. Дюните обаче постепенно ставаха все по-високи, а склоновете им все по-стръмни и на няколко пъти той изкачва върховете им, за да се озове пред почти вертикална пропаст. Тогава заобикаляше билото, за да намери по-лесно

място за спускане, и дори се връщаше, което го отклоняваше с по десетина километра. Дори със затворени прозорци и климатик, включен на пълна мощност, усещаше безмилостната жега отвън.

Колкото повече напредваше, толкова по му се струваше, че околният пейзаж придобива някакво първично съзнание. Оттеньците на пясъка се меняха, сякаш дюните изпадаха в настроения, отразени от жълтото и оранжевото на пустинята. Веднъж спря да пие вода и излезе лек ветрец, който накара пясъка да съска и да въздиша, като че ли дюните дишаха. Испита желание да изкрещи, да каже на пустинята, че не иска дай направи нищо лошо и че е само временен нашественик в тайното ѝ сърце, който ще си тръгне веднага щом си свърши работата и няма да се върне. Никога през живота си не се беше усещал толкова малък и толкова самотен. По някое време пусна за малко касетата на Казим ал-Сахер, но му се стори неуместно. Такова страхопочитание го беше обзело, че дори забрави да пуши.

Към четири следобед, когато слънцето се беше спуснало доста ниско в пустинното небе, стигна до билото на една наистина огромна дюна и забави, за да провери наклона от другата страна. Докато надничаше изправен зад волана и се взираше през стъклото, нещо отпред и вляво привлече погледа му. Той изключи двигателя и излезе.

Не се виждаше ясно, защото въздухът все още трептеше от следобедната жега. Приличаше на мъглив триъгълник, плуващ над дюните на границата на хоризонта. Той взе бинокъла, вдигна го до очите си и започна да наглася фокуса. Отначало образът беше размит. След това изведнъж се проясни: пирамидална скала, извисяваща се над пясъците като огромен черен айсберг. На около двайсет и пет километра, така предположи. Двайсет и осем, според ГПС уреда. Обходи с бинокъла върховете на дюните около скалата, но не забеляза никакви следи от човешко присъствие, с изключение на миниатюрните черни точки, които можеше да са патрули, но можеше и да не са. Свали бинокъла, затвори очи и се заслуша. Всъщност не очакваше да чуе нищо. За своя изненада обаче долови боботене на мотор, далечно, но съвсем ясно различимо. Звукът се засилваше и утихваше, спираше за малко, след което се чуваше отново, всеки път по-силен от предишния. Пустинята го изкривяваше и проточваше и затова му беше трудно да определи откъде идва. Едва след като слуша повече от минута, осъзна, че звукът не идва откъм пирамидата, а иззад гърба му,

от посоката, от която беше дошъл. Обърна се и насочи бинокъла към следите от собствените си гуми. В същия момент два мотоциклета прелетяха над върха на четвъртата дюна от тази, на която стоеше, на не повече от два километра от него. Караха по неговите следи.

Той изруга и бързо огледа хребета на дюната. Склонът от другата страна се спускаше почти вертикално, прекалено стръмно дори за да опита с тойотата. Халифа скочи в седалката, запали двигателя, даде на задна скорост и започна да се спуска по подветрената страна. Колата поднасяше. В дъното той изви волана, превключи на първа и натисна газта до дупка. Задницата на джипа поднесе и возилото полетя напред. Само след няколко метра обаче спря и отдолу се чу гневното съскане на гумите, които безуспешно търсеха опора и се закопаваха все по-надълбоко и по-надълбоко в пясъка.

— Даммит! — извика отчаяно.

Превключи на задна, загледан в билото на отсрещната дюна очакваше мотоциклетите да го връхлетят всеки момент.

Джипът се залюля напред и назад и за миг изглеждаше, сякаш ще поеме. Но колелата забоксуваха отново и потънаха още по-надълбоко, почти до осите.

Той изскочи навън и погледна гумите. Бяха се скрили почти целите. Нямаше да успее да ги изрови навреме. Върна се в купето, пъкна ГПС уреда в сака си, грабна една туба с вода от задната седалка и затича нагоре по склона, от който току-що се беше спуснал. Краката му затъваха дълбоко.

Някъде по средата пясъкът започна да се свлича под краката му и колкото и да се мъчеше, той не помръдваше напред, сякаш бягаше по гигантска подвижна пътека. Тубата с вода влошаваше още повече положението и затова той я захвърли неохотно и потърси опора със свободната си ръка; краката му потъваха още по-дълбоко в свличащия се пясък в отчаяна борба за равновесие. Чуваше мотоциклетите, които изкачваха обратната страна на дюната. Ако стигнеха до върха и го видеха, беше мъртъв.

— Хайде! — изсъска. — Хайде!

За момент остана на същото място. След това, тъкмо когато беше сигурен, че ще го видят, краката му намериха опора и той отново се закатери нагоре с изхвъркнали от напрежение очи. Стигна до билото и

се прехвърли от другата страна в същия миг, когато мотоциклетистите се появиха и се спуснаха към изоставения джип.

Полежа няколко секунди, колкото да си поеме дъх, след което извади пистолета си, превъртя се по корем, намести се върху билото и надникна предпазливо надолу.

Мотоциклетите почти бяха стигнали до джипа. Двамата мъже слязоха и свалиха автоматите от раменете си. Единият отвори вратата, надникна в купето и взе якето, което Халифа беше забравил в бързината. Другият пое по стъпките на Халифа по склона на дюната и по следите от гумите. Спря за малко при захвърлената туба, насочи автомата към нея, продупчи с куршум пластмасата и продължи нагоре. Изстрелът отекна в пустошта.

Халифа се изгърколи от билото. Нямаше смисъл да се опитва да бяга. Мъжът щеше да го види и да го застреля като заек. Можеше и той да го застреля, когато се покажеше над билото, но щеше да остане онзи долу.

Огледа се бързо. В тази си част билото на дюната се извиваше леко и образуваше продълговата вдлъбнатина с дебела пясъчна козирка отгоре, като падащ гребен на вълна. Ако клекнеше във вдлъбнатината, онзи отгоре нямаше да го види от върха на дюната, въпреки че Халифа щеше да е буквално под краката му. Не беше кой знае какво скривалище, но пустинята не предлагаше друго и затова детективът грабна сака си, плъзна се надолу, претърколи се във вдлъбнатината и остана по гръб, стиснал пистолета пред гърдите си и вперил поглед в пясъчната козирка отгоре.

Тишина. След това стъпки. Представи си съвсем ясно как мъжът застава на върха на дюната, оглежда се, пристъпва няколко крачки и спира точно над него. Няколко пясъчинки се отрониха от ръба на козирката и потвърдиха, че мъжът наистина, е точно отгоре. Халифа обра спусъка на пистолета и се опита да не диша.

Настъпи мъчителна тишина. Направо четеше мислите на мъжа, който се опитваше да разбере къде е отишъл. Пясъчинките станаха шепи пясък и се превърнаха в малък пясъчен водопад, и за миг изглеждаше, че мъжът ще слезе долу. Но секундите отминаваха и нищо не се случваше. Водопадът постепенно замря. Мъжът си стоеше на мястото. Още продължително мълчание, след което се чу вик:

— Явно се е качил дотук и после е слязъл. Сигурно сме го изпуснали някъде назад.

Пауза и отдалечаващи се стъпки. Халифа въздъхна облекчено и раменете му се отпуснаха.

— Благодаря ти, Аллах — прошепна.

Мобилният телефон на Абдул извънтя.

Звукът беше толкова неочакван, че на Халифа му бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае откъде идва. Когато все пак осъзна, бръкна отчаяно в сака, за да го изключи. Твърде късно. Отгоре вече се чуваха крясъците на мъжа и тропотът на тичащи крака. Халифа побърза да се измъкне от вдлъбнатината, вдигна пистолета и изстреля три куршума. Първият мина прекалено високо, вторият настрани. Третият обаче улучи мъжа право в челото и той се засвлича надолу.

Халифа скочи и побърза да се изкачи на билото. Там го посрещна автоматичен откос, който го принуди да отскочи и да се хвърли по корем. Пауза, след която последва втори откос, който обаче не беше насочен към върха на дюната. Халифа се надигна. Мъжът беше прострелял гумите на втория мотоциклет, Халифа вдигна пистолета и стреля, но не улучи. Мъжът се обърна, обсипа още веднъж върха на дюната с куршуми и принуди детектива да отстъпи. Кратка пауза, после се чу двигателят на мотоциклета.

Халифа преброи до три и отново надигна глава. Мотоциклетът се отдалечаваше. Той се изправи на колене, прицели се и изпразни пълнителя в гърба на мотоциклетиста. Мъжът залитна, но не падна, и тъй като патроните му бяха свършили, Халифа само гледеше безпомощно отдалечаващата се машина. Сто метра по-нататък мотоциклетистът спря, извърна се на седалката и започна да стреля по затылната тойота. Стреля около пет секунди, след което, с внезапен взрив, който отекна надалеч в пустинята, колата се превърна в огнено кълбо и над нея се издигна черна димна гъба. Мотоциклетът изчезна с бясна скорост.

Халифа още няколко секунди гледа пожара долу — задъхан и с разтреперани ръце. След това си пое дълбоко въздух, изправи се и бръкна в сака, където мобилният телефон продължаваше да звъни. Извади го, натисна бутона „ОК“ и го вдигна до ухото си.

— Юсуф, дърти мошенико — избумтя гласът на Абдул. Защо не го вдигаш? Обаждам се да проверя дали всичко с колата е наред.

Халифа погледна виещия се във въздуха стълб от кадифеночерен дим и сърцето му се сви.

— Да, Абдул. Всичко е наред.

Западната пустиня

Саиф ал-Таар стоя на върха на дюната от зори до мрак и наблюдава как все по-голяма част от армията излиза на повърхността.

Слънцето се беше издигнало, беше спряло за малко в зенита и се беше спуснало и през цялото това време изкопаният кратер се беше разширявал неотстъпно като гладна паст. По обед бяха изровили толкова много тела и бяха свалили толкова много екипировка, че им се бяха свършили сандъците. През нощта керванът щеше да докара още, но пак нямаше да им стигнат да приберат хилядите артефакти, натрупани на купчини в изкопа. Дъното на долината приличаше на огромно сметище с нахвърляните навсякъде древни оръжия, брони и тела.

Сега обаче Саиф ал-Таар стоеше с гръб към армията и се взираше в стълба дим в далечината. Преди час един от патрулите се беше обадил да съобщи, че са открили следи от гуми през пустинята. Димът трябваше да означава, че са заловили возилото, което ги е оставило. Трябваше да изпитва облекчение. Вместо това го беше обзело странно лошо предчувствие.

Малкият Мехмет се изкачи при него.

— Какво има? — попита мъжът. — Какво става?

— Намерили са кола, учителю. И са я унищожили.

— Шофьорът?

— Измъкнал се е. Убил е един от нашите. Другият пътува насам.

Саиф ал-Таар замълча. Колоната дим се издигаше все по-високо и по-високо във въздуха, сякаш отровен черен газ бликаше от цепнатина в пустинната повърхност. Вятърът разроши горната му част и я разсея.

— Обади ми се, когато пристигне патрулт — каза той. — И изпрати хеликоптера. Шофьорът не може да е стигнал далеч.

— Да, учителю.

Момчето се обърна и затича надолу по дюната. Саиф ал-Таар закричи, стиснал ръце зад гърба си. Изгорената му длан беше увита с парцал.

Кой беше този нашественик? Какво правеше тук, на сред пустинята? Сам ли беше, или имаше и други?

Колкото повече мислеше, толкова по-тревожно му ставаше. Не защото се боеше от провал. Страхът беше по-първичен. Усещаше нещо. Сякаш някаква ръка се пресягаше към него от миналото. Погледна отново стълба дим, който беше придобил почти човешка форма и се издигаше над пустинята като джин. Различи главата, раменете и една ръка, дори две очи, там където вятърът беше пробил две дупки в дима. Очите гледаха гневно и право към него. Той се обърна ядосан на себе си, задето си въобразява такива неща, но усещането за злокобната черна фигура зад гърба му не изчезна. Затвори очи и започна да се моли.

— Нещо прекъсва, Абдул... Не мога... ти... нещо...

Халифа долепи устни до микрофона и издаде звук, който се надяваше да прилича на статично електричество, след което изключи мобилния телефон. За един кратък момент се зачуди дали да не се обади за помощ, но веднага отхвърли тази идея. На кого да се обади? На началника Хасани? На Мохамед Сарийя? На Хосни? Дори да му повярваха, какво можеха да направят? Не, беше сам. Хвърли телефона в сака и забърза към върха на дюната. Вонеше на бензин и изгоряла гума.

Пламъците все още излизаха от счупеното стъкло на джипа. Точно пред него, в дъното на склона, лежеше тялото на мъжа, когото беше убил, с лице, заровено в пясъка, и една ръка, извита под неестествен ъгъл под главата. Той се запъти към него, но спря при надупчената туба с водата. Повече то вода беше изтекла, но в единия ъгъл беше останало малко. Той вдигна внимателно тубата, изпи водата и продължи надолу.

Лицето на мъртвия представляваше отблъскваща маска от кръв и пясък, челото му беше пробито и се виждаше каша от мозък и кости. Като се опитваше да не го гледа, Халифа взе автоматата от все още стискащата го ръка и започна да разсъблича тялото. Не му беше никак приятно, но дрехите щяха да му трябват, ако искаше да се промъкне незабелязано в лагера на Саиф ал-Таар. Сви робата и чалмата на топка,

взе автомата и тръгна обратно нагоре. След десетина метра обаче съвестта му надделя и той се върна, за да изкопае плитък гроб в рохкавия пясък. Не можеше да се нарече подходящо погребение, но и не можеше да остави тялото на лешоядите и чакалите в тази забравена от бога пустош. Враг, не враг, човекът заслужаваше поне това минимално уважение.

Жестът едва не му струва скъпо, защото когато се върна на върха на дюната, чу далечния, но съвсем ясно различим тътен на хеликоптер. Още двайсет секунди и щяха да го забележат. Едва успя да грабне сака си и да се скрие под козирката преди хеликоптерът да прелети отгоре, завихряйки облаци пясък по билото на дюната. Машината покръжи минута-две над изгорелия джип, после се издигна и полетя на северозапад.

Първоначалният му план беше да се отдалечи възможно най-бързо от това място, но докато хеликоптерът кръжеше, нямаше да е в безопасност на открито, затова реши да остане, докато се стъмни. Зареди последния пълнител в пистолета, напъха черните дрехи в сака, излегна се в пясъчната кухня, запали цигара и се загледа в морето от дюни, което бавно помръкваше с гаснещата светлина на деня. Един час, а може би и по-малко. Надяваше се луната да не е прекалено ярка.

Слънцето вече се бе скрило зад хоризонта и първите бледи звезди мигаха на небето. Мотоциклетът скочи от билото на дюната, понесе се към лагера и спря пред купчина сандъци. Водачът слезе, хвана се за рамото и припадна. Събраха се хора, включително малкият Мехмет, който коленичи до мъжа и взе нещо, след което си проби път през тълпата и затича нагоре към учителя си.

— Е? — каза Саиф ал-Таар.

— Намерил е това в колата — задъхано отвърна момчето и му подаде портфейла и полицейската карта на Халифа.

— А хеликоптерът?

— Търсили са, но не са открили нищо. Изчезнал е.

Мъжът поклати глава.

— Той е някъде наблизо. Усещам го. Кажи на хеликоптера да търси, докато не се стъмни съвсем. И да удвоят постове. Той ще дойде тук. Няма къде другаде да отиде. Кажи на всички да са нащрек.

— Да, учителю.

— И изпрати веднага доктор Дравич при мен.

— Да, учителю.

Момчето се обърна и се затича надолу. Саиф ал-Таар погледа още малко стълба дим, който вече почти не се различаваше в настъпващия здрач, след което отвори полицейската карта и погледна името и снимката. На лицето му не се изписа никаква емоция, но очите му за миг се разшириха и адамовата му ябълка подскочи, сякаш нещо пълзеше под кожата на гърлото му.

Гледа картата още почти минута, след което я пхна в джоба си и започна да разглежда съдържанието на портфейла. Извади снимка на жената на Халифа, друга на трите му деца и трета на родителите му, снимани ръка за ръка на фона на пирамидите. Имаше една фонокарта, двайсет египетски лири и една миниатюрна книжка с цитати от Корана. Нищо друго.

Или поне му се стори, че няма нищо друго. След това в едно тайно отделение, скрито в едно от другите отделения, откри още една снимка. Беше измачкана и избледняла и ъгълчетата ѝ бяха оръфани, но образът си личеше ясно: млад мъж, красив, приличащ на този от картата, но по-суров, по-неприветлив, с пронизващи очи и гъста черна коса, падаща над високото интелигентно чело. Взираше се право в обектива, едната му ръка беше отпусната до тялото, другата лежеше върху главата на малък каменен сфинкс. На гърба пишеше: „Али, пред музея на Кайро“.

Ръцете на Саиф ал-Таар се разтрепериха.

Още продължаваше да се взира в снимката, когато Дравич се изкачи с пуфтене на върха на дюната.

— Какво има? — изръмжа германецът.

— Утре отнасяме артефактите по въздух — каза Саиф ал-Таар.

— Моля?

— Искам хеликоптерите да са във въздуха при първия слънчев лъч.

— Нали каза, че няма да използваме хеликоптерите.

— Планът се промени. Натоварваме каквото можем, другото остава за камилите. Искам да изчезнем оттук до двайсет и четири часа.

— За Бога, не можем просто да...

— Действай!

Дравич го изгледа ядосано, извади носна кърпа от джоба си и започна да попива потното си чело.

— Няма начин да приключим с всичко до утре. Никакъв шибан начин. Едва сутринта открихме ариергарда на армията. На три километра оттук. Ще ни трябват поне два дни, за да разкопаем всичко.

— Значи ще включиш повече хора. Включи всички. Оттук нататък копаенето спира и всички сили се хвърлят за подготовката за заминаването ни.

— Какъв е проблемът, по дяволите?

Саиф ал-Таар сведе поглед към снимката в ръката си.

— Един човек знае. Полицай. Идва към нас. През пустинята. Близо е.

Дравич първо го изгледа невярващо, след което избухна в смях.

— Затова ли оцапа гащите? Някакъв нещастен полицай, при това сам? Господи! Ще изпратим патрул да го застреля, и готово. Да не би да има къде да се скрие?

— Тръгваме утре.

— Казах ти, няма да ни стигне времето! Трябват ни още поне два дни, за да подготвим всичко. Ако не го свършим като хората, всичко, което взехме, няма да струва пукната пара. Не разбираш ли? Няма да струва и пукната пара!

Саиф ал-Таар вдигна глава. Погледът му беше пронизващ като стомана.

— Тръгваме утре. Нямам какво повече да обсъждам.

Дравич отвори уста, за да спори, но разбра, че е безсмислено. Вместо това събра една тютюнева хрчка, изплю я на сантиметър от ботуша на Саиф ал-Таар, обърна му гръб и заслиза по дюната.

Един генератор оживя и лампите обляха изкопа с ледена светлина. Саиф ал-Таар не им обърна внимание — продължаваше да се взира в снимката в ръката си.

— Али — прошепна и лицето му се изкриви, сякаш думите горчаха. — Али Халифа.

Постоя още малко, след което разкъса снимката със злоба и захвърли парчетата на вятъра. Те се разпиляха по дюната и фрагменти от лице полегнаха объркано в краката му като парчета счупено огледало.

Когато Халифа изпълзя изпод козирката, беше тъмно. Или поне толкова тъмно, колкото става в пустинята, която никога не вижда абсолютен мрак, а само призрачен полумрак, стелещ се над земята

като воал. Той се изправи, погледна дюните, луната, не твърде ярка, както се надяваше, след което насочи вниманието си към околността. Очакваше го дълъг път и не разполагаше с никакво време. Под краката му започваше отвесен трийсетметров склон от твърд пясък. Той огледа билото отляво и отдясно за някое по-удобно място за слизане, но наклонът беше един и същ и в двете посоки и затова, след като прошепна една кратка молитва, той хвърли сака надолу, седна на ръба на склона, сложи автомата в скута си, легна по гръб и се плъзна надолу.

Скоростта му нарасна бързо. Опита се да я забави с крака, но успя само да си напълни обувките с пясък. Спускаше се все по-бързо и по-бързо, вятърът свистеше покрай ушите му, ризата се измъкна от панталона му и пясъкът болезнено издра голия му гръб. На половината път се блъсна в едно възвишение, прекатури се и продължи надолу като лавина от пясък и мятаци се крайници. Автоматът се забиваше болезнено в гърдите и брадичката му. Стигна до дъното с рамото напред, заби лице в земята и устата му се напълни с пясък.

— Ибн шармута — измърмори. — Мамка му.

Полежа няколко секунди, изплю се, стана и погледна нагоре. Оттук склонът изглеждаше дори по-стръмен, отколкото от върха, почти вертикална стена от пясък, с дълбок криволичещ улей, бележещ падането му. Прошепна още една бърза молитва, този път за благодарност, че още е жив, изтръска пясъка от косата си и пое през пустинята.

Вървя цяла нощ. Светът около него тънеше в тишина, нарушавана единствено от стъпките му и накъсаното му дишане. Знаеше, че оставя следа, която можеше да се проследи лесно дори на тъмно, но не можеше да направи нищо, затова просто напредваше, колкото имаше сили. Държеше ГПС уреда в ръка и от време на време го поглеждаше, за да види колко още му остава. За собствено успокоение обаче, защото пирамидалната скала се виждаше ясно и сияеше загадъчно в далечината. Предположи, че са поставили прожекторите в основата ѝ.

Краката му постепенно се нагодиха към ритъма. Бавно нагоре по дюните, по-бързо от другата им страна, след това равномерни крачки по равното до началото на следващия склон. Нагоре, надолу, по равното; нагоре, надолу, по равното; нагоре, надолу, по равното.

Трябваше да измине двайсет и осем километра и през първата половина от пътя успя да задържи ушите и очите си нащрек за каквото и да било признак, че някой го преследва. Но докато часовете отминаваха и километрите се изнизваха, съзнанието му се отнесе.

Улови се, че си мисли за Зейнаб, за това как се бяха запознали малко след като беше постъпил в университета. Група състуденти бяха отишли в зоологическата градина и Зейнаб беше една от тях, приятелка на приятелка на приятел. Разхождаха се и гледаха животните и Халифа беше прекалено срамежлив, за да я заговори, докато не спряха пред клетката на бялата мечка, която плуваше тъжно в басейна си с мътна вода.

— Горкото животно — каза Халифа с въздишка. — Иска да си е у дома в Антарктида.

— Мисля, че е Арктика. — Тя беше до него. — Белите мечки живеят в Арктика. Не в Антарктида. Пингвините да, но не и белите мечки.

Беше се изчервил като домати, омагьосан от дългата ѝ коса и големите очи.

— О — успя да каже единствено.

И толкова. През целия следобед не ѝ каза нищо друго, тъй като езикът му се беше вързал от притеснение. Споменът го накара да се усмихне. Кой би си помислил, че това необещаващо начало...

На запад проблесна падаща звезда. Нагоре, надолу, по равното; нагоре, надолу, по равното.

Сега си мислеше за децата си. Бата, Али и малкият Юсуф, Помнеше раждането на всяко, сякаш беше вчера. Бата, първото им дете, беше дошла на бял свят след почти деветнадесет часа родилни мъки.

— Никога повече — беше промълвила Зейнаб след раждането. Никога повече няма да се подложат на това.

Но го беше направила и беше дошъл и Али, а след това и малкият Юсуф, и кой знае, може би щеше да има и още. Надяваше се. Представи си цяла тайфа дечурлига — как играят около шадравана, който майстореше в хола, как пускат играчките си във водата и смехът им кънти из апартамента.

Излезе лек вятър, който накара дюнците да шептят, сякаш говореха на него. Нагоре, надолу, по равното. Нагоре, надолу, по

равното. Запали цигара.

Децата му също отплуваха нанякъде и сега си спомни майка си и баща си. Как баща му го вдигаше за краката и го люлееше, как майка му седеше на покрива на къщата и лющеше бакла. Остана с тях за малко и пое напред; сега, мислеше за професор ал-Хабиби и Абдул Дебелия, за музея на Кайро и за камиларната, за случаите, с които се беше занимавал, за случаите, които беше разрешил. Образите се редяха един след друг в главата му, сякаш седеше в кино и наблюдаваше филм за собствения си живот. И естествено, неизбежно, неумолимо, мислите стигнаха до брат му.

Отначало само хубави неща: игрите, които играеха, приключенията, които бяха имали, стария запуснат кораб, от който скачаха в Нил. След това Али беше започнал да се променя, да се втвърдява, да се отдалечава, да се забърква в неприятности, да върши лоши неща. Накрая неизбежно дойде денят, в който брат му умря. Денят, в който животът на Халифа се беше пръснал на парчета. Всичко се беше случило много бързо и много неочаквано. Един следобед фундаменталистите бяха дошли да търсят туристи в селото им и бяха започнали да убиват. Седем души бяха загинали, трима от тях терористи. По това време Халифа беше на лекции, но чу по радиото. Втурна се към къщи веднага, защото предчувстваше, че Али е замесен. Майка му седеше сама в стаята на един стол и се взираше в стената.

— Брат ти е мъртъв — каза му простичко, с безизразно лице. — Моят Али е мъртъв. Господи, горкото ми сърце.

По-късно Халифа излезе и тръгна да броди по улиците. Телата на фундаменталистите още не бяха прибрани и лежаха в редица на паважа, е чаршафи върху лицата. Край тях стояха полицаи, говореха и пушеха. Дълго се взира, опитваше се да ги свърже с любимия си брат, след което си тръгна. Отиде на платото Гиза при пирамидите и изкачи блок по блок Хеопсовата пирамида до върха, където двамата с Али бяха седели като деца със света в краката им, разстлан като на карта. И там, на върха на света, се прекърши и плака, обзет от срам и ужас, неспособен да повярва на случилото се, неспособен да го разбере — и следобедното слънце висеше над главата му като балонче от комикс, пълно с огън, болка и неразбиране.

Али, неговият брат. Братът, който му беше станал баща. Който го направи такъв, какъвто беше, който го вдъхновяваше за всичко.

Толкова силен. Толкова добър. Беше мъртъв от четиринадесет години, но продължаваше да му тежи. И винаги щеше да му тежи, докато не се изправеше лице в лице с човека, отговорен за тази загуба. Докато не се изправеше лице в лице със Саиф ал-Таар. Ето защо беше дошъл тук. За да погледне Саиф ал-Таар в очите. Дори ако се наложеше да плати за това с живота си. За да се сблъска с човека, който беше унищожил семейството му.

Халифа се изкачи на върха на дюната и с изненада разбра, че почти е стигнал целта си. Отпред, на по-малко от два километра, пирамидалната скала се издигаше огромна и зловеща, обгърната от ярка пулсираща светлина. Смътните черни силуети разположени равномерно по върховете на околните дюни, трябва да бяха постове, и той веднага се хвърли на земята, за да не го забележат. Погледна си часовника. Половин час до изгрева.

Скри се зад билото на дюната, остави автомата, извади пистолета от сака и го затъкна в колана си. Извади черната роба, нахлузи я и уви черния шал на мъртвеца около челото и лицето си. Засъхналата кръв вонеше гадно. Напъха мобилния телефон и ГПС уреда в джобовете си, захвърли сака, взе автомата, качи се отново на върха на дюната и заслиза право към враговете си.

— Заради Али — прошепна.

Тара вървеше през лагера. Пазачът я следваше на няколко крачки с автомат в ръка. Беше студено и тя обгърна раменете си с ръце. Тялото ѝ още беше схванато и я болеше от насилието на Дравич. Чуваха се викове и удари на метал, а някъде отляво нещо стържеше пронизително като разстроен оркестър. Тя поглъщаше жадно въздуха, доволна че е излязла от задушната палатка-затвор.

От колко дни ги държаха? Опита се да се съсредоточи. Два? Три? Опита се да си спомни някакви случки, които да я ориентират във времето. Саиф ал-Таар беше дошъл миналата нощ. Дравич я беше нападнал по-предишната. Което правеше колко? Втората им нощ в пустинята. Не, само първата. Бяха пристигнали онзи ден сутринта. Значи общо три дни. Струваше ѝ се, че са повече. Много повече.

След петдесет метра спряха, Тара свали джинсите си и клекна да се изпикае. Само допреди три дни нямаше и да си помисли да го направи пред хора. Сега ней пукаше.

Пазачът извърна поглед. Беше млад, почти момче. Не го беше виждала досега.

— Харесваш ли „Манчестър Юнайтед“? — изведнъж попита той.

Тара се стресна. Това беше първият път, когато някой от пазачите ѝ я заговаряше.

— Футболния отбор — добави той.

Тя го погледна — урината шуртеше между краката ѝ — и се разсмя. Ситуацията едва ли можеше да бъде по-абсурдна: пикаеше наскред пустинята под дулото на религиозен фанатик, който искаше да си говорят за футбол. Идиотизъм. Смехът ѝ се усили и се доближи до истерия.

— Какво има? — Пазачът се обърна сконфузено. — Какво ти е толкова смешно?

— Това. — Тара описа кръг с ръка. — Всичкото. Адски е смешно.

— Не харесваш ли „Манчестър Юнайтед“?

Тя се изправи, вдигна джинсите си и пристъпи към него. Лицето ѝ се озова на няколко сантиметра от неговото.

— Изобщо не ми пука за шибаните „Манчестър Юнайтед“ — изсъска тя. — Разбираш ли? Изобщо не ми пука. Отвялякоха ме, пребиха ме и много скоро ще ме убият. Да им го начукам на „Манчестър Юнайтед“. Да ти го начукам и на тебе.

Пазачът сведе глава. Въпреки че той държеше оръжието, изглежда, се уплаши от нея и само измърмори:

— „Манчестър Юнайтед“ са много добри.

Лицето му беше младо, плашещо младо. Тара се зачуди на колко ли е години. Четиринайсет? Петнайсет? Изведнъж изпита необяснима жалост към него.

— Как се казваш? — попита с малко по-мек глас.

Той измърмори нещо.

— Моля?

— Мехмет.

— И защо си тук, Мехмет?

Въпросът ѝ явно обърка момчето.

— Заради Саиф ал-Таар.

— А ако Саиф ал-Таар ти каже да ме убиеш, ще го направиш ли?

Момчето запристъпва от крак на крак, без да вдига глава.

— Погледни ме — каза тя. — Погледни ме.

То неохотно вдигна очи.

— Ако Саиф ал-Таар ти каже да ме убиеш, ще го направиш ли?

— Саиф ал-Таар е добър човек — промълви момчето. — Той се грижи за мен.

— Но ще ме убиеш ли? Ако Саиф ал-Таар ти каже, ще ме убиеш ли?

Момчето отмести поглед и запримигва нервно. После каза:

— Да се връщаме.

— Не и докато не ми отговориш.

— Да се връщаме, — повтори то.

— Отговори ми!

— Да! — изкрещя момчето, вдигна автомата и го размаха пред лицето й. — Да, ще те убия. Ще те убия! В името на Аллаха, ще те убия! Доволна ли си? Доволна ли си? Искаш ли да те убия сега?

Дишаше тежко и ръцете му трепереха. Тя реши да не го притиска повече.

— Добре — каза тихо. — Добре. Връщаме се.

Обърна се и тръгна към лагера. След няколко секунди чу, че момчето я застига. Изминаха в мълчание останалия път до палатките.

— Извинявай — прошепна момчето. — Извинявай.

Тя забави крачка и се обърна. Какво можеше да му каже? Той беше дете. По някакъв начин всички тези хора бяха деца, прости, невинни, въпреки онова, което вършеха. Деца, осъзнали, че са по-силни от възрастните.

— „Челси“ — каза тя. — Аз съм от „Челси“.

По лицето на момчето се разля широка усмивка.

— „Челси“ не са добри! — Засмя се. — Не са толкова добри като „Манчестър“. „Манчестър Юнайтед“ са много добри.

Продължиха през лагера.

Халифа лежеше, вперил поглед във фигурите с черни роби отпред и отдолу. Сега от армията го делеше само един хребет и боботенето на генераторите беше оглушително.

Нямаше как да продължи, без да го видят. По отсрещния склон и по протежение на цялата долина на равномерни интервали бяха разположени постове и нямаше никакъв начин да се промъкне

незабелязано. Можеше да се опита да ги заобиколи, но щеше да му отнеме време, а на изток вече се беше появила тънка сивкава ивица. Каквото и да станеше, трябваше да влезе в кръга преди изгрев-слънце, в противен случай щяха моментално да го забележат от хеликоптера, който със сигурност щеше да излети отново на разсъмване. Свлече се от дюната, превъртя се по гръб, запали цигара и се зачуди какво да прави.

Али беше този, който определи курса му на действие. Или по-скоро един съвет, който Али му беше дал някога, когато за пръв път отидоха заедно в музея на Кайро. Когато стигнаха до входа, брат му го спря, за да му даде наставления как да се промъкнат вътре.

— Ще се направим, че сме с някоя група ученици — беше му обяснил. — Влизаме и минаваме право през главната врата.

Халифа го попита дали няма да е по-добре да се промъкнат през някой страничен вход, но Али поклати глава.

— Ако те видят, че се промъкваш отстрани, просто са длъжни да те спрат. Винаги минавай през главния вход. Дръж се уверено, като че ли мястото ти е тук. Безотказна техника.

Съвсем вярно. Дали щеше да помогне и сега, беше друг въпрос, но той не се сещаше за нищо друго. Допуши цигарата си, уви плътно шала около челото и лицето си, изправи се, качи се до върха на дюната и заслиза по склона, като махаше на пазачите за поздрав.

— Салаам — извика. — Всичко наред ли е?

Последваха объркани викове и трима патрули се втурнаха към него с автомати в ръце. Пресрещнаха го в дъното на склона.

„Дръж се уверено — напомни си Халифа. — Винаги се дръж уверено.“

— Ей! — изсмя се той и вдигна двете си ръце. — Какво става бе, момчета! Аз съм!

Мъжете продължаваха да го държат на прицел.

— Кой си ти? — попита единият. — Откъде идваш?

— Откъде да идвам, по дяволите? Бях на обход.

— Обход ли?

— Пълна загуба на време. Цяла нощ обикалях и не видях нищо. Някой имали цигари?

Настъпи мълчание, след това един от мъжете извади кутия „Клеопатра“. Спътникът му, онзи, който говореше досега, го спря.

— Тази нощ няма никакви обходи. Постове по периметъра, това беше заповедта. Никой не е казал нищо за обходи.

— Ами да ми бяха казали — отвърна Халифа, като се мъчеше да запази спокойствие. — Минах поне трийсет километра.

Мъжът го изгледа с присвити очи, след което вдигна автоматата си и му махна да открие долната част на лицето си.

„Дръж се нахално, ако някой започне да ти задава въпроси — беше му казал Али онзи ден в музея. — Ако трябва; ядосай се. Никога не се издавай.“

— Стига бе — процеди Халифа. — Цяла нощ съм навън. Студено ми е!

— Действай — каза мъжът.

Халифа изръмжа раздражено и бавно отмота шала от брадичката си, като внимаваше да остане плътно на челото му. Мъжът се наведе, огледа го и заяви:

— Не те познавам.

— Аз пък не познавам тебе! Не познавам и половината хора тук, но не им навирам дулото във физиономииите. Това е лудост! Лудост!

Той замълча и пое риска.

— Ако не ми вярваш, защо не отидеш да питаш Дравич? Той ме познава. Бях с него, когато закла онзи старец в Кайро. Отсече му половината лице с шибаната си мистрия. Шибано животно.

Настъпи кратка пауза, след което мъжете занимаха и свалиха автоматите си. Този с цигарите пристъпи и му подаде кутията. Халифа извади цигара и я пъкна в устата си, като се надяваше да не забележат треперещите му ръце.

— В лагера ли се връщаш? — попита онзи, който го беше разпитвал.

Халифа кимна.

— Ами кажи им тогава да пратят някой да ни смени.

— Непременно — отвърна детективът. — Може ли да помоля за една услуга. Онова, дето го казах за Дравич, го запазете за себе си, става ли?

Мъжете се засмяха.

— Не се притеснявай. И ние не го харесваме.

Халифа се усмихна, махна за довиждане и се отдалечи, но след няколко крачки го застигна нечий глас.

— Ей, не забрави ли нещо?

Детективът замръзна. Какво беше забравил? Парола? Таен знак? Трябваше да се сети, че ще има още нещо. Обърна се и видя, че тримата мъже го гледат, стиснали автоматите си.

— Е? — каза онзи, който го беше почерпил с цигара.

Съзнанието му беше пусто, сърцето му биеше лудо. Ухили се глупаво, пръстът му се сви около спусъка на пистолета и погледът му заподскача от единия към другия, докато преценяваше шансовете. Последва кратка мъчителна тишина, като затишие пред буря, а след нея внезапен дрезгав смях.

— Цигарата бе, идиот! Не искаш ли огънче?

На Халифа му трябваше цяла секунда, за да реагира, след което въздухът излезе шумно от дробовете му — облекчено. Вдигна ръка и пипна цигарата в устата си.

— Така става, като обикаля човек цяла нощ из пустинята — засмя се той заедно с другите. — Изпива му мозъка.

Мъжът щракна запалката си и му поднесе огънче. Халифа се наведе, запали цигарата и каза:

— Колкото по-скоро се махнем от това проклето място, толкова по-добре.

Отговори му одобрително мърморене.

Той дръпна няколко пъти, кимна за довиждане и тръгна. Този път никой не подвижна зад гърба му. Беше преминал кордона.

Източният хоризонт вече определено сивееше. Халифа прекоси долината и изкачи следващата дюна. Огромната скала стърчеше чудовищно отляво, безмълвна и непоклатима, все едно върху нея се крепеше цялото небе. На билото мина покрай двама патрули, които не му обърнаха внимание, после пред погледа му се разкри хаотична сцена — кратерът, палатките, камилите, купищата сандъци и артефакти. Безброй мъже в черни роби щъкаха навсякъде, опаковаха артефактите и товареха сандъците, но една малка група работеше в самия кратер, сновеше между телата и правеше нещо с някакви дълги кабели. Едър мъж е бяла риза стоеше отгоре и наблюдаваше работата им, Дравич, предположи Халифа.

Той ги погледа още миг, след което прехвърли вниманието си към лагера, тъкмо навреме, за да види светлокосата жена, която изчезна в палатката точно в центъра. Отбеляза мястото ѝ, между редицата варели

и пирамидата от бали слама, и започна да се спуска по склона. През това време отдолу долетя глас по високоговорител: „Аллах у акбар! Аллах у акбар!“

Призивът за утринна молитва. Той ускори крачка и уви шала около лицето си.

Вълна от хора се спусна през лагера и се събра на равното място в южната му част. Всички застанаха в редици и се обърнаха на изток. Саиф ал-Таар също тръгна с тях, но в края на лагера сви и влезе в една палатка с антена отгоре. Когато влезе, един мъж се надигна, но Саиф ал-Таар му махна да си седне на мястото пред тежкия радиоапарат.

— Хеликоптерите?

Мъжът му подаде един лист.

— Току-що излетяха.

— Някакви проблеми?

— Не. Ще се върнат до един час.

— Ами патрулите? Нищо ли няма?

Мъжът поклати глава.

— Дръж ме в течение — каза Саиф ал-Таар и излезе.

Тълпата беше оредяла — последните бързаха към мястото за молитви, оставяйки лагера празен. Постовете бяха останали по местата си, но също се бяха обърнали на изток и бяха навели глави. Той ги огледа — черни точки, накацали по дюните като лешояди, след което се обърна и пое обратно през лагера. Напевът на молитвата се понесе във въздуха като вятър.

Стигна до палатката си и отметна покривалото. Наведе се да влезе, но изведнъж замря и раменете му се напрегнаха. Обърна се бавно и обходи с поглед околните палатки. Отстъпи крачка назад, огледа сенчестия лабиринт от брезент и оборудване, но не видя нищо. След миг поклати глава, обърни са и излезе. Покривалото се спусна след него.

Близко до либийската граница

Двадесетте хеликоптера летяха ниско, следвайки терена на пустинята като лешояди, оглеждащи пясъците. Един летеше малко по-напред от останалите, а другите следваха всяко негово движение, докато се издигаше и снижаваше, наляво и надясно в идеална

хореография на гюлета. Бяха големи машини, тежки, с тумбести корпуси, които някак не съответстваха на грациозните им движения. В пилотските кабинни едва се различаваха човешки силуети. Изпреварваха зората и раздираха тишината. Небето бавно почервеняваше.

Западната пустиня

Халифа се кри зад купчина варели с гориво, докато лагерът не опустя напълно. След това бързо тръгна между купчините оборудване и палатките — търсеше онази, в която беше влязла жената. Разполагаше с петнайсет, максимум два̀сет минути.

Отгоре, от високото, планът на лагера му се беше сторил съвсем ясен. Сега, долу, се ориентираше по-трудно. Всичко изглеждаше едно и също и ориентирите, които си беше набелязал — редицата варели с гориво и балите слама — не се виждаха никъде. Надникна в няколко палатки, но вътре нямаше никого. Тъкмо започваше да се отчайва, когато излезе иззад купчина наредени един върху друг варели и видя течно пред себе си, до купчината бали, палатката, която търсеше. Изръмжа от облекчение, затича се към нея, вдигна покривалото и нахлу с вдигнат за стрелба пистолет.

Не беше нужно, защото пазача, когото очакваше да види, го нямаше. Жената също не беше тук. Имаше само една-единствена фигура — мъж, коленичил с гръб към входа и долепил чело до земята. Халифа понечи да излезе, защото осъзна, че пак е объркал палатката, но нещо го спря. Лицето на мъжа не се виждаше, нито пък кой знае колко от тялото му под безформената роба. Но по някакъв начин той разбра. Това беше Саиф ал-Таар. Халифа вдигна пистолета с пръст на спусъка.

Дори да беше забелязал полицая, мъжът не даде никакъв признак за това и продължи да се моли. Пръстът на Халифа се напрегна върху спусъка и натисна бавно, докато не останаха частици от милиметъра до изстрела. От това разстояние нямаше как да не улучи. Стори му се, че вътрешността на палатката кънти от биенето на сърцето му.

Мъжът се изправи, каза молитвата си и коленичи отново. „Едно движение на пръста — помисли си Халифа, — само толкова.“ Едно движение и човекът пред него щеше да е мъртъв. Помисли си за Али, вдигна леко пистолета и го насочи в тила на мъжа. Пое си дълбоко дъх

и прехапа устни, след което свали оръжието, махна пръста си от спусъка, отстъпи и излезе от палатката.

За миг се взря в износеното брезентово покривало и някакво странно чувство стегна стомаха му. Може да беше стоял зад мъжа само секунди, но през това време небето беше изсветляло забележимо и зората прииждаше от изток като вълна. Молитвата скоро щеше да свърши. Той се обърна и забърза през лагера.

— Чудя се какво ли прави Джоуи — промълви Тара.

Седеше на пода на палатката, обгърнала коленете си с ръце, и се люлееше напред-назад. Даниел лежеше до нея, барабанеше с пръсти по земята и от време на време вдигаше ръка, за да си погледне часовника.

— Кой е Джоуи? — попита той.

— Черновратата ни кобра. В зоологическата градина. Беше болна.

— Мислех, че повече няма да припариш до кобри до края на живота си.

Тя сви рамене.

— Никога не съм го харесвала особено, но все пак... нали разбираш... като си помисля, че повече няма да го видя... Надявам се Александра да е продължила антибиотика. И да е махнала камъка. Той имаше кожна болест. И се триеше в камъка. Повреждаше си люспите.

Дърдореше каквото ѝ хрумне, ей така, за да говори нещо, сякаш разговорът щеше по някакъв начин да отложи момента, когато щяха да ги изведат навън и... какво? Да ги разстрелят? Да ги обезглавят? Да ги промушат с меч? Погледна към пазача. Представи си как опира автомата до главата ѝ и стреля; звукът, усещането, фонтанът кръв — нейната кръв.

— Ти изобщо откъде така залюби змиите? — измърмори Даниел и седна. — Не го проумявам.

Тара се усмихна горчиво.

— Любопитното е, че точно баща ми ме насочи към тях. Нали разбираш, мразеше ги. Това беше една от пукнатините в бронята му. Така имах усещането за някаква власт над него. Помня как веднъж някакви негови студенти бяха скрили гумена змия в чантата му и като я отвори...

Гласът ѝ затихна — тя осъзна, че няма смисъл да довършва разказа си, защото така или иначе на никого нямаше да му е смешно.

Възцари се тежко и продължително мълчание.

— Ами ти? — подхвана тя накрая отчаян опит да продължи разговора. — Никога не си ми разправял защо си решил да станеш археолог.

— Откъде да знам? Никога не съм се замислял. — Даниел си играеше с връзката на ботуша си. — Просто винаги съм обичал да копая. Преди родителите ми да умрат, когато живеехме в Париж, имахме градина и непрекъснато копаех дупки и търсех заровени съкровища. Огромни дупки, дълбоки като кратери. Татко казваше, че ако не внимавам, накрая ще се озова в Австралия. Така започнах. А след това някой ми подари книга за съкровищата на Тутанкамон — и разкопките и Египет някак...

Покривалото на входа се вдигна и влезе пазач, увил шала плътно около лицето си, за да се предпази от утринния студ. Пазачът на входа се надигна. В същия момент новодошлият стовари приклада на автомата си върху главата му. Мъжът падна в безсъзнание. Даниел скочи, а Тара побърза да застане до него. Халифа разви шала, за да видят лицето му.

— Нямаме никакво време — каза и се наведе, за да вземе автомата на пазача. — Аз съм полицаи. Дошъл съм, за да ви изведе оттук. — Той подаде автомата на Даниел. — Можете ли да го използвате?

— Мисля, че да.

— Как стигнахте дотук? — попита Тара. — Колко души сте?

— Само аз — отвърна Халифа. — Няма време да ви обяснявам. След няколко минути ще свършат да се молят и лагерът ще гъмжи от хора. Трябва да тръгнете веднага, докато има някакъв шанс.

Той подаде глава навън, огледа наоколо и се обърна към тях.

— Тръгнете на север по долината, покрай разкопките. Дръжте се близо до западната дюна. Така няма да ви видят постовете горе. Движете се възможно най-бързо.

— Ами вие? — попита Тара.

Халифа игнорира въпроса ѝ, бръкна в робата си и извади телефона и ГПС уреда.

— Вземете тези неща. След като се отдалечите, извикайте помощ. Координатите ви ще се изпишат на екрана на това устройство. Само натиснете...

— Знам как работи — каза Даниел, взе уреда и подаде телефона на Тара.

— Ами вие? — повтори Тара, този път по-високо.

Халифа се обърна към нея и каза:

— Имам малко работа тук. Която не ви засяга.

— Не можем да ви оставим така.

— Тръгвайте — каза той и ги побутна към отвора на палатката.

— По-бързо! На север и плътно покрай лявата дюна.

— Не знам кой сте — каза Даниел, — но ви благодаря. Надявам се някой ден да се срещнем.

— Инша-Аллах. Тръгвайте.

Тримата се промъкнаха през отвора. От другата страна Тара се обърна, наведе се към Халифа и го целуна бързо по двете бузи.

— Благодаря ви.

Той кимна и я побутна да тръгва.

— Съжалявам за баща ви, госпожице Мъдрей. Веднъж посетих една негова лекция. Невероятна личност. А сега тръгвайте, моля ви.

Тя го погледна в очите. След това двамата с Даниел се затичаха между палатките. Халифа ги проследи с поглед, докато не се скриха, обърна се и бързо пое в обратната посока.

Насочи се към южния край на лагера, като от време на време спираше и се заслушваше в напева на молитвата, преценявайки колко време му остава. Няколко минути. Не повече. Над билото на източната дюна се беше появила прозрачна ивица розова светлина, която непрекъснато се разширяваше и малко по малко надмогваше блясъка на лампите.

Вървя, докато не стигна мястото, където палатките оредяваха и се сменяха с купища оборудване. На петдесет метра по-нататък редиците мъже бяха коленичили върху пясъка и шепнеха молитви. Той се промъкна зад една купчина сандъци и се огледа да намери начин да предизвика диверсия.

Наблизо имаше няколко бали слама, а зад тях самотен варел с нафта. Той огледа дървените сандъци зад себе си. Върху всеки имаше знак с череп и кръстосани кости. Отиде при варела и разви капачката му. Горивото започна да се излива. Нафта, точно както си мислеше. Хвана варела и го наклони. Струята потече към най-близката бала. Той

я напои добре, завлече я до сандъците и я подпря до един. Направи същото още два пъти. Робата и обувките му се намокриха с нафта.

Тъкмо оставяше третата бала, когато внезапна глъчка му каза, че молитвата е приключила. В същото време някой изкрещя от върха на дюната. Халифа си помисли, че са го забелязали, и се извърна с пистолета в ръка. Откъм другия край на лагера се чуха изстрели и той разбра, че са забелязали не него, а Даниел и Тара.

— Фар! — изсъска. — Мамка му!

Обърна се към подгизналата от нафта слама, бръкна в джоба си и извади запалката си. Стрелбата се засили. Отпред също настана раздвижване — молещите се развалиха редиците и се втурнаха към лагера. Той клекна и поднесе запалката към една от балите.

— На твое място не бих го направил.

Гласът дойде иззад гърба му.

— Пусни запалката и стани. Без резки движения.

Халифа за миг остана неподвижен, светът сякаш се сгъсти около него, след това затвори очи, пое си дъх и завъртя колелцето на запалката. Изщракване, искра, но не и пламък. Два куршума вдигнаха облачета пясък край него.

— Казах, пусни запалката. Няма да повтарям.

Халифа се предаде — разтвори пръсти и остави запалката да падне.

— Стани и се обърни — нареди гласът. — Бавно. И си вдигни ръцете.

Детективът направи каквото му заповядваха. На десет метра от него, с автомат в ръка, стоеше Дравич.

— Нещастник — изръмжа германецът.

Изведнъж навсякъде се изпълни с хора. Дравич извика и трима хванаха Халифа и го натиснаха да коленичи.

— Значи това е нашият смел полицай, така ли? — каза гигантът и пристъпи към него. — Нашият малък Омар Шариф.

Вдигна ръка, удари го през устата и му сцеди устната.

— Какво си въобразяваш бе? Че ще ни арестуващ тука с голия си гъз ли? Че ти си бил много по-тъп, отколкото те мислех.

Халифа не каза нищо, само го изгледа. По брадичката му се стичаше кръв. Стрелбата се беше засилила още повече. Един мъж дотича, каза нещо на Дравич и той погледна към Халифа и изръмжа:

— Ще си платиш за това. Прескъпо ще платиш.

Махна на един от мъжете, който вдигна запалката на Халифа и му я подаде. Гигантът я взе, наведе се напред и задуши въздуха с разширени ноздри.

— Охо, на какво мирише тука? Що за странен аромат по прекрасните ти одежди? Да не би пък да е нефта?

Ухили се садистично. Мъжете се разсмяха.

— Май сме се олели, а!

Той се отдръпна леко, поднесе запалката към гърдите на Халифа и завъртя валячето. Жълтеникавият пламък изскочи.

— Въпрос на сърчност, нали разбираш. Всичко е до палеца.

Заразмахва пламъка напред-назад, като го приближаваше все повече и повече до напоения с нефта плат. Халифа се опита да се освободи, но мъжете от двете му страни го държаха здраво. Пламъкът почти облизваше робата му.

— Спри! Спри веднага!

Гласът долетя иззад тълпата, остър и властен. Дравич изви очи нагоре, измърмори нещо, отдръпна запалката и отстъпи назад. Кръгът от хора се разтвори, за да пропусне Саиф ал-Таар. Той остана на място, загледан в Халифа, след което пристъпи напред, спря пред детектива и го погледна.

— Здравей, Юсуф.

— Познаваш ли го? — удиви се Дравич.

— Всъщност — каза Саиф ал-Таар — това е малкият ми брат.

Тичаха през лагера. Прибягваха от палатка до палатка и се насочваха към лявата дюна, както им беше казал Халифа. Даниел водеше, Тара го следваше; възбудата от бягството поне за момента притъпяваше болката в цялото й тяло.

Спряха в северния край на лагера. Отпред се простираше огромният кратер на разкопките, неподвижен и безмълвен в просветляващото утро, с купчини артефакти, разпръснати по земята като останки от някаква безумна самолетна катастрофа. Постовете по върха на дясната дюна се виждаха, но те гледаха на изток към изгряващото слънце. Тези над главите им не се виждаха зад билото.

— Е? — каза Даниел.

— Давай.

Тръгнаха отново, долепени за дъното на склона; пирамидалната скала се издигаше пред тях. С всяка отдалечаваща ги от лагера крачка Тара имаше чувството, че малко по малко насилват късмета си. Не се беше молила от години, от дете. Сега, без дори да си дава сметка, започна да шепне — молеше се на която сила я чува, да ги опази, да им позволи да се измъкнат.

— Моля те, нека не ни видят — прошепна. — Моля те, нека не ни видят. Моля те, нека не ни видят.

Помогна за следващите петдесет метра. Но тогава, в момента, когато се изравниха с кратера, отгоре долетя вик и някой стреля по тях.

— Мамка му! — изсъска Даниел.

Към крясъка се присъединиха други гласове и още стрелба. Четиридесет чифта очи се обърнаха към тях. Даниел се извърна, стреля и изкрещя:

— Назад! Връщаме се назад.

— Не!

— Няма къде да се скрием!

Той сграбчи ръката ѝ и я потегли натам, откъдето бяха дошли. От двете им страни мъже скачаха от дюните и стреляха бясно. Куршуми свистяха край главата на Тара, забива-; ха се в пясъка, в сандъците и в античните предмети. Даниел изстреля още един откос, след което се озоваха обратно сред палатките и за миг се изгубиха от погледите на преследвачите си сред лабиринта от брезент.

— Ами сега? — прошепна без дъх Тара.

— Не знам. Не знам.

Гласът му беше отчаян.

Затичаха се през палатките и оборудването. Виковете зад гърбовете им ставаха все по-силни. И тези отпред. Приклещваха ги. Нямахме накъде да бягат. Ушите на Тара писнаха от страх. Погледът ѝ се замъгли.

Заобиколиха една палатка и пред погледите им се изпречи пустинен мотоциклет. Втурнаха се към него. Ключовете висяха на запалването. Без да каже дума, Даниел ѝ метна автомата, възседна мотоциклета и ритна стартера. Двигателят изкашля, но не запали. Той ритна отново. Нищо.

— Хайде! — изкрещя. — Пали, копеле!

Крясъците вече се чуваха съвсем наблизо — приближаваха се като затягаща се примка.

Почти като в треска Тара вдигна автомата пред себе си и започна да стреля: оръжието подскачаше диво в ръцете ѝ, пороят куршуми дупчеше брезент и дърво. Тя отпусна пръста си, после стреля отново, в другата посока, като изпразни пълнителя докрай. Върху магазинника беше прикрепен още един пълнител; тя извади празния, хвърли го и сложи другия. Мотоциклетът изрева.

— Качвай се! — изкрещя Даниел.

Тя скочи зад него и ръката му завъртя газта още преди да се е стоварила върху седалката. Изпод задното колело изхвърча струя пясък и мотоциклетът полетя напред. Някаква фигура се опита да им препречи пътя, но Даниел вдигна крак и я ритна. Други фигури заприиждаха отпред и отстрани и Тара стисна Даниел за кръста с лявата си ръка, притвори очи, сякаш това можеше по някакъв начин да я предпази, и започна да стреля, без изобщо да е сигурна уцелва ли някого. Някъде наблизо се чу експлозия и някакъв мъж в пламтяща роба залитна в периферното ѝ зрение.

Носеха се в див зигзаг между палатките, на една посока, на друга, хлъзгаха се, поднасяха; накрая изскочиха от северния край на лагера и се понесоха към възвишението, върху което бяха стояли в нощта, когато беше намерена армията. От всички страни към тях се стичаха фигури в черни роби. Даниел намали, огледа се и завъртя отново газта. Дръж се!

Понесоха се право към възвишението. Мъжете се поколебаха, но после побързаха да се разпръснат. Като разбра какво се готви да направи Даниел, Тара хвърли автомата и го сграбчи здраво с две ръце през кръста.

— Няма да успееш! — изкрещя в ухото му.

Стигнаха до началото на склона, подкараха нагоре, мъчително и тежко, и след време, което ѝ се стори цяла вечност, стигнаха до билото и се спуснаха от другата страна, като оставиха хълма между себе си и преследвачите. Задната гума поднесе жестоко, когато се стовариха на земята, и за момент изглеждаше, че ще паднат. Но успяха някак да се задържат и подкараха с пълна скорост през долината. Иззад гърбовете им долитаха спорадични изстрели, но не и отгоре — повечето патрули

бяха напуснали постовете си и се бяха втурнали към лагера още в началото на престрелката. Бяха се измъкнали.

— Господи, погледни какво става — извика Даниел, докато минаваха покрай изкопа.

Тара го стисна по-здраво през кръста и изкрещя:

— Не гледай. Карай!

Западната пустиня

— Ти не си ми брат — каза Халифа, без да сваля очи от мъжа пред себе си. — Брат ми е мъртъв. Умря в деня, когато дойде с главорезите си в селото ни и уби четирима невинни. В деня, в който прие името Саиф ал-Таар.

Сега, когато стояха един до друг, приликата беше очебийна: еднакви високи скули, тесни устни, орлови носове.

Единствено очите им се различаваха коренно. Тези на Халифа бяха ясносини; очите на Саиф ал-Таар — яркозелени.

Погледите им останаха впити един в друг известно време, телата им неподвижни, въздухът помежду им готов да избухне в искри и огън. Саиф ал-Таар протегна ръка към Дравич.

— Пистолетът.

Гигантът пристъпи и му подаде оръжието. Саиф ал-Таар го взе и насочи дулото в челото на Халифа. После заповяда на Дравич:

— Вземи хората и се връщайте на работа. Включи и патрулите. Хеликоптерите ще пристигнат до половин час, а има още много работа.

— Ами затворниците?

— Остави ги. И без това не са ни нужни.

— А този?

— аз ще се оправя с него.

— Не можем...

— аз ще се оправя с него.

Дравич измърмори нещо и се отдалечи. Мъжете го последваха и оставиха двамата сами. Саиф ал-Таар махна на Халифа да се изправи и двамата застанаха един срещу друг. Саиф ал-Таар беше малко по-висок.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност, Юсуф. Преди малко, когато дойде в палатката ми. Ти беше, нали? Усетихте. Защо не натисна спусъка? Знам, че го искаше.

— Опитвах се да си представя какво би направил брат ми Али в такава ситуация отвърна Халифа. — И разбрах, че никога не би застрелял човек в гърба. Особено пък човек, който в момента се моли.

Саиф ал-Таар изръмжа.

— Говориш, като че ли аз не съм Али.

— Не си. Али беше добър човек. Ти си касапин.

Генераторите внезапно млъкнаха и живачните лампи изгаснаха. Лагерът потъна в мекия сумрак на утрото. На север във въздуха се издигна тежък стълб черен дим.

— Защо дойде, Юсуф?

Халифа не отговори веднага.

— Не за да те убия, — каза накрая. — Не затова. Въпреки че си прав. Исках. Вече четиринайсет години искам. Да изтрия Саиф ал-Таар от лицето на земята.

Той зарови в гънките на робата си за кутията цигари. Извади една, но се сети, че Дравич му беше взел запалката, и остана така с цигарата в ръка, незапалена.

— Дойдох, защото исках да разбера. Да те погледна в лицето и да разбера какво стана преди толкова много години. Защо се промени. Защо трябваше Али да умре и да даде път на това... зло.

Очите на Саиф ал-Таар проблеснаха за миг и пръстите му се стегнаха около пистолета. След това хватката им се отпусна и на лицето му се изписа нещо като усмивка.

— Очите ми се отвориха, Юсуф, това е. Огледах се и видях света такъв, какъвто е. Зъл и корумпиран. Шариатът е забравен. Земята е превзета от куфр. Видях и се заклев да направя нещо. Брат ти не умря. Просто израсна.

— В чудовище.

— В истински слуга на Бога. — Мъжът впи поглед в Халифа. — На теб ти беше лесно, Юсуф. Ти не беше големият син. Не ти се налагаше да търпиш онова, което търпях аз. Нямахме такива отговорности. Осемнайсет, двайсет часа на ден работех, за да храня теб и майка. Усещах как животът ми се изцежда от мен капка по капка. И навсякъде разни западняци със скъпите им хотели, които харчеха за един обяд повече, отколкото аз изкарвах за цял месец. Тези неща променят човека. Показват му света такъв, какъвто е в действителност.

— Можех да ти помагам — каза Халифа. — Молах те да ти помагам. Не беше нужно да поемаш цялото тегло.

— Аз бях големият син. Беше мое задължение.

— Както сега е твое задължение да убиваш хора ли?

— В Светия Коран е казано: „Бори се срещу неверниците, докато не остане съпротива“.

— Казано е и: „Нека ненавистта към хората не те подбужда да вършиш несправедливост“.

И освен това: „Онези, които съгрешат от Божия път, ще понесат жестоко наказание“. И освен това: „Против тях насочи цялата си сила да измъчваш враговете на Аллах“. Да не искаш да седнем тук и да се замеряме със свещени цитати, Юсуф? Мисля, че ще те надговорят.

Халифа загледа цигарата в ръката си.

— Да — прошепна. — Сигурно ще ме надговориш. Сигурен съм, че можеш да цитираш от зори до мрак и даже след това. Но това пак няма да оправдае постъпките ти.

Той вдигна очи към лицето на Саиф ал-Таар и го огледа внимателно.

— Просто не мога да те позная. Носът, очите, устата, да, същите като на Али. Но не мога да позная теб. Не и тук. — Той вдигна ръка към сърцето си. — Тук си непознат за мен. Повече от непознат. Пусто пространство.

— Аз все още съм ти брат, Юсуф. Каквото и да говориш. Кръвта ни е една.

— Не, не е. Али е мъртъв. Дори му направих гроб. Изкопах го със собствените си ръце, макар че не сложих вътре тяло.

Той вдигна ръка и избърса кръвта по устата си с ръкав.

— Когато си спомням за Али, изпитвам гордост. Изпитвам обожание. Изпитвам обич. Затова големият ми син носи неговото име. Защото винаги ще ме изпълва с радост и топлина. Но ти... с теб изпитвам само срам. Четиринайсет години. Четиринайсет години всеки ден отварям вестника с ужас, че ще прочета за поредното ти зверство. Четиринайсет години се крия от миналото си. И се правя, че не съм, който съм, защото съм брат на чудовище.

Очите на Саиф ал-Таар отново проблеснаха и пръстите му стиснаха пистолета.

— Винаги си бил слаб, Юсуф.

— Бъркаш слабостта с човечността.

— Не, ти бъркаш човечността с угодничеството. За да си свободен, понякога трябва да вземаш неприятни решения. Но откъде ли пък ще го знаеш? В крайна сметка знанието се ражда от страданието, а аз винаги съм се старал да те предпазвам от такива неща. Може би съм грешил. Говориш за срам, Юсуф, но минавало ли ти е през ум какъв е срамът, който изпитвам аз? Брат ми, когото обичах и за когото се претрепвах от работа, за да го нахраня и облека, да го изпратя в университета, сега е полицай. Слуга на онези, които направиха това със собствената му плът и кръв.

Той щракна с пръсти пред обезобразеното си чело.

— Затова ли превивах гръб? И си съсипвах живота? Повярвай ми, не само ти си разочарован. Нито си единственият, който смята, че е загубил брат си. И ден не минава, и минута от деня, когато да не мисля за теб. И ден не минава, когато тези мисли да не са помрачени от съжаление, ярост и горчивина.

Гласът му беше спаднал до дрезгаво съскане.

— Когато разбрах, че си дошъл, си помислих, че може би... само за миг... след цялото това време...

Очите му грейнаха за миг, но после пак потъмняха.

— Но не. Разбира се, че не. Ти нямаш силата. Предаде ме. И предаде Бог. И ще бъдеш наказан за това.

Той вдигна пистолета, насочи го в главата на Халифа и пръстът му се стегна.

Халифа го погледна и каза просто:

— Бог е велик. И Бог е добър. И Той не иска да се убиват хора, за да се доказва, че е такъв. Това е истината. Това ме научи брат ми Али.

Погледите им останаха впити един в друг, пет секунди, десет и тогава Саиф ал-Таар изръмжа и натисна спусъка. В същото време обаче вдигна цевта и куршумът излетя към небето. Настъпи мълчание. След миг дотича малкият Мехмет.

— Вземи го и го пази — каза Саиф ал-Таар. — Много внимавай. Не говори с него. — После се обърна и се отдалечи.

— Ще я унищожиш, нали? — извика след него Халифа и посочи сандъците. — Това са експлозиви, нали?

Саиф ал-Таар спря и се обърна.

— Онова, което притежаваме, няма да има никаква стойност, ако армията оцелее. Жалко, но няма друг начин.

Халифа не каза нищо. Само продължи да го гледа и накрая прошепна:

— Горкият Али.

Караха вече десет минути. Тара непрекъснато се озърташе през рамо за евентуални преследвачи. Когато стана ясно, че никой не ги следва, Даниел забави, сви надясно, нагоре по дюната, и спря на върха ѝ. Лагерът отзад се беше превърнал в неясно петно, над което в зазоряващото се небе се издигаше черен дим. Пирамидалната скала блещукаше оранжево-червена в първите слънчеви лъчи. Гледаха я мълчаливо.

— Не можем да го оставим просто така — каза накрая Тара.

Даниел сви рамене, но не каза нищо.

— Можем да повикаме помощ. — Тя извади мобилния телефон от джоба си. — Полицията, армията, нещо такова.

— Губиш си времето. Ще са им нужни часове, за да стигнат дотук. Ако изобщо ни повярват.

Той замълча. Пръстите му си играеха с ключа на мотоциклета. Накрая каза:

— Ще се върна.

— Ще се върнем двамата.

Той се усмихна.

— Имам чувството, че този спор вече сме го водили.

— Тогава по-добре да не се повтаряме. Връщаме се заедно.

— И след това?

Тя сви рамене.

— Ще му мислим, като стигнем.

— Хитър план, Тара. Направо размазващ.

Той я стисна за коляното, въздъхна, запали мотора и пое по другия склон на дюната.

— Поне денят си го бива — каза тя през рамото му.

— За какво?

— За самоубийство.

Отначало поеха на изток, изминаха около километър и оставиха две дюни между себе си и долината, където беше погребана армията.

Едва тогава завиха отново на юг, надуха газта и се понесоха към огромната скала, която сега им се падаше отпред и леко вдясно.

— Ще караме успоредно на долината, докато не се изравним с лагера — обясни той. — Така поне ще се доближим малко. Ако се върнем, откъдето дойдохме, ще ни забележат от два километра. Не виждам нищо лошо да останем живи възможно най-дълго.

Отваряха си очите за всякакви признаци за движение по дюните и от двете страни и веднъж Даниел спря, изгаси мотора, затвори очи и се заслуша за нещо, което да подсказва, че са ги забелязали. Нищо. Само пясък, тишина и неподвижност.

— Все едно сме сънвали — каза Тара.

— Де да бяхме.

Караха още пет минути. Даниел прецени, че вече са се изравнили с лагера, и насочи мотоциклета към билото на дюната вдясно. Склонът беше стръмен и едва успяха да го изкачат. Двигателят виеше протестиращо. Пирамидалната скала се възправи пред тях и малко вляво, на две дюни разстояние. Под нея, макар че не се виждаха, бяха лагерът и разкопките. Не се мяркаха никакви постове.

— Къде са? — попита Тара.

— Нямам представа. Сигурно всички са в лагера.

Той спусна мотоциклета и пое към следващата дюна. Сега между тях и армията остана само едно възвишение. Чуваха се неясни шумове, викове и удари на чук. Но пейзажът оставаше абсолютно пуст.

— Зловещо е — каза тя. — Все едно пустинята е пълна с невидими хора.

Даниел изгаси мотора и отново огледа терена пред тях. След това много бавно отпусна спирачката и пусна мотора на свободен ход до долу. Инерцията ги отнесе още на петдесет метра по равното преди да спрат. Слязоха и оставиха мотоциклета на пясъка.

— Оттук сме пеш. Не искам да рискувам да чуят мотора. Много е шумен. Ако някой ни види... не виждам какво можем да направим. Освен да бягаме.

Изкачиха се до върха на склона, вперили погледи в билото, ужасени от момента, в който някой щеше да се появи и да ги забележи. Но никой не се появи и с разтупкани от изтощение сърца двамата стигнаха почти догоре, проснаха се по корем и бавно запълзяха по хладния пясък, докато не видяха долината отдолу.

Намираха се точно над разкопания кратер, огромната скала беше пред тях, лагерът малко вляво. Групички мъже в черно сновяха трескаво и опаковаха артефакти — мечове, щитове, копия, брони — и товареха сандъците на камили.

— Май се готвят да си ходят — каза Даниел, ядосан от начина, по който се отнасяха с предметите. — Виж, дори не си дават труда да подлагат слама. Направо ги мятат в сандъците.

Лежаха неподвижно и наблюдаваха сцената. Една огромна фигура крачеше сред работниците, крещеше и жестикулираше. Дравич. На Тара ѝ се доповръща и отвърна поглед.

— Това пък какво е?

Сочеше един мъж до ръба на кратера, близо до основата на пирамидалната скала, който правеше нещо с някаква малка сива кутия и купища кабели. Даниел присви очи и прошепна:

— О, Господи!

— Какво?

— Детонатор.

Кратко мълчание.

— Искаш да кажеш...

— Ще я взривят. — Лицето му беше пребледняло от ужас. — Значи това е имал предвид Саиф ал-Таар снощи. Това е единственият начин да си гарантират стойността на онова, което са взели. Най-великата находка в историята на археологията и те ще я унищожат. О, Господи! — Лицето му се изкриви като от физическа болка.

— И какво ще правим?

— Не знам, Тара. — Той поклати глава. — Просто не знам. Ако се опитаме да слезем долу, ще ни видят моментално.

Той откъсна поглед от детонатора, надигна се и погледна наляво.

— Може да слезем още малко надолу към лагера, но е опасно. Все някой ще ни види и това ще е.

— Дойдохме дотук. Ако има шанс да слезем долу, дай да пробваме.

— И след това какво? Този детектив може да е навсякъде. Долу има стотици палатки.

— Дай просто да слезем, а?

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Ето това ти харесвам, Тара. Никога, не отговаряй на въпроса днес, ако можеш да го отложиш за утре.

Погледна отново към лагера, отдръпна се от билото, стана и закрочи по дюната. Тара го последва. Не бяха изминали и няколко метра, когато чуха нещо зад себе си: все едно някой удряше барабани. Спряха, обърнаха се и се заслушаха. Шумът ставаше все по-силен.

— Какво е това? — попита тя.

— Не знам. Прилича на...

Той наклони глава и се заслуша.

— Мамка му!

Хвана Тара и я събори на пясъка.

— Хеликоптери!

Замряха неподвижни, заровили лица в пясъка. Шумът продължаваше да се усилва. Изведнъж гръмна точно над тях и ги оглуши. От билото на дюната се посипаха пясъчни пелени. Първият хеликоптер премина на не повече от десет метра от главите им. Последва го друг и още един, и още един, и други, като ято гигантски скакалци, затъмняващи небето отново и отново, докато накрая не преминаха всичките и вихрушките от пясък не се слегнаха.

Двамата изчакаха малко, пропълзяха отново до билото и погледнаха сцената долу.

Три хеликоптера висяха над долината. Другите се приземяваха, половината южно от лагера, останалите северно. Още щом колесниците им докоснаха земята, работниците се скупчиха около тях, готови да товарят сандъците. Настъпи кратко затишие, след което люковете на товарните отсеци се отвориха като един. В същия миг от страничните врати на хеликоптерите изригнаха облаци дим и огън и започна жестока стрелба.

— Какво става, по дяволите?!

Хората на Саиф ал-Таар отхвъркнаха назад. Сандъците и съдържанието им се разпиляха под дъжда от куршуми. Стрелбата се усили, този път и откъм хеликоптерите, които продължаваха да висят във въздуха. Фигури в черни роби тичаха във всички посоки, куршумите ги помитаха и ги разкъсваха. Някои се опитваха да отвърнат на огъня, но бяха застигани почти веднага от хеликоптерите отгоре. Камили препускаха напред-назад и стъпкваха всеки, който им попаднеше на пътя.

— Касапница! — прошепна Тара. — Господи, истинска касапница.

Чуваха се викове и писъци, експлодираха варели с нафта. От хеликоптерите скочиха фигури в камуфлажно облекло, клекнаха и продължиха да стрелят. Тела в черни роби лежаха разхвърляни навсякъде, като капки изплискано мастило.

Даниел се изправи.

— Слизам долу!

Тя също понечи да се изправи, но той сложи ръка на рамото ѝ.

— Стой тук! Ще се опитам да намеря детектива и да го измъкна. Чакай ни!

И тръгна преди тя да успее да каже нещо, прехвърли се през билото и заслиза към лагера. В дъното един от хората на Саиф ал-Таар излезе тичешком измежду палатките. Видя Даниел и вдигна автомата си, но бе покосен отгоре и пясъкът около него почервеня от кръвта му. Почти без да спира, Даниел грабна автомата му, затича се към лагера и изчезна в димната завеса. Тара се наведе напред и се опита да види накъде отива. Изведнъж някой я хвана за косата и пред погледа ѝ се изпречи само небе.

— Струва ми се, че с вас не довършихме една работа, госпожице Мъдрей. Надявам се, че няма да ви е приятно.

— Обичаш го, нали? — тихо попита Халифа. — Саиф ал-Таар.

Седеше с кръстосани крака на земята. На няколко крачки от него, почти до входа на палатката, седеше Мехмет, с автомат в скута и поглед, впит в Халифа.

— И аз го обичах. Повече от всеки друг на света. От всеки.

Момчето мълчеше.

— Бях като тебе. Можех да умра за него. С радост. Но сега... — Той сведе глава. — Но сега не остана нищо освен болка. Надявам се никога да не я изпиташ. Защото да обичаш някого и после да го намразиш, е ужасно.

Седяха неподвижни, Халифа се взираше в ръцете си, момчето се взираше в Халифа. Отнякъде отекна глухо боботене, после постепенно се усили. Момчето се изправи и, без да сваля автомата от пленника, отметна покривалото на входа.

— Май скоро ще си ходиш — каза Халифа.

Отвън мъжете сновяха забързано. Бумтенето на мотори ставаше все по-силно и въздухът вибрираше, докато накрая шумът не погълна всичко. Момчето се подаде навън, погледна нагоре и се усмихна, наслаждавайки се на топлината на слънцето и на ласката на вятъра. Пленникът му беше прав. Скоро щяха да си ходят. Той и Саиф ал-Таар. И също така скоро на всичко лошо в този свят щеше да дойде край. Затова бяха дошли тук. За да направят рай на земята. Да изпълнят Божията повеля. Испита прилив на надежда и щастие.

— Никога няма да го намразя — каза и се обърна към Халифа. Знаеше, че не трябва да говори с него, но не можа да се сдържи. — Никога. Каквото и да ми говориш. Той е добър човек. Никой никога не ме е обичал, само той. — Усмивката му стана по-широка. — Обичам го. Винаги ще съм до него. Никога няма да го предам.

Момчето погледна надолу със светнали от обич и невинност очи — и в този момент палатката се раздра с оглушителен взрив. Момчето падна на колене, половината му глава отхвъркна и по раменете му потекоха мозък и кръв. Остана така секунда, залюля се все още с усмивка на окървавената уста, след което се стовари право върху Халифа и го събори на пода. Отгоре засвистяха още куршуми, забиха се в крайниците и тялото на момчето, тялото му подскачаше като марионетка, преди накрая хеликоптерите да насочат оръжията си в друга посока и тялото да застине неподвижно със сгърчени пръсти, които сякаш се опитваха да се задържат на ръба на пропаст.

В първия момент Халифа беше твърде зашеметен, за да помръдне. След това много бавно и предпазливо отмести трупа от себе си и се изправи. Покривът на палатката представляваше накъсани ленти от брезент, по пясъчния под зееха кратери от куршуми. Ако момчето не беше паднало отгоре му, щяха да го убият, в това нямаше съмнение. Наведе се и макар да знаеше, че е безполезно, опипа пулса му, след което затвори очите му.

— Той не те заслужаваше — прошепна.

Пламъците бяха подхванали задната част на палатката и вътрешността ѝ се изпълваше с дим. Халифа се разкашля, вдигна полите на пропитата си с кръв роба и взе автомата на момчето. Хвърли последен поглед към пронизания от куршуми труп, отметна покривалото и излезе.

Лагерът гореше. Навсякъде бушуваха огнени езици и се стелеше дим. Неясни фигури се мержелееха в черната мъгла, някои тичаха, други лежах безжизнени на земята. Три хеликоптера висяха над лагера и го обсипваха с огън. Един варел с нафта избухна. Взривът беше оглушителен.

Халифа се огледа за секунда и се втурна да бяга. Не беше изминал и трийсет метра, когато откос отдясно го накара да се хвърли зад един сандък. Надигна се и залегна отново, когато две фигури в камуфлажни униформи изникнаха точно пред него, и двете с противогази. Помисли си, че са го видели. След това първата даде някакъв сигнал на втората и изчезнаха обратно в ада. Халифа преброи до три, стана и отново затича.

Мина покрай няколко горящи варела, прескочи един димящ труп и вдигна глава, за да види къде са хеликоптерите. Един от хората на Саиф ал-Таар излезе от дима, залитна и се строполи на земята, притиснал корема си с ръце. Халифа коленичило него и изкрещя:

— Саиф ал-Таар! Къде е Саиф ал-Таар?

Мъжът го погледна. От ъглите на устата му излизаха кървави мехурчета.

— Моля те! — извика Халифа. — Каж ми къде е Саиф ал-Таар?

Устните на мъжа мърдаха, но от тях не излизаше никакъв звук. Едната му ръка се вкопчи в ризата на Халифа и я изцапа с кръв. Халифа хвана ръката и я стисна.

— Каж ми! Моля те! Къде е?

Мъжът го изгледа неразбиращо. След това с върховно усилие издърпа ръката си и посочи зад себе си, към изкопа.

— Скалата! — Давеше се в кръв. — Скалата!

И умря.

Халифа прошепна една бърза молитва, стана и се затича сляп и глух за всичко останало. Стигна до ръба на кратера, хвърли се зад някакви бали слама и заоглежда трескаво скалата отляво.

— Къде си, братко? — изсъска. — Къде си?

Отначало не го видя. Твърде много хора, твърде много объркване. След това, точно когато започваше да се отчайва, пелената от дим за миг се разкъса и той забеляза една малка фигура, клекнала в основата на скалата, и дебел кабел, който излизаше от кутията в

краката ѝ и изчезваше в кратера. Беше на сто метра от него, но нямаше съмнение кой е. Нито какво прави.

— Падна ли ми? — изкрещя Халифа.

Затича натам. Нещо вляво помръдна, той се извърна, стреля и една фигура в черна роба падна по гръб върху купчина щитове. Друга фигура се подаде иззад един дървен сандък и Халифа отново стреля, куршумите се забиха в гърдите на мъжа. Разполагаше със секунди. Секунди.

Навлече в плътна пелена от дим и всичко потъмня. Препъваше се, залиташе, но някак успяваше да продължи, останал без дъх, без дори да знае дали все още тича в правилната посока. Димът не се разсейваше и не се разсейваше и тъкмо когато вече се чудеше дали някога ще се измъкне от него, той изчезна, също толкова внезапно, колкото се беше появил. И там, само на няколко метра, под огромната скала стоеше Саиф ал-Таар, с пръст върху бутона на детонатора, готов да унищожи останките от армията на Камбиз. Халифа се засили, скочи и блъсна брат си в скалата.

В първия момент Саиф ал-Таар остана неподвижен, сгърчен, безжизнен и от слепоочието му потече кръв — беше се ударил в камъка. След това си пое болезнено дъх, хвърли се към Халифа и се вкопчи в лицето и косата му. Устата му беше изкривена от злоба.

— Ще те убия! — изрева той. — Ще те убия!

Сграбчи главата на Халифа и я заудря в скалата, един път, два пъти, три пъти.

— Ти ме предаде, Юсуф! Моят брат! Моят роден брат!

Вдигна го на колене и го удари в устата.

— Не можеш да се биеш с мен. По-силен съм от теб. По-силен съм от всички. Господ е с мен.

Удари го още веднъж и още веднъж, после го захвърли на пясъка, изправи се, залитна и тръгна към детонатора. Халифа го изрита с последни сили и успя да го уцели точно под коляното и да го събори. Хвърли се към него и прикова ръцете му към земята.

— Обичах те! — изкрещя със сълзи в очите. — Моят брат. Моята кръв. Защо трябваше да станеш такъв?

Саиф ал-Таар се опитваше да се измъкне изпод него.

— Защото те са злото! — изръмжа той. — Всичките. Злото.

— Те са жени и деца! Не са ти направили нищо.

— Направили са ми! Направили са ми! Те убиха баща ни! — Той освободи едната си ръка и посегна към очите на Халифа. — Не разбираш ли? Те убиха баща ни. Унищожиха живота ни!

— Беше злополука, Али! Те какво са виновни!

— Виновни са! Унищожиха семейството ни! Те са злото. Всичките. Дяволи! — Той отхвърли Халифа с неподозирана сила, скочи на крака и го изрита в ребрата. — Ще ги изколя! Чуваш ли? Ще ги изколя! До крак!

Продължи да го рита, докато не го изблъска почти до ръба на кратера от разкопките. Детективът се огледа отчаяно за нещо като оръжие. Наблизо в пясъка лежеше древен кинжал със зелениясало нащърбено острие и той го грабна и замахна нагоре, за да отпъди брат си. Саиф ал-Таар се хвърли, стисна китката му, стовари колене върху гърдите му, започва да извива оръжието към гърлото му и изкрещя:

— Въобразяват си, че могат да ни третираат като животни! Въобразяват си, че са над закона. Но не са над закона на Бог. Бог вижда злото. И Бог иска възмездие!

Кинжалът се приближаваше към гърлото на Халифа. Той се напегна да го задържи, ръцете му се разтрепериха от усилието, но брат му беше твърде силен. Сантиметър по сантиметър върхът на острието се приближаваше все по-близо до гърлото му, докато накрая се допря до адамовата му ябълка и натисна кожата. Той направи последен опит да го задържи, после отслаби хватката си. Погледна брат си в очите. Шумът на битката изведнъж заглъхна и останаха само двамата.

— Направи го — прошепна Халифа.

Въпреки че вече само Саиф ал-Таар държеше кинжала, ръцете му трепереха неконтролируемо, сякаш се бореше с невидима сила.

— Направи го — повтори Халифа. — Време е. Искам да се освободя от тебе. Най-накрая да отида при брат си. При прекрасния ми брат. Направи го. Направи го!

Затвори очи и се приготви. Острието натисна още малко и му потече кръв. След това спря. Пауза и после много бавно се отдръпна. Нещо тежко тупна на пясъка зад главата на Халифа и тежестта се махна от гърдите му. Той отвори очи.

Брат му стоеше над него. Двамата се погледнаха за секунда, всеки погледна надълбоко в другия, търсейки нещо, което би могъл да

разбере, нещо, за което да се хване, а после Саиф ал-Таар отново се обърна към детонатора. Направи крачка, втора — и тогава куршумите го повалиха първо на скалата, а оттам и на земята. Той се сгърчи върху камъка, от устата му рукна кръв, пръстите му задраскаха земята в агония. Следващият откос надупчи гърдите му и той бавно се затъркаля към кратера и падна. Плетеницата от изсъхнали ръце и крака се затвори над него, сякаш армията го прибра като един от своите.

Халифа се огледа ужасен. На десет метра от него стоеше Даниел с автомат в ръка. Той се приближи бавно, наведе се и изтръгна кабела на детонатора. Халифа се отпусна по гръб и погледна небето с пълни със сълзи очи.

— О, Господи! — прошепна. — О, Али!

Дравич задърпа Тара по склона. Тя го удряше и дереше, но той беше прекалено силен и я влачеше, като че ли беше парцалена кукла. Тя не си губеше силите да креци, защото знаеше, че едва ли някой ще я чуе сред какофонията и взривовете, които изпълваха въздуха.

— Сега ще ти дам един урок, който няма да забравиш никога — изръмжа той. — Ти съсипа всичко и ще си платиш.

Блъсна я малко оттатък билото на дюната, натисна я да легне по лице, запъна десния си крак в пясъка, а с лявото си коляно почти счупи кръста ѝ. Тя се опита да го удари в слабините, но той беше прекалено висок и юмрукът ѝ се заби безобидно в бедрото му. Дравич я сграбчи за косата и изви главата ѝ назад, оголвайки бледата дъга на врата ѝ. Вонята на потта му изпълни ноздрите ѝ като амоняк.

— След като свърша с теб, ще ти се е искало само да съм те изнасилил!

— Голям си смелчага, Дравич. — Тя се давеше. — Убиваш жени и деца. Шибан герой.

Той се изсмя и изви главата ѝ още по-назад. Гръбначният ѝ стълб изпука.

— О, не, няма да те убия — каза той. — Би било прекалено мило от моя страна. Просто ще те понарежа малко.

Бръкна в джоба си, извади мистрията и я задържа пред очите ѝ, за да види наточеното до блясък острие.

— Приятно ми е да си мисля, че от днес нататък всеки път, когато се погледнеш в огледалото, ще си спомняш кога сме били

заедно. Но ще трябва да ме помолиш да ти оставя поне едно око, с което да се гледаш в огледалото.

Той прокара тъпия ръб на мистрията по бузата ѝ, после надолу към гърдата ѝ и плесна зърното. То леко се втвърди.

— Охо — изхили се той и отметна ризата, за да оголи гърдата ѝ. — Малка мръсница, а? Май все пак го обичаш по-грубичко.

— Еби си майката, Дравич.

Опита се да го заплюе, но в устата ѝ нямаше слюнка. Той се наведе почти до лицето ѝ, устните му бяха мокри и разтреперани.

— С какво да започнем тогава, а? Ушенце? Оченце? Зрънце?

Вдигна мистрията до устата си, облиза я и я опря отново до гърдата ѝ, като се отдръпна малко, за да избегне ръката ѝ, която посегна да издере очите му. Тя усещаше острието върху кожата си, знаеше, че ще я нареже, и в последен отчаян опит да се освободи сграбчи шепа пясък и го хвърли назад в лицето му.

— Кучко! — изкрещя той, пусна косата ѝ и вдигна ръце към очите си.

Тя успя да се извърти но гръб. Той тъкмо се надигаше, както я бе обкравил на колене, заслепен от пясъка. Тя събра до милиграм последната ѝ останала сила, сгъна десния си крак и го заби в слабините му, размазвайки тестисите. Той изпищя — истеричен, женски писък — преви се и започна да кашля жестоко.

— Ще ти накълцам физиономията. — От устата му течаха лиги. — Ще те накълцам, кучко долна.

Замахна към нея с мистрията, но тя избягна удара и запълзя по дюната. Дравич се спусна след нея. Посегна, не успя да я хване, посегна отново, сграбчи края на ризата ѝ и двамата изведнъж се затъркаляха бясно надолу, един през друг, кълбо от пясък, небе и мятащи се крайници.

На дъното Тара се преобърна през глава и падна тежко на пясъка. За миг остана неподвижна, зашеметена, изгубила всякаква ориентация, след което се изправи. Дравич се беше изтърколил встрани на пониското, на десетина метра от нея. Той също се изправи. Все още стискаше наточената мистрия. От носа му течеше кръв.

— Кучко! — изръмжа и се закашля. — Шибана кучко!

Тръгна към нея и краката му затънаха дълбоко в пясъка.

Учудващо дълбоко, като се имаше предвид, че вече бяха на нивото на земята. Тара отстъпи, готова да побегне. Гигантът измъкна единия си крак и направи още една крачка, но затъна още по-дълбоко, почти до коляното. Изведнъж вече не гледаше към нея. Премести тежестта си назад и се опита да си измъкне крака, но нещо отдолу сякаш го държеше и той не излизаше.

— О, не! — Гласът му беше изпълнен със страх. — О, не, само не това! — Погледна към Тара с разкривено от ужас лице.

— Моля те, само не това!

За миг остана така, с нещо почти детско в умоляващите очи, след това започна да се бори със зяпнала от усилие и ужас уста. Дърпаше и блъскаше, опитваше се да освободи крака си, но само затъваше още по-дълбоко в подвижните пясъци, първо до бедрата, след това до слабините, след това до кръста. Наведе се назад, сложи ръце зад себе си и направи опит да се оттласне, но и ръцете му затънаха. Измъкна ги, все още стиснал мистрията, и опита отново, но със същия резултат. Пясъкът вече стигаше до ребрата му. Той се разхлипа.

— Помогни ми! — изкрещя на Тара. — За Бога, помогни ми!

— Протягаше отчаяно ръка към нея. — Моля те! О, моля те! Помогни ми!

По лицето му се стичаха сълзи, ръцете му махаха диво. Започна да пищи, с пронизителен животински вой, юмруците му удряха пясъка, горната част на тялото му подскачаше и се тресеше, като че ли го екзекутираха с електрически ток. Но пустинята отказваше да отпусне хватката си, продължи да го придърпва надолу, стигна до подмишниците му, след това до раменете му и накрая всичко, което остана от него, беше огромната му глава и ръката му, все още стиснала мистрията. Тара не можеше да гледа повече и извърна глава.

— Не, не! — изпищя той зад гърба ѝ. — Не! Не ме оставяй! Моля те, не ме оставяй! Помогни ми! Измъкни ме!

Тя внимателно започна да се изкачва обратно по дюната.

— Моля те! — виеше той. — Съжалявам за това, което направих! Съжалявам! Моля те, не ме оставяй! Не ме оставяй! Върни се! Върни се, мръсна курво! Ще те убия! Ще те убия! О, Господи, помогни ми! Помогни ми!

Писъците му продължиха, докато тя не стигна до средата на склона, след което замлъкнаха рязко. Тя стигна близо до върха и се

обърна. Различи смътно най-горната част на главата му, която все още се подаваше от пясъка, и до нея мистрията. Потръпна и продължи към билото.

Когато стигна до билото на дюната, битката почти беше приключила. Всичко гореше, въздухът беше натежал от дим и сажди, но стрелбата беше утихнала и трите хеликоптера се бяха приземили. Облечени в камуфлажни униформи фигури, очевидно войници, крачеха методично сред останките, като спираха от време на време да пуснат по някой откос в разпръснатите по земята тела в черни роби. Камили се щураха безцелно. Не се виждаше нито един жив от хората на Саиф ал-Таар.

Тара оглежда сцената още известно време, след което забеляза две малки фигури, застанали встрани от останалите, близо до основата на голямата черна скала. Бяха доста далеч, но единият беше с бяла риза и тя беше сигурна, че е Даниел. Заслиза. В края на склона вдигна ризата пред лицето си, за да се предпази от дима, и тръгна през касапницата. Войниците бяха навсякъде. Тя се опита да спре един и да го попита какво става, но той просто я подмина, сякаш не съществуваше. Опита още веднъж, със същия резултат, затова продължи към скалата, заобиколи изкопа и накрая стигна до двете фигури, които беше видяла отгоре. Даниел беше по-близо — седеше на пясъка и се взираше в ямата, праметнал автомат на рамо. Халифа беше зад него, подпрян на скалата, с цигара в уста, с подпухнало насинено лице и оцапана с кръв риза. Вдигнаха очи, когато тя се приближи, но и двамата не казаха нищо.

Тя отиде при Даниел, клекна до него, взе ръката му и я стисна. Той стисна нейната в отговор, но пак не каза нищо.

— Добре ли сте? — попита Халифа.

— Да. Благодаря. А вие?

Той кимна и дръпна дълбоко от цигарата. Тя искаше да попита какво става, какви са тези войници, какво изобщо означава всичко това, но усети, че не му се говори, и не каза нищо.

Наблизо една камила дъвчеше слама от една бала; по дървения сандък на гърба ѝ имаше дупки от куршуми. Слънцето се беше вдигнало и ставаше все по-горещо.

Изминаха пет минути, десет, след което се чу далечният рев на приближаващ хеликоптер. Усили се, машината направи завой над

отсрещната дюна и накрая се приземи на петдесет метра от мястото, където седяха. Към тях полетях пясък и те извърнаха глави. Камилата избяга покрай изкопа.

Пилотът изгаси мотора и перките забавиха въртенето си. Неколцина войници забързаха към него. Чу се метален звук — сигурно от другата страна се отвори врата. Чуха се и неразбираеми гласове, а после пред хеликоптера се появиха четирима души. Тара позна трима от тях — Скуайърс, Джемал и Криспин Оутс. Четвъртият, дебел плешив мъж, който попиваше главата си с кърпичка, ѝ беше непознат. Те закрачиха по пясъка, нелепи в костюмите и вратовръзките си, и спряха на няколко метра от тях.

Тара и Даниел се изправиха.

— Добро утро на всички — каза с благ тон Скуайърс. — Е, приключението си го биваше, нали!

Западната пустиня

Няколко секунди никой не каза нищо. След това дебелият мъж проговори:

— Оставям на теб, Скуайърс. Имам друга работа.

— Представи се поне, приятелю.

— За бога, да не съм ти на някакъв шибан пикник?

Той се изплю, обърна се и се отдалечи, като продължаваше да бърше врата си с кърпичката.

— Простете на нашия американски приятел. Изключително надежден човек, по свой собствен начин, но е малко недодялан в изкуството на ежедневната любезност.

Скуайърс се усмихна извинително, бръкна в джоба си, извади бонбон и започна да развива опаковката; дългите му бели пръсти лазеха по целофана като краката на огромен паяк. Мълчанието продължи дълго. Наруши го Халифа.

— Беше постановка, нали? — попита тихо той и метна цигарата си в изкопа. — Гробницата, текстът, всичко това... — Той махна с ръка наоколо. — Всичко е постановка. За да бъде примамен Саиф ал-Таар в Египет. Където да можете да се доберете до него.

Скуайърс вдигна леко вежди, но не каза нищо, само довърши развиването на бонбона и го лапна.

Въпреки жегата на Тара ѝ се стори, че по кожата ѝ полазва нещо ледено.

— Искате да кажете... — почна тя.

— Гробницата беше фалшификат — каза Халифа. — Не предметите. Те бяха истински. Но украсата по стените, текстът: всичко беше съвременно. Примамка за Саиф ал-Таар. Брилянтна, като си помисли човек.

Тара неразбиращо погледна Скуайърс. Лицето на Даниел беше пребледняло, тялото му беше напрегнато, сякаш очакваше някой да го удари.

— И кои сте вие все пак? — попита Халифа. — Военните? Тайните служби?

Скуайърс засмука замислено бонбона си.

— Всъщност имаме елементи и от двете. Но по-добре да не изпадам в подробности. Ще се задоволя само да кажа, че всеки от нас представлява съответното си правителство в онова, което в свободен стил може да се определи като разузнавателна група. — Той отмахна някакво пухче от ръкава си, после попита Халифа: — И какво я издаде?

— Гробницата ли? — Детективът сви рамене. — Първо шабтите от магазина на Икбар. Те бяха автентични, определено, но от по-късна дата от гробницата, от която са били взети. Всичко друго беше от Първия персийски период. Те бяха от втория. Ако бяха от по-ранен период, щях да разбера. Можеше просто да са били откраднати от по-стара гробница и използвани наново. Но от по-късен период не се връзваше. Как би могъл предмет от четвърти век преди новата ера да се озове в гробница, запечатана сто и петдесет години по-рано? Имаше възможни обяснения, но това ме наведе на мисълта, че в цялата работа има нещо нередно. Но едва когато видях гробницата, се уверих.

— Явно имате остро око — каза Скуайърс. — Ние мислехме, че сме изпипали всичко както трябва.

— Изпипали сте го — каза Халифа. — Беше съвършена. Именно това я издаде. Това го научих от моя стар професор. Нито едно произведение на древноегипетското изкуство не е напълно съвършено. Винаги има по някой дребен дефект, ако ще и съвсем незначителен. Огледах тази гробница сантиметър по сантиметър и не открих нито една грешка. Нито едно мастилено петънце, никакви поправки. Беше съвършена. Прекалено съвършена. Египтяните никога не са били толкова старателни. Трябваше да е фалшификат.

Ръката на Даниел се измъкна от тази на Тара, той отстъпи на няколко крачки от нея, поклати глава и по устните му плъзна едва доловима усмивка. Тя искаше да отиде при него, да го прегърне, да му каже, че не би могъл да знае, но долови, че той не иска тя да се приближава.

— Даже тогава не бях съвсем сигурен какво става — продължи Халифа. — Някой си беше създал доста проблеми и беше фалшифицирал гробница. И целта на тази гробница явно беше да

примами онзи, който ще я открие, тук, в пустинята. Предположих, че е замесена някоя от службите за сигурност. Точно те ме следваха в Луксор. Както и британското посолство. — Той погледна Оутс. — Но не виждах как всичко това се връзва заедно. И допреди няколко часа още не виждах, докато не дойдоха хеликоптерите. След това всичко си дойде на мястото.

От другата страна на лагера се чу бърз откос. Горещ вятър облъхна лицата им.

— Иронично е, наистина — въздъхна Халифа. — Парите, които сте похарчили за цялата тази постановка, са щели да решат повечето проблеми, които изобщо създават хора като Саиф ал-Таар. Колко ви струваше да заровите тук всичко това? Милиони? Десетки милиони? Господи, сигурно сте изпразнили складовете и на последния музей в Египет.

Скуайърс не каза нищо и продължи да смуче медитиращо бонбона си. След това изведнъж се развиха.

— О, скъпи ми, скъпи ми инспекторе, вие май сте разбрали съвсем погрешно. Гробницата наистина беше фалшификат, както много умно сте стигнали до това заключение. И, както също сте разбрали, целта ѝ беше да примами в пустинята онзи, който я открие. Но не ни се наложи да заравяме нищо. То вече си беше тук.

Забеляза изражението на Халифа и се разсмя още по-силно.

— Да, да, това е изгубената армия на Камбиз. Истинската. Точно такава, каквато е била погребана преди две хиляди и петстотин години. На нас ни остана само да изградим плана си около нея.

— Но аз мислех...

— Че ние сме я донесли тук? Боя се, че твърде надценявате възможностите ни. Дори с обединените усилия на египетското, американското и британското правителство нямаше да ни е лесно да изфабрикуваме фалшификат от такъв мащаб.

Халифа се взираше невярващо в кратера. Хаотично нахвърляните останки от древната армия се простираха докъдето му стигаше погледът — ръце и крака, и глави и торсове, неразбория от изсушена плът и сухожилия, тук-там някое обърнато лице, широко отворени очи, раззинати усти, давящи се безпомощно във вълната от натрошени хора.

— Кога я намериха? — прошепна той.

— Преди малко повече от година. — Скуайърс се усмихваше. — Един млад американец, Джон Кейди. Работи сам тук цяла година. Всички го мислеха за луд, но той беше убеден, че е тук, и се оказа прав. Една от най-великите находки в историята на археологията. Може би най-великата. Срамота, че не доживя да се наслади на триумфа си.

Джемал тракаше със зърната на броеницата си; звукът така се усилваше и изостряше от тишината на пустинята, че изпълваше въздуха.

— Как сме с времето, Криспин? — попита Скуайърс.

Оутс си погледна часовника.

— Двайсет минути.

— Значи най-малкото, което можем да предложим на нашите приятели, е поне обяснение какво все пак стана, нали така?

Той пъкна ръце в джобовете си и отиде до ръба на кратера. Долу тялото на Саиф ал-Таар лежеше оплетено във филигран от ръце и крака.

— Всичко е започнало, предполагам, от един младеж на име Али Халифа. — Той погледа още малко тялото и се обърна. — Да, инспекторе, знаем, че ви е брат. Моите съболезнования, наистина. Сигурно не ви е било лесно, такъв съвестен гражданин като вас да е брат на най-издирвания терорист в Египет.

Халифа не каза нищо, само изгледа Скуайърс. Някъде откъм лагера се чу гръм — експлодира поредният варел с нафта.

— Попадна за пръв път в полезрението ни в средата на осемдесетте. Преди това се беше присъединявал към какви ли не второстепенни фундаменталистки групировки, но нищо, което да буди особена тревога. През 1987 година обаче се отдели, нарече се Саиф ал-Таар и образува нова организация. Започна да избива граждани на чужди държави. Онова, което дотогава беше вътрешен въпрос, изведнъж се превърна в международен. Аз се оказах замесен от страна на правителството на Нейно величество; Маси, когото видяхте преди малко, действа от страна на американците.

Групите войници бяха започнали да събират телата и да ги подреждат покрай изкопа. Тара ги наблюдаваше и ѝ се струваше, че гласът на Скуайърс идва някъде отдалеч. С периферното си зрение

забеляза, че Даниел гледа останките от армията с безизразно лице, все още стиснал автомата в ръка.

— Направихме всичко възможно, за да го хванем — продължи Скуайърс, — но той беше умен. Непрекъснато ни изпреварваше с по една крачка. Почти успяхме през 96-а в една засада в Асют, но той пак ни се изплъзна и избяга в Судан. След това беше невъзможно. Хванахме много негови последователи, но това не означаваше нищо, докато лидерът им продължаваше да е на свобода. И докато стоеше въвн от Египет, нямахме никакъв шанс да го заловим.

— И затова му поставихте капан, който да го примамим — каза Халифа.

— Ами — усмихна се Скуайърс — той капанът всъщност сам се постави. Ние просто добавихме определени детайли.

Извади от джоба си кърпичка и започна да бърше стъклата на очилата си. Броеницата на Джемал тракаше по-бързо.

— Кризата дойде преди около година, когато Саиф ал-Таар едва не уби американския посланик. Това наистина предизвика буря. Бе ни оказан изключителен натиск да го заловим. Обсъждаха се какви ли не невероятни планове. Дори ограничен ядрен удар срещу Судан. Тогава обаче доктор Кейди направи удивителното си откритие и започнахме да мислим в съвсем: друга насока.

Някъде далеч се чу писък, последван от изстрели.

— Наблюдавахме Кейди известно време — обясни Джемал.

— Работеше близо до либийската граница и искахме да сме сигурни, че няма да направи нещо, с което да компрометира националната сигурност. Един ден прихванахме негово писмо, изпратено от Сива. Вътре имаше снимки: тяло, оръжия, дрехи. Имаше и бележка. Само от едно изречение. „Изгубената армия вече не е изгубена.“

— Отначало не оценихме потенциала на находката — каза Скуайърс. — Криспин беше този, който ни отвори очите за възможностите. Какво каза ти тогава, приятелю?

— Че е много добре, дето Саиф ал-Таар не я е открил, защото щеше да стане достатъчно богат да си купи сам армия.

— Оутс се усмихна доволен от себе си.

Това беше искрата. Помислихме си: ами какво щеше да стане, ако Саиф ал-Таар я беше намерил? Находка от невероятен мащаб.

Пълна финансова независимост. Пълно решение на проблемите му с финансирането. Подарък от бога. И той сто процента щеше да иска да я види с очите си. Малко вероятно щеше да е човек като него толкова обсебен от историята да стои в Судан, докато неговите хора разкопават откритие от такава величина. О, не, щеше да се върне. И когато се върнеше...

Той вдигна очилата си до устата, дъхна на всяко стъкло и бавно прокара кърпичката. Трупове покрай изкопа се множаха, подредени като черни плочки от домино.

— Свързахме се с Кейди и го помолихме за съдействие — продължи Скуайърс, — но той ни отказа категорично и в крайна сметка не ни остави друг избор освен... да го отстраним от уравнението. Неприятно, но залозите бяха прекалено големи, за да позволим един човек да ни попречи.

Тара го гледаше и клатеше глава със смесица от ужас и неверие. Англичанинът не даваше вид да е забелязал изражението ѝ. Вдигна очилата си, огледа ги и възобнови лъскането.

— След това възникна проблемът как да отведем Саиф ал-Таар до армията, без всъщност да заподозре, че го водим. Това беше ключът: той трябваше да повярва, че сам е направил откритието. Ако дори за миг му хрумнеше, че армията е компрометирана по какъвто и да било начин, нямаше да я докосне.

— Но защо сте си създали всичките тези проблеми с гробницата? — попита Халифа. — Защо просто не внедрихте в организацията му човек, който да заяви, че знае къде е армията?

— Защото нямаше да повярва — отвърна Скуайърс. — Това не са хълмовете на Тива, където всеки ден някой се спъва в нова находка. Това е в сърцето на нищото. Немислимо е някой просто така да намери армията.

— Кейди я е намерил.

— Но Кейди беше професионален археолог. Хората на Саиф ал-Таар са фелахи и селяни. Нямаат работа тук. Просто нямаше да е достоверно.

— Докато гробницата на някой от армията щеше да е, така ли?

— Колкото и да е странно, да. Беше толкова необичайна, че просто трябваше да е истинска. Саиф ал-Таар щеше да се усъмни,

естествено. Кой не би се усъмнил? Но не толкова, колкото ако някой беше казал, че сам е намерил армията.

Той довърши полирането с едно последно артистично погалване и върна кърпичката в джоба си. Халифа измъкна цигарите си и извади една. Наблизо имаше един горящ сандък и той отиде и поднесе цигарата към пламтящото дърво.

— Наистина ми е неприятно, като ви гледам да си палите така цигарата, приятелю — каза Скуайърс.

Халифа сви рамене.

— Дравич ми взе запалката.

— Колко неразумно от негова страна. — Скуайърс се обърна към Джемал. — Бъди така добър и заеми на инспектора кутийка кибрит, ако обичаш.

Египтянинът извади от джоба си кибрит и го хвърли.

— Някой да е виждал нашия приятел Дравич, между другото? — попита Скуайърс. — Той пак показва забележителните си способности в покриването.

Тара продължаваше да се взира в редицата тела в черни роби.

— Мъртъв е — каза с незаинтересован кух глас. — От другата страна на дюната. Подвижни пясъци.

Настъпи кратка пауза, след което Скуайърс се усмихна.

— Е, значи ни остава един проблем по-малко. — Той извади поредния бонбон от джоба си и започна да шумоли с опаковката. — Та докъде бях стигнал?

— До гробницата — каза Халифа.

— А, да, гробницата. Ами, нея нямаше как да си я изсмучем от пръстите. Щеше да е абсолютно непрактично. За щастие разполагахме с една съществуваща, която отговаряше идеално на целта. От подходящия период и с подходяща конструкция. Празна. Недекорирана. И, най-важното, неизвестна на никого, освен на шепа специалисти по некрополите в Тива. Хората на Саиф ал-Таар определено не бяха чували за нея, което, сигурен съм, ще одобрите, беше от жизнено значение за целия план.

Целофанът на бонбона беше залепнал и затова той спря за малко и го отлепи.

— Но дори с тази готова гробница ни отне почти година да свършим работата. — Той въздъхна. — Ако кажа, че процесът беше

мъчителен, няма дори да се доближа до истината. Украсата трябваше да се създаде от нулата, след което трябваше да се състари по химически път така, че да изглежда на две хиляди и петстотин години. И, разбира се, всичко това трябваше да се направи в условията на пълна секретност. Вярвайте ми, операцията беше мащабна. Имаше моменти, когато ми се струваше, че никога няма да приключи.

Накрая той успя да освободи бонбона от целофана, лапна го, смачка обвивката на топче, пхна го в джоба си и продължи:

— Но най-накрая стигнахме и дотам. Украсата беше завършена и гробницата беше заредена с подборка от погребални предмети от складовете на музеите в Луксор и Кайро, както и с няколко от самата армия. Оставаше ни само да подхвърлим един на някой от информаторите на Саиф ал-Таар и да чакаме хората му да дешифрират надписа.

— Само че някой се е озовал там преди това — каза Халифа.

— Единственото, което не очаквахме. — Скуайърс поклати глава. — Шанс едно на милион. Едно на десет милиона. Но дори тогава не беше нужно бедствието да е пълно. Можеха просто да изнесат няколко предмета и да оставят украсата цяла. Но както се стекоха нещата, откраднаха единственото парче от текста, което имаше истинско значение, и затова хората на Саиф ал-Таар намериха една, поне от наша гледна точка, абсолютно непотребна гробница. Голяма беда.

— Но не толкова голяма, колкото за Наяр и Икбар — тихо каза Халифа.

— Да — съгласи се Скуайърс. — Ужасно съжالياваме за тяхната смърт. Както и за тази на баща ви, госпожице Мъдрей.

Тара вдигна поглед, изпълнен с омраза.

— Вие ни използвахте — процеди тя. — Оставихте ги да убият баща ми и не се поколебахте да заложите и нашия живот. Не виждам никаква разлика между вас и Саиф ал-Таар.

Скуайърс се усмихна благо.

— Леко преувеличение, мисля, въпреки че като се имат предвид обстоятелствата, е напълно разбираемо. Смъртта на баща ви бе за съжаление извън нашия контрол, но, да, ние ви използвахме. Както и при доктор Кейди, преценихме, че благополучието на индивида трябва

да се подчини на по-широките интереси на обществото. Неприятно, но необходимо.

Той млъкна за малко да нагласи бонбона си с език.

— Първоначално няхахме представа какво не е наред в плана. Знаехме, че Дравич е открил гробницата, но поради някаква причина не искаше да клъвне на примамката. Когато разбрахме за липсващото парче, се оказахме изправени пред изключителна дилема. Беше твърде късно, за да отменим операцията, но не можехме и да направим нищо явно, за да помогнем на Саиф ал-Таар. Няхахме друг избор освен да оставим нещата на собствен ход.

Отново польхна вятър, този път по-силен отпреди, дюните засъскаха и зашепнаха. Броеницата на Джемал забави тракането си и накрая спря. Даниел хапеше устни.

— Вашето пристигане едновременно усложни ситуацията и предложи потенциален изход от нея — обърна се Скуайърс към Тара. — Вие явно хранехте подозрения относно смъртта на баща си и имаше опасност да вдигнете голям шум. Същевременно обаче, ако канализирахме нещата както трябва, имаше възможност вие да намерите липсващото парче и впоследствие да го възстановите на Саиф ал-Таар, без той изобщо да заподозре, че сме замесени. И именно така се получи. Вие изиграхте ролята си идеално.

Очите на Тара горяха от презрение. Чувстваше се изнасилена и използвана. Даниел хвърли бърз поглед към нея и отново извърна глава.

— Признавам, в един момент всичко беше на кантар. Ако просто ги бяхте оставили да вземат парчето в Сакара, всичко щеше да бъде много по-лесно. Но вие настояхте да избягате с него, което ни въвлече в една много деликатна игра. Ако бяхте отишли при властите или при нас в посолството, Саиф ал-Таар сигурно щеше да се оттегли веднага. Затова трябваше да ви убедим да го направите сама. Оттук и малката ни шарада с кръга за контрабанда на антики.

— Самали — изстена тя.

— Един от нашите оперативници, да. Освен това и много добър артист.

— Господи!

Раменете ѝ увиснаха. На Халифа му се прииска да отиде при нея и да я успокои, но усети, че моментът не е подходящ, и остана на

мястото си.

— Дори тогава всичко се крепеше на косъм — продължи Скуайърс. — Все още всичко можеше да рухне. Инспекторът също ни причини доста проблеми, а и вас не ни беше никак лесно да ви държим под контрол, госпожице Мъдрей. Въпреки че за щастие имахме вътрешен човек и това доста улесни нещата.

Той се усмихна, но не каза нищо повече. Войниците бяха свършили с полагането на редиците трупове в черни роби и сега стояха безцелно по края на лагера. Изведнъж всичко стана много тихо и много неподвижно. Въздухът тежеше от някакво напрегнато очакване. Последните думи на Скуайърс отекваха отново и отново в главата на Тара. Вътрешен човек. Вътрешен човек. Лицето ѝ, бездруго бледо, придоби някаква ужасяваща прозрачност.

— О, не — прошепна. — О, Господи, моля те, не. — Погледна Даниел. — Ти си бил, нали?

Той гледаше изкопа с безизразно лице, погледът му шареше по купищата разкривени трупове.

— Ти си знаел — прошепна тя. — През цялото време си знаел.

Той продължи да се вира в армията, след което бавно се обърна към нея. В очите му се четеше вина и съжаление, но зад тях имаше и нещо по-голямо, по-брутално. Тара изведнъж се почувства все едно никога не го е познавала.

— Съжалявам, Тара — каза той с безизразна интонация, — но ставаше въпрос за моята концесия. Щяха да ми я върнат, разбираш ли. Да ми разрешат отново да копая.

Тя продължаваше да се вира в него прекалено смаяна, за да помръдне. Почти не си даваше сметка за присъствието на другите, освен може би на Халифа — стори ѝ се, че се е приближил с половин крачка, но дори той ѝ се струваше твърде далече. Имаше усещането, че се намира в някакъв тунел, на края на който стои Даниел, а всички останали са отвън. Отвори уста, за да каже нещо, но не излязоха никакви думи, само някаква бездиханна кашлица. Той я гледа още малко, след което отново се обърна към бъркотията от изсъхнали човешки части долу.

— Кога? — успя да прошепне Тара.

— Кога се забърках ли? — Той сви рамене. — Преди около година. — Дойдоха при мен, казаха ми за армията — че искали да

примамят с нея Саиф ал-Таар да се върне в Египет. Казаха, че ако им помогна, ще мога отново да копая в долината. Не бях копал вече шест месеца. Бях готов да направя всичко. Всичко.

По лицето му премина моментен спазъм, сякаш една част от него се отвращаваше от онова, което говореше. Но изчезна почти мигновено и студенината се върна. Даниел се наведе и вдигна един кинжал, същия, с който Халифа се беше бил преди малко, и почна да го върти в ръцете си.

— Моя беше идеята за войник, оцелял от бедствието. Спомних си драсканицата на Димакос в КУ9 и създадох история около него. Знаех горе на хълмовете една съществуваща гробница, която подходеше почти идеално. Свърших сам цялата работа. По малко всеки ден и покрих стените. — Той се усмихна. — Бях щастлив, по някакъв особен начин. Да съм сам там долу. Да рисувам по стените, да създавам текста, да градя историята. Истински щастлив. И крайният резултат... Дори аз се изненадах. Помня как в деня, когато свърших, просто седях, гледах и си мислех, че това е шедьовър. Шибан шедьовър. Макар сега да разбирам, че е бил малко по-добър, отколкото е трябвало. А трябваше да забележа, че и шабтите не са от когато трябва. Тъпо от моя страна. Безотговорно. — Той погледна Халифа, който отвърна на погледа му с безизразно лице.

— Имаше един кинжал — каза детективът.

— А, значи сте го видели? — Даниел се ухили. — Не можах да устоя. Кожената ивица се беше разхлабила и аз я размотах и надрасках на метала с гръцки букви Димакос, син на Менендес. Всъщност реших да се позабавлявам. Малко допълнителна автентичност.

Халифа дръпна от цигарата си и поклати съжалително глава. Настъпи продължително мълчание.

— Само това се очакваше от мен — каза накрая Даниел. — Да създам гробницата. Но след това изчезна парче от текста и ти се появи на сцената, и те разбраха, че се познаваме.

Накараха ме да се свържа с теб и да те държа под око. Не ми беше приятно, но какво можех да направя? Ставаше въпрос за концесията ми. И, честно казано, исках да разбера какво се е объркало толкова, колкото и те. В крайна сметка гробницата беше мое творение. Бях... изцяло замесен във всичко. Затова оставих бележката в апартамента на баща ти, понеже знаех, че ще познаеш почерка ми.

По страните на Тара се стичаха сълзи. Чувстваше се все едно някой е разкъсал дрехите ѝ, смъкнал е и кожата ѝ, и я е оставил гола и всички виждат какво има в нея. Обгърна раменете си с ръце.

— Ако просто им беше дала парчето в Сакара, всичко щеше да е наред — каза той. — Опитах се да ти кажа. Но ти не искаше да слушаш. А след това... — Той вдигна безпомощно ръце.

Сълзите на Тара се стичаха по-бързо. Лицето ѝ изглеждаше счупено и разкривено, сякаш някой го беше натрошил на парчета и ги беше събрал неправилно.

— Значи си знаел за. Самали? — Гласът ѝ беше дрезгав.

Даниел кимна.

— Веднага щом разбрах за кое парче става дума, звъннах на Скуайърс. От зоологическата градина, когато ти казах, че се обаждам в хотела си. Той ми каза какво да направя.

— И отиването в Луксор. Разходката до хълмовете. Знаел си, че Дравич ще е там? Че ще ни залови?

— Какво да направя? Трябваше да им го върна. Това беше единственият начин.

Изведнъж гласът на баща ѝ отекна от миналото в съзнанието ѝ: „Имам чувството, че би си отрязал дясната ръка, ако това ще допринесе за повече знания по темата. Или нечия друга ръка, в този ред на мисли. Той е фанатик.“

— Защо просто не ми каза? — попита тя задавено.

Той клекна и много внимателно остави кинжала на земята.

Опитах се. Когато стояхме на върха на Куирн. Помниш ли? Но когато се стигна до това, не можах. Бях затънал прекалено дълбоко.

Той я погледна и в очите му за миг се мярна нещо, наподобяващо искрена тъга.

— Никога не съм искал да ти сторя нищо лошо, Тара. — В гласа му се прокрадна мъничко топлота. — Като видяхме Дравич горе на хълмовете... дори тогава не исках. Знаех, че са оставили някого да наблюдава гробницата и че ако слезем, ще ни заловят. Затова се опитах да отида сам и да те оставя. Но ти не пожела. Настоя да дойдеш.

— Всичко, което ми наговори... — Тя трепереше неконтролируемо. — Целият онзи бълвоч, че още ме обичаш...

— Не беше бълвоч, Тара. Беше истина. Само че...

Тя го изгледа и се изправи. Изведнъж, сякаш някой изгаси лампа, топлината в очите му изчезна и не остана нищо, само ледена чернота.

— Какво? — прошепна тя. — Само че какво, Даниел?

Той сви рамене.

— Концесията ми е по-важна.

Тя се визира в него още секунда, съсипана. След това нададе гърлен вой на болка от предателството, хвърли се към него и заби нокти в лицето му.

— Що за човек си ти? — изкрещя истерично. — Що за чудовище си, щом можеш да направиш такова нещо? Можеха да ме изнасят, копеле гадно! Да ме убият! И за какво? Заради няколко шибани мъртви тела! Заради шибаната ти концесия! Заради тях щеше да стоиш и да ме гледаш как умирам! Ти си болен! Ти не си човек! Ти си... гнусен! Отвращаваш ме! Отвращаваш ме!

Той сграбчи китките ѝ и я отблъсна от себе си. Тя продължи да налита още малко, но след това яростта ѝ внезапно изгасна и Тара отстъпи назад към скалата, останала без дъх, с мокро от сълзите лице.

— Копеле — прошепна без дъх. — Мръсно лъжливо копеле. Можеха да ме убият.

Халифа се приближи до нея и постави нежно ръка на рамото ѝ, но тя я отблъсна. Оутс и Скуайърс се спогледаха, а броеницата на Джемал затрака отново. Даниел вдигна ръка към лицето си, без да сваля поглед от нея.

Дълго време никой не каза нищо. След това се чуха стъпки — идваше Маси.

— Пропуснах ли нещо? — попита той и огледа всички поред.

— Доктор Ласаж и госпожица Мъдрей... обсъждаха събитията от изминалата седмица — каза Скуайърс. Американецът забеляза драскотините по лицето на Даниел и избухна в смях.

— Охо, добре го е подредила! Дали да не я вземеш на работа при теб?

Вятърът отново беше излязъл и вече духаше без прекъсване и завихряше пясък около стъпалата и глезените им. Оутс си погледна часовника.

— Трябва да тръгваме, сър.

— Правилно — кимна Скуайърс. — Само да доизгладим някои подробности. Вие тримата защо не ме изчакате в хеликоптера, а?

Оутс, Джемал и Маси се обърнаха и тръгнаха. Скуайърс приглади косата си, която вятърът беше разрошил.

— Всъщност нямам кой знае колко повече да ви казвам. След като Дравич откри местонахождението на армията, Саиф ал-Таар започна да вкарва по въздух хора и оборудване от Либия. Ние не ги закачихме изобщо; наблюдавахме ги със сателит. Разбрахме, че е прекосил границата преди два дни, и първоначално планирахме да атакуваме утре сутринта. Но малката одисея на инспектор Халифа ни принуди да се задействаме с един ден по-рано. Египетските военновъздушни сили прехванаха хеликоптерите му, когато прелитаха границата. Ние заехме мястото им и... ами, мисля, че останалото го знаете. Саиф ал-Таар е мъртъв, организацията му е унищожена, светът поне за малко е едно по-безопасно място.

Халифа въздъхна уморено.

— И вие смятате, че това е краят? Смятате, че като сте го убили, сте решили проблема? Такива като Саиф ал-Таар има още десетки. Стотици. Не е ли време да се запитате защо? — Той изгледа Скуайърс, след това поклати глава, направи няколко крачки, впери поглед в редиците трупове покрай кратера и попита: — А с тези какво ще стане?

— С телата ли? А, ще ги заровим някъде в пустинята. Някъде, където няма да ги открият.

— Ами армията? — Халифа кимна към блатото от тела.

— Ще я оставим така. — Скуайърс махна небрежно с ръка. — Нека пустинята я покрие отново. След няколко месеца няма да е останала и следа. А пък, кой знае, може някой ден някой да дойде и да направи най-великото откритие в историята на археологията. Или най-великото преоткритие.

Той намигна на Даниел, който го гледаше безизразно, цигарата на Халифа беше изгаснала и той извади кибрита от джоба си, за да я запали. Вятърът обаче духаше толкова силно, че изобщо не успя да задържи огънчето. Запали една клечка, втора, трета и накрая се отказа.

— И, както казват, всичко е добре, когато свършва, добре — каза Скуайърс. — Всъщност любопитното е, че сагата с липсващото парче вероятно ни е помогнала. Саиф ал-Таар толкова отчаяно желаше да си го върне, че дори не му хрумна, че гробницата може да е фалшификат. Значи сме ви искрено задължени по много линии.

Той се усмихна топло и схруска остатъка от бонбона си.

— Аз отивам на хеликоптера — каза и отново погледна Даниел.
— Ще оставя последните сбогувания на вас. Не бих желал да ви се пречкам излишно. Госпожице Мъдрей, инспектор Халифа, за мен беше удоволствие. Наистина.

Той кимна на двамата, вдигна ръка за сбогом и пое през пясъка с развяна коса.

— И сега какво? — попита Тара.

— Сега каза Халифа — мисля, че доктор Ласаж ще ни убие.

Западната пустиня

Даниел свали автомата, от рамото си и го насочи към тях.

— Няма как да ни оставят да си отидем — каза Халифа. — Не и след всичко, което ни казаха. Знаем прекалено много. Не могат да рискуват да се разчуе.

— Даниел? — Гласът на Тара беше объркан и смутен.

— Инспекторът ти каза, знаете прекалено много. — Гласът му беше корав, очите му — празни. — Не мога да позволя никой да ми попречи. Не и след като стигнах чак дотук.

Той им посочи с дулото да отидат до ръба на кратера.

— Може би трябваше да откажа в началото, когато ми предложиха. Да не се забърквам. Но пък не беше задължително всичко да свърши така, нали? Ако парчето не беше изчезнало, всичко щеше да си е наред. Кой знае, Тара, може би щяхме да се срещнем при други обстоятелства.

Стигнаха до изкопа. Той им махна да се обърнат и да застанат с гръб към него. Пред погледите им се изпречи море от изпочупени тела, издигащо се, спадащо, вълнуващо се, пенещо се, сякаш раздвижено от тайнствено течение. Тара чу, че до нея Халифа шепне молитва. Ръката ѝ неволно посегна и хвана неговата.

— Не очаквам да ме разберете — каза Даниел. — Аз сам не се разбирам. Знам само, че беше непоносимо, когато ми забраниха да копая. Да гледам отстрани как други получават концесии в долината. Моята долина. Други, които не притежаваха и частица от моите знания. Не изпитваха и частица от моята страст. Глупаци. Невежи. И през цялото време да треперя, че ще открият нещо. Нова гробница. Ще ме изпреварят. Беше... ужасно.

Вятърът дърпаше жестоко косата на Тара, но тя почти не го забелязваше.

„Ще ме застреля — помисли си. — Ще умра.“

— Мечтая си за това — каза Даниел с лека усмивка. — Да открия нова гробница, Дравич беше прав. Това е пристрастяване. Представи си — да влезеш през коридора в камера, запечатана пет века преди раждането на Христос. Представи си наситеността на нещо подобно. Нищо друго не може да се сравни с него.

Отдясно се чу рев и перките на хеликоптера се завъртяха. Другите хеликоптери също почнаха да палят двигателите. Войниците се застигнаха откъм лагера и започнаха да се качват.

— Смешно е. — Даниел извиси глас, за да го чуят от рева на моторите и воя на вятъра. — Когато бяхме в гробницата, аз и ти, Тара, когато гледах рисунките по стените и превеждах текста, въпреки че знаех, че е фалшификация и че съм го направил аз, една част от мен усещаше, че това е истинско. Все едно бях открил нещо наистина уникално. Нещо прекрасно. Прекрасни неща.

Той се разсмя.

— Нали знаеш, че това го е казал Картър. Когато влязъл за пръв път в гробницата на Тутанкамон. Карнарвън го попитал: „Какво виждаш?“ и Картър отвърнал: „Прекрасни неща“. Ето затова исках да продължа да копая. Защото има още много прекрасни неща, които чакат да бъдат открити.

Чу се изщракване — Даниел свали предпазителя на автомата. Ръката на Халифа стисна по-здраво ръката на Тара.

— Опитайте се да не се страхувате, госпожице Мъдрей — каза той. — Бог е с нас. Той ще ни защити.

— Наистина ли вярвате в това?

— Трябва да вярвам. Иначе какво ми остава? Само отчаяние.

Той се обърна към нея и се усмихна.

— Имайте вяра в него, госпожице Мъдрей. Вярата е всичко. Но не и отчаяние.

Хеликоптерите започнаха да се издигат. Вятърът ги люшкеше из въздуха. Тара и Халифа стояха и се гледаха. Тя не изпитваше никакъв страх, само нещо като изтощено примирение. Щеше да умре. И толкова. Нямаше смисъл нито да спори, нито да се съпротивлява.

— Сбогом, инспекторе — каза и стисна ръката му. Вятърът я шибаше жестоко. — Благодаря ви, че се опитахте да ми помогнете.

Вълна от пясък ги удари в лицата и слънцето сякаш помръкна. Тя извърна глава от вятъра, затвори очи и зачака куршумите.

Пустинята притежава много сили, с които да прогони онези, които се осмеляват да обезпокоят тайните ѝ глъбини. Тя може да засипе с жегата толкова изпепеляваща, че кожата изгаря като лист хартия на огън, очите се сваряват, а костите се втечняват. Може да оглуши с тишина, да халоса с празнота, да изкриви времето и пространството така, че онези, които преминават през нея, да изгубят всякаква представа къде са и кога са, и дори кои са. Ще поднесе видения с неземна красота — каскади от водопади, прохладни оазиси — само за да си ги вземе отново в момента, когато посегнеш към тях, подлудявайки те с агонията на неосъществените желания. Ще издигне огромни като планини дюни, за да ти препречи пътя, ще се превърне в лабиринт, от който няма излизане, ще те засмуче в бездънните дълбини на корема си. Но от всички оръжия в този страховит арсенал няма по-могъщо, по-абсолютно в унищожителната си сила, от онова, което наричат Гневът Господен: пясъчната буря.

Тя връхлетя, внезапно, неконтролируемо, като отникъде. В един момент имаше вятър, в следващия пустинята сякаш изригна, милион милиони тонове пясък бликнаха като гейзер към небето, захриха слънцето и превърнаха въздуха в камък. Силата ѝ беше невъобразима. Сандъци се търкаляха по земята, бали слама се изпаряваха, варели с нефта политаха в небето и се въртяха като листа. Един хеликоптер се разби в склона на дюната, други два се сблъскаха един с друг и се превърнаха в огнено кълбо, което пясъчната завеса задуши почти моментално. Хора се носеха по земята, една камила се премяташе надолу по долината, глави отхвърчаха от осакатени трупове и подскачаха по земята като огромни кафяви камъни. Шумът беше раздиращ.

Вятърът помете Тара в кратера и я захвърли върху плетеницата от изсъхнали трупове. Кости се трошаха и разпадаха на парчета под нея, мъртва кожа се късаше като пергамент, зъби отхвърчаха от челюсти. Тя се затъркаля, без да може да спре, изсъхнали ръце и крака сякаш я ритяха и ръгаха с лакти, испити лица изникваха отвсякъде, докато накрая тя не спря, заровила лице в някаква изсъхнала стомашна кухина. Една набръчкана уста, притисната във врата ѝ, сякаш я целуваше. Тя остана за миг неподвижна, зашеметена и ужасена, след което се опита да се изправи. Вятърът беше прекалено силен и я повали веднага. Започна да пълзи, под дланите ѝ хрущяха гърбове и

гърди, краката ѝ стъпваха по смачкана кожа, черепа и гръбнаци, кости се трошаха под нея като вейки. Пясъкът дереше плътта ѝ и пълнеше ноздрите и ушите ѝ и тя имаше чувството, че се дави.

Някак успя да стигне до ръба на кратера, да изпълзи по корем и да вдигне края на ризата пред устата си. Зад гърба ѝ армията бързо изчезваше, погълната от надигащата се пясъчна вълна. В същото време покрай ръба на кратера се появяваха десетки нови тела. Сбръчкана ръка изникна от пясъка точно до лицето ѝ с разперени пръсти, които сякаш искаха да я сграбчат. Стърчаха стрели; един кон сякаш скочи от склона на дюната; някаква глава изплува за миг, но беше погребана в същия момент. Воят на вятъра наподобяваше петдесет хиляди бойни крясъка в битка.

Тя се надигна, с присвити като цепки очи, за да потърси Даниел и Халифа, но не видя нищо, само ослепителната пясъчна вихрушка. Някъде отляво се чу приглушен вой на мотор и тя изви глава натам, напрягайки вратните си мускули докрай, за да устои на вятъра, който ги усукваше в обратната посока. Воят се усили и изведнъж се показва хеликоптер — невъзможно ниско; въртеше се диво, напълно изгубил управление. За част от секундата тя зърна лицето на Скуайърс през един от прозорците — с широко отворена уста, пищящо; след това машината се завъртя в луд пирует право към дълбоката чернота на пирамидалната скала. За миг стана много светло и горещо, след това се чу агонията на метала и после нищо. Тара се надигна на колене, наведе глава и запълзя напред.

След няколко метра спря и се опита да извика, но вятърът беше толкова силен, че сама не чу гласа си. Пропълзя още малко и отново спря, защото зърна някакво движение отпред и отдясно. Пое към него.

Бяха по-близо, отколкото ѝ се беше сторило, и само след няколко метра стигна до тях. Даниел беше възседнал Халифа, беше сграбчил автомата с две ръце и се опитваше да го насочи към главата на детектива. Халифа беше хванал с една ръка дулото и се опитваше да го отклони, а с другата стискаше Даниел за гърлото.

Никой от двамата не я забеляза и тя се приближи, сграбчи Даниел за косата и го събори. Тримата се вкопчиха един в друг, долепени до земята от бурята, с очи и уста, пълни с пясък. За момент Тара и Халифа успяха да притиснат Даниел, но един жесток порив отнесе детектива настрана...

Даниел посегна към автомата, който беше паднал на метър от лявата му страна. Тара също се хвърли към него, но Даниел я изблъска и я събори на земята — главата ѝ се размина на сантиметри със стърчащото острие на меч. Халифа се беше надигнал и пълзеше към тях, но вятърът го задържа и позволи на Даниел да се докопа до автомата, да замахне и да го удари по главата. Халифа падна право върху Тара.

Поредната пясъчна вихрушка ги ослепи. Когато отново прогледнаха, Даниел беше отнесен почти до границата на видимостта им. Докато го гледаха, той успя да се надигне, да се пребори с бурята, която духаше право в лицето му, да стане, залитайки като пиян, и да насочи дулото към тях. Халифа се огледа трескаво. На земята до него лежеше костелива ръка, откъсната от рамото, и в отчаянието си той я грабна, замахна назад и я хвърли към Даниел. Замахът не беше силен, но вятърът духна с все сила и ръката се запремята във въздуха и се стовари върху гърлото на Даниел със силата на чук. Той залитна и изчезна. Халифа падна по корем и запълзя след него. Тара го последва.

Отначало не можаха да го намерят. А после, след като бяха изминали десетина метра, Халифа я дръпна за ръката и посочи. Тя погледна, закрила очи с ръце, и там, точно пред тях, стърчейки от мрака като иззад завеса, се подаваха обутите в джинси крака на Даниел, единият крак в ботуш още потръпваше леко, но всичко от кръста нагоре тънеше в мрака. Те се поколебаха, но после продължиха предпазливо напред и останалата част от тялото се показа.

— О, Господи — прошепна Тара. — О, Господи!

Той лежеше проснат по гръб, с разперени ръце, и от корема му стърчеше острието на меча, върху който беше паднал. Беше къс меч, върху острието му беше изгравирана змия, криволичещото ѝ тяло се виеше около покрития с кръв метал, сякаш беше изпълзяла от вътрешностите на Даниел. Тара забеляза, че отровните зъби на змията се отварят до острието на меча, сякаш да присъединят отровното си ухапване към това на оръжието.

— О, Господи — повтори тя и извърна глава. — О, Даниел!

Отпусна се на земята, забравила за всичко наоколо. Имаше усещането, че целият ѝ живот е бил разбит и унищожен. Баща ѝ го нямаше, Даниел го нямаше — черупката на миналото се беше строшила и я беше оставила гола и уязвима. Толкова дълго беше

определяла себе си чрез връзката с тези двама мъже, баща и любим. А сега тях ги нямаше и тя беше... каква? Някак неоформена. Разпиляна на атоми. Не виждаше как ще се събере отново.

— Госпожице Мъдрей! — Халифа беше допрял устата си право до ухото ѝ и крещеше, за да надвика бесния вой на вятъра. — Не можем да останем тук, госпожице Мъдрей. Бурята ще ни погребее. Трябва да се изкачим нагоре. Нагоре.

Тя не отговори.

— Моля ви, госпожице Мъдрей — изкрещя той. — Трябва да вървим нагоре. Това е единственият ни шанс.

Усети, че Тара е изгубила воля да се бори и е на път да се откаже, и затова хвана ръката ѝ с две ръце и я обърна към себе си.

— Моля ви! — изкрещя и гласът му потъна в урагана. — Бъдете силна. Трябва да сте силна!

Тя го погледна — пясъкът бушуваше толкова силно, че едва различаваше чертите му и кимна. Той я хвана за ръка и двамата бавно започнаха да пълзят. След няколко метра тя се обърна, за да погледне тялото на Даниел. Устата му вече беше пълна с пясък. След това хаосът изведнъж стана по-плътен и той изчезна. Тя се насили да обърне глава напред и продължи с последни сили през лудостта.

Изглеждаше невъзможно бурята да се усили още повече. Но сега, когато им се струваше, че е достигнала връхната точка на яростта си, тя бръкна дълбоко в скритите си резерви и запокити вихри от пясък и вятър, в сравнение с които всичко досега беше направо нежна прелюдия. Около тях бушуваха недостижими за въображението сили. Тара имаше усещането, че дрехите ще се откъснат от тялото ѝ, че плътта ще отлети от гърба ѝ, месото ще напусне костите ѝ и след това самите кости ще се натрошат на ситни парченца и ще се превърнат в прах. Нямахше представа накъде отива и защо. Просто продължаваше да пълзи като автомат, движена от някаква повеля отвъд всякакъв разум и всякаква мисъл. Нагоре. Само това знаеше. Нагоре.

Стигнаха до подножието на дюната и започнаха да пълзят нагоре, отдалечавайки се сантиметър по сантиметър от долината; всяко движение бе истинско изтезание за изтощените мускули и сухожилия. Въздухът беше толкова плътен от пясъка, че дори да отвореха очи на част от милиметъра, зениците им щяха да бъдат моментално издрани и затова те пълзяха със затворени очи и напипваха пътя си единствено по

наклона на земята. Бяха се закачили лакът за лакът, притиснали ризите си към устите си, а другите им ръце се вдигаха и спускаха в унисон. Дишаха на пресекулки. Толкова беше силен ураганът, че дори на четири крака те едва успяваха да се задържат на земята.

Тара нямаше представа как все още продължава да се движи. Само след секунди се изтощи и всеки сантиметър я изтощаваше все повече. Най-много от всичко на света искаше да падне по лице и да остане така.

Но някак продължаваше да пълзи, насилвайки се отвъд възможностите си, нагоре, нагоре и нагоре, и накрая, тъкмо когато ръцете и краката ѝ започнаха да се схващат, наклонът под нея намаля и се изравни. Тя се бори още няколко метра и след това падна с лице надолу върху билото на дюната. Чу гласа на Халифа сякаш някъде от много далеч.

— Дръжте главата си надолу, госпожице Мъдрей. И се опитайте да... как му казвахте... да шавате с тяло колкото можете повече. Така пясъкът няма да ви затрупа.

Тя стисна ръката му, за да покаже, че го е чула, и зарови лице в сгъвката на лакътя си, бурята зави над нея и песъчинките се втурнаха от всички страни като милиони жилещи насекоми.

„Трябва да шавам — помисли си. — Шавай, момиче, шавай!“

Ритна няколко пъти и раздвижи ханша си, но беше твърде изтощена и след няколко минути тялото ѝ замря и остана неподвижно. Обзе я внезапно блажено спокойствие, сякаш се беше увила в одеяло от черно кадифе. В съзнанието ѝ заплуваха образи: родителите ѝ, Даниел, Джени, колието, което баща ѝ беше подарил за петнайсетия ѝ рожден ден. Спомни си как се беше събудила и беше открила плика на полицата над камината, как беше търсила съкровището, докато не го намери на тавана, как радостно се беше смяла, когато отвори стария сандък и намери колието скрито дълбоко в него. Разсмя се и сега и звукът ставаше все по-силен и по-силен — надви бурята и изпълни целия свят. Тя се остави на смеха, позволи му да я потопи, да я задуши, и тогава избухна ослепителна бяла светлина и повече не помнеше нищо.

ЕПИЛОГ

Инспектор Халифа спеше до жена си и водопадът на меката ѝ черна коса падаше върху лицето му. Беше толкова топла тази коса, толкова ароматна, и както правеше винаги, когато бяха заедно в леглото, той зарови лице в нея и пое дълбоко въздух, за да изпълни дробовете си с аромата на парфюма ѝ.

Но вместо да го изпълни с наслада и спокойствие, вдишването го принуди да се закашля жестоко, кашляше и се давеше, бореше се за въздух, и накрая се надигна замаяно. От гърба и раменете му се посипа пясък и жена му и леглото се изпариха. Стоеше на върха на една дюна в средата на пустинята, слънцето печеше отгоре и устата му беше пълна с пясък.

Плю и кашля още няколко секунди, за да прочисти гърлото си, и изведнъж си спомни за Тара. Беше до него, когато бяха стигнали билото, в това беше сигурен. Сега не се виждаше никъде. Той падна на колене и започна да рови пясъка.

Не намираше нищо. Можеше вятърът да е я отвял настрани, помисли си, или надолу към долината. Удвои усилията си, но без никакъв резултат, и тъкмо когато започваше да се отчайва, ръката му напипа нещо твърдо. Той разрови трескаво пясъка около него с шепи и изрови малък крак в маратонка. Хвана глезена и задърпа. Тялото беше заседнало здраво в дюната и той продължи да копае като заек, откривайки първо единия крак, след това другия.

— Хайде — изсъска на себе си. — По-бързо! Копай!

Хвана двата глезена и задърпа отново, но тя пак не излизаше. Смени ъгъла, започна, да копае отдолу вместо отстрани, загребваше пясъка и го хвърляше между краката си.

Откопа рамо, задната част на главата ѝ и една ръка. Издърпа китката и опипа за пулс. Нямаше.

— Моля те, Аллах — изкрещя и гласът му отекуна в пустинята. — Моля те, нека да оживее!

Разрина останалия пясък и я обърна по гръб. Очите ѝ бяха затворени, устните и устата ѝ бяха облепени плътно с жълтеникави пясъчинки — приличаха на трохи от бисквити. Опипа отново за пулс, но пак не намери и затова отново я обърна по корем, хвана я през гърдите, натисна и я преви на две. Повтори движението с всичка сила; отчаяно се молеше жената да живее.

— Хайде! — изкрещя. — Дишай! Дишай, даммит!

Сгъна колене, натисна отново и този път внезапно през тялото ѝ премина конвулсия, сякаш я беше ударил електрически ток. За миг тя остана безжизнена, като пране, проснато на въже, след което започна да се дави и да кашля. Той натисна за последен път и от устата ѝ изригна пясък. Тя се разкашля, повърна пак, залитна и пое дълбоко въздух. Той внимателно я остави на земята и прошепна:

— Благодаря ти, Аллах. Благодаря ти. Благодаря ти.

Тя постоя наведена още малко — кашляше, давеше се и дишаше, а после изтри уста с ръкава на ризата си, обърна се, седна и погледна Халифа, който клечеше на метър от нея. Той ѝ кимна, тя му кимна в отговор, двамата се усмихнаха и обърнаха глави към долината отдолу.

Армията беше изчезнала. Всичко беше изчезнало. Нямаше палатки, нямаше хеликоптери, нямаше трупове. Нищо. Всичко беше погребано под гладкия юрган на току-що падналия пясък, сякаш никога не беше съществувало. Само пирамидалната скала беше останала, огромна и безмълвна, пробождаща бледото утринно небе, заобиколена отново от девствената пустиня. Халифа си помисли, че изглежда малко като доволна, сякаш беше станала свидетел на велика драма и беше удовлетворена от развързката ѝ.

Поседяха малко в тишина, гледаха пустинята, опитваха се да проумеят всичко, което беше станало, и тогава Халифа заговори.

— Мобилният телефон?

Тя опипа джобовете си, но те бяха празни.

— Сигурно е паднал някъде.

— ГПС устройството?

— Беше у Даниел.

Той кимна и полегна върху билото на дюната.

— Тогава се опасявам, че имаме проблем с прибирането.

— Колко сме далеч?

— Не много. На около сто и двайсет километра от най-близкото населено място. — Но нямам представа за посоката. Половин градус грешка и можем да вървим чак до Судан.

— Димаκος го е направил.

— Само във въображението на доктор Ласаж.

— Разбира се. — Тя се усмихна. — Бях забравила.

Той опипа джобовете си и извади цигарите. Протегна ги към Тара.

— Предполагам не ви се намират кубчета лед, нали? — попита тя.

— Кубчета лед ли?

— Опитвам се да откажа, цигарите и всеки път, като ми се допуши, смуча кубче лед.

— А, ясно. Не, боя се, че нямам никакви ледени кубчета.

— Тогава ще си взема цигара.

Тя извади една, а Халифа се наведе и ѝ я запали.

— Дълга сто лири на най-добрата си приятелка — каза тя, затвори очи и дръпна дълбоко. — Бяхме се хванали на бас да издържа една година, без да пуша. Издържах единайсет месеца и две седмици.

— Впечатляващо — каза Халифа. — Аз пък пуша по кутия на ден от петнайсетгодишен.

— Господи, ще се убиете!

Двамата се спогледаха и се разсмяха.

— Смятам, че оттук нататък няма никакво значение колко цигари ще изпуша — каза Халифа.

— Значи смятате, че нямаме никакви шансове, така ли?

— Да.

— Стори ми се, че казахте нещо от рода на никога да не се отчайваме.

— Казах го. Но в този случай не виждам друга възможност.

Разсмяха се отново — искрено, не насила. Тара дръпна дълбоко още веднъж от цигарата. Никога не си беше представяла, че ще вкуси нещо толкова приятно.

— Знаете ли, може да е смешно — каза тя, — но всъщност съм щастлива. Ще умра от жажда наред пустинята и въпреки това ми се иска да се смея. Все едно...

— Ви е паднал камък от сърцето — довърши Халифа.

— Точно. Чувствам се пречистена. Свободна. Все едно животът ми си е мой отново.

— Разбирам. И аз се чувствам така. Миналото е уредено и забравено. Можем да гледаме напред.

— Колкото и да е наблизно.

— Да — съгласи се той. — Съвсем наблизно е. Но поне е напред. — Той дръпна дълбоко от цигарата си. — Ще ми е мъчно за жена ми и децата.

Двамата се загледаха в пустинята. Мълчаха и пушеха. Слънцето се издигна бавно и въздухът затрептя. Докъдето им стигаше погледът, се диплеха дюни. Беше им странно, че само допреди минути светът се въртеше бясно. Сега всичко изглеждаше толкова умиротворено и подредено. „Красиво е — помисли си Тара. — Плавната симетрия на пейзажа, променящият се цвят на пясъка.“ Преди беше гледала на пустинята като на свой затвор. Сега, въпреки че щеше да умре тук, се чувстваше като някакво странно цяло с нея.

Допуши цигарата си и хвърли фасата. Никотинът беше замаял главата ѝ и затова, когато погледна надолу, ѝ се стори, че пясъкът се клати. Или поне малка част от него се клатеше, близо до основата на голямата скала. Тя пое дълбоко въздух няколко пъти, затвори очи и погледна отново. Клатенето си беше там, по-скоро нещо като мехур, сякаш пустинята също се опитваше да си поеме въздух. Бутна Халифа и посочи натам. Той се намръщи и скочи на крака. Тя направи същото.

— Какво е това? — попита Тара.

— Не знам. Много е странно. Все едно ври вода.

— Да не е от жегата?

— Не мисля.

— Плаващи пясъци?

— Не мисля.

Той се вгледа в мястото и започна предпазливо да се спуска по склона. Тара го последва. Бълбукането ставаше все по-отчетливо, пясъкът се вълнуваше, сякаш огромен крак се забиваше в долината. Спря, после пак започна, спря — и изведнъж с шумно оригване повърхността на пустинята се отвори и една огромна тромава фигура изскочи на светлината и около нея се посипа пясък. Халифа изкрещя от удивление и се затича надолу.

— Джамал! — смееше се радостно. — Слава на Аллах! Джамал! Камила!

Стигна до дъното и забави крачка, защото се боеше да не уплаши животното. То обаче, изглежда, изобщо не се впечатли от присъствието му и му позволи да се приближи и да хване юздите.

— Добре дошъл, приятелю — каза той и погали кадифените ноздри. — Щастливи сме да си с нас.

После се обърна към Тара.

— Песимизмът ми явно е бил преждевременен, госпожице Мъдрей. Този приятел тук може да подуши вода от осемстотин километра. Където и да е най-близкият оазис, той ще го намери.

Надигна се на пръсти и пошушна нещо в ухото на камилата. Тя кихна и след това бавно подгъна крака, първо предните, след това задните. Халифа започна да развързва сандъците от гърба ѝ.

— Навремето работех с камили — каза през рамо, — като бях малък. Но някои умения не се забравят.

Свали сандъците, хвърли ги настрани и започна да наглася разните такъми. Камилата подуши ухото му и го облиза.

— Прекрасни животни. Неуморни, верни и толкова красиви. Единственият недостатък е лошият им дъх. Но пък всеки си има кусури, нали? Аха!

Той вдигна една малка манерка, която беше намерил под седлото.

— Няма много, ако съдя по звука, но предполагам, ще ни спаси от смърт. Моля.

Той отстъпи и протегна ръка, посочвайки на Тара, че трябва да се качи. Тя се разсмя и се покатери върху седлото. Той се качи зад нея.

— Приятелката ми ме предупреди да стоя далеч от камили — каза Тара. — Камиларите всички били перверзници.

— Аз съм женен мъж, госпожице Мъдрей.

— Шегувах се.

— А, ясно. — Той се засмя. — Да, английски хумор. Той е нещо, как му казахте вие, култивиран вкус. Въпреки че Бени Хил е много смешен.

Той вдигна ръка и плесна шумно задницата на камилата. Съществуващото се надигна първо със задните крака, след това с предните. Халифа пое юздите през кръста на Тара и каза: А.

— Ако не спираме, може да стигнем след два дни, най-много три. Камилата може и да е корабът на пустинята, но не е от най-люксоznите.

— Ще го понеса.

— Да, госпожице Мъдрей, не се съмнявам, че ще го понесете. Вие сте забележителна жена. Много бих искал да ви запозная с жена си и децата.

Той плесна отново камилата по задницата и тя пое напред.

— Ялла бесара! — извика той. — Ялла нимшех! По-бързо! Хайде!

Стигнаха до пирамидалната, скала и тя надвисна над тях — огромен черен монолит, изригнал от дълбините на пустинята, невъзможно древен, неизмеримо могъщ. Страж на времето. Тя сякаш трептеше леко в жегата и издаваше едва доловим звук, нещо като дълбоко гърлено ръмжене, все едно им казваше, че могат да минат, но ги предупреждаваше да не се връщат никога. И те я подминаха и поеха по долината.

— Строя си шадраван, знаете ли? — каза след малко Халифа. — Искам в дома ми навсякъде да се чува течаща вода.

— Звучи прекрасно. — Тара се усмихна.

— Плочките ще са сини и зелени и ще има раковини от морския бряг и растения по края. А през нощта ще има светлини и водата ще блести като пълна с диаманти. Ще стане много красиво.

— Да — каза тя и затвори очи. — И аз така мисля.

Халифа дръпна юздите и камилата се впусна в тръс. Пирамидалната скала бавно се отдалечи зад гърбовете им и сякаш потъна във времето. Пустинният въздух трептеше и се люлееше в утринната жегата.

— Бесара, бесара! — викна Халифа. — Ялла нимшех, ялла нимшех!

РЕЧНИК

Абу ел-Хагаг — шейх-покровител на Луксор (роден в Дамаск ок. 1150 г.). В негова чест се провежда празник всяка година две седмици преди Рамадан.

Абу Сир — Група пирамиди в южната част на платото Гиза, датиращи от Петата династия (ок. 2465–2323 пр.н.е.)

Акхет — един от трите сезона, на които е била разделена древноегипетската година. Акхет е бил сезонът на пълноводието на Нил, или приблизително от юни до септември.

Ал-Ахрам — популярен египетски вестник. Името означава „Пирамидите“.

Ал-Джихад — войнстваща египетска фундаменталистка групировка.

Ал-Мухабхарат ал-амма — египетското разузнаване и службите за сигурност.

Амарна — съвременното име на развалините на Ахетатон.

Аменхотеп I — ранен фараон от Осемнадесетата династия. Управлявал ок. 1525–1504 пр.н.е.

Аменхотеп I — фараон от Осемнадесетата династия. Управлявал ок. 1391–1353 пр.н.е. Баща на Ехнатон, дядо на Тутанкамон.

Амонийци — древно име на обитателите на оазиса Сива. Името произлиза от древноегипетския бог Амон, който е имал оракул в Сива.

Анубис — древноегипетски бог, изобразяван като чакал или като мъж с глава на чакал. Бог на некрополиса и на мумифицирането.

Ахетатон — град, построен от фараона Ехнатон на бреговете на Нил, приблизително по средата между съвременните Кайро и Луксор. Името означава „Хоризонтът на Атон“.

Басбуса — грис-халва с ядки и мед.

Бейт — къща, дом.

Белцони, Джовани Батиста (1178–1823) — изследовател. Открива гробницата на Сети I в Долината на царете.

Бес — бог-джудже, закрилник на бременните жени.

Васет — древноегипетското име на съвременен Луксор.

Данишауей — селище в района на делтата на Нил в северен Египет. Сцена на позорния инцидент през 1906, когато четирима невинни египтяни биват екзекутирани след препирня с британски войници.

Дахшур — район с пирамиди на юг от Сакара. Там се намира известната „наведена“ пирамида на Хефрен.

Дейвис, Нина Макферсън (1881–1965) — художничка. Публикувала множество книги за рисунките в древноегипетските гробници.

Джед колона — древноегипетски символ на стабилността, изобразяван като колона, увенчана с четири хоризонтални клона. Смята се, че представлява гръбначния стълб на бог Озирис.

Джелаба — традиционна роба, носена от египетските мъже и жени.

Джон Соан, Музеят на — малък музей в центъра на Лондон в къщата на архитекта сър Джон Соан (1753–1867). Разнообразна колекция от предмети, съдържаща ковчега на фараона от Деветнадесетата династия Сети I.

Ейе и Ти — благородна двойка, живяла през четиринадесети век пр.н.е. Прадядо и прабаба на Тутанкамон. Гробницата им КУ46 в Долината на царете е открита през 1905. До откриването на гробницата на Тутанкамон през 1922 е смятана за най-значителната находка в историята на египетската археология.

Ехнатон — фараон от Осемнадесетата династия. Управлявал ок. 1353–1335 г.пр.н.е. Баща на Тутанкамон.

Замалек — квартал на Кайро. Заема северната част на остров Гезира.

Зикр — група предани мюсюлмани, принадлежащи обикновено към някое от мистичните суфийски братства, практикуващи предизвикващ транс религиозен танц.

Изида — древноегипетска богиня. Съпруга на Озирис и майка на Хор. Закрилница на мъртвите.

Имам — свещеник в джамия.

Имма — чалма.

Имхотеп — древноегипетски архитект и лекар. Проектирал първата истинска пирамида — стъпаловидната пирамида на фараона

Джосер от Третата династия (управлявал ок. 2630 — 2611 пр.н.е). Почитан като бог след смъртта си. Гробницата му не е открита.

Итеру — древноегипетското име на Нил. Също така и древна мярка за разстояние, равна приблизително на 2 км.

Кааба — куполовидна гробница в Мека, най-свещеното място за мюсюлманския свят. Вярва се, че съдържа камък, даден от архангел Гавраил на Авраам. Всички мюсюлмани се обръщат към нея по време на молитва.

Камбиз — син на персийския император Кир Велики, роден ок. 560 пр.н.е. Наследява баща си като цар на Персия през 529 пр.н.е. Завладява Египет през 525 пр.н.е. и става първия фараон от Двадесет и седмата династия. Умира ок. 522 пр.н.е. в Екбатан, Сирия най-вероятно след покушение или самоубийство. Описван от съвременниците си историци като патологичен деспот.

Каркаде — отвара от венчелистчета на хибискус, популярна напитка в Египет.

Карнак — голям комплекс от храмове на север от Луксор, чиито сгради обхващат почти 2000 години от историята на Древен Египет.

Карнарвън, Джордж Едуард Станхоуп Молино I Икрбърт, пети херцог на Карнарвън (1866–1923). Колекционер и любител египтолог. Патрон на Хауард Картър.

Картуш — овал с хоризонтална линия в дъното, в който се изписва името на фараона с йероглифи.

Картър, Хауард (1874–1939). Египтолог. Открива гробницата на Тутанкамон (1922).

Клиновидно писмо — древномесопотамска писменост.

Книги на задгробния живот — Серия древноегипетски текстове, описващи задгробния живот. Повечето датират от Новото царство, въпреки че произходът им може да бъде проследен до Текстовете от пирамидите от Старото царство. Имената им Книга на мъртвите, Книга на портите, Книга на пещерите — са съвременни.

Колосите на Мемнон — двойка колосални седнали статуи на западния бряг на Нил при Луксор. Представлявали някога част от погребалния храм на Аменхотеп III.

Кромър, Ивлин Баринг, първи херцог на Кромър (1841–1917) — английски генерален консул и фактически управител на Египет от 1883 до 1907.

Куирн — висок пирамидален връх над Долината на царете. Името означава „Рог“ на арабски. Наричан Дехенет от древните египтяни.

Курия — регион от древния Близък изток на северозапад от съвременна Турция, колонизиран от гърци. Известен с наемниците си.

Кутбар — проповед.

Куфр — нарицателно за хора, които не изповядват исляма. Неверници.

Късен период — период от историята на Древен Египет, продължил от 712 до 332 пр.н.е., когато страната е завладяна от Александър Велики.

КУ39 — гробница малко извън Долината на царете. Някои египтолози смятат, че е гробницата на фараона от Осемнадесетата династия Аменхотеп I (управлявал ок. 1525–1504 пр.н.е.)

КУ55 — загадъчна гробница в Долината на царете, открита през 1907. Съществуват значителни противоречия в мненията кой е бил погребан там, като едни учени предполагат, че е бил Ехнатон, а други — Шменкара.

Лепсиус, Карл Рихард (1810–84) — германски египтолог. Директор на Берлинския музей. Публикувал дванадесеттомно творческо изследване на монументите в Египет.

Лидия — древно царство в Близкия изток на територията на съвременна Турция.

Линейно писмо — все още не дешифрирана писменост, използвана в Древен Крит.

Малката — Мястото на някогашния дворец на Аменхотеп III на западния бряг на Нил при Луксор.

Мариет, Опост Фердинанд (1821–81) — френски египтолог. Основател на египетския департамент по антиките и на Националния музей.

Мастаба — правоъгълна гробница, направена от кирпич. От арабската дума за скамейка.

Махимос — воин.

Мединет Хабу — село на западния бряг на Нил при Луксор и място на погребалния храм на Рамзес III.

Мемфис — столица на Старото царство и важен административен център в цялата египетска история.

Мидан Тахрир — центърът на съвременно Кайро. Името означава „Площад на освобождението“.

Мизмар — музикален духов инструмент, подобен на обой.

Миной — древна култура от Бронзовата епоха на остров Крит.

Михраб — ниша в джамията, която показва посоката към Мека.

Молочия — египетско ястие, приготвяно от задушени листа на слез. Наподобява спанак.

Мулид — популярен празник, обикновено в чест на местен светец или свята личност.

Муншид — религиозен певец или танцьор.

Мюезин — служител на джамията, който призовава вярващите към молитва по пет пъти на ден.

Некрополис — буквално „град на мъртвите“. Погребално място.

Нефертити — Велика царска съпруга на фараона Ехнатон. Някои учени смятат, че след смъртта на Ехнатон е приела името Шменкара и е управлявала като фараон — мъж. Обезсмъртена в известния „Бюст на Нефертити“ в Берлинския музей.

Озирис — древноегипетски бог на подземния свят.

Осемнадесетата династия — Първата от трите династии на Новото царство (ок. 1150 — 1307 пр.н.е.)

Остракон — парче от глинен съд или варовик с надпис или рисунка. Древният еквивалент на съвременен лист за писане.

Пекторал — украшение, най-често във формата на пилон, носено на гърдите.

Пендълбъри, Джон Деви Стрингфелоу (1904–41). Египтолог. Водил разкопки в Амарна. Застрелян от германците в Крит по време на Втората световна война.

Перет — един от трите сезона, на които се е делила древноегипетската година. Перет е бил сезонът на засяването и растежа и е продължавал приблизително от октомври до февруари.

Персеполис — бивша столица на Древна Персия на територията на съвременен Иран.

Петозирис — името на благородническо семейство, погребано в Туна ел-Гебел. Гробницата им е уникална поради употребата едновременно на египетски и гръцки стил за изобразяване на ежедневието в Древен Египет.

Пилон — масивен вход или портал пред храм.

Питри, Уилям Матю Флиндърс (1853–1942). Археолог и египтолог. Работил основно в Египет и Палестина.

Погребален храм — храм, където се рецитират молитви и се принасят жертвоприношения за благополучието на покойника, обикновено цар.

Портите на мъртвите — древноегипетско име на Долината на царете.

Ра (или Ре) — древноегипетски бог на слънцето.

Рамезид — върховна титла от периода на Деветнадесетата и Двадесетата династии.

Рамзейон — погребален храм на Рамзес II на западния бряг на Нил при Луксор.

Рамзес I — първи фараон на Деветнадесетата династия (въпреки че някои смятат за първи фараон Хоремхеб). Управлявал ок. 1307–1306 пр.н.е.

Рамзес II — трети фараон на Деветнадесетата династия. Управлявал ок. 1290 — 1224 пр.н.е. Един от най-великите фараони на Древен Египет.

Рамзес VIII — фараон на Двадесетата династия. Управлявал ок. 1136–1131 пр.н.е.

Ратс — ръководител или надзирател на работата.

Ре-Характи — древноегипетски бог, съчетаващ атрибутите на Ра и Хор. Държавен бог на Новото царство. Обикновено изобразяван като мъж с глава на сокол.

Река — цикъл молитви.

Рекхмир — везир на Тутмос III (управлявал ок. 1479–1425 пр.н.е.) и на Аменхотеп II (управлявал ок. 1427–1401 пр.н.е.)

Ролфс, Герхард (1831–96) — германски изследовател. Пътувал обстойно из Западната пустиня, прокара земерен маршрут във Великото пясъчно море през 1874.

Роселини, Николо Франческо Иполито Балдесаре (1800 — 43) — италиански египтолог. Основател на египтологията в Италия.

Саиди — жител на Горен Египет.

Сакара — некрополис на древната египетска столица Мемфис. Обширна погребална площ в пустинята, покриваща почти седем квадратни километра. Там се намира стъпаловидната пирамида на Джосер, първата истинска пирамида в Египет.

Серапейон — редица обширни подземни галерии в Сакара, където е бил погребан бикът Апис — свещено култово животно за древните египтяни.

Сет — египетско божество, брат и убиец на Озирис, свързвано с пустините, войната и хаоса. Представяван от неидентифицирано животно.

Сети I — фараон от Деветнадесетата династия, баща на Рамзес II. Управлявал ок. 1306–1290 пр.н.е.

Сига — игра, подобна на таблата, известна и като Таб-се-сига. Смята се, че произлиза от древноегипетската игра на табла Сенет.

Скарабей — торен бръмбар. Смятан за свещен в Древен Египет.

Старото царство — древноегипетската история се дели на три царства — Старо, Средно и Ново — с междинни Периоди. Старото царство продължава от 2575 до 2134 пр.н.е.

Стела — изправен блок от дърво или камък, върху който са издълбани образи и надписи.

Суза — бивша столица на персийската империя на територията на съвременен Иран.

Сура — глава от Корана, свещената книга на исляма. Всяка от сто и четиринадесетте сури се дели на аят, или раздели.

Съдове за органи — четири съда, съдържащи вътрешностите на мумифицираното тяло.

Термус — вид вариво.

Тефиш — офис.

Тива — име, дадено от гърците на древен Васет, съвременен Луксор.

Тот — древноегипетски бог на писането и смятането. Обикновено изобразяван с човешко тяло и глава на ибис.

Туна ел-Гебел — древен обект близо до град Малави.

Турия мотика.

Тутмос II — фараон от Осемнадесетата династия, управлявал ок. 1492–1479 пр.н.е.

Умма — мюсюлманската общност.

Усермаатра III — фараон от Двадесетата династия. Управлявал ок. 1194–1163 пр.н.е. Погребалният му храм в Мединет Хабу е един от най-красивите монументи в Египет.

Хаджийство — поклонение до Мека, единият от „петте стълба“ на мюсюлманската вяра. Другите четири са шахада (декларация за вяроност), салах (молитва, рецитирана по пет пъти на ден), заках (даване на милостиня) и спазване на постите по време на Рамадана.

Хамсин — силен пустинен вятър.

Хан ал-Халили — голям базар в Кайро.

Хатшепсут — царица от Осемнадесетата династия, съпруга на Тутмос II, управлявала Египет ок. 1473–1458 пр.н.е. като фараон заедно със заварения си син Тутмос III. Нейният погребален храм на западния бряг на Нил при Луксор е един от най-грандиозните монументи в Египет.

Хефрен — първи цар от Четвъртата династия. Управлявал ок. 2575–2551 пр.н.е.

Хоремхеб — последният фараон от Осемнадесетата династия (въпреки че някои египтолози го смятат за първи фараон от Деветнадесетата династия). Главнокомандващ египетската армия при царуването на Тутанкамон.

Шабти — малка фигурка във формата на мумия, обикновено от дърво или фаянс, слагана в гробницата, за да помага на покойника в отвъдния живот.

Шариат — ислямското законодателство.

Шепсескаф — последният фараон от Четвъртата династия. Управлявал ок. 2472–2467 пр.н.е.

Шиша — наргиле. Използва се в кафенетата и домовете в Египет.

Шменкара — фараон от Осемнадесетата династия, управлявал ок. 1335–1333 пр.н.е. Някои учени смятат, че Шменкара е всъщност Нефертити, управлявала като фараон — мъж след смъртта на съпруга си Ехнатон.

Издание:

Пол Зюсман. Изгубената армия на Камбиз

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2003

Редактор: Иван Тотоманов

Компютърна обработка: ИК „Бард“

Оформление на корица „Megachrom“ — Петър Христов

ISBN: 9545854405

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.